

Historie Nurnské družiny VI.

1044 - 1049

*“...rozum mi říká,
že musím jít
srdce však touží
dálavy zřít...”*

Getd z Ruindoru

Sepsali:

Burbbag Šestý
Getd a Aedd z Ruindoru
Yall Reblled
Gory Chinský
Třaskatul Drtinosa
Morn Hipsa

Ilustrovali:

Getd z Ruindoru
Třaskatul Drtinosa
Darlen Moorhed

Verše napsali:

Nervor Chinský
Heller
Eodel Zivril
Darlen Moorhed
Třaskatul Drtinosa
Arkuss Dettor
Rollanda Rugornská
Harez
Klabzej Myšilov
Karabas Vrána

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Krochtovi Moskytovi z Bažiny, Aeddovi z Ruindoru, Griffínovi Linfaliasovi, Alwynnovi Bílé Ruce, Darlenovi Moorhedovi, Dynimu Longodonovi, Eowenovi Zivrilovi z Daimorru, Arkusovi Dettorovi, Nervorovi Chinskému, Trblotovi Vratigladovi, Solwinovi, Bibiáně ze Šňupákova, Táně, Hellerovi, Eriadannovi Rugornskému, Eodelovi Zivrilovi z Daimorru, Melchizedechovi, Aironovi z Álfhaimu, Třaskatulovi Drtinosovi, Řimbatulovi Drtinosovi, Burbbagovi Šestému, Yallu Reblledovi z Hedu, Wulpin Zivrilové, Harezovi, Klabzeji Myšilovovi, Teresovi Krelanovi, Kryšpínovi Pěnipírkovi, Karabasovi Vránovi a Drumondovi.

OBSAH:

I.	Kasul	6
II.	Gorganské intriky	41
III.	Důl	67
IV.	Škola zabijáků	74
V.	Nepohodlný svědek	105
VI.	Dvě dcery	114
VII.	Nemrtví všude vůkol	135
VIII.	Pralesní potvor	161
DODATKY	Hrdinové Nurnské družiny	188
	Narozeniny dobrodruhů	204

V letitém inkoustu

Rollanda Rugornská, rozená Rhyderská
(tento odkaz, sepsaný před lety a dávno zapomenutý, předala paní Rugornská,
vdova po Jacobovi)

V letitém inkoustu namáčím brk
ve snaze vypotit nějaký frk
po vzoru manžela, jenž verše psal,
když duši sužoval smutek a žal

Ubohý Eri a Rnynníčku malý,
oškliví vrahové otce vám vzali,
černě se zablesklo, čepel jak hřeb
ve dví pak rozťala ušatý leb

Orridor tajemství skrývá jak mrak,
mnohé však patrně z hrdinských ság,
z klepů a svědectví, jež obcí jdou,
o pravdu v putyce druzi se přou

Skončil se tatínkův života běh,
duše šla v pokoji na onen břeh
udělám tečku a odložím brk
a vy zas mordýřům podřežte krk

I. Kasul

[Traven 1044 Burbbag Šestý]

Zvuk mořských vln spíše uspával než probouzel a rozhodně Aeddovi z postele nepomáhal, ale vstát musel. Dnes byl slavný den. Dnes se u nich na samotě konaly vepřové hody, hody připravující se už několik dní. Shodil tedy nohy s postele a vrávoravě vstal. Došel k židli, kde včera nechal své domácí oblečení, a vybral si z hromady svůj oblíbený přehoz. “No to zas bude den. Kdyby aspoň ten zběsilec Dyni venku neřval tak nahlas”, pomyslel si a odešel se umýt.

“Hej, Aedde, vstávej. Vstávej, líná kůže. Nemysli si, že budu všechno dělat za tebe”, vykřikoval už dobrou chvíli pod okny lupičova domu malinkatý mužíček. “Musí se ještě připravit spousta věcí a von se klidně válí v pelechu”. “Hele, Dyni, dyk už je to všechno skoro hotový”, ozval se ospalý hlas lupiče, který se právě vyklonil z okna. “Mladej Jelito přijede i s masem asi tak v poledne, muzika je objednaná, chlast, chleba, ovoce nakoupený a uložený ve sklepě”. “Jasně, jasně. To jó, ale co ten hacafrak proti dešti, ten postaví kdo? A sudy? A stoly, židle, talíře, přístroje? He? To mám snad stavět sám?”. “Ach jo, tak dobře, dobře, zadrž, už se ženu”, kapituloval Aedd a odšoural se převléknout.

Dyni se zatím rozhlížel po slibně se rozvíjející osadě. Zatím sice stál pouze Aeddův dům a jeho nora, ale kousek od místa, kde zrovna byl, se stavěly dva nové domy, nováčků Solwina a Řimbatula. “Dokonce máme i márnici a kdyby k tomu ještě přibýly ty katakomby, jó, to bysme mohli bejt dokonce slavný”, pomyslel si a ani si nevšiml postavy, která přicházela od blízkého lesa. “Na co koukáš, Dyni”, ozvalo se hobitovi za zády. “Sakra, to sem se ale lek”, trhnul sebou alchymista a otočil se k přichozímu. “Ty už chodíš jako tadyhle starej Aedd, když chce někomu bodnout kudlu do zad”. “Vážně jako Aedd? To mám asi ještě ze včerejška. Sme totiž byli s mistrem Gotrentem v lese na zkouškách ze stopování a lesáctví. No a tam musíš chodit jó potichu a vopatrně, abys nevybouch”, řekl Solwin s přísnou tváří a přehodil si otep na druhé rameno. Malý muž se znovu otočil ke skupině domů a zasněně pronesl: “Představoval sem si, jak to tady asi bude vypadat za několik let...”. “Klidně by tu moh bejt velikánskej přístav s velkejma skladišti a loděma a majákem a dokama a... a... a...”, horlivě skočil hobitovi do řeči Solwin, snaže se rychle vymyslet další. “No, nevím, nevím”, vážně se zamyslel malý mužík. “Jestli jo, tak to bude trvat pěkně dlouho, to už tady ani nebudem, i když bylo by to krásný”. Povzdechl si a otočil se k přicházejícímu, kterého zaslechl vycházet ze dveří. To, jak by se asi snášely dva velké přístavy nedaleko od sebe, na to ani jeden z nich nepomyslel.

K odpolednímu už bylo téměř všechno připraveno. Kousek od Aeddova stavení na malé pasece vyrostl malý ráj jídla a pití. Několik stolů s lavicemi, ze kterých část byla kryta plátným přístřeškem, se prohýbalo pod spoustou jídla od mis s ovocem až po ták s ozdobeným urožněným seletem. Nedaleko byl už naražený sud s pivem, vedle kterého se skvěl jeho o něco menší bratr s kořalkou. Řezník Jelito mladší připravoval další masité pochutiny a přitom komandoval své dva učedníky. “U prasklý žluče a krvavýho nože mýho otce! Hol tu hlavu pořádně

nebo voholim tebe. Si myslíš, že tady páni maj zájem vo štetiny na jazyku?”, ozvalo se občas od řeznického vozu. Muzikanti, kteří ladili své nástroje kousek od nich, moudře přikyvovali hlavami a hned se začali bavit o tom, jak se hlava nejlíp holí a jaká jsou nejlepší střívkna na jitrnice a jelita.

“Tak tohle dejte sem a tyhle džbány dejte zase támhle k sudu”, pokřikoval na čínící se spolusamotníky pracant Aedd, drbaje se na rozčepýřené, od rána nepročísnuté hlavě. Na to, že lupič ruku k dílu přiloží jenom symbolicky, si už všichni zvykli, a tak ho celý kmitající spolek nechával na pokoji.

Za nějakou chvíli bylo všechno hotovo a všichni osadníci se sesedli u jednoho stolu. Nepovídali si o ničem jiném než o novém názvu jejich vznikající visky. Debata se jako vždy protáhla, protože nikdo ze zde přítomných nebyl schopen vymyslet nic, co by alespoň název vesnice připomínalo.

“Hele, támhle už jedou”, zvolal náhle trpaslík Řimbatul. Možná to bylo právě včas, neboť Solwin a Dyni na sebe už asi deset minut křičeli. “Sakra, nechte toho a pojďte je přivítat, ať si neuděláme před Liscannořákama vostudu”, okřikl je Aedd a vydal se naproti příjíždějícím.

Liscannořští se dostavili v plném počtu. Krochta Moskyl se svojí ženou Attrien a syny Allenem a Gerllodem. Griffin Linfalas, Eowen Zivril, zvaný též Velká Huba, Getd z Ruindoru, Nervor Chinský a mnozí další. Přijely také vdovy Wenora, Rollanda a Lúniel se svými dětmi. Objevil se tu i místním zatím neznámý cizák jménem Chamtudur. Nedlouho poté dorazil z Nurnu i Trblot Vratigllad, který po tragických událostech na minulé výpravě nyní žil v hlavním městě, kde také pracoval jako pomocník u kováře Thindaffa. Prý proto, aby si u těžké práce vyčistil hlavu od zlých vzpomínek.

Všichni se usadili, a jak to na takových oslavách bývá, dali se do jídla, pití, zpěvu i blití. Vyprávěly se staré příběhy a historky z různých tažení, vzpomínalo se na staré časy a dobrodruzi také probírali výpravu, která se nyní rýsovala na obzoru.

“Chamtudure, řekni mi, ten meč je nějaký důležitý?”, zeptal se asi potřetí kouzelník Heller, jeden z nováčků. “Jako třeba, že jenom s ním jde zabít nějakou zlou obludu nebo... nebo že když ho máš v ruce, můžeš projít uzavřenou magickou bránou?”. “Ty si asi hodně poslouchal pohádky vod svý elfí báby?”, odpověděl se smíchem vysoký muž, ale pak dodal vážně: “Je to rodinná památka. Můj otec jeho hledání obětoval skoro celý život a já sem teď konečně zjistil, kde je. Jenomže, jak už sem říkal, sám ho nedokážu dostat ven. Proto potřebuju vás”. Napil se piva a pokračoval: “Co se týče peněz...”, řekl, a při tomto slově se zajiskřilo v oku jednoho dobrodruha, „...určitě nebudete škodný. Všechno co tam najdete je vaše. Já nebudu chtít ani ani měďák”. “No jo”, ozval se Velká Huba, “Jestli sem to teda správně pochopil, tak ty nám dopředu žádný prachy nedáš a my budeme čekat, jestli tam čírou náhodou nějaký nebudou. Ale to se mi vůbec nelíbí! To totiž nějak smrdí! Já si myslím...”. “Na tom houby záleží, co ty si myslíš nebo co ti smrdí”, skočil Eowenovi do řeči Krochta, “Jedem a hotovo. Jestli chceš, tak si tu zůstaň, stejně bys dělal akorát problémy”. Eowen ještě chvíli něco vykřikoval, ale když

viděl, že ho stejně nikdo neposlouchá, sebral své dudy a odešel se mstít všem okolo k hudebníkům.

...cha. Vždycky mám žízeň...

Krochta se právě úspěšně propíjel svým pátým pivem, když tu ho náhle chytil Solwin za rukáv. “Sakra blejsk, co děláš?! Polil si mi mojí novou kazaj... “. “Psst! Koukni”, tiše zašeptal Solwin a kývl hlavou k lesu, “Tam je snad nějaký druid nebo co?!”.

Ve stínu lesa se opravdu krčila postava v odraném plášti. Pozorovala některé slavicí dobrodruhy s nechutí či spíše s odporem. “Jak se tohleto mohlo někomu narodit?”, pomyslela si, dívaje se na Eowena, trápícího své dudy i okolí,

“Nebo tamhle ta hnusná malá koule s chlupatejma nohama, co se na všechny tak blbě kření?!” Ona osoba obrátila svou pozornost k Dynimu, který zrovna vyprávěl nějakou lechtivou historku z mládí. S myšlenkou na to, jak by všechny nelidi naházela do kotle s vroucím olejem, vystoupila postava ze stínu.

“Počkej, Solwine. Nech ten meč zandanej”, uklidňoval Krochta svého společníka, “Řídkej vous. Mastný rousy. To není druid. Buď zdrav, Alwynne”. “Nazdar v chlívě. Vidím, že zábava je v plném proudu. Ááá, koukám, že se rozšiřovali exempláře”, pozdravil alchymista, dívaje se na nové tváře v družině. “Vidím, furt tě to ještě nepustilo, co? Máš žízeň?”, chladně přivítal Alwynna Aedd. “Nepustilo?! Víra tě nikdy neopustí. Nikoho!”, zamračil se při pohledu kolem sebe. “Jo a Aedde. Cha. Vždycky mám žízeň”, dodal a odebral se k soudku s kořalkou.

Oslava pokračovala v nezměněné podobě až do rána, kdy se někteří začali vytrácet a usínat. Například Griffin sebral způli plnou láhev vína ze stolu a se slovy: “Du se projet”, zmizel na koni v lese. Je zázrakem, že neskončil s rozbitou hlavou někde v příkopě. Také Krochtu Moskyta, který nebyl zvyklý na mnoho alkoholu, protože se málokdy účastnil pravidelných pitek v hostinci U hrocha, dotáhla jeho manželka na pokoj pro hosty v Aeddově domě, kde ho se spánkem uložila do postele.

Nedlouho potom, co čaroděj usnul, proběhla v domě ještě jedna událost. Attrien uslyšela na dveřích škrábání a opatrné tukaní. Pomalu vstala z postele, hodila přes sebe zlatem vyšívaný přehoz a se slovy: “Kdo takhle v noci ještě otravuje?!” , šla otevřít. Byl to Eowen, který se vydal dobývat srdce spících manželek. “Ehm... Já bych... Teda...”, zdatně koktal svůdník. “No co?”, unaveně pronesla paní starostová. Trpaslíkův jindy mrštný jazyk byl jako dřevo. Ten, který musel nesčetněkrát vymlouvat vůdci díru do hlavy, když ho hnál na čelo družiny, ten, na nějž zcela přesně sedlo přísloví ‘jazyk hbitější meče’, nyní stál neschopen slova. Potil se a zíral do krásné tváře liscannorské první dámy. “Madam, ééé, já bych...”, zkusil to ještě jednou. “Tak už se konečně vymáčkni, chlape. Myslíš, že tady budu stát celou noc, než ty ze sebe vysoukáš kloudnou větu?... Počkej, kam běžíš?”, zvolala za mizejícím ztělesněním studu. “Má to ten Krochta ale podivný kamarády”, pomyslela si ještě, když zavírala dveře.

Eowen nakonec společníci na noc našel. Vlastně společníka. Alwynn, který byl po pár sklenkách ve své víře poněkud chladnější, vzal zhrzeného trpaslíka kolem ramen a začal ho utěšovat. To doprovodil několika: “Tu máš, napij se, to ti pomůže”. Nakonec si oba usnuli v náručí. Zlé jazyky tvrdí, že slyšely dokonce Alwynna zpívat ukolébavky.

* * *

“Sakra, Chamtudure, kde ta díra je?”, rozčiloval se nedávno zvolený vůdce Dyni, když pozoroval zatahující se oblohu. “Jestli rychle neproženeš svoje mozkový závity, tak budu všichni mokří natotata”. “Žádný strachy, pánové, ještě chvíli tihle lesem, pak trošku do kopečka mezi skalkama a sme tam”.

“Hele, mě to nějak neštymuje,” srovnal Solwin krok s Chamtudurem a začal svou obvyklou palbu otázek. “Jak mohla ta banda, ty Černý jezdcí, přežít takovou dobu? Ty si říkal, že před osmdesáti lety se stala loupež toho meče, co po něm deme, ale já sem našel v kronikách týhle oblasti zmínky vo Černejh jezdcích ještě asi padesát let před tím”.

“A taky padesát let po tom”, přerušil ho vysoký muž s vážnou tváří. “Já nevím, co byli zač, ale...,” zasmál se a poplácal hraničáře po ramenou, “jestli žili tak dlouho, tak toho po sobě pro vás taky hodně nechali”. Potom ukázal na asi pětisáhovou díru naproti ve svahu: “Ostatně to brzo zjistíme”.

“Hele, Dyni, našel sem stopy medvěda. Ale ne ledajakýho, ten bude velkej jako barák”, vzrušeně vyprávěl Solwin zážitky z průzkumu. “A je doma”. “Takže jo, družino”, začal rozdávat rozkazy vůdce, “Vletíme tam”.

V přítmí lesa a kupících se mraků utvořili Nurnští útočnou formaci. Vpředu stál Chamtudur s vytaženým mečem a nepříliš zkušený trpasličí válečník Řimbatul Drtinosa. Ve druhé řadě střelci Griffin, Aedd a Solwin, ke kterým se přidal ještě čaroděj Krochta Moskyt. Za nimi utvořili chumel Dyni, kouzelník Heller, krolli válečnice Táňa s přítelkyní Bibiánou a také Alwynn. Družinu uzavíral trpaslík Eowen, vykřikujíc něco o tom, že ‘to jistí’.

V přítmí lucerny se chodba zdála širší. Zbraně svírané v rukou se chvěly nervozitou svých držitelů, po jejichž tvářích stékaly čůrky potu. To ze strachu, co bude na příštím sáhu. Náhle Chamtudurova ruka vystřelila nad hlavu ve znamení stůj. Téměř celá družina ztuhla. “Co je? Co se děje?”, ozval se kouzelník Heller, dívaje se kolem sebe, jako by právě vstával. “Aha, vono tam vepředu něco asi je”, dodal a lucernou, kterou nešťastnou náhodou držel v ruce, posvítíl nad hlavami dobrodruhů.

Starý, spravedlivým spánkem spící obrovitý medvěd, který nedávno po dlouhém lovu přitáhl zpět do svého brlohu, pomalu přicházel k sobě. ‘Někdo tu je’, říkalo mu jeho podvědomí. Pomalounku otevřel oči. “...no tam vepředu něco asi je”, uslyšel a proud světla mu málem vypálil mozek z hlavy. V tu chvíli jeho reflexy zareagovaly naplno. Vztyčil se v celé své výšce, chystaje si své drápy a zuby, aby roztrhal vetřelce. “Pal!”, bylo poslední, co ve svém životě slyšel. Šípy, blesky a ohnivé hlíny rvaly, probodávaly a spalovaly jeho tělo. Jeho tlapy naposled proletěly vzduchem, poranivše vepředu stojící válečníky, ale o tom už medvěd nevěděl.

“Pěcknej macek”, prohlásil Chamtudur poté, co si čistým plátnem ovázal ruku. “Jo a sakra, měli byste ty vaše bouchačky házet vopatrnějš”, dodal ještě, dívaje se zvláště na Aedda. “Sem pěkně vočouzenej”. “Máš recht”, přidal se k němu trpaslík Drtinosa. “Vůdče, domluv jim. Zemřít v boji, to je čestná smrt, ale bejt vlastním lidma roztrhanej vejbuchem na kousíčky, to se mi nelíbí”. “Hlíny sou dobrý”, začal Aedd. “Tobě se nemůže nic stát, to je spočítaný, leda by ti jí někdo hodil na hlavu, ale to je taky skoro vyloučený.”

Debata pokračovala a pomalu ale jistě se měnila v hádku. Hlasy proplouvaly jeskyní, tvořily ozvěny a oznamovaly obyvatelům, že někdo jde a že

je potřeba připravit se na lov nebo na obranu. Nakonec, jako skoro všechny hádky v družině za poslední dobu, i tato pře pomalu odezněla, aniž by cokoliv rozhodla nebo změnila.

Skupina téměř neorganizovaně pokračovala dále zatuchlými prostorami, pomalu je prohledávající. “Sakra, to je smrad jako v doupěti trpořů”, pronesl žertem Krochta, drže si nos. A měl pravdu. Dvě samice, na které dopadlo světlo Hellerovy lucerny, vyskočily, chystající se zahnat vetřelce od svých mláďat. První padla ještě ve skoku, propálena Krochtovými blesky, druhá však zaútočila na Chamtudura a trpasličího válečníka po jeho boku. Kladivo a meč proti drápům a tesákům. Mezitím Eowen zaslechl za sebou zvuk skřípění drápů o podlahu. Otočil se a přímo před sebou uviděl rozzuřeného trpořského samce. Stačil jen vykřiknout, než se na něj trpoř vrhl. Na pomoc mu přišel Heller, který poprvé ukázal své kouzelnické schopnosti. Bohům žel, ani trpaslíkova sekera, ani blesky nedokázaly zvíře udolat a tak po chvíli boje ležel trpaslík na zemi s prokousnutým hrdlem a kouzelník měl břicho rozdrásané drápy. Vpředu zatím za pomoci střelců ocel zvítězila nad zvířecí silou. Ne však lehce. Oba válečníci byli těžce pochroumáni. A vzadu o sobě opět dal vědět poslední protivník. Nyní před ním stál Alwynn Bílá Ruka. Veliký samec se na něj vrhl. “Ááá...”, zařval alchymista a chabě zvedl luk na svoji obranu. Už už se zdálo, že bude další obětí, když tu trpořem projela agónie a svezl se Alwynnovi k nohám. “Taková rána se povede málokdy, měl si štěstí”, pronesl s úsměvem na rtech Aedd, když vytahoval svůj šíp z těla v místech, kde ještě nedávno tlouklo srdce. Bylo po boji.

“Sakra, musíme se vyspat a vyléčit”, prohlásil Krochta, když přešel družinu zkušeným pohledem. “Takhle bysme neušli ani dvacet sáhů”.

“Jo, jo, chlapi, deme do ústí jeskyně a odpočineme si”, rozhodl vůdce. Bylo na něm vidět, že něco není v pořádku. Stále častěji s bolestnou grimasou v obličejí prohmatával své břicho a občas mu z úst vyšlo i zasténání.

Večer, kdy už pomalu všichni usínali, jen Aedd mžoural do tmy na první hlídce, náhle Dyni vstal a se skučením začal balit svoje věci. “Hej, vůdče, co to vyvádíš, kam deš?”, nechápavě se otázel hlídající a za chvíli i někteří z probuzených.

“Promiňte mi to”, vysvětloval, “ale já s váma nemůžu jít dál. Chytil mě nějaký bolabřich a asi bych tam někde umřel. Pojedu do Argyllu k felčarovi”. “Pojela s tebou”, náhle měkce zaburácela krollka Táňa, “Aspoň si na tebe nikdo nedovolí, když ti teď nebýt do hop”. A trošku zarudlá se také dala do balení.

Je zajímavé, že taková věc, jako je odchod vůdce od družiny, nevyvolala další sebemenší reakci. Zřejmě museli být všichni velice vyčerpaní a Dyni jako velitel také za moc nestál, aby někomu chyběl.

Kolem druhé hodiny ranní se v ústí jeskyně objevila postava. “Hej, co si zač a co chceš?”, vyskočil Solwin, který měl zrovna hlídku, sahaje po meči. “Dobrý den”, pozdravil nesměle příchozí. “Jmenuji se Eriadann a hledám pana Krochtu s Nurnskou družinou”.

“Eriadann?”, promluvil náhle rozespale Krochta. “Co tu děláš?”. Ve světle, které hlídající hraničář zapálil, poznali probudivší se opravdu liscannorského hrobníka a zároveň syna jednoho z nejslavnějších dobrodruhů, Jacoba Rugorského.

“No tak tě tu pěkně vítáme”, přivítal ho čaroděj. “Doufám, že se ti bude mezi náma dařit”.

Ráno dostal Eriadann svůj první úkol. Zabezpečit mrtvoly Eowena a Hellera proti divé zvěři a zachovat je pro pořádný pohřeb. Vzal si k ruce hraničáře Solwina a spolu vytahali mrtvé za pomoci lan a klacků do korun stromů. Skvělá práce. Bohům žel, nebožtíci tam zůstali dodnes.

Hellerova černá píseň

Nalezeno v pozůstalosti kouzelníka Hellera

Černá magie a černej mág
démon zloby na mě jednou mák’
a já pro jeho víru zahořel

Ten démon pravil hlasem medovým
“Můj hochu nezatěžuj se svědomím
rozsévej mor jen ať je hůř a houš’

Do černa zbarvím celý život tvůj
a o nic víc se nestrachuj
jen v srdci svém si připrav pro mě poušť”

A tím zlem, zlem, zlem démon
mi duši naplnil
a tím dnem, dnem, dnem život
začal mít pro mě cíl
po meči i po přeslici
černý mrak padne na každou vesnici
a tam proti sobě pozdvihne syn a otec meč

A tím zlem, zlem, zlem démon
mi duši naplnil
a tím dnem, dnem, dnem život
začal mít pro mě cíl
zlo mám teď jako předlohu
když temně káží na rohu
a poteče mi v žilách černá krev

Černé zhoubě nikdo neuteče dnes
ani jako kočka, ani jako vzteklej pes

a ve snu se vám ďábel bude smát

Černej havran tě bude stíhat tmou
v patách mít budeš černou kočku mou
a na konci cesty tě sejme černej mág

V mukách temných se tvé tělo změní v prach
a duši tvou zachvátí věčnej strach
co pomine jen když se přidáš k nám

Tak pojd', pojd', pojd', démon
ti duši naplní
a tím zlem, zlem, zlem i smrt
začne mít pro tebe cíl
zlo nemá žádnou hranici
podleze každou petlici
a nás pak bude jako divejch včel

Tak pojd', pojd', pojd', démon
ti duši naplní
a tím zlem, zlem, zlem i smrt
začne mít pro tebe cíl
na každou bílou palici
vezmeme meč či sudlici
a na funuse v černém se budem smát

A neutecu-li všem bílým nástrahám
temnej démon po smrti se o mě postará
a já se vrátím zpátky jako černej bůh

Krochta Moskyt byl zvolen novým vůdcem. Ve zmenšené podobě se družina znovu vnořila do jeskynního systému. Pomalu procházeli tmavými chodbami. Po včerejších zkušenostech šli tentokrát opatrněji, ale dlouho nemohli nic najít.

“Sakra, zase slepá”, zanedával Chamtudur, na kterém bylo již znát určitou nervozitu. “Jestli to takhle půjde dál, strávíme tady celý mládí”, dodal a svoji naštvanost chtěl zpečetit ranou pěstí do zdi. Nezpečetil. Cítil, jako by dal ránu do závěsu u okna nebo do tlusté pavučiny. To, že správně bylo to druhé, potvrdil pavouk, který se na něj vzápětí vrhl. A nejen na něj. Odporné, asi půl sáhu velké potvory zaútočily na družinu ze všech stran. Co však zmůžou malá kusadla proti ocelovým mečům a přesně mířeným střelám, nemluvě o magii. Za chvíli bylo po boji.

“Uhg, nějak mi ta rána modrá, asi byli jedovatý”, ozval se Řimbatul, když si obvazoval rány. Solwin chtěl hned ukázat svoje nové lékařské schopnosti, které

nedávno pochytil, ale trpaslík ho odehnal s tím, že není žádná baba a že něco vydrží. “Kdybych chodil s každou rankou za felčarem, tak u něj strávím celý život”, dodal.

Skupina zanedlouho vyrazila dále do útroby jeskyně. Procházeli zatuchlými chodbami, vstupovali do prostor, které kdysi dávno vyhloubila řeka, ale nenašli žádnou známku jakékoli lidské existence.

“Už sme to tu prošli křížem krážem a kde nic tu nic”, hudroval Alwynn Bílá Ruka ze své klasické pozice na konci družiny. “Možná bysme se mohli rozdělit a trochu to tu proklepat a prohlédat”, přemýšlel nahlas Krochta. “Jestli tady něco je, tak se to tu nebude válet jen tak na zemi”.

Zvuk klepání jílů o stěny procházel celou jeskyní. Nurnští vytvářeli dojem skupiny horníků, dolujících vzácné rudy. “Máááš něcoóó?”, ozvalo se z jedné části podzemí. “Nemááám”, přišla odpověď z části jiné. Ne všichni však prohlédávali okolní stěny.

Chamtudur přišel do míst, kde vstupní chodba ústila do rozsáhlé prostory. Rozhlédl se jestli ho nikdo nepozoruje a pomalu odvázel malý váček od pasu. “Konečně”, řekl si a láskyplně ho pohladil. Klekl si a na zem od stěny ke stěně vysypal modravě světélkující prášek. Pak na moment zavřel oči.

“Hele, co to tam ten chlap vyvádí?”, šťouchnul do Aedda Griffin, pozorující Chamtudura. “Nevim, vypadá, jako když se modlí”, zasmál se Aedd, “Možná za to, aby tady dovopra... U bohů, co to je?”.

Chodba byla náhle přehrazena modravou jiskřící stěnou světla. Skrze ní bylo vidět postavu hraničáře, jak pomalu vstává. “Tak co, bastardi? Co tomu říkáte?”, náhle promluvil. “Teď budete pykat za smrt mého otce”.

“Počkej, počkej, co blbneš? Jak, tvýho otce?”, nervózně vykřikl Griffin. “Hej, podťte sem všichni, ten chlap se zbláznil”. “Já a zbláznil? Copak si nezasloužím vás zabít? Copak ta vaše banda před deseti lety otce nezavraždila, když u nás ve vesnici kradla koně?”.

“To sme ale nemohli bejt my”, skočil mu do řeči Krochta, který právě přišel. “To nikdo z nás nepamatuje, v té době nikdo z nás v družině nebyl”.

“Nevadí. To není můj problém. Já se mstím Nurnský družině”. S těmito slovy vyndal ze stěny kus kamene a zpod něho doutnák pokračující někam do zdi. Vytáhl křesadlo a několikrát po sobě škrtl. “Všichni chcípnete”, procedil mezi zuby.

“Teda, to byla ale pecka, co?”, zeptal se okololežících spoludružiníků Eriadann, vyklepávaje si prach z vlasů. “Cože, co si říkal?”, téměř hystericky křičel Solwin. “Neslyším, nic neslyším, to mi ten spratek zaplatí”. “Hele, Drtinoso, uklidni toho řvouna. Musíme se dát dohromady a vymyslet, jak vodsud vypadnout”, začal věci organizovat Krochta. “Třeba najít nějakou díru nebo dutinu. Kouzlama to nepude, už sem to zkoušel”.

Za nějakou chvíli začali znovu všichni pobíhat po jeskyni a oťukávat každý kout. A úspěšně. Asi tak po šesti hodinách Griffin vyjukl nadšením. “Tady něco bude, hej, všichni podťte sem ke mně”.

“Vypadá to na podzemní řeku. Je tu kolem vlhko a občas zaslechnu zahučení,” poučoval všechny kolem Aedd, který byl známý tím, že všechno ví a všechno zná. Družina byla namačkána v jedné ze slepých chodeb, kde před chvilkou elfí zloděj našel duté místo na podlaze. “Ustupte, já to zkusím kouzlem”, pronesl čaroděj Moskyt a začal kolem sebe rozhazovat rukama. Prostor kolem něj se okamžitě vyprázdnil. Při množství magie, se kterým zacházel, by klidně nejeden dobrodruh mohl skončit s propáleným břichem. Krochta chvíli stál a kreslil rukou nad podlahou magické ornamenty. Asi dva sáhy velký kus podlahy pomalu začal mizet.

“Začíná z toho tady kolem na mě padat nějaká tíseň”, řekl Solwin asi po dvou stech sázích brodění v necelých pět sáhů širokém podzemním toku. “Aby tak na nás něco z té vody nevyskočilo”. “To je pravda,” chytil se toho Krochta. “K sakru, semkněte se, ať je zadek krytej!”. Se zbraněmi v rukou, rameno na rameni, postupovala družina dále po proudu do temnoty. Všichni byli mokří a zakašlání některého z dobrodruhů občas prořizlo ticho. Ale všichni jako jeden muž ukrajovali bez reptání sáhy své vlhké cesty. Vždyť přece možná už za támhleťou zákrutou mohl být konec. A opravdu.

“Slyším řákej hukot před náma”, ozval se náhle Eriadann, jenž po svém otci zdědil výjimečně dobrý sluch. “Jo, máš pravdu, taky to slyším”, potvrdil mu to po chvíli poslouchání Griffin. “Třeba to konečně bude východ, už mi z toho tady začíná vodnatět mozek”. S novou silou začali Nurnští čerit hladinu řeky a každý měl v hlavě jen jednu myšlenku. Dostat se sakra ven.

“Vodopád”, pronesla najednou osmera ústa. Deset sáhů před skupinou voda padala do černé díry. Všichni stáli jako zkamenělí. “Sakra, to sem zvědavej, jak tohle zvládnem”, ukončil ticho Alwynn. Griffin se už notnou chvíli hrabal ve svém zlodějském pytlí a nevšímal si moc okolí. “Kam sem to jenom mohl... Á, tady. Já věděl, že se budou hodit”. S úsměvem na rtech vytáhl několik hřebíků a sekeru. “Nebojte, to zvládnem. Tohle zatlučeme tady do stěny, omotáme okolo lano, někdo to bude jistit a já to skočím dolu prozkoumat”. “To je pravda, kruci”, přidal se k němu Aedd. “Honem, ať sme vodsad’ co nejdřív”.

Vodopád ústil do veliké tůně v obrovské jeskyni. Netrvalo dlouho a celá družina si na podzemní písčité pláži ve světle lucerny vylévala vodu z bot a vztek na hnusného zrádce. “To mi zaplatí. Rozčtvrtím ho. Usmažím ho”, bylo slyšet od našťvaných dobrodruhů. Nebylo pochyb, že mluví o Chamtudurovi.

“To je snad sen”, řekl náhle Řimbatul, ukazuje do tmy. “Tam je nějaká stavba. Lucernu! Posviťte tam někdo”. Světlo, ač jakoby nerado, začalo pomalu objasňovat tvary neznámé budovy. Měla základnu asi patnáct na třicet sáhů a vysoká byla jako dva krollové stojící si na ramenou. Celá byla z černého leštěného obsidiánu a v jejím průčelí se skvěla veliká dubová vrata bez klepadla či zámku. Na obou rozích přední stěny začínala púlsáhová zídka, vytvářející tak dojem, že dům má klepeta, na jejichž koncích byly postaveny dva sáhy veliké sochy ve tvaru okřídlených bestíí. Celé to vypadalo jako starý chrám zapomenutého boha.

“Hej, taky sem něco objevil”, vykřikl náhle Solwin. “Myslim, že mám cestu ven”. Nurnští rázem zapomněli na svatyni a rychle obrátili svou pozornost na mladého hraničáře. “Kde?”, ozvala se otázka několika hlasy. “Když ste pozorovali tu stavbu, všim sem si, že skrze vodu odněkud zespoda prosvitá světlo”, vysvětloval, přičemž mohutně gestikuloval rukama. “Určitě by se tamtudy dalo doplavat na svobodu”. Myšlenka na slunce prozářila mysl všech dobrodruhů. Chtěli se co nejdříve dostat ven, pryč z tohoto podzemního království. Ale nebyli by to dobrodruzi, aby odešli jen tak. Ještě tu byla temná stará stavba, tiše se tyčící v tichu jeskynního dómu. Po krátké rozpravě, co dál, bylo rozhodnuto odložit odchod a prozkoumat chrám.

V klasické sestavě, téměř všichni připraveni k boji, začali Nurnští obcházet budovu. Se strachem prošli kolem soch a stanuli přede dveřmi. “Až řeknu tři, tak tam vlítnem”, tichým hlasem rozkázal Krochta, srovnáváje si v hlavě zaklínadla. “No, vlítnout by sme tam mohli”, prohodil Aedd s úsměškem na rtech, “Ale ty vrata votevřem jak, když nemaj kliku nebo klepadlo?”. “Mnó, ééé, pravda, pravda...”, zmohl se čaroděj na duchaplnou odpověď, avšak další slova zanikla v hrozném skřípotu, velmi hlasitě to odpovědi na lupičovu otázku.

Před družinou se otevřela místnost, kterou prozářily paprsky luceren. Byla černá. Vnitřek byl ze stejného materiálu jako venkovní část a celou stavbu vyplňovala pouze jedna velká místnost. Strop podepíraly dva sloupy. Nurští v bojové formaci vešli dovnitř a pomalu ji začali zkoumat.

“Hele, tady sou náký tuhý chlapi a vypadaj čerstvě”, pronesl Alwynn tichým, u něj nezvyklým hlasem. Měl pravdu. Uprostřed leželo sedm mužů ve zbroji a se zbraněmi v rukou. Jejich pozice svědčily o tom, že jistě zemřeli v bratrovražedném boji. To však na nich nebylo to nejdivnější. Jejich zranění, hluboká a jistě smrtelná, vypadala, jako že z nich krev poteče tryskem a znečistí vše kolem, avšak nikde nebyla ani kapička. “To vypadá, jako by umřeli před hodinou, ale ty dveře nikdo neotvíral aspoň sto let”, mudroval nad mrtvými válečníky Aedd. “Hm, hm, je to divný”.

“Kašlete na ně a rychle sem, tohle je mnohem zajímavější”, ozval se z čela místnosti Solwin. Na vyvýšeném místě, přímo naproti dveřím, ležel poklad Černých jezdců.

“Ách, to je krása”, zaplesal Krochta a ihned si začal představovat, co za šperky a šaty zase koupí svojí ženě. Vylezl na stupínek, aby ho všichni dobře slyšeli a začal organizovat družinu. “Takže Solwin z Alwynnem přípr..., ...akra co to j...”.

Čaroděj zděšeně pozoroval, jak se místnost propadla do nenávratna. Viděl černo a nic než černo, jako kdyby byl v nejtmaší hrobce. Přesto nějakým dávno zapomenutým smyslem cítil nezměrný prostor kolem sebe. “Zdravím tě”, uslyšel v hlavě.

“Krochto, prober se, prober”, volal Eriadann na starostu, který se zatím s pohledem zasněného námořníka otočil k družině zády. “Třeba ho popad nějaký démon, co z lidí dělá blbce, který jenom blbě čuměj a nic neříkaj”, pronesl

nezvykle dlouhou větu trpaslík Řimbatul. “Ten ho posed už dávno, ste si nevšimli?”, přidal se potichu Alwynn Běloruký ze zad družiny.

Bažinský čaroděj zatím stál a poslouchal. “Co si žádáš, člověče? Co tě přivedlo sem ke mně?”. “Ehm, já, já bych, tedy, chtěl bych ke zlatu”, konečně ze sebe vysoukal Krochta. “Tak zlato? Škoda. No dobrá, ale musíš si pro něj dojít”.

“Hele, von se pohnul, co se to s nim sakra děje?”, ptal se sám sebe nahlas Griffin. Aniž to čekal, dostalo se mu odpovědi.

“Typické podstupování nějaké zkoušky, která se však odehrává pouze v hlavě. Von vidí něco jiného, ale doopravdy má ujít jenom kousek. Bude to asi náročný, o čemž svědčí jeho orosený čelo. Hm. Hm. To je jasný”, pronesl už nějakou dobu se nudící Aedd. Všichni se na něho tázavě otočili.

Krochta si zatím připadal, jako by dělal všechny zkoušky na Magické universitě najednou. Namáhal hlavu jak to šlo. A vyhrával. Jediný bod světla v obrovské prázdnotě se mu přibližoval. Až konečně byl u něho.

Okolo Moskyta a pokladu to vřelo. “Makej, Krocht’oune! Dyť je to jenom sáh. To zvládneš”, povzbuzovali družiníci svého čaroděje. “Von to dokáže, koukejte, už je skoro na konci”, vykřikl náhle někdo. Všichni rázem ztichli. “Budou peníze. Budou peníze”, prohánělo se snad každému hlavou. Napětí vrcholilo. Ruce byly semknuty v pěst a kapičky potu pomalu klouzaly po kloubech. Sedm upřených párů očí posouvalo Krochtu silou vůle kupředu. Ten se náhle zastavil a rozhlédl kolem sebe. “No teda, to byla fuška, horší než skládat seno”. Úleva prostoupila okolní prostor.

“Tak kolik tam toho je, když se na to podíváš svym zkušeným pohledem pěkně zblízka?”, zajímal se hned Alwynn, který, vida, že nehrozí žádné nebezpečí, přesunul svou mírně shrbenou postavu co nejblíže pokladu. “No, vodhadoval bych to na takovejch dobrejch pětadvacet tisíc zlatáků”, znalecky pokyvoval Krochta nad hromadou zlata, kamenů a drahého nádobí.

Za nějakou dobu už z pokladu zbylo pouze to, co se nevešlo dobrodruhům do vaků, což bylo pár stovek zlatáků povalujících se na zemi. Dobrodruhům to však nestačilo.

“Hele, tendle chlap má na sobě docela pěkný brnění”, pokyvoval hlavou nad jedním z mrtvých Solwin. “To by se mohlo hodit”. “Máš pravdu a nejen to”, přidal se Aedd, prohlížeje si už chvilku dýku, trčící další mrtvole z opasku. “Oberem je, che, ti už to stejně nebudou potřebovat”, dodal ještě Alwynn, ale to už se Nurnští vrhli na zabité válečníky, rozhodně nedodržující nějakou úctu k mrtvým.

Mrtvý prd ví

Eodel Zivril

Řeknu vám teď příběh tklivý

Mrtvý prd ví

řekl mrtvý

ještě v dobách,

kdy byl živý
O tom, co však
cítí mrtvý,
když je mrtvý,
živý prd ví,
a tak jenom hloupě civí

S vaky naditými zlatem zamířila družina ke vchodu. Ke vchodu, ve kterém se však náhle objevily dva velké okřídlené stíny. Nebylo pochyb, že to jsou ty dvě velké bestie, které ještě před chvilkou v kamenné podobě hlídaly vchod. První z útočníků vylétl ke stropu a druhý zaútočil na čelo rozptýlené družiny. Ozývalo se klení, chřestot vytahovaných zbraní a ojedinělé výkřiky strachu. Začal boj. Řimbatul, který se ocitl tváří v tvář druhému protivníkovi, nezaváhal ani chvíli a vrhl se do boje s trpasličí vervou za střelecké podpory Griffina Linfalase. Ani tak to však neměl jednoduché. Nestvůra na něj dorážela svými pařáty a ostrými zuby. Způsobila mu nejedno zranění.

Mezitím ze stínů u stropu, kam před chvílí zmizel, vylétl první z útočníků. Spustil se střemhav přímo doprostřed družiny. Křídla téměř u těla, pařáty vystrčené dopředu. V rudých očích touhu. Zabíjet. Jenomže v tu chvíli už se Krochta Moskyt soustředil na jedno ze svých kouzel. Nevypadal při tom zrovna nejlépe. Vždy, když čaroděj kouzlil, zpotily se mu ruce a obličej se zkroutil do nehezské grimasy. Ale vládl velikou mocí. Z vyvalených očí vylétlo několik rudých záblesků a ty zasáhly netvora přímo do hrudi. K zemi se snesla pouze sprcha obsidiánových sklíček.

Mezitím Řimbatulovi přiskočil na pomoc Solwin a Aedd, kteří hned zapojili své zbraně do kolotoče oceli a pařátů. A úspěšně. Zanedlouho zbyla z útočníka pouze hromada střípků.

“Sakra, to byla ale fuška”, unaveně prohlásil Řimbatul a opřel se o svou zbraň, “Docela už bych vypad ven”. Nikdo neřekl nic proti. Družiníci sebrali ze země odhozené batohy a konečně vyšli branou ven. Zde je však čekalo další nemilé překvapení. Všechny věci, které vzali mrtvým válečníkům v chrámu, se náhle rozpadly, jako by za vteřinu zestárlý o stovky let. Nikdo tomu však nevěnoval přílišnou pozornost. Pouze ze sebe setřásli zbytky rozpadlých brnění a mečů. Už byli unaveni.

Skrze vodu opravdu prosvítalo světlo. Ted' ještě zbývalo proplavat ven. Ale to by nebyli Nurnští, aby si neporadili s takovou titěrnou překážkou. První proplavali Aedd s Griffinem, kteří s sebou táhli lano. Na něj se přivázaly věci a protáhly ven. Potom s dalším lanem proplavali Krochta s Eriadannem, a pomocí tohoto lana dostali ven neplavce. Přivítalo je malé horské jezírko zalité sluncem, které kousek dál končilo malým vodopádem. Nurnští na malé kamenné pláži rozložili své věci, vedle položili svá unavená těla a hltali paprsky slunce. Za všechny to zhodnotil Krochta Moskyt: “Ted', až tady uschnem, tak se seberem a pojedem do Liscannoru. A až se trochu dáme dohromady, tak vyrazíme najít toho podělanýho Chamtudura a zakroutíme mu krkem. A to pěkně pomalu”. Odpovědí mu bylo unavené, ale odhodlané přikývnutí od všech okolo.

...vrhl se do boje s trpasličí vervou...

* * *

Liscannor byl vždy nejkrásnější, když se vracejícím dobrodruhům objevil na horizontu. V létě všude zpívali ptáci a střechy domů se leskly na slunci, v zimě pak byly přikryty bělostným polštářem prachového sněhu. Ale bylo jedno, jaké bylo období nebo počasí. I v dešti byl Liscannor při návratu pro dobrodruhy nejkrásnější. Voněl domovem. I tentokrát pršelo. Družiníci přijížděli, přikrčeni ve svých sedlech, koně zabláčení až po břicha. Netrvalo dlouho a byli na návsi. Tentokrát je ale nevívalo radostné volání dětí.

“Přišli asi kolem druhé hodiny ranní, pár dní potom, co jste odešli”, stěžovala si plačící Attrien svému manželovi. “Byli čtyři. Z toho dva malí, asi jako náš Jeremy. Jeden měl takovou hroznou jizvu na tváři. Vzbudili mě nahoře v ložnici, mířili na mě kušema a jediný, co řekli, bylo: ‘Bud’te zticha, pani, nebo to vaše děti vodnesou’. Mlčela sem, co sem měla dělat? Ti dva malí na mě pořád mířili a ti ostatní začali prohledávat dům. Sebrali naše nejcennější věci, taky ty náušnice po babičce, co jsem měla na svatbě. Trvalo to celou věčnost, než se ozval zvenku signál. Ti, co na mě předtím mířili, mi svázali ruce a nohy, dali mi roubík a potichu zmizeli. Hrozně dlouho mi trvalo, než jsem se dostala z pout. Hned jsem se běžela podívat, co je s dětma. Spaly, jako když je do vody hodí”.

Později seděl Krochta se zbytkem družiny v hostinci U hrocha a radili se, co dál. “Takže víme, že sem do vesnice před šesti dny přišli nějaký hajzlové a vybrali můj a Griffinův barák. V tu dobu přišli taky do baráku k Aeddovi a taky tam ukradli, co mohli. Víme, že nikomu neublížili a že byli asi zatraceně dobře sebraný”, ukončil rekapitulaci liscannorský starosta. “Máme sakra vůbec nějakou stopu?”. Po chvíli promluvil Eriadann: “No, snad až přijede Griffin se Solwinem, který jeli zkusit najít nějaký stopy”.

Byla to hrozná situace. V liscannorské historii se nikdy nestalo, že by se někdo pokusil vesnici vykrást. A zvlášť vykrást starostu a dva nejlepší zloděje, to byl teda kousek. Není se tedy co divit, že to U hrocha téměř jiskřilo.

Asi po dvou hodinách dorazili oba stopaři. “No samozřejmě nic moc”, začal Griffin Linfalas. “Stopy kolem vesnice samozřejmě už zmizely, ale zjistili sme, kde měli koně. Prolezli sme to tam křížem krážem a jediný, co sme našli, je tohle...”, ukončil lupič svou zprávu a sáhl za opasek. Odtud vytáhl malou lesklou minci.

Žlutý důkaz šel pomalu z ruky do ruky. Družiníci přemýšleli, co s tím. “Podle stop to vypadá, že se tomu, co hlídal, splašili koně, a při tom mu vypad tenhle peníz. Co kdybysme zkusili skočit do Nurnu a zjistit, ze který země pochází?”, promluvil Solwin. Starosta se na něj podíval a přikývl: “Asi nemáme jinou možnost”.

Nurn jako vždy pulsoval lidskou přítomností. Jedno z nejlidnatějších měst Starého světa, sídelní město krále Torgana, vládce velké Gwendarronské říše. Liscannorští se zde dobře vyznali, vždyť jejich vesnice ležela necelé dvě hodiny cesty na severovýchod.

Mistr Drrut pracoval v Nurnské mincovně již přes dvacet let, byl trpasličího původu a práce pro něj byla koníčkem. Zastával zde velmi významné místo a byl také ctěn jako odborník v cechu zlatnickém. A právě za ním družina vyrazila.

“Tak to vám řeknu, pane, tuhle ražbu sem dlouho neviděl”, začal Drrut, prohlížeje si minci pod tlustým sklem. “Na první pohled to vypadá jako Kasulská ražba, ale je nějaká pozměněná...”. “Kasulská ražba?”, zeptal se hned staršího muže Krochta, který mu minci přinesl. “No, Kasul, tak se kdysi jmenovala jedna jižní část Gwendarronu, asi tak před sto lety. Ale tahle mince je nějaká jiná. Zajímavé,

zajímavé. Zkuste zajít do knihovny, tam vám o té zemi řeknou víc”. “Tak vám moc děkuji, pane, a nashledanou”, rozloučil se čaroděj a jal se odcházet. “Nazdar, nazdar, mějte se. A...”. “Copak?”. “Dostanu dvacet zlatých”.

Krochta stál v čele stolu a před sebou měl rozloženou mapu, na každé straně zatíženou korbelem. “O tom Kasulu sem v knihovně zjistil, že to kdysi byla země, která měla svého krále, svojí armádu a všechno. Vládla tam nějaká královna a tehdejší král Gwendarronu jí donutil, aby si ho vzala, a připojil tak Kasul ke Gwendarronu. To se ale nelíbilo jejímu bratrovi, nějakému Kamedovi. Nechtěl ztratit moc, a tak začal popouzet lidi proti Gwendarronu. Kamedovi bylo jasné, že proti Gwendarronu vojensky nemá šanci. Přežil dva atentáty a potom se rozhodl. Sebral své věrný a odešel ze země směrem na jihozápad. Tam po nějaký době narazili na podhorský kraj, kde se usadili a vybudovali nový stát. Dneska je to malá, ale prej relativně stabilní země, kde vládne Carmad II. Tak co s tím?”, ukončil starosta malou přednášku. Všichni se dali do řešení, co budou dělat. Častokrát se stalo, že debata nakonec k ničemu nevedla a skončila mluvením o spoustě zbytečných věcí a hlavně hlučnou pitkou. Ne však dnes. Po krátké debatě se rozhodlo, že se velká část dobrodruhů vydá do Kasulu a pokusí se zde něco vypátrat. Sraz byl ráno v osm hodin.

Druhý den byli na cestu připraveni oba zloději, elf Griffin Linfalas a člověk Aedd z Ruindoru, válečníci, trpaslík Řimbatul Drtinosa a půlkroll Eriadann, syn slavného Jacoba Rugorského, hraničář člověk Solwin, alchymista a předák Bílé ruky Alwynn a také samozřejmě čaroděj Krochta Moskyt. Nějakou dobu ještě trvalo, než se několik dobrodruhů rozloučilo se svými manželkami a dětmi, ale za chvíli už koně zatížené Nurnskými mířili k hlavní obchodní cestě.

* * *

Přibližně po dvou týdnech dorazili Nurnští k branám Fersenu, hlavního kasulského města. To bylo vystavěno na vyvýšené planině u soutoku řek Tuir a Bílá, bylo obehnané hradbami a jistě tvořilo obtížný cíl pro dobývání.

Sotva dobrodruzi vstoupili do města, poznali, že není něco v pořádku. Všude na ulicích byly silné vojenské hlídky a obyvatelé působili ustrašeným dojmem. Nikde se moc nezastavovali, nedívali se kolem sebe a vypadalo to, že pořád někam spěchají. Netrvalo to dlouho a jedna hlídka zastavila nurnské společenstvo. “Kdo ste a co tu chcete?”, otázal se velitel čtyřčlenné jednotky. “Pokud ste se přišli nechat najmout do armády, tak musíte tamhle tudy na náměstí”. “Aaano, přišli sme se nechat najmout, ale jak vidíte, ztratili sme se”, zareagoval nejrychleji madičský Eriadann. “Dobrá, dobrá, takže tamhle tudy”, ukázal velitel směr ještě jednou a odešel i s kumpány.

Nurnským bylo jasné, že potřebují zjistit nějaké informace ještě dříve, než se nechají naverbovat do nějaké žoldácké armády. Zapadli tedy na jakési zastrčené náměstíčko, kde byla koncentrace vojenských hlídek mnohem menší, a začali se vyptávat na místní situaci. Byla to náhoda, ale hned první člověk, kterého potkali,

se rozhlédl napravo a nalevo. Potom řekl, že za žejdlík, za dva, jim vše řekne. Přijali.

“Je tu válka, pánové”, řekl potichu ten malý postarší člověk, “Ten podělanej Teastlir svrhnul krále”, dodal a významně se na Nurnské podíval. V jejich očích viděl však pouze nepochopení. “Aha, koukám, pánové nejsou zdejší. To abych asi začal od začátku, co?”. Aedd se na něj usmál svým nacvičeným úsměvem, kterým už několik lidí přinutil, aby na něj koukali jako na dobrého přítele, a přitakal: “To by bylo určitě nejlepší, pane, a tumáte ještě jedno, ať vám nevyschne v krku”. Nurnští se pomalu začali dovídat historii několika posledních dní.

Teastlir byl elf, který do města přišel asi tak před rokem. Byl to mladý muž, tak ke třiceti letům, a na první pohled se věnoval alchymii. Koupil tu ve Fersenu dům a začal své umění provozovat za úplatu. Netrvalo to dlouho a dostal se do pozornosti královského hradu, neboť mladý král se o magické vědy hodně zajímal. Začal ho zvát na hrad a trávil s ním dlouhá odpoledne v debatách. Teastlir se pomalu stával královským rádcem. Samozřejmě své umění začal používat v královský prospěch. Výbušniny, které on vyrobil, se začaly používat v dolech, jeho léčivé lektvary často někomu pomohly a dokonce se říkalo, že pro krále předpovídá budoucnost. To všechno mu pomáhalo, aby stoupal po společenském žebříčku. Dokonce i obyčejní lidé ho měli rádi. Nikdo netušil, že to vše dělá, aby se zmocnil trůnu.

Začalo to nedávno. Z východu přišly zprávy, že pouštní kmeny, které většina lidí nazývala Nómy, se spojily a chystají se napadnout zemi. Král dal ihned dohromady vojsko a vyrazil bránit východní hranici. Situace však byla vážná. Občas se stávalo, že Nómové zaútočili, ale to byly většinou malé skupinky, které udeřily a zmizely. Nyní to mělo být jiné. Král proto prý požádal Teastlira, aby se spojil s astrálními sférami a poradil mu, kde nepřítel zaútočí. Potom vyrazil s vojskem na východ.

V hlavním městě zůstala pouze malá vojenská posádka, která měla udržovat pořádek. A to bylo zřejmě to, co si alchymista přál. Před dvěma dny do města napochodovala armáda tvořená převážně žoldáky, kterou vedl jakýsi Gupstaler. Tento muž, jak se brzy ukázalo, byl Teastlirův bratr a vojsko pro tuto situaci už nějaký čas najímal v cizině. Po obsazení Fersenu se velká část armády vydala na východ zřejmě sevřít krále do kleští. Jak to dopadlo, to nikdo zatím nevěděl.

Potom, co Nurnští získali jakousi představu, co se v zemi děje, rozhodli se nechat se naverbovat do žoldácké armády. Vydali se tedy k domu, který jim popsala hlídka.

Se vstupem do vojska neměli žádný problém. Nikdo se na nic nevyptával, pouze vyfasovali jakési uniformy v barvě červené a oranžové, které se nosily přes zbroj a které ukazovaly jejich příslušnost. Dokonce se dozvěděli, jak se situace vyvinula dále.

...Aedd se rozhlédl kolem...

rozhodli se oba velitelé, že nezaútočí, neboť by to nemuselo dobře dopadnout. Rozhodli se stáhnout do blízké vesnice a tam si odpočinout. To samé udělala i králova vojska. A toto byla taky poslední informace, kterou se Nurnští dozvěděli.

* * *

Byl večer. Kasulské slunce pomalu zaplouvalo za obzor a na cestu mu zpívali ptáci zpěváci. Krochta seděl na zápraží domu, který jim byl přidělen a pozoroval vojenské hemžení kolem. Za posledních pár dní zjistil, že armáda rozhodně není pro něj. Po krátkém pobytu v hlavním městě přišel první úkol. Jakýsi důstojník jim řekl, aby si mezi sebou zvolili velitele a poslal je do vesnice Kamela, aby zde pomáhali budovat opevnění. Měli se tam hlásit u velitele jménem

Král byl připraven na svých pozicích na útok Nómů, když tu k němu zřejmě dorazil někdo se zprávou o situaci v hlavním městě. V tu chvíli pochopil, že byl zrazen. Věděl, že nemá šanci se zde ubránit oběma vojskům, a tak se rozhodl stáhnout přes most za řeku Tuir. Znamenalo to ovšem velký risk. Pokud by byly jeho oddíly zastiženy Gupstalerovými muži ještě před řekou, byl by přinucen bojovat. A kdyby se do toho zapletli ještě útočící pouštní bojovníci, byl by jeho osud zpečetěn. Neměl však jinou možnost, než okamžitě vyrazit. Nakonec při něm zřejmě stáli bohové a on se dostal ve zdraví za most, kde se okamžitě opevnil.

Gupstalerova vojska se mezitím setkala s nómskými útočníky. K boji však nedošlo. Velitel žoldáckých vojsk měl s náčelníkem nájezdníků nějakou smlouvu, a obě armády se spojily. Ihned se vydaly pronásledovat králova vojska. Ovšem ten už byl připraven za řekou k obraně.

Když spojená vojska dorazila k mostu a zjistila situaci,

Kamalz. Hlasováním byl mezi dobrodruhy za vůdce i za velitele jejich odílu zvolen právě Krochta. Na své stanoviště vyrazili se zásobami asi za hodinu. Kamela byla malá vesnice nacházející se nedaleko mostu, kde před pár dny proti sobě stály dvě armády. Nurnští se zde také dozvěděli, že se hlavní část žoldácké armády stáhla více do vnitrozemí. Teastlir si zřejmě před tím, než začne něco podnikat s králem, chtěl upevnit pozici mezi prostým lidem a obchodními cechy. Z tohoto důvodu bylo vydáno nařízení, že pokud některý voják zabije civilistu, bude zbičován, zbaven peněz a vyhozen z armády. Zatím poslední zpráva byla, že část armády se vydala obsadit město Kanz.

Liscannorský starosta si vytáhl jeden ze svých doutníků, pohodlně si natáhl nohy a opřel se o rám dveří. Jakožto velitel jednotky samozřejmě nemohl s ostatními budovat palisádu. Kamela se stala za pár dní, co tu byli, spíše vojenskou pevností než zemědělskou vesnicí. Zdejší obyvatelé byli, kromě několika, kteří se vojákům starali o potravu a pomáhali se stavbou, přesunuti a rozdělení v jiných vesnicích. Vojáků tu bylo asi čtyřicet a byli rozdělení do tří skupin. Tyto se pravidelně střídaly v kopání děr a upevňování kůlů, a také v hlídce u nedalekého mostu. Prostě normální vojenský život v pevnosti.

Dveře domu vrzly a vyšel z nich Aedd, který se tu schovával před prací. Krochta sice měl v plánu nahnat lupiče zpět, ale po několika pokusech to vzdal. Vranigostský chmaták totiž prostě nedělal jakoukoli práci, která ho nebavila a tělesná práce ho nebavila dvakrát. “Tak co, vůdče, co budem dělat?”, otázal se pracant starosty a posadil se vedle něho. “Zatím sme pro svoje peníze neudělali ani co by se za nehet vešlo”. “To máš sakra pravdu”, přitakal čaroděj. “Ale co sakra můžem dělat. Všude tady okolo zuří válka, když se začneš vyptávat tak seš podezřelej”. Aedd se rozhlédl kolem, aby zjistil jestli ho nikdo neposlouchá, přisunul se blíže a zašeptal: “Hele, zejtra máme hlídku u mostu, co kdybysme zdrhli na druhou stranu a dali se do služby tam. Sice taky asi nic nezjistíme, ale je to pořád lepší, než někde makat a možná si prachy vyděláme zpátky”. Krochta chvíli přemýšlel a pozoroval ostatní. “Máš pravdu. To není blbej nápad. Všechno je lepší než tohle, ale aby s tím souhlasili ostatní”. “Vo to nemusíš mít starost”.

* * *

Nurnští opatrně procházeli krajinou, vědomi si toho, že je někdo může považovat za nepřátele. Barevné označení Teastlirovy armády sice zahodili už dávno, ale jeden nikdy neví. Pomalu se blížili k vesnici Torch, což, jak věděli, by měl být hlavní stan královské armády. Netrvalo dlouho a zpoza malého kopečku vyjela asi patnáctičlená jízda. Jakmile si vojáci všimli družiny, vytasili meče a rozjeli se jí vstříc. Dobrodruzi zaujali obrané postavení, avšak zbraně nechali svěšené a Solwin začal mávat připraveným bílým kusem plátna. Jízda, vida, že nemají bojové úmysly, zastavila asi dvacet sáhů od nich. Jeden jezdec, zřejmě velitel, popojel kousek dopředu a začal se vyptávat co jsou zač a co tady chtějí.

“Jsme zběhové z druhé strany a rádi bysme se přidali k vaší armádě”, zavolal na něj vůdce Krochta. Velitel chvíli přemýšlel a pak odpověděl: “Dobrá,

zandáte svoje zbraně do pochev a my vás odvedem do tábora, kde rozhodnou co s váma. Ruce necháte tak, aby sme na ně dobře viděli. A varuju vás, jedinej špatnej pohyb a je po vás”. Jak řekl, tak Nurnští udělali, a za chvilku už se obě skupiny vydaly směrem k vesnici.

Torch byla dříve klasická zemědělská vesnice obehnaná palisádou, která však sloužila spíše jako obrana před divokou zvěří z blízkého lesa. Nyní se změnila na velké vojenské ležení. Měnila se také její tvář. Palisáda byla rozšiřována, zvyšována a v každém rohu byla vybudována hláska se stálou hlídkou. Místní obyvatelé zde téměř nebyli vidět. Všude pouze vojáci a zase vojáci. Avšak bylo vidět, že zde byl rozdíl oproti Teastlirovcům. Tato armáda byla mnohem lépe organizována a vedena. I struktura byla jiná. Královští spoléhali na své oddíly těžké a lehké jízdy podporované menšími oddíly těžké pěchoty a elfích lučištníků. Vzbouřenci měli hlavně těžkou pěchotu a střelce doprovázené nómskou lehkou jízdou. To vše Nurnští viděli, když v doprovodu procházeli ležením. Byli ponecháni v malém domě na kraji vesnice, před který byla postavena hlídka. Zde čekali co se bude dít.

Asi po dvou hodinách k nim dorazil posel, že se mají dostavit ke králi. Dobrodruhy překvapilo, že jsou povoláni rovnou k hlavě státu, ale doufali, že vše dobře dopadne. Svědomí měli čisté. Cestou po Kasulu nikoho nezabili ani neokradli. Rychle si upravili zbraně a šaty a vyrazili.

Král Carmad II. byl mladý muž svalnaté postavy a dlouhých vlasů. Nebyl oblečen do drahých šatů, ale měl na sobě zdobenou zbroj a u pasu dlouhý meč. Seděl u velkého stolu, který byl celý pokryt velkou mapou namalovanou na plátně, a díval se pozorně na příchozí. Po jeho pravé ruce stál starý muž, který se přes své šediny stále držel zpřímá. Měl na sobě také zbroj, přes níž měl přehozen plášť. Jeho jméno bylo Drus Moršic a byl královským rádcem a učitelem válečného umění. Po levé ruce měl svou osobní stráž, což byl skoro dva a půl sáhu vysoký kroll, opírající se o obrovský obouruční řemdi. Před dveřmi stáli další, ovšem už ne tak obrovští krollové. Král po chvíli promluvil: “Slyšel jsem, že prý jste zběhli a teď se chcete přidat na naši stranu. Jak mám vědět, že nejste špióni?”. Slova se ujal Griffin Linfalias. Opatrně volil co řekne, aby nějakým svým omylem nezpůsobil královo podezření, a ve zkratce mu vyličil osud, který družinu potkal. Nakonec pronesl: “...a pokud byste měl zájem, já a mí přátelé jsme tuze sehraná tlupa, která vyřešila nejednu svízelnou situaci. Rádi bychom vám dokázali svojí loajalitu”. Mladý panovník chvíli přemýšlel, a pak poslal Nurnské do vedlejší místnosti s tím, že se musí poradit. Čekali asi půl hodiny, než byli povoláni zpět. Král jim sdělil, že pokud mu chtějí dokázat, že nejsou špióni, musí pro něho zajistit spolupráci s krolly, kteří žijí nedaleko odsud. “Slibte jim, do jisté míry, co chcete. Hlavní je, aby se jejich vůdce se mnou setkal za dva dny na tomto místě”, dodal a zabodl prst do mapy. “Doražte s ním nebo bez něho, pokud tam nebudete, budete pokládáni za vyzvědače, a když se ještě někdy setkáme, propadnete hrdlem. Nějaké dotazy?”.

Dotazy nebyly. Dobrodruzi se rozloučili a trochu nesví Carmada opustili. Přidělený důstojník pro ně nafasoval nějaké jídlo, takže za hodinu byli připraveni

vyrazit. Neměli proč čekat. Místo, kam je král poslal, bylo asi patnáct mil daleko. Pokud tam chtěli dorazit před setměním, museli vyrazit.

Jen hodina

Nervor Chinský

Když temnota se blíží,
jen strach a vztek ti zbyl,
čekat, čekat na smrt jen,
však ta hodinu ztrácí,
oči, oči, ty co užs viděl,
ty už nikdy, už nikdy

* * *

Družina už asi hodinu procházela lesem a hledala známky krollí přítomnosti. Avšak nikde nikdo. Ze začátku postupovali potichu a obezřetně a snažili se na sebe moc neupozorňovat. Nyní se ale rozhodli jít s větším lomozem, aby je zdejší obyvatelé sami objevili. Tato taktika se vzápětí osvědčila. I když ne úplně.

Z blízkého křoví se náhle vyřítili dva krollové a zaútočili na čelo družiny. V tu samou chvíli další tři napadli družinu zezadu. Všechno to mohlo špatně dopadnout, nebýt Krochty Moskyta, jehož obličej se náhle zkřivil kouzelnickým soustředěním. Málem mu sice jeden z útočníků kouzlo přerušil, ale jeho kyj zastavil Řimbatul dříve, než mohl cokoli způsobit. A pak to přišlo. Tři z útočníků náhle padli k zemi jako podřátí. Pro ostatní družiníky pak nebyl problém zbylé dva srazit omráčené k zemi. Během chvíle byli všichni svázáni provazy.

Nurnští stáli kolem zajatců a čekali, až se proberou. Žádný z nich nebyl mrtev, takže doufali, že se nakonec dostanou k vyjednávání. Po chvíli se ti tři, co Krochta svázal kouzlem, začali hýbat. Pomalu se rozhlíželi kolem sebe, a když spatřili Nurnské, kteří byli okolo nich, bylo vidět, že mají v očích strach. “Huh, kdo vy být, co vy chtít?,” ozval se jeden, zjevně nejstarší kroll a pokračoval: “Tady naše zem a vy zmizet, nebo my vás zabít”. “Ty už toho moc nezabiješ, až si tě já a Bílá ruka vezmem do parády, ty mutante”, zařval náhle Alwynn, a kdyby ho Solwin s Řimbatulem nezadrželi, jistě by se na svázaného vrhl. “Tady pána si nevšímejte, on je trochu pomatenej”, promluvil svým medovým hlasem Aedd. “My jsme přišli s takovou ideou, hrozně rádi bysme mluvili s vaším šéfem, respektive náčelníkem. Co vy na to?”. Krollovi se zkrabatilo čelo a bylo vidět, že přemýšlí. Pak se usmál a odpověděl. “He?”.

“Hele, von ti nerozumí,” pošeptal Griffin svému dvojčeti. “Já něco zkusím”. Stoupl si před zajatce a za pomoci rukou započal rozhovor. “Tak, já Griffin. My Nurnští. My rádi by mluvili s váš náčelník. Nechtít nikoho zabít. Jenom mluvit”. To už bylo něco jiného. Na zajatcově výrazu bylo vidět, že už rozumí. Chvilku se s elfem dohadoval, ale ten uměl taky používat přesvědčivého

hlasu, tajného to umění zlodějského. I když slovní zásoba, kterou mohl použít, nebyla nic moc. Nakonec, když zajatci slíbili, že je zavedou za náčelníkem, byli rozvázáni a družina jim vrátila zbraně. Společně se vydali dál do lesa.

Sídlo krollů bylo umístěno hluboko v lese mezi skalami. Společenstvo zde žilo v jakýchsi plátěných chýších soustředěných okolo jeskyně. Co ale dobrodruhy překvapilo, byl zvuk kovárny, ozývající se z největší chatrče, z níž se také mohutně kouřilo. Příchod družiny vzbudil velký rozruch. Okolo začaly pobíhat malé děti a většina žen přispěchala, aby se podívala na příchozí. Muži, ti se ve spěchu ozbrojovali a dávali tím najevo, že pokud si někdo něco začne, rozšmelcují ho na kusy. Mezi nimi se objevil mohutný postarší kroll s prošedivělými vlasy a

...krollovi se zkrabatilo čelo a bylo vidět, že přemýšlí...

se zlatou čelenkou, který se postavil před družinu. “Já být Šak a být náčelník. Co vy chtít ode mě?”, promluvil mohutným hlasem. “Být zdrav Šak”, pozdravil Krochta Moskyt, “my být Nurnští a chtít mluvit s tebou. Posílat nás král”. “Nemuset mluvit jak blbec, Krochta. Já žít dlouho mezi lidmi, tak rozumět ti. A co se týkat král, já být tady král. Pokud chcete mluvit jít se mnou do mé chýše”.

Nurnští došli ke stavbě, odkud se předtím ozývaly zvuky kladiva a kovadliny. Zde byla zařízená kovárna a dva krollové zrovna pumpovali u měchu. “Já hodně cestovat, když být mladší”, vysvětloval Šak. “Naučit se, jak kovat železo”. Náčelník odhrnul kůži u vchodu do druhé poloviny příbytku a pozval všechny dál. Vnitřek byl zařízen věcmi, které by u krolla nikdo nečekal. Křeslo ze dřeva, několik truhel, na stěnách pověšené zbraně. Všichni se usadili kolem ohniště a začali vyjednávat. Nebylo to nic jednoduchého. Šak rád souhlasil, že jeho lidi Carmadovi pomůžou, ale jeho požadavky nebyly nijak skromné. Družina si uvědomovala, že toho můžou slíbit hodně, ale nesmí to přehnat. Bylo by přinejmenším trapné, kdyby se krollí vůdce setkal s králem, požadoval od něho například půl jeho země a obhajoval by se, že mu to navrhl jeho vyjednávači. Naštěstí mezi dobrodruhy nebyl nikdo, koho by něco takového napadlo.

Konečně se dohodli, že Šak druhý den pojede s nimi. Na jejich počest byla večer uspořádána oslava, kde museli vyprávět spoustu historek z jejich dobrodružného života. I když, ono to nebylo zas tolik vyprávění jako posunčina. Spát se šlo hodně pozdě ráno.

* * *

Král na ně čekal na smluveném místě. Přijel sem s dvaceti muži a samozřejmě se svojí krollí osobní stráží. Byl očividně potěšen, že se Nurnským podařilo přemluvit krollího náčelníka k tomu, aby přijel. Po krátkém pozdravu Šak s Carmadem spolu vešli do připraveného stanu a začali vyjednávat. Trvalo to skoro půl dne než skončili. Nakonec se dohodli, že pokud se krollové ke králi přidají, dostanou od něho pořádnou výzbroj, slib, že nikdy nikdo nevstoupí na jejich území bez Šakova dovolení, a návdavkem ještě pastviny které se nacházejí blízko jejich lesa. Poté se oba vůdci rozešli s tím, že Šak vybere válečníky a za dva dny dorazí do Torchu.

I když byl už večer, král se vydal okamžitě nazpět, neboť měl zlé tušení, že se za doby jeho nepřítomnosti něco stane. A jeho tušení bylo správné. Když se přiblížili na dohled k táboru, viděli, že z něho stoupá kouř a semtam se objevily i plameny. Nurnští s králem a jeho družinou okamžitě nasadili koním ostruhy a začali se připravovat k boji. Naštěstí toho nebylo třeba. Již bylo po boji. Část vesnice sice hořela, ale bylo vidět, že požár je již pod kontrolou. Od vojáků se dozvěděli co se stalo.

Krátce po tom, co král odjel, vyjela z lesa skupina v barvách královské armády. Hlídka u brány je považovala za průzkum, který vyjel brzo ráno a otevřela jim. Jaké však bylo jejich překvapení, když v tu chvíli, co projížděli branou, napadli hlídku, která jim otvírala a z lesa se vyřítila těžká jízda Teastlirovy armády, následovaná pěchotou. Pětičlená skupina vybraných válečníků se snažila udržet otevřenou bránu dokud nedorazí jízda. A dařilo se jim. Královské zachránilo to, že králův rádce, Drus Moršic, byl právě poblíž na obhlídce mužstva. Během chvilky dokázal zorganizovat obranu a sám se postavil do jejího čela. Už sice nebyl nejmladší a ani jeho paže neměly takovou sílu, ale jeho zkušenosti byly obrovské.

Takže v tu chvíli, kdy oddíl těžké jízdy vtrhl do tábora, stál jim v ústřety oddíl s napřaženými kopími a dvě malé jednotky na ně útočily z boku. Na palisádě se už dávali dohromady elfové a přesně mířenými střelami častovali přibíhající povstaleckou pěchotu. Štěstí se obrátilo na stranu Moršicových lidí. Pomalu vytlačovali jezdce, kteří na stísněném prostoru nemohli použít výhody svých koní a dokonce se královským povedlo probít se k bráně a pomalu ji zavřít. V tu chvíli bylo rozhodnuto. Mezi lučišníky na palisádu nastoupili již organizovaní pěšáci, aby bránili pokusům se přes ní dostat. Ti z nepřátel, kteří se dostali dovnitř byli bez milosti zabiti. Ovšem neprodali svůj život lacino. Bylo prolito mnoho krve obránců, než byla pevnost čistá. Bohům žel však byl v tomto boji smrtelně zraněn právě Drus Moršic, který zřejmě přecenil své síly. Byl odnesen do králova domu a tam uložen do doby, než přijede Carmad. Ostatní velitelé začali organizovat hašení požárů, které způsobilo několik zápalných šípů.

Jakmile se vladař doslechl o zranění svého přítele, nasadil svému koni ostruhy a pospíchal za ním. Drus dostal opravdu ošklivou ránu kopím a bylo jasné, že mu může pomoci pouze zázrak. A ten přišel. Mladý Eriadann se protlačil mezi stráží a nabídl králi, že může starci pomoci. Zdědil totiž po svém otci Jacobovi jakýsi léčivý lektvar, který prý dokáže z rozsekaného muže udělat zase jeden celek.

...se svojí krollí osobní stráží...

Král neváhal ani chvíli a i když se přítomný lékař netvářil příliš přívětivě, nechal zraněného lektvar vypít. A opravdu. Téměř okamžitě po požití přestala z ran prýštit krev a začaly se zatahovat. Vypadalo to, že se starý pán Moršic nakonec ze svého zranění uzdraví.

Na králi bylo vidět, že si ho Nurnští tímto získali. Chvilí poseděl u svého přítele, jehož stav se rapidně zlepšoval a poté se obrátil k družině. „Pánové, vidím, že vám zřejmě mohu důvěřovat. Vykonal jste pro mě nezanedbatelnou službu a zachránili jste život mému nejlepšímu příteli. Nyní pojd'te se mnou, měl bych pro vás práci za slušnou odměnu.

* * *

Bylo kolem druhé hodiny ranní. Mraky pokrývaly celou noční oblohu tak, že ani světlo měsíce či hvězd nemohlo proniknout skrz. V hlavním městě Fersenu

ve čtvrti nejbohatších lidí, byl už klid. Byl sice občas rušen náhodnými výkřiky, které sem zanesl vítr z nedalekého centra, ale sem vojenské hlídky nepustily nikoho, kdo by mohl rušit spánek boháčů.

Od nízké zahradní zídky se odělily dva stíny a dvě temné postavy se přes ní rychle přehoupaly. Tam skrčeny se na chvíli zastavily. Bylo vidět, že spolu velice potichu rozmlouvají, i když to byly spíše posunky než řeč. “Hele, Aedde, ty to vem z jedné strany a já se podívám dozadu. Musíme zjistit, jestli se tam dá nějak dostat”. “Jasně, Griffine”, odpověděl mu druhý stín. “Nejsme žádný žabaři”. Dvojice se rozdělila a každý se vydal za svými úkoly.

“Takže ještě jednou”, vzal si slovo vůdce, “král nám řek, že máme sejmut nějakýho kudůka jménem Rapštor, kterej prý je pravou rukou Teastlira. Tady naši zloději zjistili, kde se nachází jeho barák a jak se do něj dostanem. Takže plán je následující. Rozdělíme se na dvě skupiny, z nichž jedna, ta větší, půjde hlavním vchodem, pokusí se nepozorovaně dostat dovnitř a co nejtíše se sejme všechny co tam najde. Druhá skupina počká venku za domem a jakmile uslyší, že ty co sou uvnitř maj problémy, vtrhne dovnitř zezadu oknem. Bude to pomoc a hlavně překvapko. Není to velkej dům a je přímo na kraji města, takže dostat se dovnitř by neměl bejt velkej problém. Horší je, že nevíme, kdo ho hlídá. Má k tomu někdo něco?”. Pár dotazů se ozvalo, především od nováčka Eriadanna, ale byly to jen připomínky. Jinak všichni s plánem souhlasili.

Družina se dostala až ke kudůkově domu, kde se rozdělila na předem určené skupiny. Ty pak vyrazily za svými cíli. Aedd, Alwynn a Eriadann oběhli dům a ukryli se kousek od oken ve křoví, kde si připravili zbraně a vyčkávali. Řimbatul, Griffin, Krochta a Solwin se potichu přesunuli ke vchodovým dveřím, kde liscannorský zloděj vytáhl své paklíče a jal se otevírat zámek, což se mu po chvíli podařilo. Družiníci opatrně vstoupili dovnitř. Pokoj, kde se ocitli, nebyl příliš veliký, a bylo vidět, že je to jakýsi obývací pokoj. V rohu byl krb, kde doutnal oheň a před ním dvě křesla. V rozích se nacházely dvě truhly a celou jednu stěnu pokrývala knihovna. Další dveře byly přímo naproti vchodu. Nikde nikdo nebyl. Všichni opatrně prošli pokojem, nikdo nic neprohledával, nikdo nechtěl nic ukrást. Griffin otevřel další dveře. A pak to začlo. Před zlodějem se náhle objevil malý šlachovitý kudůk a se sveřepým výrazem a šavlí v ruce se na něj vrhl. Krochta se okamžitě pokusil útočníka srazit blesky, ale kouzlo mu náhle přerušila rána sekerou. To se z jedné z truhel náhle vyřítíl další malý válečník s výrazem ještě sveřepějším. Ještěže měl liscannorský starosta vyvolané kouzlo, o němž laici hovoří jako o duhu. Bez něho by měl hlavu na dvě půlky. Griffinovi s Řimbatulem se zatím podařilo zatlačit soupeře do druhé místnosti. Ne že by nějak příliš vyhrávali. Na jejich straně byla početní převaha, avšak kudůk měl větší válečnický um a zkušenosti. Krochtovi zatím na pomoc přispěchal mladý Solwin a několika výpady druhého útočníka od čaroděje oddělil, což Krochtovi poskytlo prostor, aby se podruhé svým kouzlem nemýlil a kudůka bleskem zasáhl přesně do hrudi, což ten nepřežil. Kouzelník i hraničář se poté obrátili na pomoc druhým bojujícím. A obrátili se včas, neboť Griffin právě dostal ránu přímo do boku a se záúpením se svezl k zemi. Ani trpaslík už na tom nebyl nejlépe, z mnoha ran mu tekla krev.

Nurnští navíc ještě zahlédli, jak zpod postele, která byla v místnosti, vylézá třetí kudůk a žene se k truhle, stojící v rohu pokoje. Naštěstí přišla pomoc z druhé strany. Zavřeným oknem náhle prolétla vrhací sekera a v oblaku střepů se zasekla novému nepříteli přímo mezi lopatky. Ten padl mrtvý k zemi. Druhé okno se také náhle otevřelo a v něm se objevil Alwynn a s chechotem začal střílet šípy do zad Řimbatulova soka. Ten byl překvapen náhlým útokem, čehož využil Solwin a vrazil mu meč přímo do odkrytého krku. Byl konec souboje.

Družiníci měli strach, že někdo uslyší, jak se rozbilo okno, když Aedd skrze něj prohodil sekeru, takže dům prohledali pouze zběžně. Báli se také o Griffína, avšak ten byl pouze v bezvědomí. Jejich zkušenost s tím, jak něco najít, byla velká, proto snadno našli většinu Rapštorových cenností. Netrvalo to ani co by se v kamnech zatopilo, a už všichni opouštěli dům, který nyní obývaly pouze tři mrtvoly. Kudůk Rapštor a jeho dva osobní strážci. Družina snadno našla koně, které zanechala v nedalekém remízku, a spěšně vyrazila zpět ke králi.

* * *

Když druhý den večer překračovali brod přes řeku Bílou, byli již nesmírně unaveni. Ze strachu před pronásledováním jeli téměř celý den bez odpočinku, což bylo nutně znát hlavně na jejich koních. Za řekou však už byli v bezpečí. Popojeli ještě asi dvě míle do malého lesíku a tam se utábořili. Druhý den před polednem dorazili do Torchu.

Carmad je nechal dva dny odpočinout s tím, že po tom pro ně bude mít další úkol. Také jim předal váček s několika drahými šperky, které dohromady tvořily slušnou sumičku. To byla jejich odměna za kudůkovo zabití.

Během doby, co v táboře odpočívali, se také dozvěděli, že nynější válečná situace uvízla na patovém bodě. Území bylo řekou rozděleno na dvě části, které ani jedna strana nijak významně nenarušovala. Všichni se připravovali na to co bude dál. Jak se situace vivine, to nikdo nevěděl.

Družiníci spolu s jedním elfem, velitelem elfských lesníků, a dvěma vyššími důstojníky, postávali kolem stolu pokrytým několika velkými mapami. Mladý král stál mezi nimi a jeho pobočník, Drus Moršic, vysvětloval, co budou mít za úkol. “Věc se má tak. Teastlir má problém s nedostatkem peněz. Jeho armáda je složena převážně se žoldáků, takže těch peněz potřebuje hodně. Špatná zpráva je, že náš zdroj peněz. Na jihovýchodě země je totiž velice zajímavá oblast. Ze všech stran je obklopena horami a jediný přístup je po cestě, která vytesána do skály, vede podél bouřící řeky Bílé. První člověk, který se tam dostal, se jmenoval Charuman a ta místa jsou po něm dokonce pojmenovaná. On zjistil, že na těchto pláních panuje trochu jiné podnebí než všude okolo. Je to proto, že se tam střetává teplý vítr, který vane z pouště, a vítr, který vane z hor a přináší vláhu. Ale to je jedno. Důležité je, že otec zde přítomného pana krále tam za Charumanovy pomoci začal pěstovat mehaj, což je plodina, která se vyskytuje hodně na jihu a v Gwendarronu či Mondragonu se za ní dobře platí. No a Teastlir toho využil a nyní se snaží poslední úrodu prodat. Naši zvědové zjistili, že dnes večer vyjíždí kolona

vozů, která bude směřovat směrem do Mallikornu. Musíme je zastavit. Vaše skupina, pane Krochto, a oddíly pod vedením tady pana Reliena a Vruta to musí dokázat. Celkové velení nad tímto úkolem se král rozhodl svěřit vám, Krochto. Věříme, že vy, bez urážky, máte s přepadáváním a útoky ze zálohy větší zkušenosti. Na cestu se vydáte hned a pojedete ke krollímu lesu, kde na vás bude čekat spojka. Ta vás převede přes les. Dál je to na vás. Pokud se celá akce povede, tak dokončíte to, co si zámýšleli nepřátelé. Dojedete do Nurnu a tam zásilku prodáte a nakoupíte zbraně. Přesné instrukce dostane tady pan Vrut. My na vás počkáme na druhé straně krollího lesa za čtrnáct dní. Zvládnete to?”

Nikdo nepochyboval o tom, že by věc nezvládl, pouze Nurnští měli ještě jednu malou otázku. Kolik za to? Tu však král rychle uspokojil. Pokud proběhne vše v pořádku, dostanou rovných dvacet tisíc ve zlatě. To nebyla špatná cena.

* * *

Byla už tma a na nebi vyšly první hvězdy. Nedaleko cesty, která směřovala z Kasulu do Mallikornu, hořel oheň. Okolo něho seděli Nurnští a společnost jim dělali velitelé oddílů, Relien a Vrut. Ostatní vojáci, kteří se věnovali hlavně odpočinku po dlouhé cestě, se dali tušit kolem nich v lese. “Naši zvědi zjistili”, promluvil tichým hlasem elf, “že před nimi máme tak pět hodin náskok, a podle mapy bysme zítra večer měli dojet na křižovatku s hlavní cestou do Mallikornu. Takže to vypadá, že to zítra spustíme”, dodal a očima se obrátil na Krochta. “To jo, máš pravdu, musíme jenom najít nějaký vhodný místo”, odpověděl dotazovaný. Náhle se ozval mladý Solwin. “Podívejte, včera jsem si vzpomněl na místo, okolo kterého sme jeli, když sme jeli sem. Cesta se tam docela prudce stáčí a na jedné straně je les a na druhé takový skalky. Navíc to není ani hodina odsud. To by nemuselo být špatný”. “Má pravdu”, přitakal mu Vrut. “Takový místo tam je. To by fakt mohlo vyjít, že sem si na něj nevzpoměl”, dodal ještě. “Tak dobře”, promluvil opět vůdce. “Děme se vyspat. Dvě hodiny předtím než bude svítat nás hlídka vzbudí. Potom se všichni přesuneme na to místo, a když bude vyhovovat, tak tam na ně počkáme”.

Místo vyhovovalo naprosto perfektně a vypadalo přesně tak, jak ho popsal Solwin. Plán byl následující. Většina válečníků se schová v lese, střelci za kameny na druhé straně. Jakmile vjedou vozy mezi ně, zaútočí střelci a zvláště k tomu určená skupina na první vůz, čímž znemožní ostatním postup. Chvilí potom na osádky vozů vyběhnou vojáci a dokončí tak dílo zkázy pro Teastlirův transport mehaje. Bohové, stůjte při nás.

Nurnská družina se rozptýlila mezi přepadové skupiny. Zatímco Aedd, Griffin, Solwin a Alwynn se zařadili mezi střelce, mladý Eriadann, Řimbatul a Krochta vytvořili ty, kteří zaútočí jako první. Ostatní byli dobře seznámeni s tím, co mají dělat, takže nyní stačilo uvázat svou nervozitu na uzel a počkat na nepřítele.

Vozy se objevily krátce před polednem. Pomalu se ploužily cestou a vířily malá oblaka prachu. Bylo jich pět a už na tu dálku všichni viděli, že to bude tuhý oříšek. Každý povoz řídil statný chlap v brnění a vedle něho seděl jiný s kuší nebo s lukem. Vozy v koloně jely těsně za sebou a po stranách maširovali ozbrojenci. Poslední obrannou jednotkou byl malý oddíl lehké jízdy, z níž čas od času někdo vyjel dopředu na průzkum. I nyní poslal velitel, který měl dostat vozy v pořádku do Nurnu, své dva stopaře kupředu, poněvadž se mu nelíbil úsek, kterým měli projíždět. Ti okamžitě vyrazili. Projeli opatrně zatáčkou a zkušenýma očima propátrávali les a stopy na cestě. Jenomže i na druhé straně byli staří lovci, kteří čekali něco takového a tak oba muži projeli kolem, aniž by si všimli, že na ně míří minimálně dvacet šípů a na druhé straně je připraveno o deset více mečů, toužících po krvi. Avšak nakonec něco nevyšlo. Průzkumníci sice projeli kolem úkrytu hlavní části, avšak zřejmě odraz slunce na nedočkavě vytaženém Eriadannově meči jim ukázal, že tady něco není v pořádku. Naštěstí nedokázali způsobit jakýkoli poplach. Ocitli se totiž příliš blízko liscannorského čaroděje Krochty Moskyta, někdy také zvaného magické hovado. Ten sice nedokáže svými blesky vládnout na velkou vzdálenost, ale pokud jsou protivníci, odborně cíle, v dosahu, nemají téměř šanci. Čaroděj každého počastoval třemi svými nejsilnějšími blesky a připravil jim tak nepříjemnou smrt způsobenou propáleným hrudníkem. Nestačili ani vykřiknout. Řimbatul s Eriadannem okamžitě vyběhli ze své pozice a odtáhli obě zohavené mrtvoly do lesa. Bohům žel při tom nestačili chytit koně, kteří vyplašení odběhli, naštěstí ale dál po cestě. Teď všichni doufali, že si nikdo ničeho nevšimne. A měli štěstí. Velitel kolony totiž nepočkal na své špehy a vjel do připravené pasti. Uvědomil si sice, že za zatáčkou rovně po cestě nevidí své dva muže a chtěl vyhlásit poplach, ale to už se na karavanu snášely první šípy a vyběhnuvší Řimbatul, podporován kouzly, právě sekerou skolil z kozlíku jeho vozku. Začal boj na život a na smrt.

Obránci byli chvilku zaskočeni střelbou, ale netrvalo dlouho a pod ochranou štítů se vrhli na lukostřelce. Přesně na to ale čekali vojáci schovaní v lese, neboť jejich nepřátelé se tím k nim otočili zády. Vyšlo to přesně, jak si všichni tři velitelé přáli. Obránci byli pořádně zaskočeni, ale vozy nepustili lacino a bránili se se vší urputností.

Mezi tím Řimbatul chytil ohlávku koně z prvního spřežení, přičemž se mu podařilo vůz zastavit napříč cestou. Všiml si také, že Krochta zabil blesky vozku dalšího povozu. Cesta byla zablokována.

Mladý Eriadann si všiml, že ze zastaveného vozu vyskakuje jeden z nepřátel. Vytrhl tedy svůj meč a vrhl se mu v ústřety. Jenomže stalo se něco neočekávaného. Eriadann bojoval mečem, který Nurnská družina našla v pokladu Černých jezdců. Byla to skvělá zbraň, jenomže stará a nezvyklá. Její těžiště bylo posunuto a i když byla čepel zahnutá, měla oboustrané ostří. Ten, kdo s ní chtěl bojovat, si nejdříve musel na rozdíl zvyknout, což půlkroll neudělal. Proto se stalo to, že v tu chvíli, když vytáhl meč a chystal se protivníkovi zasadit ránu, sekl se nešťastnou náhodou do krku tak, že si přetřel krční tepnu. Řimbatul, vida, že je jeho společník v nesnázích, vrhl se na jeho ohromného (jak často se stane, že se soupeř

před vámi podřízne) protivníka. Jelikož byl ještě pod vlivem Krochtova urychlovacího kouzla, tak mu nedělalo žádné potíže způsobit nepříteli smrt. Ihned potom se snažil Eriadannovi poskytnout první pomoc, ale neměl šanci, zraněný během chvíle vykrvácel. Takto nešťastně zemřel syn nejslavnějšího válečníka Nurnské družiny. Bohům žel, nikdy nedosáhne slávy svého otce.

Ale mezi vozy se neustále bojovalo. Řežba se mezitím rozptýlila do několika skupin a soustředila se převážně okolo vozů. Královi elfové ze strachu, aby netrefili někoho z vlastních, přestali používat své dlouhé luky a s ručními zbraněmi vyrazili na nepřátele. Šli s nimi také všichni Liscannorští střelci. Všichni kromě Alwynna. Ten se samozřejmě ze své pozice ani nehnul, poněvadž statečný předák Bílé ruky, který byl jediným členem, nerad nastavoval svou kůži. Raději zde pěkně v bezpečí počkat, než se vše přežene, a pak všem se slávou uříznout hlavy. Jen si ale nespílet naše mrtvoly s nepřátelskými, to by se mohl někdo zlobit.

Jakmile Griffin, Aedd a Solwin doběhli na bojiště, viděli, že zde už mnoho nepomohou. Boj byl téměř u konce. Obránci už se nesnažili ochránit vozy, ale probít se z obklíčení ven a zmizet v lese. Jen málokomu se to podařilo. Vítězství ale bylo draze zapláceno. Ze třiceti královských vojáků pěchoty přežilo jenom deset zle posekaných mužů. Z obránců přežili dva, kteří se spasili útekem do lesa. Z liscannořanů zemřel jediný, Eriadann.

Starosta Liscannoru byl z jeho smrti velice nešťastný. Cítil se za mladého půlkrolla jaksí zodpovědný. "Sakra, co řeknu Rollandě", myslel si. Většina ostatních takové problémy neměla. Jejich hlavní starostí bylo, co že to ti mrtví mají po kapsách, takže vůdci s naložením mrtvoly nakonec pomáhal pouze Řimbatul, jenž si za tu krátkou dobu vytvořil k liscannorskému hrobníkovi docela vřelý vztah. Ostatní mrtví byli pochováni do mělkého společného hrobu, který vojáci vykopali. Navečer se tedy kolona pohnula znovu směrem k Nurnu. Nyní však už s jinou posádkou.

* * *

Hlavní něsto Gwendarronu přivítalo dobrodruhy svým obvyklým shonem a mumrajem. Množství lidí, pobíhajících sem a tam, trhovci, vychvalující své zboží, mnoho krásných kočárů, ale i žebroty a chudiny. To vše patřilo k tomuto městu jako ke květině motýl.

Liscannorští se už předtím dohodli s oběma veliteli, že pokud chtějí své zboží prodat co nejlépe, tak jedině u starého obchodníka, otce Ličong Zajsanské. Ten měl své sklady a kancelář nedaleko přístavu. Chvilku to trvalo, než se s vozy prodrali ulicemi za svým cílem, ale pokud chtěl člověk nejlepší cenu a nejlepší zbraně, vyplatilo se to.

Starý překupník se přivítal hlavně z Krochtou Moskytem, který u něho nejedenkrát utratil hříšné peníze, a velice se podivil, když zjistil, co přivezli a co chtějí. S mehajem v tuto roční dobu totiž nikdo nepočítal a navíc to byla věc velice drahá a vzácná, kterou pro své hosty kupovaly pouze ty nejlepší hostince. Jenomže to by nebyl starý obchodník, aby mu rychle nedošlo, že má před sebou nejlepší

obchod tohoto roku. Okamžitě rozeslal své pomocníky na všechny strany a nabídl, že zboží zatím složí do svého skladu a nechá všechny najíst a ubytovat na vlastní náklady, neboť, jak řekl: "I ten nejlepší obchod chvíli trvá".

Nurnští byli rádi, že mají čas se chvíli zdržet doma, a proto se většina z nich vydala do Liscannoru za svými ženami a dětmi. Krochta také musel nějak vysvětlit Rollandě, že její starší syn je mrtev, takže i když se vracel domů, nebylo mu lehké u srdce. Jediní, kdo z družiny přijali pozvání, byli Solwin a Alwynn, kterému sice v Nurnu hrozilo za jeho názory vězení, ale tomu, že se zadarmo v hospodě napije a nají, nešlo odolat.

Liscannorský starosta se krátce přivítal se svou ženou a dětmi, oprášil svůj oděv od nejhoršího prachu a vydal se směrem k domu číslo dvě. Smekl svou slavnou čepici s křídly, z hluboka se nadechl a zaklepal. Rollanda, i když už ne nejmladší, vypadala pořád k světu. Jakmile jí čaroděj vylíčil, co se stalo, šla k vozu a za pomoci mladšího Rhynna odnesla syna do domu. Jediné, co Krochta slyšel, že řekla, bylo: "Hm, už smrdí". Bylo vidět, že je v šoku.

Družina ale doma nepobyla příliš dlouho. Hned druhý den odpoledne opět všichni odjeli na sraz s kasulskými. Navíc s nimi vyrazil i malý alchymista Dyni Longdon, který se zatím zotavil ze své nemoci a mohutná krollka Táňa. Ve vsi se za nepřítomnosti ostatních také objevili dva nováčci. Eodel, mladší z bratrů Zivrilů, a elf Melchizedech, který o sobě tvrdil, že umí kouzlit. Tato dvojice však především obveselovala, nebo spíše děsila ostatní svým hudebním uměním. Eodel často a rád vyhrával na příšerně znějící dudy a Melchizedech ho neumě doprovázel na ječící píšťalu. Oba se s družinou vydali na jih.

Když dorazili, byla kolona o dva vozy větší a všechny už byly naloženy výzbrojí. Všichni se krátce rozloučili a vyrazili směr Kasul. Stačilo se pouze promotat ulicemi a dostat na hlavní jižní cestu.

* * *

Po dlouhých útrapách putování, které se zde poblíž Kasulu odehrávalo hlavně v noci a po vedlejších cestách, se konečně vozy dostaly na smlouvané místo. Zde je již netrpělivě očekávali královští vojáci a také zcela uzdravený Drus Moršic. Okamžitě po příjezdu byl náklad složen a za pomoci smyků ho vojáci spolu s několika krolly začali přepravovat přes les do králova hlavního ležení. Pro Nurské měl však Drus něco jiného.

"Musím říci, že pro nás to bylo opravdu štěstí, že jste se přidali na naši stranu", začal později u ohně starý muž a vytáhl váček s drahými kameny, odměnou to pro Nurnské. "Zde máte svou odměnu. Nemusí to ale být poslední peníze, které od nás dostanete. Co vy na to? Vidím že máte zájem. S naší situací to už vypadá lépe. Teastlir sice za pomoci peněz, které vybral od bohatých obchodníků, udržel svou armádu pohromadě, ale má jich pořád nedostatek. Hlavní ale je, že se nám podařilo dobýt a obsadit naše druhé největší město Kanz. Máme nyní mnohem silnější pozici. Carmad si ale uvědomuje, že zaútočit na toho zrádce by byla chyba, protože pořád ještě má za spojence Nómy. A o ty tady právě jde. Při

jednom výpadu jsme zajali jednoho z vyšších velitelů pouštních jezdců. Při výslechu nám prozradil, že Teastlir vězní dceru jejich vůdce Chamaze, Thamsu. Od špehů jsme potom zjistili, že ji vězní na starém loveckém zámku v severních horách. No a váš úkol by byl vysvobodit ji a dovést k nám. Tím bysme toho zrádce doufáme zbavili poslední výhody a mohli mu konečně šlápnout na krk. Tak co vy na to?”, domluvil pan Moršic a přelétl družinu pohledem.

Nebyli by to Nurnští, kdyby nesouhlasili. Samozřejmě, na řadu přišla otázka ceny, ale Kasulský král platil dobře. Pak už nebylo o čem se dohadovat. Na pořad přišlo vyprávění o starých výpravách a bojích s nejrůznějšími potvory. Nikdo si ani nevšiml jak rychle utekl večer.

Druhý den ráno družina vyrazila.

* * *

...elf Melchizedech, který o sobě tvrdil, že umí kouzlit...

Koně se unaveně ploužili průsmykem mezi kopci. Byli unavení. Již tři dny byli na cestě a jediná strava, kterou jim jejich páni poskytli, byla pastva. Žádný obrok, pouze tráva a občas nějaký ten brouk. Není se tedy co divit, že vypadali jako když jdou na jatka.

Společenstvo se právě nacházelo na staré cestě, která prý vedla ke starému zámečku, a zrovna se bavilo o tom, co udělají až dorazí na její konec. Slunce je příjemně hrálo a vlahý větřík čeřil většinou dlouhé zaprášené vlasy. Všichni se už těšili, až dá konečně vůdce pokyn k odpočinku. Kdyby se na ně teď díval malíř z nějaké výhodné pozice a namaloval je, nazval by svůj obraz líná karavana.

Avšak ten, kdo je právě pozoroval, nebyl umělec a malíř už vůbec ne. V malé dřevěné hlásce zbudované kousek od cesty se právě dva strážní dohadovali o totožnosti právě projíždějící klímající skupině jezdců. A právě jejich neshoda se jim nakonec stala osudnou. Griffin totiž právě zvedl svůj zrak od země, kde právě hledal nejlepší cestu pro koně, a všiml si hlídkového posedu. Okamžitě o tom zpravil ostatní.

Útok byl dílem okamžiku. Jako když se z žízály vylíhne kobra, se náhle změnili Nurnští. Stosáhovou vzdálenost k hlásce překonali během chvilky. Zde však zastihli už pouze jednoho strážného, který zrovna slézal dolů, druhý právě mizel mezi stromy. Konec prvního byl okamžitý, druhý se stal problémem. Dobrodruzi si nemohli dovolit, aby někdo prozradil, že jsou zde, a proto za prchajícím rychle vyběhl Aedd. Ten měl štěstí, že druhý strážný byl trpaslík, a o těch je známo, že nejsou kdovíjakými běžci, takže uprchlíka během chvíle dostihl a v nastalém souboji zabil.

Liscannorští teď už věděli, že jsou blízko. Našli si tedy kryté místo na táboření a Krochta vyslal oba zloděje, aby se kolem porozhlédli. Ti vyrazili lesem, ale stále se drželi směru cesty. Netrvalo dlouho a objevila se před nimi roklina s jezírkem. A právě v ní, kousek od břehu se nacházel zámeček. Aedd s Griffinem pomalu obcházeli okraj, hledající nejlepší místo, které by mohla družina použít k sestupu. Oba si při tom se zájmem prohlíželi dům, do kterého měli všichni zanedlouho vtrhnout. Byla to kamenná dvojpatrová stavba ve tvaru U a na první pohled bylo jasné, že bude tvrdým oříškem. I když, Nurnští zvládli i horší. Elf si ještě na kus pergamenu pořídil zběžný náčrt a oba průzkumníci se vydali zpět vymyslet nějaký plán.

Aedd stál uprostřed hloučku a na Griffinově mapě vysvětloval, co je co. Zpravil také ostatní o plánu, který vymysleli s druhým zlodějem cestou zpátky. “Mnó, Krochta někoho zneviditelní a ten zjistí, jestli maj kolem hlídky. Potom sme tady našli takový místo, kde by se dalo docela bez problémů dostat dolů. Všichni se spustíme a pak to uděláme jako u toho kudůka. Rozdělíme se na dvě skupiny. Jedna, silnější, bude tímhle vedlejším vchodem, co je tady v tom křídle, a druhá to obejde zezadu. A pak je v jednu chvíli skřípnem. Co vy na to?”, zakončil svůj proslov Aedd. Vesměs všem se to líbilo. “Teď už jenom, kdo bude ten dobrovolník, co bude na průzkum”, otázal se vůdce.

Nakonec dobrovolně zvedl ruku mladý Solwin, který, zbaven viditelnosti, hodinu před půlnocí vyrazil. S ostatními byl domluven, že pokud půjde vše hladce zahouká u srázu jako sova. Ostatní počkali hodinu a vyrazili na místo, které ve dne vybrali zloději pro sestup. Vlastně opět téměř všichni. Alwynn se totiž při čekání na noc stačil zlískat jako to prase, takže jediné, co mohl zvládnout, aniž by uškodil,

bylo hlídání koní, a to ještě pod dohledem kouzelníka Melchizedeche. No jo, Bílá ruka.

“Hůů, hůů”, ozvalo se zespoda. Na ten signál přes okraj přepadla dvě lana a pomalu se spouštěla dolů, kam se po nich po chvílce přesunula celá nurnská tlupa. Od Solwina se dozvěděli, že okolo domu je vzduch čistý. Vnitřkem si ale jistý nebyl.

Jak se před tím dohodli, rozdělili se družiníci na dvě části. Krochta, Griffin, Aedd, Solwin a Dyni z jedné strany, Eodel, Řimbatul a Táňa z druhé.

První skupina se potichu přesunula k jednomu křídlu budovy, k velkým vratům, ve kterých byly zasazeny dveře menší. Ty sice byly zamčeny, ale zkušená dvojice lupičů si s nimi velice rychle a bez hluku poradila. Skupina prošla stájí, která se za dveřmi nacházela, a kolem frkajících koní se dostala k dalším už nezamčeným dveřím. Všichni se připravili k boji.

Druhá část vytrasila zbraně a opatrně obešla budovu. Ta měla z druhé strany velké okno, které vedlo přímo do tamní knihovny, kde, jak zjistil Solwin, se zřejmě nacházela Thamsa, cíl jejich snažení. S ostatními byli domluveni, že počkají ve tmě a jakmile uvidí boj, vtrhnou na pomoc.

Nádech a teď. Dveře se rozlétly a Griffin s Aeddem vtrhli do široké chodby. Nikde nikdo nebyl. Pomalu postupovali, zezadu jištění ostatními. Po několika sázích byly po pravici velké dveře. “To bude určitě ta knihovna, co myslíš Solwine?”, zeptal se potichu vůdce. “Jo, jo, myslím že jo”, dostalo se mu odpovědi. “Takže pánové, na tři tam vlítnem”.

Řimbatul viděl, jak se dveře v knihovně náhle otevřely a v nich se objevili oba zloději. Griffin s bičem, Aedd se svou sekerou. Bohům žel, Thamsa nebyla v knihovně sama. Trpaslík už si před chvílí všiml tří mužů, kteří se mu objevili společně s dívkou ve výhledu, neměl ale nic, čím by dal svým přátelům uvnitř zprávu. A právě tito strážci se vrhli na oba lupiče. Jeden sice ihned padl pod blesky Krochty, který se náhle objevil v místnosti, ale bylo vidět, že jeho spolubojovníci potřebují pomoc. “Kupředu”, zavolal Řimbatul na zbytek, co ležel kolem něho, a prohodil velký kámen skrze okno. Společně s Eodelem, ale bez Táni, která z jakéhosi důvodu začala obíhat dům, jím vtrhli dovnitř. Zde už zuřila těžká bitka. Oba zloději měli plné ruce práce se svými protivníky. Krochta jim totiž nemohl pomoci, neboť společně s Dynim a Solwinem se právě rvali s novými nepřáteli, kteří přiběhli odněkud z vnitřku domu. Trpasličí dvojka se vrhla do boje s vervou danou této rase a podařilo se jim jednoho válečníka zabít. Druhý však nebyl žádný začátečník. Dvěma ranami srazil už těžce narubaného zloděje a vrhl se na nově příchozí. Štítem vykryl ránu Řimbatulovy sekery a zasadil mu tak silnou ránu do hlavy, že se trpaslík svalil k zemi. Eodel, vida, že jeho společník je vyřazen, vyklidil pozici. Válečník doběhl k šokované dívce, chytil ji za ruku a vydal se ke dveřím. Nebyl už nikdo, kdo by se mu mohl postavit. Krochta použil veškerou svou sílu a Solwin byl těžce raněn. A přece. Malý Dyni zaklekl a zamířil. Ruce se mu sice trochu třáslly, ale věděl, že se musí trefit. Jakmile se nepřítel spolu s dívkou objevil ve dveřích, stiskl spoušť. Jeho šíp zřejmě vedl bohové, neboť trefil válečníka přímo do oka. Ten byl na místě mrtev. Družina vypukla v jásot. Dokázali

to. Jejich radost však byla zkažena tím, co po chvilce zjistili. Řimbatul Drtinosa už nebyl mezi živými. Rána, kterou dostal, byla smrtelná.

Nurnští ale netruchlili dlouho. Pro jistotu raději svázali Thamsu lehce provazem, aby nedostala zaječí úmysly. Poté se začali věnovat nejoblíbenější činnosti, rabování. Do knihovny toho z celého zámečku snesli hodně. Jaké bylo Krochtovo překvapení, když mezi věcmi poznal některé své cennosti, které mu byly ukradeny v Liscannoru. Vypukla sice malá hádka o tom, jestli z nalezeného pokladu budou okradeným vráceny jejich peníze, ale všichni tři si rychle prosadili svou. Vzali si, co poznali, a místo zbytku si vzali peníze. Nakonec nikdo nic nenamítal, neboť na hromadě zůstalo ještě hodně peněz. Ty byly naskládány do pytlů a spolu s trpaslíkovou mrtvolou je naložili na koně nalezené ve stáji. Nikdo se tu nechtěl zdržovat, kdyby přijela nějaká inspekce.

* * *

Cesta zpět už nebyla žádným problémem. Nurnští už měli velkou praxi v tom, jak se po Kasulu pohybovat tak, aby je nikdo neviděl. Dobrodruhům trvala sice trochu déle, neboť koně byli přetíženi kořistí, kterou vezli, ale jejich pánům se jelo s lehkým srdcem. Hlavně Griffinovi, Aeddovi a Krochtovi, neboť ti nakonec vezli domů i všechno to, co jim bylo ukradeno.

Do královského tábora dorazili po třech dnech a hned zamířili k Carmadovi. Ten byl navýsost spokojen. Konečně mohl rozvrátit spojenectví mezi Nómy a Teastlirem. Jediný problém byl pouze v tom, že nemohl vyplatit odměnu, kterou liscannorským slíbil, poněvadž většinu jeho hotovosti pozřela válka, ale zavázal se svým slovem, které stvrdil ještě psaným listem, že jakmile se dají věci do pořádku, okamžitě peníze pošle. Družina sice nebyla příliš spokojena, ale přeci jenom si nemohla moc dovolovat. Přijala vše se skřípěním zubů. Teď už zbývalo pouze vrátit se domů, a to družina také po krátkém odpočinku udělala.

* * *

Cesta byla příjemná jako každá cesta domů. Do Liscannoru už to bylo pouze asi týden cesty, všude vládlo slunečné počasí a sedlové vaky byli nabití kořistí. Co více si mohl dobrodruh přát. Krajina kolem hlavní kupecké cesty, směřující přes Mallikorn do Gwendarronu, byla vcelku jednotvárná. Vedla skrze kopcovitou krajinu, takže občas stoupala, občas klesala, a pak zase stoupala. Jako by chtěla družinu ukolébat. Což se jí docela dařilo. Všichni už měli myšlenky u Hrocha, takže si téměř nevšimli, že kousek u cesty ležel balvan asi dva sáhy v průměru. No není se čemu divit. Takový obyčejný kámen, všude kolem jich bylo spousta. Tenhle ale nakonec nebyl zase tak obyčejný. Jakmile totiž společenstvo projíždělo kolem něho, změnil se náhle v kamenného obra a, což bylo horší, vydal se směrem k družině s jasným úmyslem napadnout ji. Všichni byli zmateni, což způsobilo, že chvíli trvalo, než se zorganizovala obrana. Do tohoto chaosu vtrhl další nepřítel z druhé strany cesty. Tentokrát to ale nebyl žádný magický

šutrochlap, ale válečník z masa a kostí. Se sveřepým výrazem napadl nurnské dobrodruhy. A aby toho nebylo málo, objevil se na nedaleké skalce asi dvacet sáhů od družiny třetí útočník z lukem a neváhal mezi Liscannořany posílat své šípy.

Obránci byli notně zmateni. K obraně se postavili Aedd, Griffin, Krochta a Dyni, zatímco zbytek s Eodelem v čele začal utíkat směrem po cestě. Nastal boj. Golem byl zřejmě velmi silný, ale hrozně pomalý, takže než stačil dojít, rozletěl se na kusy pod Krochtovými blesky. Dvojice lupičů v tu chvíli zkřížila své zbraně s druhým útočníkem. A bylo vidět, že je to zkušený válečník. Místo, aby se snažil bojovat s oběma najednou, plnou silou se vrhl na Aedda, doufaje, že ho tím vyřadí z boje. Zřejmě by mu jeho taktika vyšla, nebýt malého Dyniho. Ten využil svého vzrůstu, nenápadně se přitočil k nepříteli a ze dvou sáhů do něho vypálil blesky ze svého kouzelného prstenu. Rabiát zakolísal a jeho rána nedopadla tak jak chtěl. Ruindořan toho ihned využil a zasadil mu svou sekerou těžkou ránu do boku. Griffin měl už mezitím připraven svůj bič a švihem zachytil nepřítelovu zbraň. Dílo zkázy dokonal nakonec Krochta svým bleskem. Ještě tu však byl jeden nepřítel. Ten mezitím ze svého postavení trefil Dyniho tak, že malý alchymista zůstal po zásahu ležet. Byl to risk, vyběhnout na něj, ale co zbývalo. Lučišník stačil jednou na přibíhající vystřelit, ale potom mu bylo jasné, že nemá šanci. Rychle použil nějakého magického bezmegu, protože náhle zprůsvitněl a zmizel. Bylo po boji.

Družina měla nejdříve za to, že jí napadli nějakí pocestní lupiči, jenomže když prohledávali mrtvého válečníka, našli u něho malou knížečku, která byla jeho deníkem. Dozvěděli se z ní, že ten, co ležel u jejich nohou, byl velkým generálem Gupstalerem, který se svým bratrem Teastlirem utekl ze země a vydal se s ním pomstít těm, co svými akcemi překazili jejich plány na ovládnutí Kasulu. Nakonec se jim nevydařilo ani to.

Družina sebrala věci, pohodila mrtvolu generála za nedaleký kámen a vyrazila po cestě dále. Do Liscannoru už to nebylo daleko...

II. Gorganské intriky

[Zimosmet' 1045 Getd z Ruindoru]

“To se dalo čekat, že nikdo nic nevymyslí”, prohlásil Dyni, když si poprvé řádně přihnul z korbele pěnivého moku. Spolu s Aeddem a Getdem Ruindorskými se sešli v hostinci U supího pařátu, aby probrali název jejich osady, doposud známé jako Aeddova samota. “Se ví”, kývl hlavou lupič, “Proč by si namáhali ty svoje děravý palice”. “Jó, kdybych jim řek, že za nejlepší méno dostanou vode mě mlhovinu, to by byla jiná”, ušklíbl se Dyni. “Máš recht”, přitakal Aedd, “Jenžes jim řek, že dostanou překvapení, a to nikoho nenapadlo, že by to mohla bejt mlhovina”. “A na ten soudek pálenky, co nabízel Solwin, taky nerefletovali”, kroutil dál hlavou pan Longodon. “Dyk každej má prachů, že by za ně moh soudkama zaplnit zahradu Rugornskéjch”, mávl rukou zloděj, “Všichni sou sice lakomci, ale za namáhavý přemejšlení to nikomu nestojí”. “Tak zkusíme něco vymyslet hned”, nadhodil Dyni a znovu se napil. “U piva dobrý nápady přicházej samy”.

“Dobrá, ale jak začít?”, zeptal se Aedd. “Začneme například odzadu”, prohlásil Dyni a usmál se nechápavému pohledu ostatních. “Tim myslim, že můžeme nejdřív vymyslet koncovku”, vysvětlil a připravil si brk a pergamen. “Tákže”, začal malý alchymista psát, “-eal, -dor, -on, -in, -las, -aer, -en, -nor”. “Nó, -las bych tam nepsal”, podotkl Aedd, “To by znělo jako Midolas, Ignolas, Blbolas a bohové vědí, jak blbě eště”. Dyni kývl a jednu koncovku přeškrtl. “A na -nor už končí Liscannor”, dodal Getd. Dyni přeškrtl další koncovku.

“Tak co tu máme”, začal rekapitulovat Dyni po dalších dvou pivech, “Caranar, Earsul, Longris, Gamberil, Luinear, Rantar... Blbost, to zní všechno hrozně elfsky, to se nedá použít”. “To je fakt”, kývl Aedd, načež Dyni pergamen roztrhal a zahodil. “Co takhle Dwargniallaen”, nadhodil již řádně přio opilý Getd, ale jeho nápadům nikdo nevěnoval žádnou pozornost. “Chce to nějaký typický lidský méno”, přemýšlel Dyni a žmoulal dlouhé paví péro na svém klobouku. “Třeba Odřepsy”, nadhodil Aedd. “Vidíš”, zaradoval se Dyni, “To je nejlepší, co tady zatím bylo”, a hned to zapsal. “Nebo Malšín”, prohodil Getd. “To už by byl lepší Vrtošín”, děl na to Aedd. “Tak zkusíme jiný koncovky”, pokračoval v psaní malý hobit, “Třeba -ny...”. “Jebany”, prohlásil Getd. “...-ousy”. “Bezvousy”. “Hrnousy”. “Blbnousy”. “Prdousy”. “Melousy”. “Hluchousy”. “Dost!”, otřel si Dyni čelo, “Takhle to nejde. Mělo by to bejt něco víc archaického”. “Co takhle Vinigast”, navrhl Aedd. “To je vono”, hned zapisoval Dyni, “Něco takového”. “Proč ne Pivogast?”, zabručel Getd. “Nebo Novigast”, přihodil Aedd. “To je moc bez fantazie. Něco takového už určitě někde bude”, zavrtěl hlavou hobit.

“Už toho tu máme docela dost”, prohlásil Dyni po několika dalších pivech. “Tak to eště přečti”, nadhodil Aedd. “Tákže”, odkašlal si Dyni a narovnal si brýle, “Vinigast, Nolgerin, Jelverin, Novarang, Noviran, Marigast, Novibor, Yadgeren”. “Co takhle Ravilen?”, ozval se Getd. “To je dobrý”, zamyslel se Dyni, “To si napíšu”. “Na to sem celou dobu čekal, až si zapíšeš něco, co navrhnou”, zaradoval se kouzelník a dorazil další korbel. “Sou to dobrý ména”, studoval svůj

pergamen znovu a znovu alchymista, "Ale stejně by to chtělo něco hodně skvělého, nějakou bombu". "Například Vranigost", přemýšlel nahlas Aedd, "Vran je tam u nás požehnaně...". "To je vono", vykřikl Dyni, "Vranigost. To je méno pro naši vosadu". "Tak na Vranigost", pozvedl korbel Getd. "Na Vranigost", zařvali všichni společně a řádně si přihnuli.

O tom, jak večer U supího pařátu skončil, nejsou žádné zprávy, každopádně se od toho dne místo známé jako Aeddova samota jmenovalo Vranigost.

"Tatí, vstávej, už je ráno". Na posteli se cosi začalo vrtět, ozvalo se temné brčení a zpod peřiny se začala vysoukávat noční čepice. Pak se opatrně otevřelo jedno oko. "Vstávej, už musím do školy". "Vážně, Krocht'áčku, měl bys vstávat, ať tam nejste poslední", ozvalo se z kuchyně. "Mhhmmm".

"Však ono tě to po pár dnech přejde", pomyslel si liscannorský čaroděj o nadšení svých ratolestí, vzpomínaje na svá mladá studentská léta, a začal se oblékat do svých nejlepších šatů, aby všem ukázal, že on není žádný sedlák, jak se o něm kdysi někteří vyjadřovali.

Před školní budovou už bylo plno. Rozhodně zde bylo více čumilů než dětí a jejich rodičů, už proto, že slavnostní otevření liscannorské školy bylo spojeno s občerstvením zdarma.

"Bud' zdrav, Aedde", pozdravil se Krochta se svým kolegou, starostou vranigostským, "Tak co, přivedls děti?". "Jen dceru", odpověděl ruindorský zloděj, "To víš, můj Fionn je už moc starý. Ten už chodí do vyšší třídy na numský rynek. Musí cvičit, aby po mně mohl převzít řemeslo". "To abych si dával pozor na kapsu", zasmál se Krochta. "To se bát nemusíš. Má zakázáno pracovat s někým, kdo by alespoň trochu připomínal kouzelníka, a tebe zná. Ale de mu to, jsem na něj pyšný". "Jo, jo, děti jsou naše radost", pohladil si čaroděj vous, "Škoda, že Eriadann tak brzo ztratil otce. Ten by mu jistě dal pořádný výcvik, než by ho pustil na výpravu. Není to dobrý příklad pro ostatní rodiče, když první syn dobrodruha, vyrostlý ve vesnici, padne na výpravě po několika dnech a eště k tomu se sám propíchne. Hlavně matky asi nebudou moc nadšeně posílat svoje děti za dobrodružstvím. A já bych jistě měl taky obavy, abych své děti nepřežil". "Tak, tak", přitakal Aedd, "Výcvik je základ úspěchu. Dokud můj syn nebude umět alespoň polovinu toho co já, nepude z domu". K oběma starostům přistoupil pan řídící Rhandir: "Ták, pane Krochto, vše je připraveno, můžeme začít". "Výborně", zamnul si ruce čaroděj, "Jdeme na to".

"Ehm, ehm", odkašlal si Krochta, vystoupivší na provizorní pódium z několika beden, "Tak vás tu všechny srdečně vítám. Sešli jsme se tu u příležitosti otevření liscannorské školy. Tato událost jistě poslouží dalšímu zviditelnění naší malebné vísky a prospěje obecné vzdělanosti obyvatelstva. Pevně doufám, že se rodiče nebudou zdráhat poslat své děti nabrat vzdělání, tolik potřebné pro další život, zvláště pak pokud se děti vydají v šlápějích svých otců a zasvěťí svůj život dobrodružství. Pod vedením našich schopných učitelů se nám jistě podaří vychovat řádné podomky, ehm, potomky, kteří se ve světě neztratí a nikdy nebudou pro svou

hloupost někomu pro smích. A nyní prosím naše žáky, aby se pod vedením řídícího Rhandira odebrali do svých lavic, a pro rodiče je zatím připraveno pohostinství, které zajistili paní Rollanda Rugornská a pan Jeremiáš Čipera". Po krátkém potlesku se rodiče spolu s několika zevlouny odebrali ke stolům s přichystaným jídlem, zatímco děti s příznačným ječením vtrhly do školní budovy.

"Jo, jo, pokrok se nedá zastavit", promluvil Drsoul, nejstarší z liscannorských obyvatel, "To za mého mládí jsem mohl o pořádném vzdělání jen snít". "Je to vidět", ozvalo se z míst, kde do sebe lil lacinou kořalku alchymista Dettor. Nikdo si toho však nevšímal, neboť je známo, že roahanský hraničář je hlava otevřená, zatímco Dettor místo do školy chodil do místní hospody poslouchat vyprávění starého slepého alchymisty s jedinou rukou o jeho životě plném ohně a krve. "Tak, tak", souhlasil Krochta, vzpomínaje na své mládí strávené v Bažině. "Dnes už děti nejsou odkázány jen na znalosti svých rodičů, vzdělání je přístupné pro každého".

Zábava se celkem rozproudila, rodiče diskutovali o svých dětech, zatímco se několik dobrodruhů odebralo ke Hrochovi, aby se ukryli před podzimním sluncem, které jim v kombinaci s Jeremiášovým pohostinstvím nedělalo dobře. "Hele, starosto", šťouchl do Krochty malý pan Nervor Chinský, "Co je támhleto za chlapa?", a ukazoval přitom na jakéhosi elfa, který se stranou od ostatních cpal připraveným jídlem. "Hej, člověče", přistoupil k neznámému Krochta, "Kdo jsi a co tu chceš?". "Ughm, ughm", zakuckal se elf. "Fem svyšel, ve tu vije vkufina dobohoduhy a chvěl byf se pfihvásit", promluvil pak s plnou pusou, až drobký létaly na všechny strany. "No, to je pravda", odvětil Krochta a vyklepal si vousy, "A co umíš?". "Umím stopovat", polknul elf, "A taky trochu léčit". "To by ses moh hodit", pokýval hlavou čaroděj, "A jak se menuješ?". "Airon", vycenil zuby elf a nakrmil psa kusem libové šunky.

"Hurááá", vyřítíl se ze školní budovy houf dětí a začal se honit kolem bavících se rodičů. "Tatí, tatí", volal malý Allen Moskyt, "Pan učitel je skvělý, vyprávěl nám o světě a povídali jsme si, a každý měl něco říct o sobě a o své rodině a Haardun Rugornský nevěděl, a pak pořád vykřikoval, a zítra se začneme učit číst a psát, a každý dostal svitek pergamenu, aby mohl cvičit...". "Dobře, dobře", pohládl svého potomka po hlavě Krochta, "Běž si raději hrát s ostatními, povíš mi to potom". "Děti jsou opravdu naše radost", pomyslel si, když Allen zmizel mezi ostatními.

"Jsou to opravdu hodné děti", přistoupil ke starostovi řídící Rhandir, otíraje si čelo kapesníkem. "Jenom takové... divoké", dodal a usrl ze sklenice červeného vína. "To mají v rodě", přátelsky poplácal učitele po zádech Krochta, "Jsou nespoutaní a svobodomyšlní, jako jejich rodiče".

"A starosto", nahnul se k čaroději Krochtovi, který se zase po dlouhé době objevil v hospodě U hrocha, Eodel, "Nedalo by se nějak zařídit, aby ty děti po ránu tolik neřvaly? Já kvůli nim nikdy nemůžu dospat. Kdyby aspoň byla ta škola dál vod hospody". "No jo, škola", přidal se Trblot, "K čemu je vlastně taková škola? Když tě někdo praští palicí po hlavě, tak ti nepomůže, že umíš číst". "Nevymlouvej

se”, zasmál se Krochta, “My všichni stejně víme, že si nikdy do školy nechodil”. “Náhodou chodil”, bránil se trpaslík, “Nevymejšlej si”. “Chodil tam uklízet”, ozval se malý alchymista Dettor, známý ožrala a milovník výbušnin. “No, to řek přesně ten pravej”, zabručel Krochta, který je naopak známý odpůrce všech nekonfesních zbraní, vyjma vlastních kouzel.

“Prosil bych o ticho”, vešel do lokálu elfí zloděj Griffin Linfalas. Družinici se na něj se zájmem podívali, očekávající, co zajímavého jim lupič chce. “Chtěl bych tu oznámit, že patnáctýho se tady budu loučit se svobodou, takže jste všichni zvaní, stejně jako na svatbu, která se bude pro jistotu pořádat až o týden později”, prohlásil Griffin. Chvilí bylo ticho, než všichni stačili vstřebat podanou informaci, pak propukla vřava. “Ty kluku”, volal Krochta, “Tak tys konečně našel ženskou”. I několik ostatních přispěchalo s gratulacemi, přestože někteří, jako například trpaslíci, dávali najevo, co si o ženách a rodině myslí. Inu, takových deset let žaláře udělá s mužem svoje.

Loučení se svobodou bylo skutečně velkolepé, Griffin dobře věděl, proč ho uspořádal celý týden před svatbou. Však také byla druhý den liscannorská náves prázdná, zvláště když Krochta, ještě s hadrem na hlavě, z pozice starosty důrazně naznačil řídícímu Rhandirovi, že dětem by rozhodně prospěl celodenní výlet do blízkého lesa.

Následný týden proběhl v rámci shánění dárků pro oslavence. Ale schylovalo se k více svatbám.

“Krochtáčku, někdo klepe, běž otevřít”, zaslechl čaroděj hlas své ženy, cosi zabručel, odložil jistě zajímavou knihu a zamířil ke dveřím. Za nimi stál voják v zelenočervených barvách Gorganského království. “Starosta obce Liscannor?”, zeptal se zdvořile, “Měl bych tu pro vás dopis od krále Gorandira. Král si dovoluje pozvat vás, jako představitele obce, jejíž obyvatelé mu prokázali dobré služby, na svatbu princezny Arnúthien a královského velitele vojska Wrighrama. Pro vás a vaši rodinu je připraveno místo v paláci. Kromě toho je připravena rovněž oslava pro prostý lid, která proběhne ve městě na Hlavním náměstí”. “Díky za zprávu”, odvětil potěšeně Krochta, “Určitě přijedeme”. “Tak já jsem pozván do samotného královského paláce”, pomyslel si, když za poslem zaklaply dveře, “To bude mít žena radost”.

“Vy můžete jet taky, ale musíte bydlet v hospodě. To já budu bydlet v hradu”, vytahoval se Krochta hned navečer v hostinci U hrocha. “A proč zrovna von v hradu?”, zeptal se již silně podnapilý Eodel. “Páč je zástupce obce”, přinesl plnou náruč korbelů Jeremiáš, “A já budu taky v hradu, že sem se jako zúčastnil tý poslední taškařice”. “Co?”, chtěl se ujistit Krochta, “Ty seš taky pozvanej?”. “Jo”, potvrdil hostinský, “A starej Drsoul taky, anžto ten byl na tý první výpravě”. “To bude teda v hradě narváno”, poznamenal Dettor. “Ale podívat bysme se tam mohli”, ozval se Trblot, “Už tady smrdíme skoro rok, navíc když bude Jeremiáš pryč, tak bude zavřená hospoda. A na takový slavnosti pro lid určitě bude nějaká zábava”. “Jo, já tam hodim bombu”, ozvalo se zpod stolu. “Něco na tom bude”,

zvedl hlavu ze stolu Eodel, “Dyž bude zavřená hospoda, tak to tu stejně nemá váhu... eee... vejšku”.

Svatební obřad se vydařil, Griffin byl šarmantní, nevěsta byla krásná a ostatní byli krátce po začátku slavnosti úplně ožralí, zvláště přátelé z ženichovy strany. Novomanželé dostali spoustu dárků a celou slavnost provázela příjemná atmosféra. Možná proto si nikdo ani nevšiml, že se novomanželé poměrně záhy vytratil. Inu, každý měl chuť na něco jiného, někdo na víno, jiný na kořalku a další...

Kořala

Eodel Zivril

Prolej břítkou slivovicí prázdný břich,
ještě plnou placatíci pod kožich,
na koně hoď po dvou sudech kořaly,
zítra v deset odjíždíme do dále

Lepší je rum, nežli hrnek podmásli,
aby se ti ruce tolik netřásly,
a každý meč, člověk, nebo brnění
ztratí tvrdost nepořádným kalením

Každý chlap si po ránu hned sklínku dá,
nebo radši dvě, ať tolik nepajdá
a nepřestane, pokud zrovna nemusí,
jako ty, náš notoriku Arkussi

“Tak zatím”, loučil se s ostatními Krochta na gorganském Hlavním náměstí, “My se jedem ubytovat. Pošlete mi zprávu, kde bydlíte”. “Tak si to tam užij”, přátelsky se loučil Griffin. “Nobilita se jde bavit”, odplivl si Dettor, ale nikdo ho neslyšel.

“Hele, U krůty”, ukázal Eodel, “To vypadá dobře”. “Hej, hospodo”, vpadl do lokálu Trblot, “Jídlo, pití, pokoje a ustájení pro koně”. “Samozřejmě, vzácní pánové, račte se posadit. O koně se postará podomek”, ochotně se ukláněl hostinský.

“Libí se mi tu”, pokýval hlavou Eodel, pochutnává si na dobré pečínce. “Myslím, že je to dostačující”, podotkl Griffin, “Zůstaneme tady”. “A kdy že je ta svatba?”, ozval se Dettor, který jinak moc nevnímal. “Už zejtra”, ozval se Airon, elf a hraničář. “To bude pitka”, zasnul se Dettor.

Svatba na hradě byla spíše společenská záležitost, protože postrádala bujarost pitek, provázejících svatby dobrodruhů. Krochta byl sice představen králi, ale přesto si nedělal nejmenší iluze o tom, kam patří. Místo u stolu v

nejvzdálenějším rohu mu toho bylo důkazem, a tak se raději věnoval své ženě a rozhovoru s jakýmsi místním zbohatlíkem. Ale byl v paláci a to bylo hlavní, to se hned tak někomu nepoštěstí. A zítra se zúčastní lovu v královské oboře.

Ostatní družiníci se zatím ve městě zpili do němoty, jak se na takovou svatbu sluší a patří.

Krochta se hned na počátku lovu oddělil od hlavní skupiny honců a raději projížděl lesem samostatně. Z lesa k němu doléhal zvuk řehaček a bubnů. Po chvíli narazil na prchajícího kance. Srazil ho tedy několika blesky, a když se ještě hýbal, zaútočil svým koněm. Vzápětí se objevili sloužící, kteří zabitě zvíře odnesli, a Krochta se tak mohl věnovat dalšímu lovu. Brzy zahlédl v křoví srnce. Pobídl tedy koně, přičemž na něj seslal rychlost, takže zakrátko prchající zvíře dostihl a proklál ho mečem. 'A jde to i bez blesků', pomyslel si Krochta, vzpomínaje na uštěpačné poznámky ostatních družiníků ohledně jeho loveckého umění.

Krochta ještě chvíli křížoval les, hledaje nějakou oběť, když pojednou spatřil, že nejen zvěř se stala obětí dnešních lovců. Na zemi leželo tělo. Čaroděj se rozhlédl a opatrně přijel blíž. Zdálo se, že nablízku nikdo není, proto seskočil a obrátil tělo na záda, aby se zděšením pohlédl do bledé tváře prince Drumora, následníka trůnu. Krochta zjistil, že ještě dýchá, ale sám se neodvážil začít s oživujícími pokusy, proto naložil prince na koně a tryskem se vydal zpět k základnímu táboru, kam se snášela ulovená zvířata. Nikdo zřejmě nepředpokládal, že nezůstane jen u zvířat.

Když Krochta přivezl tělo prince, vypukl vcelku pochopitelný povyk. Naštěstí byl nablízku královský lékař, který se prince okamžitě ujal. Krochty si zprvu nikdo nevšímal, až později se několik vojáků zajímalo, co se vlastně přihodilo. Čaroděj jim vše po pravdě vypověděl, také neměl proč zapírat, načež ho vojáci opustili, zřejmě šli hledat nějaké stopy. Lov byl samozřejmě ukončen a všichni se v živých diskusích vraceli do paláce.

Krochta se rovněž vrátil do paláce a odebral se do svých komnat. Někaký čas tam strávil se svou ženou, když se ozvalo zaklepání na dveře a po Krochtově výzvě vešel král.

"Dobrý den, pane Krochta", pozdravil Gorandir, "Přišel jsem poděkovat za záchranu syna". "To nestálo za řeč", skromně prohodil čaroděj, v duchu si představující, jak bude ostatním vyprávět o králově osobním poděkování. "Ale stálo", odporoval král, "Stálo. To však není jediný důvod, proč jsem za vámi přišel. Vaše družina mi několikrát pomohla, proto bych vás chtěl požádat, jestli byste se nepokusili něco vypátrat. Nezávislí dobrodruzi se často mohou dozvědět víc, než královští vojáci. Co vám ostatně budu povídat, před šesnácti lety jste si taky poradili". "Dobrá, několik lidí od nás přijelo do města, takže jim řeknu a porozhlédneme se", poškrábal se Krochta ve vousech, "Ale potřeboval bych vědět všechno o momentální situaci v paláci".

"Dobrá", pokýval hlavou král, "Tak tedy, jak jistě víte, králem jsem tu já a Drumor je můj jediný syn, z čehož plyne, že je následníkem trůnu. Pokud by

zemřel, měla by na trůn právo Manwing, která ale nemá manžela, takže by přišel na řadu Wrighram, který se včera oženil s Arnúthien. Shodou okolností jsou díky svatbě na hradě přítomni také mí dva synovci, Brodhard a Dijard, synové mojí sestry Fillain, která se provdala a žije daleko na severu, kde má její manžel jakési nezávislé území. V případě úmrtí všech mých potomků, by to byli právoplatní následníci, ale myslím, že doma jsou natolik odříznuti od dění tady, že by se zřejmě nestačili včas přihlásit o své nároky. Pak jsou tu samozřejmě mí ministři, Lundin z Borogu, Agon z Umuru a Sattor z Ghanu, a samozřejmě můj starý komoří Mlind, ti samí, co tu byli již před šesnácti lety, když mi bylo usilováno o život. A abych nezapomněl, je tu také syn mého již dávno zesnulého bratrance, Trimik. Ani nevím, jak se vlastně o svatbě dozvěděl, neboť se toulá po světě. Sám jsem o něm neslyšel asi patnáct let”.

“Měli bysme se asi mrknout do toho lesa”, zakončil Krochta své líčení situace ostatním dobrodruhům v hostinci U krůty. “No jo”, zamyslel se Eodel, “Ty si, Airone, říkal, že umíš stopovat”. “Taky umím”, přitakal elf, “Esli tam nějaká stopa je, tak jí najdu”. “Jen se moc nevytahuj”, ozval se Dettor. “Já se nevytahuju. Já sem uměl stopovat ještě než sem se naučil chodit”. “To sis hodně dlouho nemoh dojít na záchod”, zasmál se Dettor. “Nechte toho”, vmísil se do rozhovoru Trblot, “Měli bysme radši zvolit vůdce”.

Volbou nakonec prošel vítězně oblíbený lupič Griffin, přestože se v pozadí ozývaly obavy nad jeho benevolentním a mnohdy nerozhodným rozhodováním. Jeho první příkaz byl ovšem jasný, jít se podívat do lesa. Nikoho ani nic lepšího nenapadlo.

“Tak tady to bylo”, ukazoval Krochta, když družina dorazila na inkriminované místo, “Tady ležel, tady měl hlavu, šíp v zádech, vodtamtaď sem přijel...”. “Přestaňte tu dupat”, ozval se Aironův mocný elfí hlas, “Dřepněte si všichni tamhle pod strom a počkejte, až to tady prohledám”. “Co na mě řveš?!” , protestoval Trblot, “Takovej ouchcapek, jako ty, mi nebude říkat, co mám dělat”. “Chceš abych něco našel? Chceš abych něco našel?”, shlížel na trpaslíka svrchu elf, vědom si své převahy jediného stopaře v družině, “Tak si sedni a nepřekážej”. Trblot si ještě cosi mumlal, ale vida, že nikdo jiný neprotestoval, odebral se za ostatními pozorovat snažícího se elfa.

“Tady to vypadá, jako by se kolem přehnalo stádo olifantů”, klel Airon, plazící se po zemi. “Král říkal, že se tu jeho lidi už byli podívat”, ozval se Krochta. “To se teda podívali”, odplivl si elf, “To bych spíš něco našel na frekventovaný cestě”. “Podívej se taky do těch křovin”, radil Třaskatul. “Třeba tam byl někdo schovanej”. “Nerad, vim co mám dělat”, odvětil Airon a odebral se ke křovinám. “To křoví tady už někdo prohledával”, konstatoval po chvíli, “Mečem”. “Takže nic?”, otázal se Krochta, jehož už čekání na nějaký kloudný výsledek unavovalo. “Ať se koukám, jak se koukám, nikde ani stopička”, kroutil hlavou Airon. “A přece”. Všichni družiníci se zvedli a přiběhli blíž. “Ukaž”, “Co máš?”, volali jeden přes druhého. “Bosá noha”, ukázal Airon na drobnou nerovnost zeminy, “Malá, to znamená dětská, nebo spíše hobití. A tady kus peříčka, nepochybně ze šípu”. “A

z kuše nebo z luku?”, ozval se Dettor. “Jak to mám vědět?”, zakroutil hlavou elf, “Ale je vobarvený na černo”. “Dokážeš jít po tý stopě?”, zeptal se Griffin. “Tady v tom bordelu se ztrácí, musím se porozhlídnout dál, kde je to miň zdupaný, jestli tam pokračuje”. “Fajn”, pokýval hlavou Griffin, “Tak hledej”.

“Už je moc tma”, zvednul se Airon ze země, na níž už asi hodinu držel stopu neznámého střelce, pokud to ovšem nebyl náhodný houbař, “Tu stopu nemůžu udržet”. “Dobrá, utáboříme se a ráno budem pokračovat”, rozhodl Griffin. “Myslim, že míří k městu”, prohlásil Krochta, “Za chvíli se dostaneme na příjezdovou cestu”.

Dobrodruzi rozdělali oheň a chystali se uložit ke spánku, když se mezi stromy objevila temná postava. Poté, co přistoupila k ohni, se ukázalo, že je to elf oděný v zeleném. “Pánové”, promluvil, “Musím vás požádat, abyste opustili prostor lesa. Toto je královská obora a přístup veřejnosti je sem zakázán, a už vůbec nepřípustné je rozdělávání ohně”. “Ale my jsme tu na příkaz krále”, ozval se Krochta. “O tom já nic nevím”, pokrčil rameny elf, “Máte nějaké potvrzení?”. “To né, ale...”. “Pak je mi líto. Prosím, okraj lesa je támhle”. “Ale vy to nechápete”, přidal se Griffin, “Nás požádal král, abychom se tu porozhlídli”. “Já mám své instrukce, civilisté mají vstup do lesa zakázán”, trval na svém elf. “My tady prostě máme práci a nemůžeme odejít. Klidně se běžte zeptat krále”, snažil se ukončit rozhovor Krochta. “Takže nehodláte odejít?”, ještě se pro jistotu zeptal elf. “No dobrá”, konstatoval a zmizel mezi stromy.

Trblot Vratiglad seděl na hlídce a podřimoval, když tu ho náhle probudil dusot kopyt. Okamžitě se probral, kopl do několika družiníků a přihodil dřevo na oheň. Zatím asi dvacítká jezdců zaujala pozice kolem probouzejících se družiníků. Jeden z jezdců sesedl a přistoupil k ohni. Ukázalo se, že je to důstojník gorganské armády. “Tak, pánové”, promluvil, “Vstávat. Mám rozkaz dopravit vás na kraj lesa. Navíc dostanu dvěstě zlatých pokuty za nedovolené táboření v lese a neuposlechnutí královského úředníka”. “To je nesmysl”, prohlásil rozčilený Krochta, “My jednáme na příkaz krále”. “Vaše výmysly mě nezajímají”, odpověděl voják, “Zaplatíte nebo vás máme donutit?”. Vojáci na koních vytáhli meče. “Dobře, dobře”, ozval se Griffin, “Zaplatíme. V pořádku”. Několik dobrodruhů sice ještě reptalo, ale nebylo velkým problémem dát dohromady požadovanou sumu. Horší bylo, že důstojník zatkl alchymisty Dettora a Nervora Chinského, údajně kvůli prošetření v paláci. Hobit nazval královské vojáky prasaty a přidal ještě pár peprnějších výrazů, načež byl svázán a s roubíkem byl vysazen na koně. Pan Nervor raději neprotestoval.

Družiníci se poté, co je oddíl vojáků opustil, vypravili zpátky do hostince U krůty. Možná budou pokračovat zítra. Nervor s Dettorem byli nakonec ráno propuštěni, když jim byly prohledány osobní věci, mezi nimiž nebylo nalezeno nic závažného. Dettor ovšem nevyvázl bez pokuty za urážku královského činitele.

Druhý den začali dobrodruzi tím, že se jeli podívat na místo svého nočního incidentu se strážci pořádku. Airon opět objevil stopu hobita a šel po ní až na hlavní cestu, kde se mu stopa ztratila. “Pravděpodobně mířil do města”, bystře usoudil Krochta. “Pravděpodobně”, dodal Airon, “Ale tam jeho stopu určitě nenajdu”. “Můžem se zeptat, jestli ho tam včera někdo neviděl”, zamyslel se Eodel. “Kolem města nejsou hradby, moh tam přijít, kudy chtěl”, zavrhl nápad Griffin, “Vrátíme se do hospody a tam se dohodnem”.

Odpoledne se družina rozdělila na několik skupin, které vyrazily shánět informace. Krochta a Griffin se vydali za Gorandirem. Krále se ovšem dočkali až po hodně době a nezískali od něj ani potvrzení o tom, že pracují pro něj. Gorandir

...další skupina, čítající tři trpaslíky...

jim vysvětlil, že počítal s tím, že síla družiny bude v její nenápadnosti a v tom, že nikdo nebude vědět, že pracují pro něj. V opačném případě se informace o pátrání Nurnských rychle roznese a pachatelé si na ně dají pozor, stejně jako si zřejmě dají pozor na gorganské vojáky. “V nenápadnosti je síla”, prohlásil král, “Alespoň nenápadnosti vašich předchůdců vděčím za život. Jelikož o nich můj tehdejší nepřítel nevěděl, nebyl připraven se proti nim bránit”. Oba dobrodruzi museli

uznat, že král má pravdu. Bohům žel, na to, že pozornosti mají budit co možná nejméně, přišli pozdě. Již brzo se o tom měl přesvědčit sám vůdce Nurnských.

Další skupina, čítající tři trpaslíky a alchymistu Nervora, se vydala pátrat do městských hostinců. “Kdo moh střílet na prince?”, zamyslel se jakýsi opilec v notně zašpiněných hadrech, který už v hospodě seděl evidentně dost dlouho, “To byli určitě ty trpajzlíci”. Pak teprve přes hustou opilostní mlhu zaostřil, s kým to vlastně mluví. “Ehm, no, možná ne. Ale byli to určitě nějaký hajzlové, třeba jako můj šéf”. “A jak se menuje tvůj šéf?”, zbystřil pozornost Eodel, “A co je zač?”. “Plimeš. To je hroznej bidák. Včera mi strhnul dva stříbrný z platu, že sem prej blbě zamet Dobytčí trh. Parchant. Aby ho čert vzal”. “A nákej hobit u vás nepracuje?”, přeptal se ještě Eodel. “Jó, jeden jó”, vysoukal ze sebe opilec a zhluboka se napil z podaného korbelu, “To je hroznej blbec. Ani do hospody nechodí, jenom pracuje. Vod nevidim do nevidim. Ale může si za to sám, má na krku pět harantů”.

Rozhovor ještě chvíli pokračoval, ale nakonec dobrodruzi usoudili, že Plimeš, šéf čtyř popelářů a zametačů, nemá s postřelením prince nic společného. Jejich otázky se tudíž stočily jinam. “A nevíš, kde by se tu dal sehnat nějaký jed?”, zkusil to Eodel. “Med?”, rozuměl špatně popelář. “Né med, jed, jako na otrávení někoho”. “Có, jed? Vy chcete jed?”, vypouil oči opilec, “Vy chcete někoho otrávit?”. “Ale né”, ozval se Trblot, “Ale princ byl prej zasažený otráveným šípem”. “Vážně?”, kroutil hlavou ten chlap, “No, to byli teda parchanti, ty co ho postřelili. Zrovna jako můj šéf Plimeš”. “No dobře, ale nevíš, KDE by se takovej jed dal sehnat?”, dožadoval se odpovědi Eodel. “Bohové chraňte, já a jed, ale v hobitů čtvrti se prej daj sehnat takový věci”. To družiníkům stačilo.

Poslední skupinu tvořili hraničář Airon, oblíbená zlodějka Bibiána, elf Melchizedech a částečně šílený hobit Dettor. Ti si to nejprve namířili do několika gorganských zbrojívství ve snaze zjistit něco o neobvyklém opeření ze šípů, které našli v lese. “Šíp?”, odfrkl si první kovář, kterého navštívili, “To nevedu. Zato tu mám krásnou sekyru, radost pohledět. Nechcete si jí vyzkoušet?”, otázal se Airona, který se co do velikosti nemohl se zbraní příliš měřit. “Ne, děkuji”, odmítl elf, “Já jen kvůli těm šípům...”. “Nebo tady ten obouručák”, pokračoval kovář s podivným leskem v očích, “Tím přesečnete vola vejpúl, ani si toho nestačí všimnout”. “Né, né, díky. My už musíme jít”, vycouval ze dveří Airon. “Tak tedy přijďte zas”, pokrčil rameny kovář a lesk v jeho očích pohasl.

“Mám krásné šípy”, usmál se další zbrojív, “Sám je vyrábím”. “A takovýhle opeření děláte?”, podal mu Airon peříčko. “Ukažte”, se zájmem se na věc zadíval zbrojív, “Černé opeření, to nedělám. Ale počkejte”, zarazil se překvapeně, “Dyt’ to pírkó je z vorla”. “A z vorlů se opeření nedělá?”, zajímala se Bibiána. “Normálně ne”, odvětil zbrojív, “Sice se říká, že opeření z vorla líp nese, ale já myslím, že je to pověra. Vono se to taky dost prodraží, že jo. Sežeňte dneska jen tak vorla. Já osobně dělám vopeření z holubů a nikdo si nestěžoval”. “A myslíte, že nějaký jinej zbrojív by to moh dělat?”, otázal se Airon. “Já nikoho

takovýho neznám a nikdy sem ani vo nikom takovym neslyšel. To nejde, vzít jen tak luk a řít ‘Du do lesa na vorly’. Proč by to někdo dělal? Když někdo bude chtít vopeření z vorla, tak mu prodám tohle a von houby pozná, jestli je to z vorla nebo ne. Řek bych, že takovýhle pírká si musej ty střelci dělat sami, aspoň u nás a v okolí”. “Hm”, strávil informaci Airon, “A co takhle nějaký jed na ty šípy, dá se sehnat?”. “Jed? Na šípy?”, podivil se zbrojír, “Tady si šípy kupujou výhradně lovci, a co by dělali s otráveným zvířetem?”. “My se totiž chystáme na výpravu”, ozvala se Bibiána. “Jo”, potvrdil její slova Dettor, “A tam jeden narazí na všelijaký potvory, kerý je potřeba sejmut, he he”. “Tady v Gorganu je prodávání jedů a různých podobnejch utřejchů zakázaný”, pokrčil rameny zbrojír. “Aha”, pokýval hlavou Airon, “Ale přece jenom, někde by se tu sehnat daly, ne?”. Zbrojír se podíval na zlaták v elfově dlani: “Říká se, že hobiti kšeftujou s takovým tím, ehm, nelegálním zbožím. Já s tím ale nemám nic společnýho a ani nikoho neznám, ale na Hlavním náměstí a ve východní čtvrti jich bude určitě dost, tam se zeptejte”. “Dobře”, pokýval s uspokojením hlavou Airon a předal zlaták, “Díky za informace. Buď s bohy”.

“Dobře den”, přitočil se Airon k hobitovi, který stál na Hlavním náměstí opřený o zeď, pohvizdující si jakousi neslušnou písničku, “Potřebovali bysme takový neobvyklý zboží”. “To sou na správnym místě, pánové”, odpověděl hobit, “Mám spoustu neobvyklého zboží, právě pro ně”. “Pro koho?”, otázal se Dettor, který nebyl příliš zběhlý v konverzaci, anžto většinu života strávil v hospodě”. “A co třeba?”, ozval se elfí kouzelník Melchizedech. “Třeba fajnový dýmkový koření”, šibalsky se pousmál hobit, “Z východu, to by vám jistě šmakovalo”. “My bysme spíš potřebovali nějaký jed”, ozval se Airon. “Co dneska není jed, pánové”, zakroutil hlavou hobit, “Alkohol je v podstatě taky jed. Někdo tvrdí dokonce, že maso je jed. Ale esli chtěj někoho otrávit, tak sou na špatný adrese”. “Ale né”, hned zavrtěl hlavou Airon, “Jenom se chystáme na dobrodružství, a tam jeden potká spoustu nebezpečnejch příšer”. “Ach tak”, chápavě kývnul hobit, “Páni jsou dobrodruzi. Tak to by jim určitě chutnal ten tabáček. Pouhých deset zlatek na dvě dávky”. “Cože”, vykulil oči Melchizedech, “Za to bych měl celou krabici naglinskýho tabáku”. “Ale tohle je zvláštní zboží”, usmál se hobit, “Vochutnaj a uviděj, že už nebudou chtít nic jinýho”. “No dobře”, vytáhl zvědavý elf hrst zlatek, “Tak já bych si teda jeden balíček vzal”. “A ten jed by se dal sehnat kde?”, ozval se Airon, který tabáku neholduje. “Možná by nákej moh mít Borin”, pokrčil rameny hobit, podávaje Melchizedechovi tajemný balíček. “A kde ho najdeme?”. “Zeptejte se U vyraženýho zubu ve východní čtvrti”, odvětil hobit, přepočítávaje peníze, “Tam se často ukazuje”.

U vyraženýho zubu bylo hobitů povícero. Družiníci si vybrali jednu tříčlennou skupinku a přisedli. Všichni si dali pivo, jen Dettor ho ještě řízнул kořalkou a Melchizedech si začal nacpávat dýmku. “Nevíte, kde by se tu dal sehnat nějaký Borin?”, obrátil se Airon na jednoho hobita. “A co byste mu jako chtěli?”, zeptal se hobit místo odpovědi. “Potřebovali bysme sehnat nějaký věci, co ve městě

neprodávaj”, odpověděla Bibiána. “To by snad šlo nějak zařídit”, usmál se na zlodějku hobit, “A co konkrétně byste potřebovali?”. “Nákej jed”, vyhrkl Airon. “Chá, chá, jed. No jó, jed, che che, to chceme”, rozesmál se Melchizedech. “Na co taková krásná slečna potřebuje jed?”, otázal se hobit, Airona si nevšímaje. “Krásná slečna, chá, chá”, dál se řehtal Melchizedech, až se za břicho popadal. “To víte”, odpověděla Bibiána, “Jsme dobrodruzi. Touláme se po světě. Nikdy nevíme, co nás potká”. “A máte to zapotřebí?”, usmál se hobit, “Vždyť byste se mohla vdát, žít v klidu doma. Já mám třeba tady kousek podkrovní pokojík, malý, ale útulný. Nechcete se tam podívat?”. “Né, díky”, odpověděla Bibiána. “My spíš, co je s tím Borinem?”, ozval se Airon. “Borin, chá”, Melchizedech se ani nedotkl piva, anžto se v záchvatech smíchu svíjel na lavici. “Co kdybysme se šli trochu projít?”, navrhl hobit Bibiáně, “Tady není dostatek klidu a venku je krásná noc”. Airon mu věnoval rozhořčený pohled. “Ale žádný pokojík”, ujist’ovala se zlodějka. “Žádný pokojík”, pokrčil rameny hobit. “Ty s nim chceš vážně jít?”, vytřeštil oči Airon. “Dělám to ve prospěch družiny”, upozornila Bibiána. “Chá, chá. Dělá TO ve prospěch družiny”, skácel se pod stůl elfí kouzelník. Když se za sympatickým hobitím párem zavřely dveře, vypustil Airon svého psa, aby je sledoval.

Po chvíli se pes vrátil a se spokojeným výrazem ulehl pod stůl. “Kde sou ty dva?”, hned se začal zajímat Airon, ale pes mu věnoval jen nechápající pohled. “Blbý zvíře”, zaklel Airon a vyběhl ze dveří. “Chá, chá. Blbý zvíře, chá”.

Airon dlouho hledat nemusel. Bibiána s hobitem si povídali za rohem. “Dobře”, řekl hobit, když k nim hraničář došel, “Zavedu vás za Borinem. Poďte za mnou”.

Aironovi se zdálo, že vcházejí do hospody z druhé strany domu. Vešli do nevelké místnosti, v níž několik hobitů popíjelo pivo. Byly tam ještě jedny dveře, zpoza kterých se ozýval hluk výčepu. Nebylo pochyb, že jsou skutečně U vyraženého zubu. Hobit přistoupil k jednomu stolu a cosi zašeptal jednomu ze sedících. “To je Borin”, řekl potom družiníkům, “Můžete s ním hned mluvit”. Načež zmizel.

“Ták, co byste potřebovali?”, začal Borin otázkou, “Slyšel jsem, že jde o nějaké jedy”. “Ano”, promluvil Airon, “Potřebovali bychom nějaké jedy, které jdou natřít na šípy”. “No jo, to je špatné”, poškrábal se hobit na bradě, “Toho tu moc nemáme. Tady je poptávka spíš po tradičních jedech, proti krysám a podobně, ty natírací jedy, to se tu moc nepoužívá. To víte, město není zase tak velké, příliš se tu nevráždí, a tak to není mnoho potřeba”. “A v poslední době, nezajímal se někdo o ty jedy?”, optal se Airon. “Proč vás to zajímá?”, zatvářil se podezřívavě Borin. “Ále, něco jsme zaslechli”, špitla Bibiána a vyvalila na hobita svůj důvěryhodný kukuč. “No jo”, odkašlal si Borin, “Skutečně. Tedy, snažila se sem vetřít nějaká cizí skupina a místní podsvětí mělo plné ruce práce s jejím zlikvidováním”. “A co to bylo za lidi?”, zajímal se Airon. “To já nevím”, usmál se Borin, “To víte, k podsvětí nepatřím. Já jsem poctivý obchodník. Ale proslýchá se, že jejich šéf byl až z Kodgicku”. “A zničili je?”, ozvala se Bibiána. “Jó”, pokýval hlavou Borin, “Alespoň si to mysleli. Ale vod tý doby se stejně čas vod času děje

nějaká loupež, vo který místní podsvětí nic neví. Jakoby za sebou nezanechávali stopy. Ale to jsme se nějak zapovídali, promluvme si raději o těch jedech”.

Airon z Bibiánou si nakonec žádný jed nekoupili, nabídka nebyla valná a ceny se jim příliš nezamlouvaly. Když se vrátili do výčepu, všimli si, že tam přibyla trojce trpaslíků a jeden kudůk, tedy druhý průzkumný oddíl Nurnské družiny. I na ně čekala schůzka s Borinem, z níž si Nervor odnesl jeden plný flakónek záhadné tekutiny. Poté družiníci vynesli Melchizedecha, kterému přišel k smíchu každý vlastní krok, a zamířili ke Krůtě.

U krůty však ztuhl úsměv na rtech i kouzelníku Melchizedechovi. Už tam totiž na ostatní čekal zloděj Griffin, bledý jako stěna, žmoulaje v ruce jakýsi lístek. “Co se stalo?”, zeptal se trpaslík Trblot, lupičův přítel, vida jeho mrtvolně bledou tvář. “Moje žena... je pryč”, zašeptal elf zdrceně. “Co? Jak to?”, podívali se na něj tázvavě ostatní. “Našel jsem jen rozházený pokoj a tenhle lístek”, ukázal zloděj, “Stojí tam, že máme být zítra v poledne za hranicemi Gorganu, jinak...”. “Co jinak?”, vyhrkl Eodel. “Nemám chuť znovu číst, co by se stalo jinak”, prohlásil Griffin, “Každopádně balíme. Trblot skočí do paláce pro Krochtu, ten musí jet taky. A Airon se zatím podívá po stopách, třeba nám něco řeknou”.

Hraničář se sice snažil seč mohl, plazil se blátem boční uličky, do níž ústilo okno z Griffinovy ložnice, ale stopy tří lidí a jednoho hobita, které našel v pokoji, se mu sledovat nepodařilo. Když dorazil Krochta, proběhl magický výslech hostinského, ale ani ten nic nepřinesl. Dobrodruzi tedy šli spát, aby brzo ráno mohli vyrazit na jih.

Blížil se večer a dobrodruzi stále spekulovali o tom, co už dnes mnohokrát probrali. Už dobrou hodinu před polednem se utábořili za hranicemi gorganského království, na dohled kouře, stopajícího z komínů vesnice Turst. “Nezdálo se, že by nás někdo sledoval”, opakoval už poněkolkáté trpaslík Eodel. “Moh by nás třeba sledovat havran, nebo něco”, nadhodil Trblot a tázvavě se zadíval na Krochtu. Ten jen pokrčil rameny. “Možné to je”, dodal. “Třeba nás ani nesledovali a Griffinovu manželku podřízli”, ozval se alchymista Dettor. “Ticho”, okřikl ho Trblot, “Eště tě uslyší”, kývl směrem k místu, kde stranou od družiníků stál lupič z rodu Linfalasů a pozoroval obzor. “Snad by se neodvážili jí ublížit”, nadhodil Krochta. “Co ty víš, co sou zač?”, zabručel Nervor. “Taky nevěděj, co sme zač my, che, che”, podotkl Dettor. “Hele”, ukázal Trblot směrem k severu, “Támhle de nějaký kluk”.

A skutečně, od Turstu k dobrodruhům přicházel asi dvanáctiletý chlapec. Když přišel blíž, rozhlédl se po větrem ošlehaných tvářích, a pak zamířil ke Griffinovi. “Tohle bude, pane, pro vás”, prohlásil a předal lupiči kus pergamenu. Ten na něj bez váhání pohlédl. “Ha. Jedeme”, vykřikl a rozběhl se ke koním. “Počkej”, ozval se Trblot, “Co to je?”. “Mapa”. “A co s tím klukem?”, otázal se Eodel. “Na toho kašlu”, odfrkl si Griffin a vyskočil do sedla. “Ale já ne”, prohlásil rezolutně Krochta, “Kdes to vzal, chlapče?”. “Dal mi to takovej pán”, odpověděl hoch. “A jak vypadal?”. “Ták, normálně. Člověk, měl plášť s kápí, stejně jak to nosí starej Frejd, co přišel vo voko”. “A jak došlo k tomu předání”. “Nó”, poškrábal se chlapec na hlavě, “Dal mi ten papír a říkal, že až bude slunce zapadat, abych to

přines sem a dal támhleto pánovi, a pak vodjel na voze”. “A kdy to bylo?” “Jó, tak nějak po vobědě”. “A proč si vybral zrovna tebe?”, vložil se do rozpravy Trblot. “Von si tam zrovna nikdo jinej nehrál, já tam čekal na kamarády”, pokrčil rameny chlapec. “Tak, kurva, jedete nebo né, protože já jedu”, houkl na ostatní Griffin, který už se hezkou chvíli netrpělivě vrtěl v sedle. “No jó, jedem”, pokýval hlavou Krochta, “Jenom, říkal si, že ten chlap vodjel na voze, jak vypadal?”. “Normální

...a hele, neni támhleto Darlen...

vůz s plachtou, nebylo vidět dovnitř”. “Už má stejně pořádněj náskok”, houkl na čaroděje Trblot a pobídl koně, aby následoval vůdce Griffina, který už se cvalem vzdaloval.

“Tak tady vod toho je ta krev”, vytáhl Airon z křoví zaříznutou slepici. “A určitě neni nic z ní?”, kývl Dettor směrem ke Griffinovi, který právě zbavoval svou ženu zbytků krve. Nebyla sice její, ale ve chvíli, kdy ji zloděj spatřil přivázanou ke stromu a celou zakrvácenou, zastavilo se mu srdce. Naštěstí byla Oriniel v pořádku. Fyzicky. Psychicky se asi hned tak nevzpamatuje.

“Odjíždím”, prohlásil skleslým hlasem Griffin, když si se svou ženou chvíli stranou od ostatních promluvil, “Nemohu jí poslat domů samotnou”. “To jí ani nepomstíš? Měl bys pobít její únosce”, ozval se trpaslík Eodel. “Rád bych”, sklopil hlavu lupič, “Ale Oriniel trvá na tom, že chce, abych jel s ní”. “A to si necháš poroučet vod ženský?”, pohrdlivě burácel dál Eodel a přidal ještě několik dalších vět, týkajících se vůdcovy slabosti a svého názoru na to, když se chlap nechá ovládnout ženskou, ale Griffin si ho nevšímal. Ostatní mlčeli. Dobře chápali co vůdce cítí a jak by se na jeho místě cítili oni.

“A hele, neni támhleto Darlen?”, zvolal Krochta, když opět projížděli ulicemi Gorganu, “Co tu u všech všudy děláš?”. “Bud’ zdrav, Krochto”, odpověděl s úsměvem elf, “Ale to víš, byl jsem se podívat na severu a teď se vracím do Gwendarronu, a když jsem slyšel, že se tady pořádá slavnost, tak jsem se zastavil”.

“My jsme taky přijeli na slavnost, ale trochu se to zvrtilo a teď tu máme práci. Možná by ses k nám moh přidat, každá ruka dobrá”, navrhl Moskyt. “Díky, to rád přijímám”, souhlasil nadšeně hraničář a obdařil všechny svým zářivým úsměvem.

“Tak, co uděláme?”, zeptal se Trblot, když družiníci opět zasedli ke stolu v hostinci U krůty. “Měli bysme pokračovat v pátrání”, navrhl Eodel. “Zase se ptát po hospodách?”, tvářil se odmítavě Airon. “S tím souhlasím”, ozval se Dettor, právě si přihýbaje z korbely. “Hlavně bysme měli zvolit vůdce”, podotkl Eodel. “To bysme měli”, souhlasil Trblot, “Ale s tím musíme počkat na Krochtu, až se vrátí z paláce”. “A zatím budeme pít, he, he”.

“Tak jsem tady”, vešel do hospody Krochta a mnul si ruce, “Wriggham přidělil manželce pár mužů, aby se bezpečně dostala domů, takže to bysme měli z krku”. “Právě sme vymejšleli, co udělat”, řekl přichozímu Trblot, doufaje, že čarodějův bystrý mozek na něco přijde. “Nu”, pohladil si vousy Krochta, “Vzhledem k tomu, že o nás vědí, což tedy předpokládám, tak si taky asi všimli našeho návratu. Mohli bysme se nechat přepadnout. Nejlépe tak, že by několik lidí předstíralo opilost a ostatní by za nima šli neviditelný”. “To je dobrý, já se hlásím do první skupiny”, zajásal Dettor. “Zní to dobře”, poškrábal se Trblot na své plešaté hlavě, “Ale napřed bysme měli zvolit vůdce”.

Z volby vůdce vyšel vítězně Eodel Zivril, známý tím, že kritizoval každého vůdce, ať jím byl kdokoliv. Po vítězné volbě zůstala jeho velká huba alespoň na chvíli zavřená. S Krochtovým plánem však souhlasil.

Družiníci se k večeru odebrali do svých pokojů, předstírajíce opilost. Někteří je po chvíli opět opustili a vydali se na pozdní procházku městem, berouce si s sebou několik lahví s kořalkou. Ti ostatní šli s nimi, ale nikdo si jich nevšiml, byli totiž neviditelní. Tuto zodpovědnou úlohu na sebe s radostí vzali čaroděj Krochta Moskyt, vůdce Eodel Zivril, jeho trpasličí kolega Trblot Vratigllad a hraničář Airon. Nutno podotknout, že skupina předstírající opilost pojala svůj úkol velice zodpovědně, zvláště pak alchymista Dettor, kterého bylo nutné táhnout už chvíli poté, co dobrodruzi opustili svůj domovský hostinec. A když elf Melchizedech nacpal svou dýmku druhou dávkou nového tabáku, měli i neviditelní plno práce, aby udrželi svoje druhy na nohou. Naštěstí potkali dobrodruzi na své cestě malou kašnu, do níž jich valná část naskákala, a alespoň trochu tak vystřízlivěla. To už ale se skupinou nebyl elf Airon, který, znechucen bandou opilců, rozhodl se pro návrat do hostince. Jeho zmizení si nikdo nevšiml, anžto byl stále neviditelný.

Když dorazil ke dveřím hostince, zjistil elf, že už je vzhledem k pozdní hodině zavřeno a že se musí dovnitř dostat zadem, přes stáje. Beze všeho prošel a otevřel dveře. Jaké bylo jeho překvapení, když se mu kolem hlavy mihla palice. Rychle se schoval za roh a počkal, co se bude dít. Ze dveří vzápětí vyšel jakýsi pobuda a zmateně se rozhlížel. “Co se děje?”, ozvalo se z míst mezi koňmi. “Někdo otevřel dveře”, odpověděl ten s palicí. “Ale dyk tam nikdo není”. “No právě”. Pak se chlapík vydal směrem ke koním, kde zřejmě bylo skryto několik jeho druhů. Chvíli se o něčem dohadovali, ale Airon byl příliš daleko, aby něco

zaslechl. Pak nějaký muž vyběhl ze stáji a zmizel na ulici. Ten s palicí se opět vrátil do domu, aby číhal na dalšího příchozího.

Nedlouho poté se přihrnuli opilí dobrodruzi. Jako první vešel do hostince Darlen, načež se vypotácel ven s pěknou modřinou na čele. To už ze svého úkrytu mezi koňmi vyběhli další tři muži a zaútočili na družinu. Dettor a Nervor se okamžitě svalili na zem omráčení pádnou ranou palice. Pak ale převzali iniciativu Nurnští a útočníci se nestačili divit, jak rychle dobrodruhů přibývá. Jednoho banditu srazil Krochta mocným kouzlem, takže se zkoprnělý pobuda nemohl ani hnout, a ostatní byli bez milosti pobiti. Za chvíli bylo po boji a několik dobrodruhů se vydalo uklidit mrtvá těla do stoky. Airon se ujal kříšení dvou malých alchymistů, zatímco druhý hraničář, Darlen, si zamačkával bouli na čele. Když bylo všechno hotovo, došlo na druhou nejoblíbenější činnost Nurnských, hned po přepočítávání kořisti, tedy výslech zajatců.

Výslechu se ujal Krochta Moskyt, čaroděj a známý čtenář myšlenek. “Proč jste nás přepadli?”, udeřil na třesoucího se ubožáka. “My, my, my jsme dostali zapláceno”, vykotal muž a nebyl dalek další ztráty vědomí. “A kdo vám zaplatil?”. “Jeden hobit. Přišel za náma a nabídl nám peníze, když vás tady jako přepadneme a vystrašíme”. “Jak vypadal? Mluv, chlape, sic uvidíš”, pohrozil Moskyt. “No, jak vypadal. Jako hobit. Malej, né moc při těle, ale nosil takovou strašnou kápi, že mu nebylo pořádně vidět do vobličej”. “Nevymejšlej si, červe”, vyjel na zajatce Eodel, “Jestli mi okamžitě neřekneš, jak vypadal, tak uvidíš, co dokáže moje sekýra”. “Ale já mu do tváře vážně neviděl”, rozvzlykal se nešťastník. “Nebreč mi tady, chlape, nebo mi dojde trpělivost”, zahrozil Krochta, “A nevykládej nám, že k vám jen tak přišel a dal vám peníze”. “No, my sme tu dost známý, v jistých kruzích”, blekotal ubožák. “Jak jste mu vlastně měli dát vědět, jestli to vyšlo?”. “Von čekal za rohem, ale když se vtevřely ty dveře, tak jsme za nim poslali Brena, aby se pro jistotu přeptal, esli v tom nejsou náký čáry, a než se vrátil, tak jste přišli”. “Co to meleš?”, vyštěkl Eodel, “Jaký dveře, jaký čáry? Já ti asi budu muset zpřerážet kosti!”. “Jo, to sem vám ještě neřek, že chvíli předtim, než ste přišli, se vtevřely normálně na kliku zavřený dveře, ale nikdo tam nestál”. “Jo, tak voni se najednou vtevřely dveře?!”, prohlásil Krochta s výhrůžkou, která však tentokrát nebyla určena zajatci, v hlase a rozhlédl se po družinících, zejména pak po Aironovi, “Tak se mi zdá, že někdo opustil družinu a šel napřed”. Nikdo se však ani nesnažil vypadat provinile, zejména ne hraničář.

“Ták, a co s tebou?”, obrátil se čaroděj zpět k zajatci. “Ale já sem vám všechno řek, pánové”, zblekotal nebožák, “Víc toho vážně nevím”. “Víš tedy, co?”, usmál se Krochta, “My tě protentokrát pustíme, ale jestli se objeví ten hobit, tak se sebereš a půjdeš nám to hned říct. Jestli ne, tak se nestihneš ani před smrtí pomodlit”. “Děkuji vám, vzácní pánové”, ukláněl se muž až k zemi, “Samozřejmě, jak se něco šustne, hned sem u vás. Samozřejmě, služebníček”. “Jak se vůbec menuješ?”, napadlo náhle Darlena. “Šalich, vzácný pane, říkají mi Šalich”. “Tak už padej”, pobídl ho Trblot.

“A ted’ ty, Trblote”, promluvil Krochta, když za Šalichem zaklaply dveře, “Pudeš za nim a nespustiš ho z očí. Však my si ho pohlídáme”. Pak čaroděj odříkal

zaklínadlo a trpaslík zmizel. Vzápětí se, zjevně bez jakékoli příčiny, otevřely a zavřely dveře.

Trblot sledoval Šalicha až do jeho domu a po chvíli se opovážil vejít dovnitř. Vyšel po schodech do patra a přistoupil ke dveřím. Zevnitř se ozývaly dva mužské hlasy a hluk nějaké činnosti. Trpaslík velice rychle usoudil, že se jedná o balení. Vzápětí mu dal za pravdu Šalich, který vyšel ze dveří s rancem na rameni. Za ním šel ještě další muž, kterého Trblot neznal. Seběhli ze schodů a Šalich zabouchal na dveře v přízemí. Druhý muž zatím zmizel venku. Ze dveří po chvíli bouchání vylezla jakási rozespálá ženština. “Máme problém”, vychrtil bez zbytečného zdržování Šalich, “Musíme z města. Řekni Dalpimu, že sme na statku, ale jinak, kdyby mě někdo hledal, nevíš kde sem”. S tím Šalich rovněž opustil dům, nasedl na přítelem přivedeného koně a oba cvalem zmizeli ve tmě. Trblot pokrčil rameny a vydal se ke Krůtě.

“Tak odjeli, říkáš”, poškrábal se ve vousech Eodel, “To musíme hned zjistit, kam”. “Chcete je pronásledovat?”, podivil se Darlen. “Samozřejmě”, potvrdil Krochta, “Musíme je chytit”. “Já si spíš myslím, že jenom chtěj zmizet z města”, ozval se Airon. “Tak rači moc nemysli”, okřikl ho Eodel, “Protože já sem tady vůdce a vy mě budete poslouchat, a když řeknu, že jedeme za těma chlapama, tak jedeme za těma chlapama. A ty se teď sebereš, pudeš s Trblotem a vytáhnete z tý ženský, kam ty chlapi vodjeli”. “Na statek”, podivil se otázce Trblot. “Ale na jakej statek, co?”, zeptal se méně chápavého trpaslíka Krochta. “Aha, no jo. Tak dem”. A tak šli.

“Támhleto to je”, strčil neviditelný Trblot do Airona, pozorujícího inkriminovaný dům. “Dem za ní”, potvrdil elf. “Co to je? Nějaký krejčovství nebo co?”, podivil se Trblot před prosklenými dveřmi do obchůdku, kam žena vešla. “Vevnitř není”, prohlédl tabulkou skla Airon, “To tu asi pracuje, ženský si často takhle vydělávají”. “Tak se mrkni dovnitř a vytáhni to z ní”, postrčil ho Trblot. “Já?”, podivil se elf. “No, já sem neviditelný, já nemůžu”, vylouval se trpaslík.

“Dobrý den, co si ráče přát?”, pozdravil prodavač, sotva elf vešel do dveří. “Ehm, no tedy”, odkašlal si Airon, ale domluvit nestačil. “Na vás bysme tu měli krásné zelené šatičky”, spustil prodavač, “Výborný materiál, ten se neprošoupe ani za sto let. Anebo...”, pokračoval, když si všiml, že elf nejeví přílišný zájem, “Tady ty šedivé, do společnosti. Ty by vám padly jako ulité a je k nim klobouček se sojčím pírkem...” Nakonec se Aironovi podařilo prodavače zastavit a vysvětlit mu, co si přeje, což muže zjevně nepotěšilo, ale elfovi to bylo jedno.

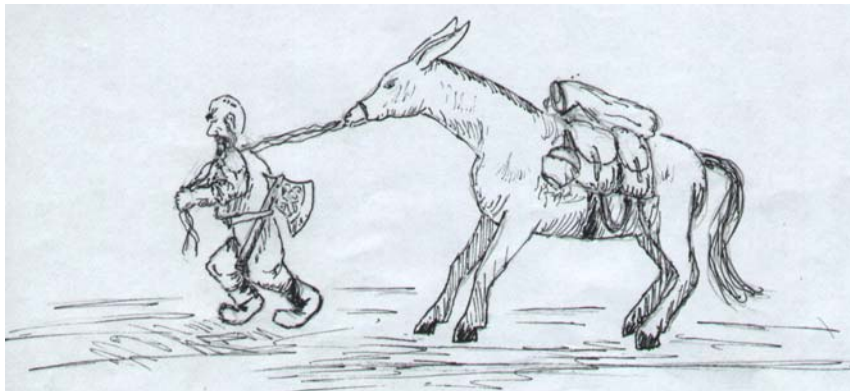
“Co chcete?”, zeptala se žena, již sledovali, špatně skrývaje obavy. “Já jsem přítel Šalicha a dozvěděl jsem se, že je teď pryč”, začal Airon. “To já nevím, kde je”, odpověděla žena rychle. “Ale já to asi vím”, zkusil Airon, “Říkal, že když nebude k zastižení, že bude na statku, jenže já nevím, kde to je”. “To já vám stejně nemohu říct”, odpověděla žena. “Jo, von vám řek, abyste to nikomu neříkala”, usmál se Airon. “Ale né”, začala žena mírně koktat, “Já s nim nemluvila”. “Jasně, jasně”, pokýval hlavou elf, “Jenže to nemáte nikomu říkat, že je na statku. Ale já vím, že je na statku, a protože ste mi to neřekla vy, že?”. “Né, neřekla”, potvrdila

žena. “Tak mi to moh říct jedině von, ne?” “No, to asi jo”, zamyslela se žena. “Tak mi to, prosím vás, už řekněte”, požádal elf. “No dobře, tedy”, rozhodla se nakonec žena, “Tak to musíte severní cestou, v Křenově odbočíte na západ a pojedete do Bohdašína, odtud na Biříčku, tam zahnete k severu a na Šivec, a kousek za Šivcem už to je”. “Moment, moment”, brzdil ženu Airon, “Já si to musím napsat, pani. Jsem totiž mdlé paměti”.

“A mám to”, usmál se Airon před obchodem ve směru, kterým tušil Trblota, šťasten z toho, že se mu podařilo obelstít duševně nepřiliš vyspělou šičku. Ale i tak na sebe mohl být pyšný, mnozí v životě nedokázali ani to.

Následující čtyři dny strávila skupina nesmyslnou honbou za dvojicí pobudů, jejichž jediným cílem bylo dostat se co nejdál z města. Vůdce Eodel fanaticky trval na pronásledování a první dva dny nedovolil družiníkům ani ulehnout. Eodelův osel Rutger měl naštěstí pro družiníky více rozumu a trpaslíkovo snažení přimět jej k pochodu se stalo jediným rozptýlením vyčerpaných dobrodruhů. Po návratu do hostince U krůty všichni dobrodruzi padli a prospali půl dne.

První se probudil Krochta a šel se podívat do paláce, co je nového. Ke svému překvapení zjistil, že se mu vrátila žena. Schody vyběhl po čtyřech a do svého pokoje se vrátil tak, že málem vyrazil dveře. “Ach, Krochtáčku”, vrhla se mu žena do náručí. “Co se stalo?”, okamžitě se zajímal kouzelník. “Přepadli nás”, vzdychla Attrien, “Kousek za městem”. “To si někdo odskáče”, hrozivě mručel kouzelník, “No, povídej dál”. “Nějaký dva hobiti”, zašeptala Attrien a pevněji se ke Krochtovi přivinula, hledajíc ochranu před nepříjemnou vzpomínkou, “Zastřelili vojáky a pak se jeden blížil s takovým velkým nožem. Chtěla jsem použít ten prsten, co jsi mi půjčil, ale nevěděla jsem, jak se to dělá, tak jsem zavřela oči a najednou se jakoby zablesklo, ozval se výkřik, a když jsem otevřela oči, tak ti

...Eodelův osel Rutger měl naštěstí pro družiníky více rozumu a trpaslíkovo snažení přimět jej k pochodu se stalo jediným rozptýlením vyčerpaných dobrodruhů...

hobiti leželi na zemi, asi mrtví”. “Co měli u sebe?”, zajímal se kouzelník. “No, já viděla ten nůž a kuši, jinak nevím”, pokrčila Attrien rameny. “No, dobře, dobře”, pokýval hlavou Krochta, “A pak?”. “Pak už jsem jenom dojela na voze zpátky sem”. “To je dobře. Tak teď hlavně neopouštěj palác, já si pudu něco vyřídít”, oznámil manželce Krochta, políbil ji na čelo a zmizel z pokoje.

“Sakra, sakra, sakra”, začal klít kouzelník, jen co za ním zapadly dveře, “To si někdo pořádně odskáče. A mám takový pocit, že už vím kdo”.

“Ahoj, Krochto. Viš, že je ze mě hrdina?”, ozval se za kouzelníkovými zády známý hlas hobita Jeremiáše. “Co to plácáš?”, otočil se rozčilený starosta liscannorský a popadl hobita za límec. “Au, nech mě”, ohradil se Čipera, “Nic ti nepovím, abys věděl”. “Né, počkej”, začal se uklidňovat kouzelník, “Co se stalo?”. “Tak abys věděl”, začal Jeremiáš, “Tady v paláci dělá sklepmistra takovej velice milej hobit, nějaký Jarůvek. To víš, já jsem hostinskej, takže k sobě máme blízko, tak jsme si hned padli do oka. No, a on mě pozval, abych ochutnal zdejší víno. To víš, že vybíral jenom ty nejlepší ročníky. A tak jsme poklábosili, já mu vyprávěl, jak jsem v mládí dělal dobrodruha a jak byl u nás na návsi huorn a ...”. “Zkrat’ to”, přerušil příval hobitových slov čaroděj. “No, dobře”, zklamaně pokrčil rameny Jeremiáš, “Tak tedy spoustu dalších historek jsem mu vyprávěl. A on mi taky vyprávěl, o ženě a o dětech a o ..., no, to je jedno”, dodal rychle, když zpozoroval kouzelníkův výraz. Takže jsme takhle popili a pak šli spát. No, ale protože jsme toho vypili hodně, tak jsem se v noci probudil a musel jsem jít na záchod. A jak takhle jdu po chodbě, tak si všimnu, jak se tam takhle někdo krade. To víš, my hobiti v tomhle máme svoje zkušenosti. Tak jsem ho chvíli sledoval a pak na něj zavolal stráž. Ty ho chytli a zavřeli do vězení. A já se stal hrdinou, protože to určitě byl vrah”. “No jo, a co to bylo zač, a kde je teď?”, hned se zajímal Krochta. “Byl to hobit, ale už zdrhnul”, odvětil Jeremiáš. “Jak to?”, vytřeštil oči Krochta. “Mě se neptej”, pokrčil rameny hobit, “Prej podříz hlídka a zmizel, ale já se o to moc nezajímal. Já tu teď jsem středem pozornosti. A víš, v kuchyni dělá taková jedna pěkná hobitka...”. “No jasně”, přerušil ho opět čaroděj, “Promiň, Jeremy, ale já mám teď moc práce. Řekneš mi to jindy”. S tím Krochta hobita opustil a vydal se za komořím Mlindem.

“Tak, abych to shrnul”, objasňoval svým spoludruhům Krochta v lokále hostince U krůty nové události a zjištění, “O tom, že manželka odjíždí, věděl jenom Wrighram a několik vojáků. Nemusel to bejt on, každopádně se ale choval značně podezřele, proto si ho vyzkoušíme”. Krochta se pořádně napil. “Řekl jsem mu, že v osm hodin máme na rohu Jalovcové a Dlouhé ulice schůzku s nějakou podezřelou existencí, která nám má předat nějaký balíček. Požádal jsem ho, jestli by tam nemohl někoho poslat, kdyby se něco semlelo, a on souhlasil. To znamená, že když se tam objeví nějaký hajzl, tak je s nima Wrighram ve spojení”. “Počkej, počkej”, zadržel příval kouzelníkových slov trpaslík Eodel, jemuž se kouřilo z hlavy, jak se snažil pochopit, co to tu Krochta vlastně povídá, “A s jakou podezřelou existencí se to teda vlastně máme setkat?”. “No, to by mě taky zajímalo”, přidal se Trblot. “Ale s žádnou”, trpělivě vysvětloval čaroděj, “Sami

nařinujeme předání nějakýho balíčku a uvidíme, co se stane”. “Aha, to jo”, pokýval hlavou Eodel, “A co by se vlastně mělo stát?”. Krochta zdvihl oči k nebi a pak jedním dechem vyprázdnil svůj korbel.

“Nezdá se, že by tě někdo sledoval”, ozvalo se u ucha Trblotovi, čekajícímu na rohu Jalovcové a Dlouhé ulice. To neviditelný Krochta přišel sdělit výsledek svého pozorování. Trblot se rozhlédl ulicí. Nikoho nebylo vidět, ale trpaslík tušil polohu dalších neviditelných

...zastřelili vojáky...

družiníků. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by se ryba chytla na udičku. Za chvíli se měl objevit Dettor s fingovaným balíčkem, ale stále se nic nedělo.

Předání balíčku proběhlo bez problémů. Dettor už zmizel za rohem a stále nic podezřelého. Trblot nervózně přešlapoval. “Co ted?”, ptal se sám sebe v duchu, “Co mám sakra dělat? Mám balíček a nic se nestalo. Kde je, kurva, někdo, aby mi řekl, co mám dělat?”. “Co tady stojíš jako tvrdý y?”, strčil do trpaslíka Krochta, “Běž někam, ať víme, jestli tě někdo nesleduje”. “Kam?”, vyhrkl Trblot, ale byl rád, že mu zase někdo říká, co má dělat. “Co já vim, sakra. Třeba támhle”, mávl čaroděj svou neviditelnou rukou, takže to nebylo nebohému trpaslíkovi mnoho platné, ale ten už se raději na nic neptal a vyrazil.

“Stále nic”, zazněl opět trpaslíkovi, který mezitím obešel několik bloků, u ucha Krochtův hlas, “Zkus zapadnout do támhlenctý hospody. My deme za tebou”. Trpaslík kývl a zapadl do špinavé, zaplivané putyky, ani se nepodíval na její název. Objednal si pivo a bedlivě se rozhlížel po lokále. Tento podnik byl zjevně určen té nejubožejší třídě, soudě podle zjevu návštěvníků. Zvláštní pozorností trpaslík obdařil skupinku hobitů, která popíjela opodál. “Třeba opilost pouze předstírají”, pomyslel si Vratiglad. Pozorujíc hobity, ani si příliš nevšiml právě příchozí skupiny několika lidí. Podle oblečení umazaného od malty a

vypracovaných svalů by se dalo soudit, že pracují někde na stavbě. Dalšího přichozího si však Trblot všiml trochu víc, byl to totiž hobit. Jeho zjev však budil spíše soucit, než obavy, byl totiž oblečen v příšerně špinavých hadrech, a ani jeho obličej a mastné vlasy nevypadaly nejčistěji. Poté, co přepočítal několik měďáků vytažených z kapsy, si objednal pivo. Pak se však Trblot musel věnovat něčemu jinému. Zedníci sice vypili sotva jedno pivo, ale už se začali hádat. A nezůstalo jen u hádky. Vypukla rvačka, což v těchto končinách zřejmě bylo vítanou zábavou, neboť sotva padla první rána, byla celá hospoda v jednom kole. Eodel, Krochta a Darlen, kteří tu byli také, aby Trblota chránili, v nastalém zmatku rezignovali na svou neviditelnost a snažili se probít k východu. Jejich náhlého zviditelnění si ve víru boje nikdo nevšiml.

Ke vchodu se snažil probít i Trblot, který se jakožto válečník v podobných situacích orientoval celkem dobře. V tom však ucítil cosi v zádech. Byl to poměrně ostrý nůž. Trpaslík zaúpěl a ohlédl se. Spatřil špinavého hobita, toho, jenž přišel poslední, kterak mizí mezi bijícími se hosty. Vratigglad vytáhl kladivo a jal se prchajícího pronásledovat. Hobit se mu sice na chvíli ztratil mezi lidmi, ale najednou se objevil a zaútočil. Trpaslík ho však viděl včas. Vyhnul se lesknoucí se čepeli a udeřil plnou silou. Zasažený hobit odletěl několik sáhů daleko, ale v mžiku byl na nohách a zamířil směrem k zadnímu východu. Bylo však vidět, že se pohybuje s větší námahou, než před chvílí. Přesto byl stále ještě obratnější než Trblot, což mu umožnilo daleko rychleji se pohybovat ve stále trvající bitce. V mžiku byl z lokálu venku. Rozezlený Trblot se však řítí za ním. Z hobita ale stále viděl jen stín mizící za rohem. Za jedním rohem stál už hobit celý a, využívaje trpaslíkova překvapení, vrazil mu do břicha dýku. Trblot zařval a udeřil. V poslední chvíli si však uvědomil, že by měl hobita dostat živého, proto ovládl svůj vztek a nevložil do rány plnou sílu. Hobit se svezl k zemi, ale slabě dýchal. Trblot si s vydechnutím sedl na zem a začal si léčit rány. Hobit měl evidentně s probodáváním nepřátel nožem své zkušenosti. Ale mohlo to dopadnout hůř.

Zakrátko dorazili zbývající tři družiníci, kteří sice zahlédli, co se v lokále dělo, ale nepodařilo se jim přispěchat trpaslíkovi na pomoc, proto se rozhodli, že se pokusí hostinec obejít. Trblot ale stejně už všechno vyřídil za ně. “Ták”, radoval se nad omráčeným hobitem Eodel, “Ted’ ho vemem a vypadnem někam, kde ho budem moct v klidu mučit”.

S hobitem, ukrytým ve velkém pytli, opustili Nurnští město a odebrali se k nedalekému lesíku. K jejich překvapení se hobit během cesty stačil dostat z pout a po vysypání z pytle se pokusil uprchnout, ale byl rychle zneškodněn. Ke stromu byl pak přivázán s obzvláštní pečlivostí a ještě byla Bibiána pověřena hlídáním jeho pout.

“Jak se menuješ, chlape?”, vyštěkl na hobita Eodel. “Buhbur, prosím”, zašeptal tázaný. “A co tu děláš?”. “Jsem přivázaný u stromu”. “Co?”, zbrunátněl vůdce nurnských dobrodruhů, “Tak ty si z nás budeš dělat srandu?”. “Nech to na mě, náčelníku, he he”, přistoupil k zajatci Dettor se svým řeznickým nožem. “Tomu říkáte výslech?”, vyhrnul si rukávy Trblot, “Puste mě na něj”. “Tak dost”,

vykřikl Eodel, "Ticho. Výslech povedu já, a Krochta bude... však on ví co. A ty nám pěkně povíš, co ve městě děláš", ukázal vůdce na hobita. "Já jenom projíždím", odpověděl hobit a tvářil se nevinně. "A nelžeš takhle náhodou?", zeptal se Krochta, přestože to dobře věděl. "Ehm, já? Ne", zakoktal se Buhbur. "Mám pocit", pronesl důležitě Moskyt, "že si tě někdo najal". "Ehm, no popravdě řečeno, ano". "Tak proč si nám lhal?", vyjel na zajatce Trblot. "Počkej", uklidňoval trpaslíka Eodel, "Vždyť se na něj podívej, jak vypadá, chudák. Už nám nebudeš lhát, vid'?!". "Nebudu", řekl rychle hobit, dříve, než se do toho stačil vložit Trblot. "No vidíte", obrátil se k družiníkům Eodel, "Nebude". "Zbláznil se", zašeptal Dettor. "Ale mě taky přijde docela sympatickej", ozval se Darlen, "Mohli bysme ho rozvázat, von už bude hodnej". "Tak dost", přerušil diskusi Krochta, "Nikdo se rozvazovat nebude. Nej dřív se vyslechne". "No vidíš", obrátil se Eodel k hobitovi, "Kdyby sis to nerozházel, tak bysme tě i rozvázali, ale takhle...". "Ať už nám u všech ardasanskejch ďasů řekne, kdo si ho vlastně najal", přerušil ho Trblot.

Buhbur pak vyprávěl, že jest rovněž dobrodruhem, a jako takového ho vyhledala žena, která mu dala dvacet tisíc za to, když pojede do Gorganu a bude tam vykonávat činnost, kterou mu nařídí. Přiznal se rovněž ke střelbě na prince Drumora a byl to také on, kdo se v noci procházel po hradě s cílem prince dorazit a pak utekl z vězení. Neodhalil však Nurnským ženinu totožnost ani adresu, neboť prý za ním posílala spojky, co je potřeba udělat. Nutno podotknout, že dobrodruzi opomněli položit přímou otázku, takže hobit při zatajování adresy své zaměstnavatelky nebyl nucen lhát, protože ho Krochta nemohl ani pomocí svých čar odhalit. Některým družiníkům se hobita zželelo a jako kolegu byli dokonce ochotni ho propustit, ale Krochta rázně zasáhl. Jakožto starosta totiž nesnášel jakoukoli podvratnou činnost a jasně rozhodl, že Buhbur bude předán spravedlnosti. V pytlí byl hobit dopraven zpět do Gorganu.

Tam se družina rozdělila na několik částí. Krochta se vydal do hradu, aby zajetí hobita oznámil králi, a také aby se od něj dozvěděl, kam s ním. Bylo totiž třeba zavřít ho na bezpečné místo, odkud by neutekl. Dettor se vydal do Buhbuřova přechodného bydliště v opuštěném domě Na Krtovce 15, aby vyčkal, jestli se hobita nepokusí někdo kontaktovat. Jako osobní stráž mu byl přidělen neviditelný Trblot. Ostatní, hlídající hobita, čekali na Krochtu s tím, že přijdou za Dettorem, jak jen to bude možné.

"Hej, Buhbure, jsi tu?", uslyšel Dettor cizí hlas, pravděpodobně hobití. Vzápětí se pootevřely vstupní dveře a objevila se malá postavička. "Tady jsem", odpověděl alchymista a pohnul se ve stínu pod schodištěm. "Mám tě okamžitě přivést k Sordoně", sdělil hobit důvod svého příchodu. "A kde je?", snažil se vyzvědět Dettor, ale měl smůlu. "Ty nejsi Buhbur", zjistil náhle s překvapením hobit a sáhl k opasku, kde měl ukrytu dýku. Nevšiml si však, že v přítomí ukrytá postava skrývá za zády kuši. "Aaa", zachroptěl hobit poté, co se mu šíp zapíchl do břicha. Jeho dýka zazvonila o podlahu. Hobit se dal na útěk, ale další rána ho zasáhla do zad.

‘Je po něm’, oddechl si Dettor po ohledání bezvládného těla. Pak hobita zběžně prošacoval, ale nenašel nic zajímavého, a tak mrtvolu ukryl do jednoho z vedlejších pokojů.

“Co se děje?”, přisupěl Trblot, který se zapomněl v zahradě. “Přišel hobit, a řekl, že mám jít k nějaký ženský, ale jak se to, sakra, jmenovala, Sabra..., Sabro..., Sabrina, nebo tak nějak”, odvětil Arkuss, “Pak mě ale poznal, tak sem ho musel sejmut”. “Musíme za ostatníma”, přemýšlel Trblot, až se mu z hlavy kouřilo, “Aby nám Buhbur řek, kde tu ženskou najdeme”. A tak se vydali ke Krůtě.

Ostatní mezitím předali hobita do domu jakéhosi spolehlivého šlechtice, kam je poslal král. Pak se rozdělili na dvě skupiny, kvůli nenápadnosti. První, kterou vedl Eodel a tvořili ji ještě Krochta, Třaskatul a Darlen, se vydala neprodleně za Dettorem do hobitova příbytku. Zbytek družiny, Bibiána, Nervor, Airon a Melchizedech, se šel podívat ke Krůtě, jestli se tam něco nového nezemlelo, a měli se pak vrátit rovněž Na Krtovku 15. U krůty se nic nového nestalo, ale elf Melchizedech odmítl jít s ostatními zpátky a raději šel na pokoj a uleh, neboť byl již znaven.

První skupina mezitím dorazila k opuštěnému domu a družiníci se strategicky rozestavili po zahradě. Tři dobrodruzi od Krůty dorazili o něco později, první skupiny si vůbec nevšimli a v zahradě se skryli také. A pak všichni čekali.

Zatím Dettor U krůty burcoval Melchizedecha ze spaní, aby je okamžitě zavedl k domu, kam složili Buhbura. Elf se dost neochotně vyhrabal z postele a společně se vrátili na místo předání.

“Co chcete?”, zeptal se sloužící, aniž by otevřel bránu do zahrady. “Potřebujeme mluvit s tím hobitem”, odvětil Dettor. “S jakým hobitem? Já o žádném nevím”, prohlásil sluha. “No přece s tím, co ho sem před chvílí přinesli”, pronesl překvapeně Melchizedech. “Já o ničem nevím a vás neznám. Buďte s bohy”, rozloučil se sloužící, který Dettora předtím skutečně neviděl a na nenápadného Melchizedecha si z předchozí návštěvy nepamatoval. “Né, počkejte”, zacinkal elf několika zlaťáky. “Tak vy mě chcete podplatit?”, rozčílil se sluha, “Okamžitě zmizte, nebo na vás pošlu psy”. “No, ale...”, brebtl Melchizedech.

“Seš si jistě, že sme tady dobře?”, zeptal se pochybovačně stále neviditelný Trblot. “Ale určitě”, kroutil hlavou stále zmatený Melchizedech, “Přesně tady sme toho hobita předali”. “A určitě ste jim řekli, aby k němu nikoho nepouštěli, co?”, svíto náhle Dettorovi. “No, to myslím, že jo”, přitakal elf. “Musíme najít Krochtu, a vůbec ostatní”, prohlásil alchymista.

A tak se Dettor a Melchizedech vydali za ostatními, kteří stále trpělivě čekali v zahradě opuštěného domu, předpokládající, že Dettor s Trblotem jsou stále uvnitř. Neviditelný Trblot zatím hlídkoval u brány domu, skrývajícího zajatého hobita. Nehlídkoval dlouho.

“Haló”, zavolal Dettor, když dorazili k zahradě, “Nurnští!”. ‘To zní jako Dettor’, pomyslel si Eodel, ‘A zní to zvenku’. Ostatní hobitův hlas také zarazil, ale

zůstali skryti, čekající, co se bude dít. “Haló, je tam někdo?”, ozvalo se znovu. Eodel s žuchnutím seskočil ze stromu, kam se předtím se značnou námahou vydrápal. “Co tu řveš? Máš být přece vevnitř”. “Potřebujeme se dostat k tomu hobitovi, ale nechťeli nás tam pustit”, odvětil Dettor. “Taky sem jim zdůrazňoval, že k němu nemaj nikoho pouštět”, vyprostil se ze křoví Krochta. “Jenže voni k němu teď nechťej pustit ani nás”, sdělil mu Melchizedech. “Tak to budu muset za králem”, poškrábal se čaroděj ve vlasech, “Jinak nás za hobitem nepustěj”.

“Tak král už to věděl”, oznámil Krochta druhům, když se vrátil z paláce, “Přej se nějaký pobudové domáhali vstupu, tak hobita rači vzali a vodjeli s ním někam do Řeže, nebo jak se ta ves menuje”. “A Trblot jel asi s nima, páč před tím barákem neni”, sdělil mu Eodel. “Dobře, tohle je Tramdrik”, pokýval hlavou čaroděj a ukázal na muže, který přišel s ním, “Ten ví, kde to je, a potvrdí taky, že sme vod krále”.

Po několika hodinách jízdy se Nurnští dokodrcali na statek, kde našli jak Buhbura, tak Trblota. Výslech netrval dlouho, hobit pod hrozbou mučení rychle prozradil jméno a adresu oné tajemné ženy: Sordona, Na Farče 7.

Dům se jim podařilo najít snadno. Bibiána pak otevřela postranní dveře, zatímco ostatní dělali zeď. Zdálo se, že neupoutali ničí pozornost, proto neviditelný Trblot pronikl dovnitř. Hned za dveřmi byly schody do patra. Trblot po nich opatrně vystoupal, ale narazil jen na další uzamčené dveře. Chvilí poslouchal, ale nebylo slyšet vůbec nic. Vrátil se proto dolů a požádal Bibiánu o asistenci. Hobitka tedy rovněž vklouzla do domu a pustila se do otevírání druhého zámku. Netrvalo dlouho a Trblot mohl vejít do nevelké, skromně zařízené místnůstky. Než se však stačil pořádně porozhédnout, zaslechl za sebou šramot. Ohlédl se a spatřil za sebou statného muže ve zbroji s dlouhým mečem v ruce. Překvapením přidušeně vykřikl, což jeho soupeři stačilo, aby odhadl jeho pozici. Meč zasvištěl vzduchem a na zem dopadly kapky krve. Trblotovi se však podařilo dostat se na opačnou stranu stolu, nechávaje tak šermíře dělat výpady do prázdna. Vtom uslyšel z chodby z chodby výkřik, nepochybně patřící Bibiáně ze Šňupákova. ‘Tohle sám nezvládnou’, pomyslel si trpaslík, popadl nejbližší židli a prohodil ji oknem.

“Něco se vevnitř děje”, zvolal Krochta, když se mu na hlavu začaly sypat střepy, “Rychle dovnitř”. Sám pak vyrazil jako první, avšak zarazil se, když na schodech spatřil ženštinu, zahalenou v černý plášť, která drží nůž pod krkem v družině oblíbené hobitky. Osoba chtěla nepochybně něco pepného říci, ale čaroděj ji předešel. Zašeptal zaklínadlo a dvě těla žuchla na zem. Bibiána se ovšem hezky rychle zvedla, tvář dosud bledou, zákeřná útočnice však ležela dále, nemohouc pohnout ztuhlými svaly.

Krochta vyběhl po schodech až do patra, za pochodu vyvolává obranné kouzlo. Tam se dosud neviditelný Trblot stále s větší námahou bránil výpadům zuřivého soupeře, čekaje na pomoc. Když se ve dveřích objevil Krochta, krvácel už trpaslík z několika ran. “Wrighram!”, procedil mezi zuby čaroděj, konstatuje ke svému sebeuspokojení, že se nakonec nemýlil. Nemeškal ale a seslal na šermíře

několik blesků. Vzápětí byl rád, že mu blesky, odrazivší se od štítu, prosvíštěly neškodně kolem ucha. To už se do místnosti vřít Eodel a s křikem zaútočil na šermíře. Ten byl však rychlejší a po jeho ráně klesl trpaslík na kolena. Uvědomiv si svou situaci, pokračoval v klesání a ulehl na zem, děláje mrtvého. Na jeho místo skočil Traskatul a zasadil pádnou ránu kladivem. Vzápětí se přidal se svým mečem i Krochta, pohybující se překvapivou rychlostí, samozřejmě vyvolanou kouzlem. Když to viděl Trblot, rozhodl se také zapojit do boje, aby o sobě stále mohl tvrdit, že je nejlepší válečník v družině, a vpadl Wrighramovi do zad. Těžce raněný šermíř učinil poslední zoufalý pokus na svou obranu, z jeho meče vyšlehl černý blesk. Ten těsně minul odvážného Traskatula a zaryl se do prsou Trblotu Vratiglladovi, kde propálil palec širokou díru do pancíře. Trpaslík se s heknutím svalil na zem. Jeho z několika ran krvácející tělo tento poslední zásah již nevydrželo. Trpaslíkův vrah jej však nepřežil dlouho. Ostatní družiníky sice poslední Wrighramův kousek poněkud zarazil, ale o to větší údernost měl závěrečný útok, kterému umdlévající šermíř již neodolal.

“Právě jsme zabili jednoho z nejmocnějších mužů v království”, konstatoval Krochta směrem ke schodům, kde se začali objevovat zbylí družiníci, zdrživši se pod záminkou svazování zajatkyně. “A teď rychle za králem”, kývl na Eodela, těžce se sbírajícího ze země, “Vy ostatní tu zatím hlídejte”.

“Tak Wrighram je mrtev”, pokýval smutně hlavou Gorandir, “Doufám, že máte o jeho vině přesvědčivé důkazy”. “Máme zajatkyni, která byla s ním”, přisvědčil Krochta, “Na mučidlech vše jistě přizná. Teď bychom chtěli pár vojáků, abysme zajistili ten dům a bez problémů převezli oba do paláce”. “Máte je mít”, pokýval hlavou král, “A pospěšte si. Výslech začne hned, jak to bude možné”.

“No a při výslechu z ní vypadlo, že je Wrighramovou matkou a že jeho otcem byl Drómin”, vyprávěl Krochta celý příběh v hospodě U hrocha těm, kdož se na slavnost do Gorganu nevypravili. “Ona si myslela, že celá Dróminova zrada byl výmysl a že ho král nechal normálně zavraždit, tak se chtěla pomstít. Ale u toho výslechu jsme nebyli, to nám sdělil až Gorandir, když jsme tam byli druhý den s Eodelem. Pak nám pěkně poděkoval a dal nám docela slušnou odměnu”. “A mně potom poděkoval zvlášť”, přicupital Jeremiáš s plnou náručí pěnících korbelů, “Kdybych tam totiž nepopíjel víno, tak možná prince Drumora zapíchlí”. “Nepovídej”, ozval se hraničář Airon, “Ty jsi pro krále krev necedil, tak se nevytahuj”. “Zato tys jí cedil, co?”, ušklíbl se hostinský. “No, necedil, ale moc nechybělo”, odvětil elf. “Počkej, Jeremy, a jak to vlastně bylo s tím vínem?”, ptal se honem elf Melchizedech, “To ses jako opil a pak jsi hledal toho vraha, nebo jak to bylo?”. “Ale né”, zavrtěl hlavou Jeremiáš, “Já jsem prostě na chodbě zahlídl toho chlápka, jak se tam plíží, tak jsem na něj zavolal vojáky”. “Ahá”, nasadil Melchizedech chápavý výraz, “A to jsi se jako schoval ve stínu, jó, a použil si tichej pohyb, že jo? Ale vlastně, ty si kouzelník. A byl si aspoň neviditelný? A měl si dudou?”. “Víš, Melchizedechu”, odpověděl Jeremiáš, kterému se začínala točit hlava, “Já ti to radši povím někdy jindy”.

“Teda, řeknu vám, nechtěl bych být králem”, zamyslel se Darlen, “Každou chvíli chce někdo zabít vás, nebo aspoň někoho z rodiny”. “Ale prosím tě”, ušklíbl se Krochta, “Tady v Gwendarronu se přece nic nestalo jak dlouho”. “Ale co ty víš, co se nahoře děje”, oponoval hraničář, “To se k našim uším nedostane. Určitě je tady kolem spousta lidí, kteří by rádi usedli na trůn”. “To je sice pravda, ale tohle je velká země”, zamyslel se čaroděj, “Tady nemůže jen tak někdo zabít krále a nastoupit na jeho místo. Co armáda a šlechta, to je složitý”. “Ale ten Wrighram to měl dobře vymyšlený”, podotkl Eodel, “Ten by se stal legitimním králem”. “Ale v Gwendarronu by se mu to nepodařilo, to musíš uznat”, trval na svém Krochta, “Tady si nemůže vzít každé ouchcapek někoho z královské rodiny”. “To myslíš jako Halka?”, dotázal se Melchizedech. “Ale to je taky tím, že je Gorandir moc outlocitnej”, vysvětlil Darlen, “Dcera nebo vnučka se zamiluje, a on klidně ke sňatku svolí”. “To já bych je hnal”, přispěl svou troškou do mlýna Eodel. “A koho? Ty dcery nebo ty ženichy?”, zeptal se opět Melchizedech a opět se odpovědi nedočkal. “Myslím, že stejného názoru je král Gwendarronu”, ušklíbl se Krochta. “Ale Gorgan je něco trochu jinýho”, přinesl Jeremiáš další rundu, “Dyk kdejaké gwendarronské šlechtice spravuje větší území a má větší moc než Gorandir”. “Ale je to král”, doplnil Dettor a obrátil do sebe další korbek.

“Ahoj, Griffine. Jak se daří ženě?”, přivítal Krochta lupiče, který právě vešel do lokálu. “Bud’te zdraví”, usmál se příchozí, “Díky za optání, už se vzpamatovala. A jak to probíhalo, když jsem byl pryč?”. “Tak si pod’ sednout sem vedle mě”, srdečně zval Linfalase starosta, “Já ti to hned celý převyprávím. Ostatní už to sice slyšeli, ale neuškodí jim, když si to poslechnou znova”.

A tak to šlo až do rána...

III. Důl

[Chladen 1046 Aedd z Ruindoru, Yall Reblled]

Tento text se mi nepíše lehko. Ještě dnes se mi vrací výčitky svědomí, když si vzpomenu na svou poslední výpravu. Mnohokrát se mi honilo hlavou, co jsem udělal špatně a kde jsem chyboval. Udělal jsem jednu chybu. Tou byla pomoc Bibiáně.

Ještě dnes mám před sebou rozkošný obličej rozpustilé hobitky, který zářil jako slunce mezi zarostlými nemytými tvářemi ostatních hrdlořezů. Tehdy, při boji s panterou, napadl jeden Šňupákovice hobitku a hrozilo, že jí roztrhá. Právě jsem se vypořádal s jednou šelmou, když jsem spatřil obrovské tělo tyčící se nad malou hobitkou, a pařáty rvoucí její tělo na kusy. Byla příliš daleko, abych se mohl okamžitě pustit do boje a obával jsem se, že bych mohl přijít pozdě. Chtěl jsem tedy šelmu skolit magicky. Nemohl jsem se netrefit, panter byl proti Bibiáně tak velký... A tehdy jsem se mýlil. Magický blesk zasáhl malou Bibi a ta padla mrtvá k zemi. Tehdy jsem nebyl schopen slova. Byl jsem na dně. Bibiánu bylo nutno pohřbit, neboť ve vlhkém prostředí pralesa by tělo rychle podlehlo rozkladu. Alespoň jsem jí odřízl pramen vlasů, abych ho pohřbil doma, ve Vranigostu, na věčnou památku veselé hobitky. Od ostatních jsem za to sklídl jen posměch. Uzavřel jsem se do sebe. S jakými lidmi to vlastně chodím na výpravy?

Přemýšlel jsem o svém životě dobrodruha, co jsem za svůj život vykonal a o dalších věcech. Došel jsem k názoru, že už nevyrazím na dobrodružství a budu

se raději věnovat rodině. Snad alespoň v rodinném životě nic nezanedbám a moje děti budou vyrůstat s otcem. Kolik jiných podobné štěstí nemělo.

Ale byl jsem tehdy vůdcem. Musel jsem řídit výpravu, i když to v nastalé situaci nebylo vůbec lehké. V celé družině jsem se mohl opřít pouze o přítele Griffina Linfalase. Ovšem rád bych vyzdvihl odvahu Yalla Reblleda, který se,

...nezalekl žádných bojů a vydržel i v největší řeži...

ač byl v družině nováčkem, nezalekl žádných bojů a vydržel i v největší řeži. Možná byl tím pověstným jazýčkem na vahách, neboť si nejsem jist, jestli bychom přivaly nepřátel zvládli jen s kolegou Griffinem a Třaskatulem. Jeho postoj se naprosto odlišoval od postoje krolla Burbbaga, který prchal už při pouhém náznaku šarvátky, těsně následován trpaslíkem Eodelem.

Nyní bych chtěl neznalému čtenáři alespoň ve stručnosti přiblížit, co se tehdy dělo. Byli jsme státem Gwendarron posláni na jih, kde jednotky krále Ilsena obsadily důl na drahé kamení a začaly tak poskytovat slušné příjmy erkrachtské pokladnici. My jsme měli ten důl zasypat.

Vyrazili jsme raději po pevnině, neboť jižním mořím vládou erkrachtští korzáři, a po projetí Wallimoru jsme se dostali do oblastí deštných pralesů, obývaných jen divokými domorodci. Na ty jsme ovšem nenarazili, ale stejně nás sužovala hejna moskytů, divoké šelmy a obrovští krokodýli, z nichž jeden málem spořádal trpaslíka Třaskatula. Možná ještě horší však bylo nezdravé ovzduší, které přinášelo nepříjemné nemoci. Jen málokomu se vyhnula horkost či trávicí potíže ze špatné vody a zkaženého jídla.

...a obrovští krokodýli, z nichž jeden málem spořádal trpaslíka Třaskatula...

Nakonec jsme se přes všechny útrapy dostali na dané místo. Ukázalo se, že kolem dolu je vybudována palisáda a o kus dál je vojenský tábor. Vojáků bylo nepočítaně, v naší sestavě jsme neměli nejmenší šanci je porazit. Jak se navíc ukázalo později, nejednalo se o obyčejné vojáky, ale o elitní oddíly. Nevím jak, ale velice brzo se dozvěděli o naší přítomnosti. Během vymyšlení vhodného plánu na splnění úkolu jsme byli několikrát napadeni, navzdory bezpečnostním opatřením, která jsme provedli. A to se nám podařilo zlákat pro společný cíl jednu domorodku, černou Wulpin, která byla v okolí jako doma. Zpočátku poněkud překážela jazyková bariéra, ale nakonec jsme vyrozuměli, že erkrachtští vypálili Wulpininu osadu a všechny pobili. Někteří z dobrodruhů měli sice z divošky trochu obavy,

přece jen se v této oblasti často vyskytovali kanibalové, ale Wulpin, pokud vím, lidské maso nikdy neochutnala, alespoň ne za mého působení v družině.

Abych se vrátil k vojákům, došlo k několika krvavým šarvátkám. Že tyto boje nezaplatil nikdo životem, bylo dáno především díky nesmírnému štěstí a odvaze několika jedinců, kteří se nenechali strhnout krollem Burbbagem a drželi bojovou formaci až do konce. Je sice pravda, že kouzelník Melchizedech během boje spíše rušil ostatní dotazy, jestli by náhodou neměl už seslat nějaké to zaklínadlo, takže jeho přínos nebyl z největších. A rovněž ožrala Dettor již po létech strávených v alkoholovém opojení neměl jistou ruku, ale stále ještě měl jisté znalosti výbušnin, které se při zasypávání dolu mohly hodit.

Nakonec bylo jasno, že jakýkoli útok je odsouzen k nezdaru, neboť nepřítel zřejmě předvídal všechny naše kroky. Vymysleli jsme tedy plán individuální akce jediného dobrovolníka. Tím byl vybrán kouzelník Melchizedech, jako snadno postradatelný člen družiny. Dostal za úkol s Dettorem zhotovenou nálož na zádech vniknout do dolu a tam nálož odpálit. Jako kouzelník se snadno mohl vyhnout nepřátelským hlídkám. K všeobecnému překvapení elf úkol úspěšně splnil a dokonce se vrátil, přičemž zapomněl pouze sebrat pytel vytěžených diamantů.

Tím naše práce skončila a my jsme se mohli vrátit domů.

* * *

“Vstávat, hňupové!”, rozlehl se hlas malého trpaslíka ležením skupiny odrbanců. Z fusaků, kůží a smradlavých dek se začaly zvedat neupravené hlavy, ozvalo se smrkání, zívání a kletby. Jako první se zvedl elf s chrpovými očima, příčinlivě sehnal dřevo na oheň a provedl několik cviků, aby si rozhýbal polámané tělo. Na zemi se špatně spí. “Nevstávám, držím protestní hladovku do té doby, než se mi Nervor vomluví. Je to vrah a chtěl mě zabít...”, zaječel hlas Eodela, trpaslíka, který byl známý především chatrnou tělesnou konstrukcí a velkými slovy. “Co? Co kecáš. Počkej až...”, vyjel na něj malý kudůk, který se zrovna cpal hrstí sušeného ovoce. “Nech ho, aspoň nám neubude. Stejně nemůže normálně jíst, protože by se zase podělal”, uklidnil kudůka Griffin. “Jaký podělal, já se náhodou nikdy nepodělal..., tak a basta, zahajuju protestní žrádlovku, abyste náhodou viděli”. Všichni ostatní se postupně zvedli, zvedl se i kouzelník Melchizedech, prohrábl si řídké vlasy a začal obětavě rozdělávat oheň. Tuto funkci přebíral poté, co se v ní zcela neosvědčil kroll Burbbag. Nutno podotknout, že ten se neosvědčil ani jako kuchař a hlídač. “Co budeme vlastně dělat?”, zeptala se jediná žena ve společenstvu, která připomínala divocha. “Já nevím, nevím, ať to rozhodne vůdce, sakra, vzbudte ho někdo”. Ano, skutečně. Vůdce, kterým byl člověk, stále ještě spal. Melchizedech obětavě přiskočil a zacloumal zeleným fusakem. Něco se pohnulo, vysoukala se rozčepýřená hlava, otevřelo se jedno oko, pak druhé. “Co je, hm, už je den?”. “Hele, vůdče, co jako budeme dělat?”, otázal se ho kroll. “Hm, něco musíme vymyslet, hm, něco dobrého”, vůdce pomalu vstal a přitočil se k ohni. “Já bych šel domů”, navrhl kroll. “Nesmysl, musíme ten důl vyhodit do

...jo, to je pravda, já mám s sebou havrana, to ho jako můžu vypustit...

pověřít”, pronesl opět vůdce. “Otázka zní - jak?”, elf s chrpovými očima se zamyslel a začal dumat. “A jak to asi máme udělat, když jistá nejmenovaná osoba, konkrétně tady vůdce, nechala všechny výbušniny doma”, rozkřikl se trpaslík chatrné tělesné konstrukce, Eodel. Naopak trpaslík silné tělesné konstrukce, Třaskatul, se zeptal: “Má tady někdo nějaký bouchadla?”. “Já mám spoustu bouchadel. To máte petardičky, prskavčičky, doutnáčky, zápalný šňůrečky, bombičky, rachejtličky, volejíčky a vohnivý hlínečky, che, che, che!”, nadšeně vypískl hobit Dettor, který do té doby mlčel. “Já mám taky pár hlín”, přidal se kudůk. “Jasně, uděláme pořádnou bombu, která dá takovou šupu, že se z toho

všichni...". "Ticho, je tady mezi náma žena", přerušil hobita kouzelník Melchizedech a ujal se slova: "A to jako ta bomba, co jí vyrobíte, může taky bouchnout? To by bylo dobrý, protože to by se taky třeba ten důl dal vyhodit do povětrí tou bombou, a to by se z toho pak vopravdu všichni posrali". "Drž klapačku, hňupe", okřikl jej vůdce. "Pošli radši toho svýho tukana, aby hlídal vysoko ve vzduchu". "Jo, ahá, to asi myslíš mýho havrana..., jo, to je pravda, já mám s sebou havrana, to ho jako můžu vypustit?". "Jasně, že ho vypustíš, von ti bude dávat tajný kouzelnický signály do tý tvý pitomý kebuly a díky tomu ty budeš vědět, jestli náhodou není v okolí náký nebezpečí. A když bude, tak nám to řekneš, chápeš to?", vůdce očividně ztrácel trpělivost. "Stejně mu ten tukan chcípne", podotkl silný trpaslík. "Nebo ho sežeru", přidal se hobit. "To je havran, žádný tukan. Nevím, proč mu nadáváte", ohradil se Melchizedech. "Podle mýho, kdyby se vzalo pár barev, štětec a trochu se mu zdeformoval zobák, tak to klidně může bejt tukan, protože je blbej jako ty", rýpl si trpaslík chabé tělesné konstrukce. "Jasně, třeba by se mu mohl ten zobák rozklepat kladivem", hýkl hobit a lokl si z láhve. "Nechlastej, jasně sem řek, že nikdo nesmí bejt vožralej", otočil se k němu vůdce. "Řek, řek, ty seš stejně vůdce na prd, říkáš si akorát to svoje hm, hm a nevelíš", konstatoval plešatý kroll smutnou pravdu. "Já sem se nezvolil", bránil se vůdce. "Jo, ty nejenže nevelíš, ty seš navíc vrah, všichni si pamatujeme, jak si sejmul tu ubohou hobitku tím pitomým bleskem. Jó, hlavně, že sis blejsknul, nó, povedlo se ti to, jen co je pravda. Sejmul si jí, pak si jí skalpoval a pak si donutil tady krolla, aby jí nakálel do hrobu", začal rozdmýchávat vášně v družině slabý trpaslík. "Co kecáš, to není pravda, neměla se tam plést, a vůbec, chtěla by i bez toho. Ten panter by jí stejně roztrhal, tak co?", odůvodnil si své máslo na hlavě vůdce. "Ha, há, takže si mu vlastně ušetřil práci, že jo, ty vochránče zvířat? No, a největší bžunda na tom je, že byla z vesnice, kde ty seš starosta, takže ty vlastně zabíjíš vlastní lidi. Určitě chceš, aby si tam nakonec zůstal sám a do všech vopuštěnejch baráků se mohla nastěhovat ta tvoje početná famílie se všema příbuznejma, co jich jenom po světě běhá!", rozohnil se slabý trpaslík. "Drž klapačku, nebo ti sejmu kořistný! A vůbec, moc dobře si pamatuju, kdo jako první utíkal z posledního boje a byl podělanej až za ušima!", nedal se vůdce. "Já neutíkal, já sem náhodou děsně tvrdej a statečnej, já sem jenom protestoval proti tomu, aby vedle mě stál Nervor, co mě furt chce zabít", ohradil se slabý trpaslík. "Kdo tě furt chce zabít, ty posero, počkej až..., já tě...", ozval se napadený kudůk. "Nechte toho. Radši pod'te vymyslet, jak vyhodit ten pitomej důl do vzduchu", uklidňoval situaci elf. Jeho snaha byla nakonec korunována úspěchem.

"Takže tady Dettor s Nervorem vyroběj co nejvíc výbušnin, tady Griffin jim eště přidá tu svoji trhavinu, co jí máme vod tý dávný výpravy, všechno to narvou do prázdný bedny a připravěj k výbuchu. Pak se najde nějakej dobrovolník, kterýho určim, tady Melchizedech ho zneviditelní a ten dotyčnej to pak vodnese do toho dolu, vodpálí to tam a vostatní zatím budou střílet po strážnejch. Pak počkáme na toho vobětavýho dobrovolníka a zdrhnem", shrnul nakonec asi hodinovou poradou vůdce. "A proč by to tam nemohl vodnýt přímo tady Melchizedech? Pěkně se zneviditelní a ten jeho tukan s ním navíc eště může

komunikovat a dávat mu varovný hlásky”, navrhl kdosi. “Správně, seš vybraněj dobrovolník, kouzelníku”, oznámil ubožákovi vůdce. “Já? A proč? A co mám jako dělat?”, očividně Melchizedechovi zaskočilo. “U všech prasat, ten hňup snad vůbec neposlouchal, vo čem se tady celou dobu debatilo”. “Poslouchal, jenom nevím, co mám dělat?”. “Podívej se, milý Melchizedechu, je to prosté. Vezmeš tady tu truhlu, pak na sebe sešleš zaklínací formulí, která tě učiní neviditelným, slezeš po skále dolů, neviditelný pronikneš mezi strážemi, půjdeš do dolu, na nějakém úzkém místě položíš tu truhlu, zapálíš doutnák a začneš zdrhat stejnou cestou, kterou si se tam dostal, a nakonec se sejdeme tady u toho převisu. Jo, a taky tam sebereš ty vaky vod toho mezka, kterýho zrovna budou v tu chvíli vyvádět. Vo ty chlapy kolem něj se postaráme my vostatní střelbou. To je všechno. Vopakuj to po mně”, trpělivě mu to celé zopakoval Griffin. “Zneviditelním se, vezmu truhlu...”. “Nééé, přece tam nepude lítající truhla, to by přinejmenším vypadalo blbě, a v horším případě by mohli začít něco tušit. Vezmeš truhlu a teprve pak se zneviditelníš, vona pak bude taky neviditelná. Vopakuj to”. “To mu nemusíš vysvětlovat, to bude dělat eště před náma, můžeme mu to říkat postupně”, doplnil elfa kroll, o kterých se někdy říká, že jsou tupí. “Jasně, takže puďu s tou truhlou... a proč vlastně s truhlou?”. “Ty hovado! V tý truhle bude ta bomba, slyšíš to? B.O.M.B.A. !!! “Jó, jasně, bomba v ní bude... a proč?”. “Ty, elfe, vysvětlí mu to sám, já na to nemám nervy. Já sem na druhym konci zeměplacky”, začal se hroutit vůdce. “Sázím deset ku jedný, že to Melchizedecha roztrhá po cestě”, řekl Dettor potichu Nervorovi. “Hlavně, aby to nevodpálil eště u nás”. “...už seš v dole, pak zapálíš ten doutnák, to je ten provázek, co bude z tý truhly trčet a začneš zdrhat... hhh, to je všechno”. “Jó, jasně, jasně, ale já nemám křesadlo”. “Dejte mu ho někdo a ty, ty, ty se běž někam eště vyspat, dokavad ta bomba nebude hotová, jinak za sebe neručím!”, měl toho Griffin už také dost.

Dettor s Nervorem zatím vyrobili příslušné výbušniny, naplnili jimi truhlu, vyvedli zápalný knot, všechno pečlivě zavřeli a utěsnili. Byli na své dílo hrdí. “Panečku, tahle bombička by vyhodila do luftu i hrad... Kde mám flašku, potřebuju to voslavit”, zamnul si Dettor rukama a začal pít z čutory. “Elfí zadek! Elfí zadek! Nástup!”, začal ječet Drtinosa, když uviděl, že alchymisté jsou se vším hotovi. “Nejsem žádněj elfí zadek, sem Melchizedech”, namítl kouzelník, ale když viděl, že se ostatní válejí smíchy po zemi, nechal toho. “Ták, Elfí..., totiž Melchizedechu, tohle je ta bomba”. “Ukaž, nó, ta je pořádně těžká, to neunesu”, napnuly se kouzelníkovi žíly na spánku námahou. “Doporučoval bych ti sundat si ten bágel ze zad, ten nebudeš potřebovat, taky tady nech tu hůl a plášť. My ti to vezmeme”. “Vidíš, vůdče, to bych mohl, nó... hned se mi de líp”. “Hm”. “Vstup do dolu, až ti havran řekne, že sme připravený k palbě. To bude ta chvíle, kdy budou vyvádět mezka naloženýho drahokamama”, dával poslední pokyny Griffin. “Stejně vybuchne. Dobrý by bylo, kdyby se to ale stalo až v dole”. Dettor a Třaskatul uzavřeli sázku. “Máš křesadlo?”, otázal se vůdce Melchizedecha. “Jo, mám. Bez starosti. A cože to vlastně mám zapálit?”, dotázal se s nevinným výrazem kouzelník. “Tady tu šňůru! Dejte mu někdo kus provazu, ať si to to střevo nacvičí!”, řval vůdce. “To je dobrý, já to chápu. Já už du”, vykročil Melchizedech.

“Zneviditelní se, zneviditelní se! Já ho vážně zabiju!” Kouzelník učinil, jak mu bylo řečeno. Zanedlouho zmizel ostatním z očí. “Kruci, připomněl mu někdo, aby sebral ty vaky z toho mezka?”, podíval se po ostatních Griffin. “Ne”, hlesl kdosi nešťastně. “Hm”, konstatoval vůdce.

Kdesi vysoko ve vzduchu se vznášel tukan, pardon, havran...

Mám přítele
Nervor Chinský

Když havrana z torny vybalím
a brka lesklý mu uhladím,
pak nu... řeknu, pak ho povzbudím,
zvedni hlavu, ptáku můj,
ať zobák míří k oblakům
a oběhni okruh deset mil,
až vrátíš se, tak já zaletím
ke střílnám a ke dveřím
a než někdo bude něco namítat,
tak to můj tukan, to můj kamarád,
to můj přítel, to můj Rhui

IV. Škola zabijáků [Zimosmet' 1045 Gory Chinský]

Roku 944...

Ve městě Stun zasedli k poradě vůdci nájemných vrahů několika království. Po delší debatě se shodli na tom, že potřebují vycvičit nové lidi. Při dohadování, kdo povede školu a kde by měla stát, se doslova uprostřed místnosti zhmotnila postava člověka. To vyvolalo vytahování zbraní a dokonce i několik výstřelů z kuší.

“Nechte toho pošetilci!”, zaduněl hlas sálem.

“Kdo jsi?”, položil otázku zvedající se malý muž, sedící v čele stolu.

“Nejdřív kdo jsi ty?”.

“Já? Tak ty sem vlezeš a nevíš, kdo jsem? Ha, ha. Jmenuji se Munhard Drum”.

“Ale spíš bys ho měl znát jako Tvrdou strunu nebo Spícího hada”, pronesl hobit sedící po pravici.

“Mlč!”, okřikl ho Drum, “Tak teď je řada na tobě, cizinče”.

“Ano, je”, řekl a pozvedl ruku, z níž vyšlehl svazek rudých blesků.

Ten se zlověstným sykotem zasáh Druma, který chvíli stál a nechápavě koukal na díru v boku, než s rachotem převrátil židli a zřít se na zem. Okolo zavládlo ticho. Přihlížející lidé nechápavě zírali, jakoby se probírali z těžkého snu.

Pak sebou někdo trhnul a zařval: “Zabte ho!”.

Místnost, velká tři na sedm sáhů, byla v mžiku plná ryku mužů bojujících nejen proti uprostřed stojícímu mágovi, ale i mezi sebou. Bitka, která nastala, byla jako hrůzný sen. Kouzelník, stojící ve středu, byl ozařován výbuchy jisker od jakéhosi neviditelného štítu a okolo něj muži bojovali s něčím, co neviděli. A blesky, krvavě rudé, rozsávaly mezi ně smrt.

Ticho. Místnost ozařovalo světlo, vycházející jakoby z kouzelníka. Všude se válela těla... a krev.

“Tak vylezte!”.

Nic.

“Mám vám pomoci?”.

S vrzáním odsouvaných židlí a s hekáním vylezli hobit a člověk.

“Pomozte ještě támhle tomu”, ukázal čaroděj na chlapa, ležícího vespod hromady těl, “a proberte ho”.

Po několika fackách se chlap probral a s očima rozšířenými hrůzou hleděl na kouzelníka.

“Tak. Máme tady pány Oduarda Kradna”, kývl na stojícího člověka, “Plíživce Sluna, zvaného Jehlice - podle proslulého rapíru, a nakonec pana Derintira, zvaného Devět jedů. K věci. Přežili jste, protože jsem chtěl, ale kdykoli můžu změnit názor”.

“Co co odnás chcete?”, pronesl s koktavým přízvukem Slun.

“Chci, ehm... chci, abyste usedli na vůdcovská místa vašich cechů a založili největší a nejobávanější síť nájemných vrahů v celém světě”.

“A co za to chcete vy? Zadarmo to asi nebude”.

“Já, ehm... já chci podíl z kořistí a vést výcvik vrahů. No, to přeci byl hlavní důvod dnešního masakru, nebo ne?!”

“To byl, ale nevíme, jestli ještě je”.

“Je! Největší cechy, to jako cech Železného hrotu, Sevřené pěsti a již zmíněného Spícího hada, mám pod kontrolou. Nebo máte něco proti tomu, pánové?”

“Ne, ne. Všechno je pod kontrolou”.

“To jsem rád. Takže každý padesát tisíc a za tři měsíce se ozvu”.

Se smíchem nepříliš rozumného člověka se rozplynul. Kdyby nezůstal na zemi kruh čisté podlahy, hromada těl a odporný puch spáleného masa, mohl to být sen.

“Ten chlap je blázen a co chceš dělat, to nevím. Viděli jste, jak zabil sedmnáct nejlepších chlapů všech cechů!? Já”, prohlásil Plíživec, “začnu shánět zlatý. A víte proč? Protože velím největšímu cechu v zemi. Tak... můj sen se začíná plnit”.

Tři vrazi se ještě dlouho do noci radili, co podniknou...

* * *

19. chlazen roku 1047

V Liscannoru zavládla tichá ponovoroční noc, rušená jen tichým lomozem, připomínajícím jedoucí válečný vůz plný hrnců a korbliků. Ovšem uvnitř v nálevně zní tento zvuk jako domov. Domov pro ty, kdož nemají vlastní stavení, nebo pro ty, kteří kromě stavení mají také ženu a děti, a proto sedí tady. A pro Jeremiáše, pro Jeremiáše ten zvuk znamená křik hladových mlád'at nebo plácnutí rybiho ocasu mířícího k návnadě. Po odeznění snad všech odrhovaček a pořekadel znění: ‘dvěstě piv, třista rumů, dopijem to a dem domu’, nebo v podání Burbaga: ‘hodně sudů, moře rumu, dopiju to a du znovu’, se sešlost rozešla. No, rozešla... Eodela museli odnést, protože se svojí náturou, připomínající jeho věrné zvíře Rutgera, nikdy nevěděl, kdy má dost. Však druhý den hlava dolu podobá se, v němž skřeti svými kladivy rubou, mlátí do všech stěn, a co víc, ti hnusní neřádi si k tomu ještě vřískají. A takovýto jeden den, když všichni čekali, až slunce rozehrěje zmrzlou zem, v dopoledních hodinách směrem od Nurnu přijížděla podivná družina a sesedla u hospody, což vylákalo z pelechu i odpolední spáče. A tak to za chvíli U hrocha hučelo jako v Melchizedechově úle. Sedm chlapů, dva krolli, dva lidi, trpaslík, barbar a elf. Co mohli chtít? Každý se ptal odkud jsou, kam jedou a co chtějí.

Lezlo to z nich jako z huňaté houně. Pocházeli z Lismorru a byli to prý obchodníci.

“Obchodníci? A kde máte zboží? A jak by kroll mohl s něčím obchodovat?”, ozvalo se od kolemstojících liscannorských.

“No, koukněte se třeba tady na Burbbaga”, prohodil liscannorský učitel Getd, “Vždyť ten tupec se začíná teprve učit číst a počítat!”.

“Ale my obchoduji se svými těly”.

“To jako holky u Červený sedmy?”.

Odpověď se podobala spíš zavrčení, než srozumitelné řeči.

“Ne! Jezdíme po trzích, předvádíme boje a pořádáme zápasy.

“A co takhle dát si páku?”, nadhodil Burbbag s Yallem.

“Možná pozdějc. Teď bychom se rádi koukli na pokoje”.

Zatímco někteří odešli, jiní přišli. Vytvořila se skupinka, která dychtila po novinkách. Obchodníci přišli dolů, dali si něco k jídlu, něco k pití a vyprávěli příběhy, které Nurnští opláceli stejným dílem. Burbbag se přihlásil o páku, sázka byla deset zlatých. Prohrál, načež prohrál i Yall, vůbec nemluvě o Eodelovi. Kroll, celý nafouklý pýchou, svolil k zvýšení sázek na dvacet zlatých. Prohrál, a hned dvakrát, jenom Eodel prohlásil, že už ne. Zato malá ďáblíce Wulpin by si páku dala, avšak přání zaniklo v jáсотu nad výhrou.

Odpoledne se od Nurnu vyloupł další jezdec, člověk, a rovnou do hospody. Jmenoval se Noarei Rámek, verbíř žoldáků z *...no, koukněte se třeba tady na Burbbaga...* Hamilkaru.

“Sháním všeho schopný chlapy”, prohásil ve dveřích.

“Všeho schopný? Čeho?”.

“Zabití, vraždy, samozřejmě za peníze”.

“Za kolik?”. “Kde?”. “O koho jde?”. “Je to někdo z Gwendarronu?”, padaly otázky.

“Ne. Je z Hamilkaru. Pšš. Ti chlápci támhle v rohu jsou taky od vás?”, pohlédl se strachem v očích k zadnímu stolu, kde seděla skupinka obchodníků.

“Jsou z Lismorru”.

“Ach, ale to je daleko. No... nikdy nevíte”.

“To nevádí. Tak o koho jde?”.

“No, jde o tři lidi, ale nemůžu říct za kolik ani o koho jde”.

“Ale co tedy po nás chcete?”.

“Abyste jeli do Hamilkaru a našli hostinec U přeražený čelisti. Tam se dozvíte víc”.

“Kdo zaplatí výdaje a kde máme vzít koně?”.

“Dám vám tisíc zlatých a koně si sežente, kde chcete”.

“Tisíc?! Za to už stojí výlet”, prohlásil Darlen.

“Dejte”, řekl Melchizedech a oči se mu leskly.
“Nedám. Až budete odjíždět”.
“Kdy máme vyjet?”.
“To záleží jen na vás”.

“Hej, od Nurnu jde chlap. Ha, barbar. A rovnou do nálevny. Jak se menuješ?”, udeřila otázka mezi dveřmi.

“Harez”, odvětil.

“Pivo”, poručil, “A pěkně studený. Venku je psí zima”.

“Ať vám slouží”, přicupital Jeremiáš s korbíkem a skleničkou mačkaných chroustů na zahřátí.

Chytil minci, přešleštil stůl a utíkal pryč.

“Rád bych se k vám přidal”.

“A co umíš?”.

“Umím se bít mečem”.

“Tak to máš štěstí, potřebujem takový chlapy”.

“Aspoň jako živý štít”, zabručel si Eodel.

“Máte aspoň mapu?”, vrátil se k lepšímu tématu Třaskatul.

“Mám výtah z mapy: hlavní města, části lesů, hory a zhruba místo Preražený čelisti. A dá se tady přespat?”.

“Dá, já vás můžu nechat přespat u mě doma”, nadhodil Darlen.

“Děkuji moc, ale radši přespím tady v hostinci”.

“Tady je plno, ale na ubytovně je ještě volno”, utrousil Jeremy, jdoucí okolo.

“To je ono. Jdu si uložit věci”.

Zbytek večera proběhl v duchu pití a vyprávění hluboko do noci. Nikdo netušil, že je celou dobu někdo poslouchal.

Asi okolo třetí, když všichni spali, ať už doma nebo jako věrný pes u dveří svého pána, stulil se Harez u dveří Krochtova výstavního domu, aby zachytil trochu tepla unikajícího pod nimi. U hospody vrzly dveře a sedm stínů začalo sedlat koně. Pět jich zamířilo k ubytovně, kde spali Burbbag, Yall, Noarei a Wulpin. Prudké probuzení je hrozná věc, ale pokus o vyrazení dveří je příšerný. Prvním ranám odolaly všechny dveře a díky bohům měli všichni čas najít zbraně a připravit se. Yall začal řvát spíš vzteky než o pomoc, zato Wulpin usoudila, že volat o pomoc není hřích. Otevřela okno a začala probouzet celý Liscannor.

Druhou ranou povolily dveře u Yalla a Burbbaga a oba zaútočili. Jeden na krolla, druhý na člověka. Vzápětí povolily dveře u Noareie a nastala krátká potyčka, ukončená výkřikem: “Mám ho”.

Trpaslík, který marně vyrážel dveře u Wulpinina pokoje, je na poslední chvíli skutečně vyrazil. Udělal chybu. Tmavý stín a lesklý meč po něm na útěku sekly. To už duněly kročeje směrem ke dveřím.

Stavení se rozsvěcela, psi se rozštěkali, ale Harez, spící nedaleko u dveří, se vzmohl pouze na pokus strhnout někoho z koně. Nepovedlo se. Zůstal ležet ve stopách koní. Po neuvěřitelném zmatku Nurnští zjistili unesení Noareie Rámka.

Uspokojivější však bylo zjištění, že po něm zůstalo osm tisíc zlatých. Zabavil je ale starosta.

Eodel osedlal osla a ještě v noci jel do Vranigostu zvěstovat novinky. Okolo šesté ráno družiníci vyrazili do Nurnu nakoupit koně, zásoby a samozřejmě i nějakou tu zbraň. Po poledním začali se stíháním. Necelých deset mil od Liscannoru vítr houpal zmučené tělo pana Rámka.

Prsty měl zkroucené šílenou bolestí. Pod oběšencem leželo tělo trpaslíka s mokvající popáleninou na hrudi. Okolo stromu byly známky zápasu, ale krom tetování démoního pařátu na levém rameni nebylo nalezeno nic. Pronásledování bylo tak rychlé, že Nurnští zapomněli nebožtíky pohřbít. Ztratili stopu na silnici a po roztržce, zda pronásledovat nebo ne, se jelo zpět.

“Já jen doufám, že se nebudou v příštích letech v okolních lesích objevovat zjevení člověka, jedoucího na trpaslíkovi, nebo něco podobného”, odušil kdosi.

Druhý den liscannořané vyrazili na Hamilkar. Cesta nebyla nejhorší. Byla sice zima, ale hostince potkávali všude. Do Přeražené čelisti dorazili o patnáct dní později.

“Dobrý den, vespolek”, prohlásil Yall ve dveřích.

“Jé, tady nikdo není”.

“Né, né. Táhle za tím pultem je chlap a támhle odtud cinká nádobí”, prohodil Harez.

“Nazdar”, pozdravil Burbbag.

“Ááá, dobrý den, pánové. Budete něco jíst?”.

“Maso, placky... a hodně”.

“Něco k pití? Pivo, medovinu?”.

“Pivo i medovinu”, ozvalo se sálem.

Za chvíli hostinský přinesl pití - čtvrtku medoviny a obrovské korbele piva.

“Jé, ten je velký... a kolik to tu vlastně stojí? Tak málo!? To se nám tu bude líbit”.

To byla první slova, na kterých se za celou cestu shodli.

„No, jak to uděláme, když nevíme méno chlapa, s kterým jsme se měli spojit? No, vůdče?”, popichoval Eodel Burbbaga.

Situaci zachránil Darlen, který se zeptal hostinského na pana Noareie Rámka.

“Neznám”.

“A co nějaká práce pro dobrodruhy?”.

“Nevím, ale za panem Huntarem Dunem chodí dost lidí jako jste vy... pardon, i elfů”.

“Kde bychom ho našli?”.

“Hm, přijede za tři dny”.

“Až za tři dny!? Co budeme dělat?”.

“No, budem tři dny chlastat”, pokřikoval Dettor, “Máte volné pokoje?”.

“Jo, ale jsou jenom čtyry”.

“Kolik za ně?”, zeptal se Harez.

“No, dva zlaté za noc, ale třetí den bude desetkrát dražší”.

“Proč, probůh?”, vypískl Třaskatul.

“Protože za tři dny tady budou zápasy”.

“Jaký?”, projevíli liscannorští zájem.

“Pěštní. Účastnit se může každý, ale hlavní slovo budou mít sedláci”.

“Sedláci mě nezajímají”, prohlásil sveřepě Eodel.

“No, měli by, protože mají nejlepší zápasníky. Vlastně soupeří mezi sebou, ale stejně to vyhraje kroll Hugemos. Už rok ho nikdo neporazil”.

“Dáme si pozor. Teď ty pokoje”.

“Jo, pojděte”.

V patře je čekalo další překvapení. Starší dáma, hrůzně zmalovaná, zbystřila sluch, když uslyšela kroky na schodech. Tiše hvízdla a z dřevěných pokojíků, podobných spíš brlohům, vyběhlo devět spoře oděných dívek, což vyvolalo u Nurnských značné veselí. Hned si začali vybírat, jen Melchizedech a Wulpin vypadali znechuceně. Což u Wulpin, u té se to dá pochopit, i když... Ale zato Melchizedech. Nabádal jedinou přítomnou elfku k mravnosti, ale ta raději odešla s Burbbagem. Melchizedech byl však neoblomný, začal povídat něco o cti a že by se to nemělo dělat, tedy aspoň za peníze ne, a když začal přemlouvat další dívku k lepšímu bytí, byl okřiknut. Harez odešel s jinou holkou. Yall si předplatil hezkou dívku na dva dny, po úsudku, že na třetí nemá. A pak se přišoural Melchizedech a začal rýt do oné dívky, že by to neměla dělat, jako prodávat své tělo, že by radši měla slušně pracovat. Ale to už Yall nevydržel a vytrénovaným úderem poslal Melchizedecha k zemi. Ten se vzápětí zvedl s jedním okem oteklým a v druhém měl pohled nakopnutého psa a otázku ‘za co?’, načež se odklidil do kouta.

Eodel se otočil na Wulpin: “A co ty? Za sto? Co?”.

Ruka bezděky sjela k meči, ale pak blesknul divokou hlavou hraničářky nápad. Prodat se co nejdráž a uštvat toho prcka. Cena byla třista zlatých. To už ale Melchizedech nevydržel.

“Ty taky?”, zakoulel očima a upaloval do nálevny, kam se nakonec odklidil i zbytek družiny, protože nezbyly pokoje.

Zatímco Darlen a Třaskatul se pokoušeli zpít Melchizedecha, což se jim stejně nepovedlo, nahore se děly hezčí věci. Jen co se všichni znovu sešli v nálevně, Eodel zářil jako sluníčko. Vydržel. Wulpin taky vypadala spokojeně, jen otázka, kdo si nechá dítě, pouštěla mraky na čistou oblohu.

Tři stovky mám

Eodel Zivril

(Věnováno Wulpin, prozatímní nosičce mých dětí)

Znám pěknou půdičku, kde nikdo nebejvá,
pojd' se mnou, holka, až na tě zakejvám,
můžem se na seně milovat do rána,
láska je pro chlapa písnička ohraná,
tři stovky mám

Za pytel žlutejch a kulatejch penízků
můžem se pelešit za obcí v remízku,
tam nikdo nechodí, když padne noc,
hvězdy maj pro lásku kouzelnou moc,
tři stovky mám

A až pan starosta, nerudnej puritán,
s chotí svou počestně zalehne do hajan,
serveme ze sebe šaty a košile,
prubneme na návsi obcovat zběsile,
tři stovky mám

Možná se, děvče mý, možná se ptáš,
proč tolik perverze, trochu se snaž,
chtěl bych mít kol sebe, když bozi daj,
mrňavejch Zivrilů celičkej kraj,
tři stovky mám

Zbylé dva dny proběhly v klidu popíjení. Třetí den se už dopoledne začali sjíždět zvědavci a zápasníci. Největší rozruch způsobil příjezd největšího statkáře. Do hostince vstoupil kroll asi o čtvrt sáhu vyšší a o sto liber těžší než Burbbag. Dvěma se spíš protáhl než prošel.

S přicházejícím večerem začaly zápasy, do nichž se přihlásil Burbbag, který jakožto vůdce musel jít příkladem, dále pak Yall, Darlen a samozřejmě aby nechyběl Eodel. Jako první zápas nastoupil Darlen a trpaslík Harkyl. Zápas nebyl špatný. O co byl Darlen hbitější, o to trpaslík silnější a zkušenější. Dav zavyl vzrušením, když trpaslík zůstal ležet pod Darlenem na zemi. Hraničář odešel s úsměvem na tvářích a modřinou pod okem do vířícího davu. Z dalších zápasů byl zajímavý místní šampion proti člověku, který asi nevěděl, do čeho jde. První krollův útok byl rychlý, ale druhý byla smršť. Chlap přeletěl kolbiště, padl do obecnstva a už tam zůstal. Yall zápasil s Niviriasem. Tito dva lidé svedli vyrovnaný souboj, ale možná jen proto, že se Yall dohodl s Melchizedechem, a ten na něj jedním z mála povedených kouzel seslal větší rychlost. Yall vyhrál, ale dostal co proto. Proti Eodelovi nastoupil vyzábělý člověk. Zápas nebyl nic moc, ke

konci oba vypadali jako dvě oživlé mrtvoly. Nad Eodelovým tělem převzal kontrolu zvířecí instinkt. Rána, kterou zasadil, přerazila soupeři žebra a odhodila ho na podlahu, kde zůstal bezvládně ležet.

Zápasy byly v plném proudu, další pořádnou výhru udělal Buřivoj, dřevorubecky vypadající chlapík. Narin, který byl s Darlenem jediný soutěžící elf, dostal chlapa jménem Honva. Narin soupeře spíš utančil než umlátil. Nakonec stanul Burbbag proti člověku jménem Ram. Burbbag prohrál. Nikdo nečekal takovýto konec.

Pokračování bylo za dvě hodiny, kterých každý využil jak nejlíp uměl. Začátkem druhého kola byl zápas krolla Lagota proti Eodelovi. Eodel, celý rozvášněný z minulého kola, mlátil a mlátil, očití svědci říkají, že i kousal, a tak, neznámo proč, vyhrál. Zato Darlen, i když zase dostal trpaslíka, Pastra, prohrál. S elegancí na úklonu odpověděl úklonou a po pár ranách, které nestíhal ani pořádně vratet, s heknutím jako žok padl. Yalloví se podařilo úspěšně a čestně zbít dalšího člověka. Pak se stalo něco, co nikdo nečekal. Zápas mezi Hugenosem a elfem Narinem byl zrušen. Těsně před nastoupením se zezadu ke krollovi přitočil hobit a bodl Hugenose do ledvin. Kroll s výkřikem praštil hobita a skácel se. Kumpáni umlátili postavku dřív, než mohl někdo něco udělat. Asi si ten vrahoun neuvědomil, co se stane.

O dvě hodiny později už všichni zapomněli, co se událo. Pokračování bylo následující: Eodel proti Buřivojovi a Yall proti elfovi Narinovi. Trpaslík Pastr po útoku na krolla odstoupil. Oba, Yall i Eodel prohráli, ani jeden neměl štěstí, i když Yall předvedl nádhernou výměnu úderů, ale co na tom, když nevyhrál. Vyhrál Narin nad Buřivojem. Po vyhlášení, že vítězi připadne sedmnáct tisíc, nálada v družině ještě více poklesla.

“No a co. Tak jste nevyhráli”, povzbuzovala Wulpin.

“Ale těch peněz”, povzdychl si Burbbag.

“Du spát”, řekl Yall a jakoby prolomil neviditelnou zeď, padla únava i na ostatní.

Zatímco Nurnští říkají ráno, vládlo už hluboké dopoledne, když scházeli do výčepu. Darlen po zkušenostech z tahání informací od hostinského zjistil, kde sedí Huntar Důna a rozhodl se, kdo za ním zajde. Burbbag, jakožto vůdce, Yall, Eodel a Darlen.

“Dobrý den”.

“Dobrý. Co si přejete?”.

“No, nás posílá Noarei Rámek. Prej máte náskou práci”.

“Moment, pánové. Pojd'te dozadu do salónu”.

“Tak, a teď, prosím, co víte”.

“Prakticky nic, jen že máme zabít tři muže”, ujal se řeči Burbbag.

“Tři? Zabít jich budete muset asi víc, ale peníze dostanete jen za tři mistry”.

“Hej, moment, mně se to přestává líbit”, vykřikl Eodel, “Zabít mistry? Mistry čeho?”.

“Mistry nájemných vrahů”.

“Cože? To nemyslíte vážně, že pudem vybit cech nájemných vrahů!?”.

“Ne, cech ne. Jen školu, ale poslechněte si o tom něco. Zhruba před sto lety se ve Vamburském pohoří, nedaleko lesa Smutku vztekého psa, začaly dít divné věci, mizet lidi, pálit vesnice a přepadat kupci. Tehdejší král Donkvir Dlór se začal zajímat o tuto část svého území. Než však mohl někdo něco zjistit, přišel dopis opatřený pečeti Svinutého hada, což nevěstilo nic dobrého. Po přečtení dopisu následovaly už jen dvě věci. A to převrácení města vzhůru nohama a pokus o vybití cechu vrahů, což se stejně nepovedlo. A z druhé strany pak zabít osobních stráží, stojících u dveří královské ložnice a nechání mrtvé kachny v nohách postele. Donkvir dal ruce pryč, ale přikázal lordu Kvitu Lardovi, třetímu nejvyššímu šlechtici v zemi, tedy samozřejmě až po králi, vlastníku tamního území, aby se o to postaral. Kvita nenapadlo nic lepšího, než vytáhnout proti škole silou šestiset mužů. Dobývání trvalo týden. Vylomení brány bylo snad nejtěžší. Byli jak krtci. Potom přišla řada na dobytí prvního podlaží, v němž dominovala velká hala, dále druhého podlaží, v němž byl zvěřinec nebo něco podobného, a při dobývání třetího poschodí, v němž byl hřbitov, kouzelník jménem Almach vyřkl kletbu nad tímto místem, začali ožít mrtví a zjevil se tam Hubot, obávaný obyvatel Vamburských hor. Ale i přesto byli nemrtví zatlačeni na hřbitov a tam zatlučeni. A stejně se povedlo Almachovi utéct. Ted', po šedesáti letech, se škola znovu otevřela a v čele stojí tři muži. Člověk, který si říká Almach, což nemůže být pravda, protože by byl starší než sto let. Pak Irnylbis, alchymista, a Tirol Zubar Brož z Álfheimu, válečník. A to bude váš úkol”.

“Kolik za to a kolik je tam lidí?”.

“Jak se tam dostanem?”.

“Pude s vámi Rent Ark. To je člověk, který má nejvíc vědomostí o škole. A cenu? No, nejste první, kdo se pokusí to tam vybit, tak deset tisíc... za hlavu”.

“Co? To nemyslíte vážně”, ozval se ten nejmenší, ten co obvykle nejvíc řve - Eodel.

“No tak za kolik?”, zeptal se sklíčený Důna.

“No, co takle padesát tisíc?!”.

“Ne. Deset za hlavu mistra a padesát za všechny tři”.

“A nálezný k tomu”, přihodil Yall.

“Dohodnuto”.

“Ted', kde najdem toho chlapa?”.

“Já vám ho představím, sedí vedle v nálevně. Tak tohle je Rent Ark”, představil člověka pomenší postavy.

“Vyrazíme”, přikázal Burbbag, “A ty, Arku, povídej”.

“Co mám říkat?”.

“Všechno. Co víš vo tý škole a okolí, kolik je tam lidí a tak.

“Je tam tak čtyřicet lidí, tři mistři. Zásobují je jednou týdně, a to jak jídlem, tak i novými lidmi. Pak ráno po úsvitu vybíhá skupina lidí, tak jedenáct chlapů. Běhají a mlátějí se tak dvě hodiny. Po poledním vychází druhá skupina šesti lidí, počkají na první skupinu na malý mýtině, tam se porvou, většinou vyhrajou a

vrátěj se do budovy. Ta první skupina se vrací až po západu slunce. No, pak už jen komín, ale ten jsem ještě neprozkoumal”.

“Nejdřív musíme někam dát koně”.

“A co třeba do nejbližší vesnice?”.

“Blbost, tu budou mít obšancovanou”.

“Tak vyberem náskou dál”.

“Hej, Arku, ved’ nás”, přikázal Burbbag.

Dojeli do vesnice asi sedmnáct mil od školy. Pět domů, spíš srubů.

“Zaklepem u toho největšího”.

“Haló, je někdo doma?”.

“Co je? Děte pryč”.

“Hej, pane, my bychom chtěli ustájit koně”.

“A můžu s nimi tahat?”.

“Ne, ale zaplatíme ti”.

“Kolik?”.

“Dvacet zlatých”.

“Třicet. A za měsíc s nimi začnu tahat”.

“Ne. S mým koněm nikdo tahat nebude”, řekl Darlen.

“A s mým oslem taky ne”, ozval se Eodel.

“Klid, do měsíce jsme zpátky”.

“Tak jo”.

“A přespat bychom tady nemohli?”.

“Ne, nemám místo. Jedině u koní nebo nahoře na seníku, ale nepodpalte mi ho”.

Ráno Nurnští vyšli blíž ke škole.

“Tak, co budeme dělat?”.

“Co to vzít útokem?”.

“Jo, a oni nás postřílí jako králíky a zbytek pobijou”.

“A co ten komín?”, navrhl Melchizedech, “Já tam pošlu havrana, aby to okoukl”.

“Tak jo”, podporoval jeho snažení Burbbag.

“Nu, a co pobít to zásobování a vloudit se tam v přestrojení?”, navrhl Harez.

“A ty si myslíš, že neznaj toho, kdo je zásobuje?”.

“Pobijem aspoň ty, co choděj každý den běhat”, navrhl Třaskatul.

“Co takhle počkat na zásobování”, řekl Burbbag, “a někoho tam vyslat na průzkum”.

“To není špatný, potřebujem dobrovolníka. Tak kdo to bude..? Dettor!”.

Jednohlasně schváleno, tedy kromě Dettora.

“Jo, ale chci flašku, a Melchizedech ať mě zneviditelní... a ještě havrana na rameno”.

“Jo, to by šlo”.

“Havran se vrací zpátky, hm”, oznámil Melchizedech, když zadumaně pohlédl na havrana, “Je tam komín, spíš šachta dva sáhy v průměru... a deset sáhů od vršku je bronzová mříž”.

O dva dny schovávání později se blížila skupina mezků a lidí od hlavního města Leherku ke škole.

“Du”, ozvalo se z nicoty, tam, co by měl stát Dettor.

“...ted’ pěkně za ně”, špitl si Dettor pro sebe jako stín.

“Je to trochu nedobytný, malý dveře, pět střílen, složitě vytukávaný rytmus vstupního hesla. A ted’ dovnitř. Hele, ten válečník musí bejt Tirol. Brr, nezávidím jim, až ho budou mlátit. Ted’ nebo nikdy. Hele, ten druhý musí bejt Almach. Sem vevnitř, šlo to nák lehce, hmm. Chodba ve tvaru podkovy. Jé, hala, ta je velká. Hele, černý dveře, škoda že jsou zavřené. Ha, tohle je kuchyň. Doprčíc, ty lidi maj nepříjemnej zvyk všechno zavírat. Tak tady žádný schody dolů nejsou. Eště ty dveře u vchodu... ách jo, jenom ložnice. Tady se nedá nic ukrást. Tak a ven. Do háje, jak to, že už zavřeli? Počkám ještě chvíli a pak se uvidí. Hele, to je ten chlap, co přivezl to jídlo. A honem ven na čerstvý vzduch...”.

“Sem tady”.

“Fuj, nemluv na mě, když tě nevidím”, zahulákala Wulpin, když poblíž promluvil Dettor.

“Tak povídej, co si zjistil?”.

“Viděl jsem asi toho kouzelníka a válečníka, toho Tirola, jinak asi padesát lidí je tam a dveřma to asi nepude”.

“Nejlepší nápad?”, zeptal se Burbbag, “Jo, takže pobijem aspoň ty běžce”.

Kroll začal všechny burcovat.

“Hej, Arku, ved’ nás”.

“No, nejlepší bude počkat do zejťka a napadnout je na pískovým svahu, kde běhají nahoru a dolů”.

“No a co je napadnout, až se poperou na tý mýtině?”, navrhl Yall.

“Jo, a bude jich dvakrát tolik. Dem na ně”, rozkázal Burbbag.

“Tak támhle na tom svahu běhají. Schováme se někde v tom svahu a pak je napadnem”.

“Ale až vyběhnou nahoru, tak nás uviděj”, řekl Harez.

“Tak to je musíme postřílet dřív, než nás uviděj, no to je jasný”, zahulákal Eodel.

Po dvou hodinách, kdy už byli všichni ztuhlí zimou a otrávení nicneděláním, byl vydán tichý povel: “Dou”.

A šli. Běželi. Vedl je člověk v pancíři, ostatní měli kožené vesty. Vykřikl rozkaz běžat nahoru a dolů po písčném svahu a sám si ve sněhu hledal měkké místo k sezení. Nic netušící sebranka proběhla okolo schovaných Nurnských a až teprve při dobíhání na vrchol svahu bylo řečeno: “Pal!”.

Vůdce, který si ani nesesl, byl zasažen první salvou šípů, začal řvát na poplach, ale druhá sprška šípů přival nadávek umlčela. Ale i to stačilo na varování

zbylých hrdlořezů, kteří se otočili a s řevem pádili dolů. Hodně jich nedoběhlo a ti, co doběhli, neměli moc šancí. O hodinu později už Nurnští nedaleko mýtiny čekali na další skupinu. Mýtinu Rent označil za cvičiště. Následovala drsná bitka, kterou přežil jen jeden trpaslík, a to jen proto, aby byl vystaven většímu utrpení před smrtí - mučení.

Po návratu do tábořiště byl prováděn výslech zajatce. Jen Rhui, Melchizedechův havran, držel hlídku u doupěte vrahů. Teprve až ráno, hned po rozednění, přiletěl, že vyrazily tři skupiny pátračů po ztracených družích. Jedna zamířila na jih, druhá směrem na Vel Almark a třetí na Leherk.

“Tak vyrazíme ke komínu”.

“Hej, jedna skupina se stáčí naším směrem. Právě mě varoval havran”, řekl Melchizedech.

“A kolik jich je?”.

“No, je to ta menší skupina. Asi deset”.

“Tak to když přidáme do kroku, tak nás minou”, hlásal moudra Burbbag.

“Jo, a myslíš, že přehlídnou tu cestu, kterou jsme tady vyšlapali?”, popíchl ho Harez, “Ne, nemyslíš... jak jinak?”.

“Tak tedy zalehnout a čekat!”.

Šarvátka byla prudší, než se předpokládalo, a na lesklých zbrojích přibýlo hodně škrábanců.

“Ke komínu”, přikázal Burbbag a mírně kulhavým krokem vyrazil vpřed.

“Hm, komín. Spíš díra do skály... a kouří se z ní. Tak jo, kdo tam bude první?”.

Ticho.

“Povídám... kdo tam bude první?”.

“No, tak když nikdo nechce, tak já pudu”, ozval se Rent, namočil šátek, dal si ho přes pusku a vlezl dovnitř.

“...mříž ukotvená na dvanácti místech, masivní bronz... no, smrdí to tu, no, jako, no, jako, jako v komíně, dík za radu”.

“Tak, přeříz sem dvě tyče, teď někdo jinej. Tam se nedá vydržet”.

“Třeba Třaskatul”.

Nakonec se druzi vystřídali v pilování mříží, až vznikl otvor, kterým se dalo protáhnout dále.

“Kdo bude první? Dlouhos’ nešel vepředu ty, Eodeli. Já sem raněnej”, postěžoval si Burbbag.

“Můžu. Až třikrát trhnu, tak sem dole”.

“...Tady se to dělí doleva nebo doprava. Doleva...”, napověděl neomylně skalní cit, „zase doleva a znovu... sakra, tady je to úzký, zpátky a doprava. Fuj tady je vedro. Hele, světlo, oheň, pec, rozžhavený kameny. Á, támhle prolezu. Ach, tady je vedro a pára”.

Cink,cink, ozval se zvuk řetězu.

“Nejsem tady sám. Ha, malá postava. Na, parchante!”

Bum! Kladivo vydalo hnusný zvuk drcených kostí.

“Ach, byl to mladý trpaslík v řetězech. No a mrsk s ním do pece. To je blbý, řetěz nedosáhne. Tak aspoň hlavu... jo, dosáhl. A pěkně zatahat za provaz”.

“Tak já lezu”, řekl Yall.

“Tady je smrad, jako když někdo pálí chlupy. Hele, oheň, mohl ho aspoň uhasit. Hej, ty prase, cos to tady dělal?”, vynadal Yall Eodelovi, když tahal mrtvolu z pece.

“Ted’ lezu já”, rozkazoval zatím nahoře Burbbag, “pak Melchizedech a další.

„Do háje, to je smrad. Tady by i kroll pad”.

A když lezl Melchizedech, jeho slabá nátura a žaludek to nesnesly. Prostě hodil šavli, kachnu, nebo prostě se pozvracel. Ještě že Burbbag byl už dole, ale o to to měli horší ti ostatní.

“Sestavit se do šiku a dem”.

Další dveře. Po delším naslouchání byl poznán záchod. To podle zvuků jako ‘uum, prd, ach’. A dokonce tam někdo byl. Než mohl chlap dokončit své dílo,

už jeho mrtvolu cpali za tím, co předtím udělal. A pak Nurnští přišli do chodby ve tvaru podkovy.

„Hele, Dettore, co je za tím ohybem?”

“No, měly by tam bejt černě natřené dveře”.

“Tak tam nakoukni, stejně nejsi vidět”.

“Bacha, sou tam dva krolli s halapartnama. Stojí u těch dveří a naproti sou vrata do tý haly”.

“Tak co? Chcete tady stát nebo na ně vlítnem?”

“Tak na ně!”

“Tumáš, krolle velkej. Nemáš bojovat s halapartnou, když si tak pomalej!”

“Pozor, někdo běží od

...Drtinosa ve dveřích střídavě odrážel útoky trpaslika a člověka...

brány a támhle taky někdo proběhl. Oni se stahují do haly”.

Zatímco Harez, Burbbag, Eodel, Yall a Třaskatul dobili krolly, ostatní zmateně pobíhali kolem.

“Kdo vtevrě ty dveře?”

Než se mohli družiníci vůbec dohodnout, dveře se rozlétly a několik ohnivých koulí se rozprsklo do prostoru.

“Jau, to pálí”, zaspílal Burbbag.

“Ha, ha, ha”, smál se Yall, „Takovej mág a používá vohnivý koule”.

Však to už se na ně řítilo dalších pět maníků se zřejmými úmysly. Darlen, Wulpin, Třaskatul a Harez usoudili, že napadnou vrahy z boku. Drtinosa ve dveřích střídavě odrážel útoky trpaslíka a člověka, mezitím střelci zasypali kouzelníka Almacha šípy, což mu bylo nakonec osudné. Pak však do útoku vyrazil mistr meče Tirol Zumbar Brož. Než však mohl uběhnout těch pár desítek sáhů, vyšlehl z Třaskatulova meče černý blesk, který mu sebral všechnu bojovnost, a pár šípů ukončilo jeho život. Mezitím zbývající mistr vrahů utíkal kamsi k trnům, vévodícím tomuto sálu, avšak to už dokončovali svou práci Burbbag a Eodel, a hurá za posledním mistrem. Však udělalo to 'křup, křup' - to se před nimi rozbily dva flakóny a zaplály dva plameny, vlastně dva plamenní bojovníci se postavili do cesty Nurnským. Krom pár popálenin a puchýřů nezmohli nic. Eodel doběhl k tmavému otvoru, ve kterém zmizel vrah, jako první a pádlil za ním. 'Bum', to mu hned za rohem přilétla rána.

"Tak to ti vrátím, parchante!", hulákal Eodel a mlátil do tmy nebo spíš do prázdna, a pak místnost ozářila trocha světla. To už dovnitř lezl Burbbag, jemuž byl tajný vchod trochu těsný, a za ním někdo s lucernou.

"Tak, teď tě dostanu", zaječel Eodel. Vrah stál přímo před ním, ale skončilo to dřív, než bys řekl bodni můž skrz krk.

"Prohledat mrtvý a začnem rabovat".

"Hele, to jsou flakóny s těma vohnivejma bojovníkama", křepčila okolo oranžově žhnoucích flakónů Wulpin z pralesa.

"Hele, pánové, nebyl by nějaký peníz i pro mě?", ozval se Rent Art.

"Ne!".

"Ale, pánové, aspoň nějaký peníz".

"Když tě platí tvůj pán, tak jaký peníze?".

"No, vás taky platí můj pán".

"Nedostaneš, když jsi vůbec nebojoval".

"Já na to bojování zrovna moc nejsem, ale přeci si něco zasloužim".

"Ne, nic".

"Takže ne?".

"Ne. Kam deš?".

"Pryč. Žádný prachy, žádná práce".

"Ne. Tady budeš, je ti to jasné?", hulákal Yall.

"Tak takle by to dál nešlo, když si tady každě dělá co chce. Vůdce se k ničemu nemá, spousta z nás neví, co má dělat, no prostě je tu bordel. Tak navrhuji zvolit nového vůdce, co vy na to?".

"Jo tak moje vůdcovství už vám nevoni? Tak jo. Zvolte si někoho jiného, když si myslíte, že to bude lepší".

Novou volbu vůdce vyhrál Eodel, který celý rozvášněný slíbil velké prachy a bohové vědí, co ještě.

"Pozor, pozor... kurník, tak dělejte, do háje, přestaňte, podívejte", vřískal Dettor na celé kolo.

"Co se děje?".

...jo tak moje vůdcovství už vám nevoní...

“Ale nic, nic. Jen ten kouzelník není Almach, jinak nic. Todle byl řákej ouchcapek”.

“Já sem si to hned myslel, že kouzelník, kterému je přes sto let, musí umět víc než vohnivý koule”.

“Tak konec rabování, musíme ještě něco vyřídit”, rozdal pokyny Eodel, “Rychle do těch černejch dveří”.

“Tady nikdo není”.

“Jaktože ne?”, chopil se Burbbag napnutého řetězu a zatáhnul a vytáhl jako rybu na háčku hezkou dívku. No rybu, spíš štiku.

“Pocem, maličká. My ti neublížíme...”.

‘Plác’, Burbbag dostal facku až se mu uši zachvěly.

“Ty potvoro”. A ‘bum’, facka od Burbbaga se podobala ráně palicí.

“Když říkám, že ti neublížim, tak ti neublížim...”.

“Ukaž, co tam máš?”, prosmykl se Eodel okolo Burbbaga a roztrhl malátně stojící dívce košili, až knoflíky litaly. Tak ve výši trpaslíkových očí a nebo

o něco výš se houpaly dvě oblíny, a vtom mu přilétla přesně mířená facka a hned druhá.

“Nechte toho!”.

Všichni se snažili od sebe odtrhnout Eodela a tu arogantní ženskou.

“Tak dost. Jak se menuješ a kde je Almach?”, zeptal se Darlen, než se Eodel uklidnil.

“Já”, odpověděla popotahující dívka, “jsem Niara. Nemůžu si vzít něco na sebe?”.

“Ne. Kde je Almach?”.

“Mss, mss”, popotahovala Niara, “já... já fakt nevím. Odešel asi před hodinou. Nevím kam”.

...prosmýkl se Eodel okolo Burbbaga a roztrhl malátně stojící dívce košili...

“Tak se obleč... pozor, má dýku. Dej jí sem”.

“Ne, to je moje dýka”.

“Dej to sem”, hulákal Eodel a sápal se po dýce, která zanedlouho zmizela v jeho torně.

“Tak seřadit do nějakýho šiku a kupředu. Někde tady musí bejt ten kouzelníček”, prorokoval Melchizedech.

“Hlavní bránu zavřít. Pokoje, kuchyň, halu prohledat”.

Při těchto akcích fungují liscannorští jako sehraná družina. Když jde o rabování a krádeže (oni taky krom vraždění, únosů, znásilňování, okrádání se mezi sebou a samozřejmě hádek nic jiného neumí. Snad si nemyslíte, že budou někdy

jini - ha, ha, ha. Pardon, asi odbočuji...) jsou Nurnští mistři. A tak v chodbě za kuchyní Burbbagovy jemné uši, tedy myslím tím ty jeho plácačky vypelichané, zaslechly nějaký hovor a cinkání. Někdo tam byl.

“Tam jsou jen vězni, tedy sloužící jako já”, pověděla Niara a hulákala přitom jako na lesy.

“Tiše, huso. My se přesvědčíme sami”, okřikl ji Harez.

Byli to vězni. Hned, jak se objevili Nurnští, začali škemrat o jídlo, ale jak poznali, že to nejsou jejich vězňatelé, domáhali se propuštění na svobodu.

“Tak na to si budete muset trochu počkat. Hele, Burbbagu”, řekl věčně zadumaný Darlen, “Mohli by pro nás prokutat díru do těch spodních pater”.

“Dobrý, opravdu dobrý”, souhlasil a hned hlásal moudro dál.

“Propustíme, ale jen když probouráte průchod do spodních pater”.

“Hmm, máme jinou možnost?”.

“Ne, stejně vás k tomu dokopem”, pohihňával se Burbbag a ostatní se přidali.

“Šel bych spát”, prohlásil Yall poté, co se pokusili liscannorští vyžrat kuchyň.

“A kam?”, zeptala se Wulpin.

“No, postelí je tu dost”, zabručel Dettor.

“Ožralo”, utrhnul se na něj Třaskatul, “To si myslíš, že se nikdo nevrátí, když nás šlo pronásledovat aspoň tři... pět... moc tuctů lidí? Myslíš, že se nevrátěj?”.

“Asi vrátěj, ale deset jsme jich zabili”, oponoval Dettor.

“Co to táhneš?”, zeptal se Třaskatul Wulpin.

“Slamník. Přeci si nemyslíš, že budu spát na studený zemi, když nemusím”.

“No jo, to máš pravdu”.

Každý si začal shánět nějaký ten žok pod sebe.

“Hlídky, a dem spát. Já budu spát u krbu tam vzadu”, oznámil Burbbag.

“Proč, prosím tě?”, ptali se ostatní.

“No, mám nejlepší sluch ze všech. To je jasný. A co kdyby je napadlo sem vlízt taky komínem!? Tak proto”.

“Máš pravdu”, souhlasil Eodel.

“To se ví, že mám”, naparoval se Burbbag.

Při hlídce Dettora a Yalla se vrátili vrazi. Asi byli pěkně naštvaní, když celý den a kus noci hledali útočníky a při návratu do hnízda je přivítal Dettor výbuchem ohnivě hlíny. Tak zatímco Yall budil ostatní, Dettor házel svoje oblíbeniny, a to nemyslím chlast, mezi utíkající chlapy.

“Hej”, zvolal Burbbag, “Někdo nás tady zavalil. Teda komíny”.

“Co se děje?”, zeptal se vůdce Yalla, když divně koukal.

“No, je to divný. Vrahové se právě vrátili”.

“Ten parchant, no jo, není tady”.

“Kdo, co?”, ptali se ospale ostatní.

“No přeci Rent Art. Ten parchant se přeci pokusil už jednou utýct, to jste už zapomněli? A tak nás tady ještě zavalil, asi aby se pomstil”.

‘Bum. Bum’.

“Co to je?”, zajímala se Wulpin.

“Swonno dobrotivá”, hulákal Yall, “Jsou tam vrazi. Musíme je odrazit, honem”.

“Tak co se děje?”, ptali se druzi Dettora, jen co doběhli.

“Celkem nic, ha, ha. Měli jste to vidět, ty pelášili”.

“Ale určitě tam ještě sou. Zhasněte, ať se můžem podívat”.

“No jo, dva tam leží”.

“No jasně, já a exploze”, vychloubal se Dettor.

“Sou tam”.

“Nekecej, Burbbagu, jak to můžeš vědět?”.

“No, když je krollim”.

“Cože?”.

“No, slyším je”.

“Jo takhle”, šklebí se Harez, “Vy tomu místo slyším říkáte krollim”.

“Ne, prostě je krollim a basta”.

“To je jedno, ja je vidím a nevytahuju se”, řekl Drtinosa.

“Dou sem a maj beranidlo. Paltel!”, začal natahovat Melchizedech.

“Už zdrhaj a už dou zase zpátky a zdrhaj. Už jich je jen dvanáct”.

“Vzdávaj to, odcházej”, řekl Drtinosa, který vystrčil hlavu ze střílny.

“No, jen aby”.

“Tak zase hlídky a spát”.

“Tak to asi doopravdy vzdali”, řekl ráno novopečený vůdce Eodel, “Hej, vstávat, de se pracovat”.

“Tak, když to vybouráte, tak jste volný”, šklebil se Harez.

Yall, Burbbag a Drtinosa stáli rozestavení tak, aby nikdo nemohl utéct. Pár hodin nato bylo vybouráno.

“Tak, teď nás pust’te”.

“No jo. Tady máte každej zbraň a ven”.

“Hele, pojd’te se podívat taky ven, už sem dlouho neviděla slunce”, škemrala Wulpin.

Po vrazích nikde ani stopy, až na pár mrtvol, válejících se ve sněhu.

“Doopravdy, asi fakt utekli”.

“Hej, kde je Niara?”, vriskal Eodel jako pominutý, “Wulpin, tys ji pustila?!”.
“No a? Stejně nám k ničemu nebyla, tak co?”.

“No jo, ale zfackovala mě a ne tebe”.

“To je jedno. Hele, dem zpátky a do podzemí”.

“Tak, Melchizedechu, sviť pořádně nebo vůbec. Hele krom krys tady v tom patře nic není”.

“Krysa!”.

‘Bum’. Burbbag ji silně nakopl, až odletěla.

"A hele, celé hejno".
 "To je zábava, zkuste je rozdupávat", volal někdo pobaveně.
 "Jau, ty potvory koušou. Tady nebudu", vyjekl Melchizedech a blik, zmizel. A s ním i světlo.
 "Tak tady budu v bezpečí", pomyslel si za druhým rohem.
 "Svatá dobroto, kdo zhasnul? Jau, vy potvory mrňavý! Tak rozsvítí někdo konečně?! No to je dost, nepárejte se s nima".
 "Tak, už zdrhají. Kde je Melchizedech?".
 "...ha, už asi skončili. Je tam ticho. Jej, krysy. Co tady dělají, když mají být tam?. Už vím, levitace. Ta mi pomůže. Jau, strop. Jau, potvory skákavý, tumáš, tumáš. Ha, už jsou pryč. Rychle, než mi naši někde utečou".
 "Hele, Melchizedechu, kam si zmizel?".
 "No za roh. Kvůli krysám".
 "Ty osle, to nevíš, že máš s sebou světlo?".
 "Aha, to mě nenapadlo. Pardon, pardon".
 "Jakýpak omluvy! To nevíš, že moh někdo zakukat?! Ještě jednou a udělám z tebe tucet malejch do kolíbk. Je to jasný?", rozčílil se Burbbag.
 "Tak dem, když rudý opar opadl".
 "Ááá, schody dolů. Dem dolu, třeba konečně něco najdem".
 "Pozor, kostlivec".
 "Ha, to je jen kostra".
 "A proč stojí?".
 "Jé, vidíte to samý co já?", zeptal se Třaskatul.
 "To kopí je proražený skrz ty dveře, fošny a tu kostru. A zevnitř".
 "Křus". To dopadlo něco těžkého zevnitř na dveře.
 "Huáá, tam něco je a je to pěkně velký a vzteklý. Já bych tam nechodil... rači", skuhral Dettor.
 "Jé, podívejte se podívat", zvolala Wulpin, "Tady jsou stopy a vedou rovnou do zdi".
 "Když tady jsou taky vrata a nejsou zavřené, tak je otevři. Na co čekáš?".
 Místnost se sloupy a pentagram vyrytý na zemi, který jí vévodil.
 "Hele, ty stopy vedou rovnou doprostřed a tam mizej. Sakra, teleport. Melchizedechu, ten tvůj kouzelníček si to tu pěkně zařídil".
 "Hele, kdo tam vlezl?".
 "Já du".
 A Burbbag šel. Nic se nestalo.
 "Já vím", pravil Melchizedech, "To chce nějaký zařikání a mávání rukama".
 A jal se předvádět.
 "Svažte ho někdo, než si ublíží, he, he".
 "Dost, prohledat a pozor na tajný dveře", udával tempo Eodel.
 "Tady sou".
 "Tak je votevři".
 "A nevíš jak?".
 "Jak, jak? Tak je vypač".

“Už povolujou”.
“Ha, svitek”.
“Co je na něm?”.
“Náká báseň, ale divná”.

*Vem vína čtvrt', vař
až vzkypí rudý var
netopýr at' skončí tam
pavouk, ten pět noh at' má
krysa, ta dvacet kapek krve má.*

*Tři ti silní jsou
Tři konce svaž v jednom
Tři at' duní sálem
Tři, tři, tři*

“Zařikání a nákej patok”.
“To je jedno. Eště to projdem po ostatních chodbách, a pak uvidíme”.
“Hele, tady to vypadá jako nákej sklad”.
“Ne, to je vinnej sklep”.
“Ty blázne, tady je úplný poklad. Ročník 980, 896, 813. Nejstarší víno je tady ročník 684, to bude prachů”.
“Burbagu, nepij to. Nevíš, jak dopad Tchan Či?”.
“Já chtěl jen ochutnat”.
“Dobry, to nám neuteče. Dem dál”.
“Náká svatyně a oltář”.
“Jů, to je díra”, nakoukl přes okraj Yall.
“Ne, to je asi studna. Hoďte tam někdo něco”.
“Nic, ani šplouchnutí”.
“To je jedno”.
“Tak co ten oltář?”.
“Nic, ani cetka”.
“Cejtím se divně”, oznámil Třaskatul.
“Co je? Je ti špatně?”.
“Ne, cejtím zlo”.
“To je blbost, tady nic neni”.
“Jaů, něco na mne zaútočilo”, vykvikl Eodel.
“Huáá, huáá”, vřískal Melchizedech, “To sou hrůzy, huáá”.

Hned začal mocné zařikání, na odehnání švábů, samozřejmě, ne hrůz, a vskutku se mu povedlo jednu odehnat. Fakt. A v tu chvíli jako když do družiníků střelí. Jestli jste nikdy neviděli bojový chaos, tak tohle teda byl, protože okolo sebe sekali a mlátili, až ji nakonec našli. A tu z díry vykoukla hlava, temně rudá, zařící, a Nurnští hurá na ni. Ta už nebyla takovým problémem, protože byla vidět.

“Uf, já ty potvory neviděný nemůžu ani cejtít”, přemítal nahlas Yall.

“Hele, a co otevřít ty zatlučený dveře a zmordovat tam to, co za nima je, a vybrakovat to tam?”

“Jo, Burbbagu. Já bych souhlasil”, přidal se Harez.

“Dem do toho”, pobuzoval ušatec ostatní.

“Tak napřed sundat fošny a kostru. Střelci do stran, bijci doprostřed.

‘Bum’, dopadla rána na dveře.

“Tak otevřít, ted’”, zařval Burbbag, který nechtěně převzal velení.

Světlo ozářilo půlkruh osmi sáhů kamenné dlažby.

“Nikde nic”, konstatoval suše Darlen, “Jen ty kamenný náhrobky nakupený u dveří mi dělaj starosti”.

‘Bum’. To ze tmy přilétl náhrobek jako rána z katapultu. A rovnou na Burbbaga. To si nedovedete představit, jaký rámus nadělá padající Burbbag. Vstávající Burbbag dělá stejný randál, až na to, že sprostě kleje.

*...čum rači dopředu, hňupe”, obořil se naň
Třaskatul...*

“Dělejte, musíme to stihnout dřív, než přilítne další kámen”, hulákala Wulpin na válejíciho se Burbbaga.

“Koukejte, zombie”, varoval Eodel.

“Čum rači dopředu, hňupe”, obořil se naň Třaskatul.

A měl pravdu. Tam, co zrovna začalo dopadat světlo, stálo cosi krollu podobného. A bylo to obrovské, asi o půl sáhu vyšší než Burbbag a nesrovnatelně mohutnější. Pak to zařičelo a s pěnou u huby vyrazilo. Mohutný kyj se mihnul vzduchem a na

oplátku meče vydaly syčivé zvuky. Protivník se střetl s Burbbagem, Yallem, Třaskatulem, Eodelem a opatrným sekáním Hareze. A samozřejmě s mohutnou palbou. Po několika krušných chvílích ukrutné bitky, když už měli všichni dost, slintající hubot (toť jméno onoho monstra) sekl po Yallově, pustil kyj a začal do nenáviděných nepřátel bušit holými pěstmi. To Nurnské potěšilo, ale hned po jednom útoku pěstmi je smích přešel. On totiž pod drtivými útoky padl Burbbag. Ale krátkou chvíli po Burbbagovi šel k zemi i hubot.

A ted’ se můžeme vrátit k té Eodelově zombii. Protože už když liscannorští vběhli do této velké místnosti, všimli si ti všímavější, že okolo stěn se sem tam mačká kostlivec, zombie a tu a tam i ghúl. A ted’, když padl hubot, se v

místnosti ozval povzdech. Já nevím, jestli nemrtví dokážou vydat povzdech a ještě ke všemu šťastný, ale prý to tak znělo. Nemrtví se hnuli a hnuli se směrem k životu s úmyslem nemrtvého. Zabít!

Nurnští se srazili do těsného shluku, popadli bezvládného Burbbaga a začali se probíjet ke dveřím, kde by se dalo lépe ubránit proti přesile. Tam teprve začalo soustředěné vybíjení podzemí. Napřed ghúlové, pak ta ostatní verbež.

“Huf, to byla řež. Hele, Wulpin, koukni se na Burbbaga, jestli ještě žije”, ujal se Eodel vůdcovství.

Zakrátko byl Burbbag na nohou a krom dunění v hlavě mu nic nebylo.

“Tak, prohledat, otevřít hroby a dem pryč”.

“Hele, tady je otevřená velká hrobka”.

“To je náký hnízdo”.

“Hele, hromada zlata”.

“Kde? Kde?”, zvolal a do popředí se prodrál hobit Dettor, a očička mu jen kmitala, jak se snažil odhadnout hodnotu hromady zlata a drahého kamení.

“Klid, to se rozdělí. Každý něco ponese”.

“Hele, podívejte se podívat. Tady je ještě jedna velká hrobka”, volala Wulpin, “A je neotevřená”.

“Mě se to nelíbí”, uvažoval nahlas mlčenlivý Darlen, “Šáhněte si. Ta deska na tý hrobce se chvěje”.

“No jo, no jo”.

“Nesejčkuj porád. Vždycky, když něco prorokuješ, je z toho průšvih”, napomenula ho Wulpin.

“Votevřít”, přikázal Harez a sám se chopil jednoho rohu.

“Tak dělejte, podívejte mi pomoci. Sám to nezvednu. Raz, dva, tři...”.

Zpod těžké desky se vyvalil zelený oblak plynu. S kašláním byl náhrobek puštěn nazpět.

“Co je to za smrad? Málem sem se otrávil”, pokašlával Melchizedech.

“No, každý si chrání své hrobky jak umí”, uchechtl se Dettor.

“Tak to konečně otevřem”, nahnal neochotné družiníky do práce Eodel, “Náky sestavení a dem dolu do tmy”.

“Sarkofág. Kurník, sochy vypadají jako náká družina”, prohlásil Třaskatul.

“Sochy na takovejchhle místech mají chutě obživovat”, poznamenal tiše Darlen.

“Hele, už zase sejčkuje”, rozhlédl se kolem sebe vystrašeně Melchizedech, “Vůdče, udělej s tím něco”.

“A co když má pravdu?! Povalte je!”.

“Ta rakev je prázdná. Asi slouží jako návnada. Dem dál do těch dveří”.

Následovala potyčka se smečkou ghúlů a kostlivců, jinak nic.

“Za ty prachy to nestálo ani lízt”, zamudroval Harez, jdoucí z hrobky jako první.

“Stát! Jó, chlapci, průser. Ty sochy zmizely”.

“Jak, zmizely?”.

“Prostě sou pryč”.

“Seřadit a na ně!”

‘Švist, švist’, to přilétly dva šípky ze tmy a za nimi následovaly matně se lesknoucí sochy bojovníků. Krolla, barbara, trpaslíka a kudůka. Potyčka byla krvavá, ale jen na jedné straně. Na straně výherců liscannorských. Protože sochy přece nekrvácejí.

Tak zatímco Burbbag naháněl po pohřebišti poslední sochu, ostatní si v klidu lízali své rány.

“Začínám mít tohohle podzemí dost”, opět mudroval Harez.

“A to si myslíš, že my nechceme vypadnout z týchle díry?!”

“Tak, Eodele, co teď?”, popichoval Burbbag.

“No, dohonit Almacha se nám už asi nepovede, ale mohli bysme se pokusit spustit ten teleport”.

“He, he”, řekl Melchizedech, “Mě by zajímalo, jak by Burbbag chtěl přispět k rozluštění té hádanky, když umí sotva číst a počítat?!”.

“No, zatímco vy elfové umíte trochu líp psát a číst, my krollové máme instinkt a větší sílu. Takže, ještě jednu stupidní připomínku a rozbiju ti ten tvůj ksicht. Je ti to doufám jasný?!”.

“Jo, jo. Ouplně jasný”, odvětil pobledlý elf.

“To sem rád”.

“Tak, Wulpin s Dettorem seženou kotlík a přísady, ostatní se vrhnou na tu hádanku”.

“Hele, Wulpin, ty znáš nejlíp takovou havěť, jako pavouky. Kde vlastně seženete toho pětinohýho pavouka?”, tázavě se podíval na divošku Eodel.

“Tak na to nepotřebuju bejt znalec havěti”, chopil se příležitosti konečně se blýsknout Dettor, “To vemeš normálního pavouka a urveš mu dvě nohy”.

“Moment, kolik nohou má vlastně pavouk?”.

“Osm, to ví každý malý dítě”, ozvala se Wulpin.

“To znamená, že když utrheš pavoukovi tři nohy, tak mu jich zůstane ještě pět”.

“No, já bych...”, začal se ozývat Burbbag, “já bych se přiklonil k tomu pavoukovi, co ho vemeš a utrheš mu dvě nohy. Přeci osum mínus dvě je pět, ne?”.

“No, Burbbagu, musím s tebou souhlasit”, pochleboval mu Melchizedech, “Pan Rhandir na tebe musí být pyšný”.

“No to si piš”.

“Tak vaří ten lektvar někdo?”, rozkřikl se Eodel.

“A eště tu hádanku, přečtete někdo znovu druhou půlku té hádanky”.

“Tři první, ti silní jsou, tři konce svaž v jednom, tři ať duní tímto sálem, tři, tři, tři”.

“To nedává žádný smysl”, prohlásil Melchizedech.

“Jak to?”, vykřikl Burbbag, “Tři první, ti silní sou. Pamatujete si ještě, jak vyprávěl Huntar Důna o třech, který to tu začali? Almach, Samaj, Kadur. Tak to jsou ti první, mám pocit”.

“No jo”, vzdychli a všichni se jali pořávkovat slabiky v různém pořadí za sebou.

“Hej, nechte toho řvaní. Co když k tomu potřebujem ještě ten lektvar?”, připomněl Dettor.

“No jo, možná máš pravdu”.

“No ale co s ním?”, sraštil čelo Burbbag, až se mu uši zatřepaly.

“Já právě bych věděl”, prohlásil Dettor.

“Tak co? A nenapínej”.

“No, co spojit ten pentagram tím lektvarem?”.

“A jak, ty chytřej?”.

“No politím, ne, přeci, a nečumte na mě jak na blázna”.

Po delší odmlce tak bylo učiněno. A opět vypuklo řvaní hesel. Nakonec se někomu povedlo vyřknout správné heslo, protože pentagram se nejenom rozzářil, ale i z vrcholů vyšlehly pruty ohně, které se propojily v jeden propletenec.

“Kdo bude první?”, padla často kladená otázka.

“Tak já pudu”, nabídl se Yall.

“Jau, když to pálí!”, odskočil zpátky a přes rameno se mu táhl rudý šlic popáleniny.

“Nechci rejpat”, ozval se Eodel, “ale mám takový tušení, že ten lektvar se měl spíš vypít, než vylejt na podlahu”.

Dettor, který si to už taky asi uvědomil, se snažil zmizet za jedním sloupem.

“To je asi pravda. Dettore, koukej uvařit další dryják, než si vzpomenu, kdo navrhoval vylejt ten lektvar”, zakoulel očima Třaskatul.

Zakrátko už si přihýbali z kotlíku - jen někomu to dělalo potíže, to když se nebezpečně blízko úst přiblížil plovoucí pavouk nebo netopýr. Projít teleportem byla už jen procházka rozkvetlým sadem.

Yall, jdoucí první, čekal svazek blesků, ale místo toho stál v poměrně velké místnosti, ze které vedly jediné dveře. Za nimi chodba hrubě tesaná vedla nalevo i napravo, občas do ní ústily další dveře. Po prohledání prostor bylo nutné spustit se nejspíše dolů, protože v jedné místnosti Nurnští objevili rumpály, vedoucí kamsi do podzemí. Byl nalezen východ z dolu. Jen jeden problém se ještě vyskytl, a to otevření masivních dveří. Nastoupila však hrubá síla a dveře po chvíli nevydržely. Naskytl se hřejivý pohled. Místnost upravená jako knihovna, až na to, že místo knih na policích ležely malé pytlíky plné vltavínů. Poměrně slušná hromádka.

“Tak, asi sme na týhle výpravě skončili, co?”, řekl vůdce Eodel, “Toho kouzelníka už asi nedoženem, takže bych navrhoval dojít pro peníze a potom kalupem domů”.

* * *

Roku 968...

Jedno malé údolíčko na jihu hor v Hamilkaru.

“Tak, prťavci”, rozkřikl se těžce obrněný chlap, “Nesplnili jste týdenní limit těžby, a proto musíte být potrestáni. Každý patý bude zbičován třiceti ranami”.

Mezi malými trpaslíky to zašumělo.

“To nemůžete”, zařval jeden z mohutnějších trpasíků.

“Co nemůžeme? Tohle je začátek vzpoury, a ta se musí zadusit hned v zárodku. Proto ty dostaneš sto ran a pokud přežiješ, bude ti uříznuto ucho. Při další takovéto vzpouře budeš popraven. Tak na co čekáte? Proved'te!”.

Do té chvíle ukázněně a tiše stojící šik chlapů v kožených brněních se dal do pohybu. Vyvlekli brániciho se trpaslíka. Rovnou mu uřízli ucho a začali ho bičovat. Ostatní trpaslíci neváhali a přešli rovnou do útoku, metajíce klacky a kameny. Chlapi něco podobného očekávali, protože následoval masakr. Sice měli nakázáno snažit se nezabíjet, ale mrtví byli jen v řadách obyčejných trpaslíků. Tak byla vzpoura opětovně potlačena.

V chýších trpaslíků.

“Ty parchanti, takle to přeci nejde dál. Sedmnáct let už nás zotročují, musíme se jim postavit nebo utýct”.

“Ne, to nedokážem. To už jsi zapomněl na naše pokusy? Všechny ztroskotaly a co víc, naše počty klesaj”.

“Každopádně musíme počkat, až jestli přežije Hrun”.

“Hrun přežije”, promluvil dosud mlčící, křehce vypadající stařík, a o jeho slovech nikdo nepochyboval.

“Pak teprv uvidíme, co dál”.

Druhý dan ráno něco okolo páté.

“Tak vstávejte a do práce!”.

Onen chlap, který vydal povel k rozsudku, strhnul houni, sloužící jako dveře do chýše. Uvnitř spalo pět trpaslíků. Hrun a další čtyři.

“Tak vstávej, skrčku, pro tebe to neplatí?”, zařval, když spatřil zbitého Hruna, jak ještě leží.

Hrun se začal zvedat, ale jestli se zvedal pomalu nebo jen, že chlap chtěl, nakopl ho těžkou botou. Svalil se do kouta, až hekl, ale opět se začal zvedat. Ostatní trpaslíci se chápali krumpáčů a kladiv.

“Ně. Nechte ho bejt”, ozval se Hrun, klečíc na jednom kolenu, “Nechte ho bejt, už du dělat”.

“Jo, máš pravdu. Dete makat, jinak ste mrtví”.

S těmi slovy odešel chlap z chýše.

Hrun řekl: “Ne, mí druzi v utrpení, teď není naše chvíle. Přijde později, mnohem později”.

Zvedl krumpáč a belhal se k dolu.

* * *

Roku 981, jaro...

Čas nadešel

Hrun vynášel suť z dolu na hromady již vynošené hlušiny, když viděl přiběhnout jednoho plně vyzbrojeného vraha k dozorčímu dolu. Nebylo by na tom nic tak zvláštního, až na to, že mu po ruce stékaly kapičky temně rudé krve. Po krátké výměně slov, kterým Hrun nerozuměl, byly svolány hlídky. Jen na každé strážní věži zůstalo po jednom strážném.

Chlapi se úprkem hnali do dolu.

Když se blížili k stojícímu Hrunovi, zařval na něj hlavní dozorce, onen chlap: “Táhněte dělat, skřeti mizerný, nebo až se vrátím, uřežu vám všem uši!”.

Zmínka o uších působila na Hruna jako kyj. Měl rudo před očima a cítil bubnování v uších. Čas nadešel.

Když strážní vběhli do zakázaných dveří, šel Hrun po své práci. Jen u rumpálů poslal krátkou zprávu: ‘čas nadešel’. Holku, starající se o nošení vody, poslal do vsi zburcovat ostatní. První padly hlídky u zakázaných dveří, pak ve strážních věžích. Na jednoho vraha připadlo sedm mrtvých trpaslíků, avšak jim nezáleželo na životech. Trpaslíci obsadili důl. Zaujali nejlepší pozice a čekali. Měli čas, tak čekali. Navečer začali vrazi vybíhat jako myši, když je v jejich norách honí had. První, již zkrvavení vrazi zemřeli, aniž by věděli jak. Ti další bojovali o holý život. Neutekli. Pak vyběhl onen chlap a ještě jeden v černém plášti. Hrun vběhl chlapovi rovnou pod nohy a jal se ho mlátit kladivem, až krev cákala. Hruna složil svazek rudých blesků. Padl. Pak další a další blesky létaly do trpaslíků, rozsévající smrt. Chlap zmizel. Nastal chlad a prázdno a do srdcí trpaslíků vstoupil smutek.

Pohřeb Hruna.

“To říkám já, stařec Triog, syn Truoga. Při hrdinské smrti Hruna slibuji, že zabiju každého, kdo vyleze z těch prokletých dveří. My, národ malých, přísaháme, že zničíme strach plížící se ze zakázaných dveří. To zpečetila naše krev, prolévaná třicet let.

* * *

Liscannorští, vylézající ze zarostlých dveří dolu, byli oslněni poledním sluncem. Stáli v nevelkém kaňonu, jehož stěny stoupaly prudce vzhůru. Po ujiti několika desítek sáhů už bylo jasné, že tu nejsou sami. Před Burbagem se otevřel výhled do údolí, v němž to vřelo povykem. Asi padesát malých trpaslíků útočilo na jednoho muže. Avšak první pohled byl mylný, protože chlap se nepříjemně smál a metal mezi trpaslíky rudé blesky.

“Musíme jim pomoci!”, vyhrkla najednou Wulpin, “To je Almach, proti němu nemají žádnou šanci”.

“To musíme”, trhli sebou současně Třaskatul s Eodelem.

Nečekali, jestli se k nim někdo přidá, a s válečným pokřikem vyběhli na pomoc malým trpaslíkům. Když doběhli asi na sto sáhů od bojující skupiny, první,

kdo si jich všiml, byli trpaslíci. Ti začali s jekem utíkat pryč od chlapa a od liscannorských. Pak je zahlédl i Almach.

Než však k němu mohl Burbbag doběhnout, ačkoli na svých dlouhých nohách předběhl i oba družinové trpaslíky, začal Almach cosi mumlat. Nějaké kouzlo. Začal se proměňovat, napřed zčernal, pak zmlhovatěl, až zoblačněl. V tu ránu Burbbag zastavil. Z černého oblaku na něj koukaly dvě jakoby ospalé oči.

“Oči, to sou oči! Oheň, musíme na ně ohněm!”.

Ale to skoro každý věděl. Následovala pekelná chvíle sekání, střílení blesků, tahání pochodní a samozřejmě i útěků. Melchizedech, který se překonával, vypálil všechny blesky, které znal, a dal se na bezhlavý útěk pryč. Vlastně utíkali skoro všichni, jen Dettor se jen tak v běhu otočil a vypálil z prstenů pár modrých blesků. A štěstí se obrátilo. Teď utíkaly zase oči pryč a za nimi se hnala smečka zdívočelých dobrodruhů. Oči byly rychlejší. Proletěly vsí, z níž úprkem utíkali malí trpaslíci, a začaly stoupat do prudkého svahu.

A teď si vzpomněl Yall Reblled: “Melchizedechu, kde máš havrana?”.

“Já nevím, někde lítá”.

“Tak ho, kruci, využij!”.

Semínko

Darlen Moorhed, Traskatul Drtinosa, Eodel Zivril

Dal jsem svému Tukanovi
ke snídani semínko,
on mi za to na podlaze
snesl žluté hovínko

Chvilku jsem se na něj zlobil,
tvářil se jak kakabus,
Tukan můj mě na čas zlomil,
že jde o magický trus

Svému ptáku dost jsem věřil,
vždyť jsem si ho uhnětl,
rozum jsem mu provždy svěřil,
když se mi tak popletl

Tak se hrabu v ptačím lejně,
jelikož jsem zvědavý,
chtěl jsem vždycky narvat stejně
více magů do hlavy

Když přišel čas zaostření,
odmítl jsem běžný brousek
a ve věci vylepšení

použil jsem hovna kousek

Z bobků síla už mi stačí,
ač se tvářím váhavě,
jen ať všichni ušklíbači
mají máslo na hlavě

Snad se cosi nevyvedlo,
přesto dobrý byl můj cíl,
spousta vlasů z hlavy slezlo,
budu muset změnit styl

Příště budu mazat prsa,
zkusím nové postupy,
vystoupám až na nebesa,
přijdu nejhůř o chlupy

Havran vzlétl, zakroužil, jakoby chtěl říct: 'mám času dost, můj pán ho měl přeci taky'. Potom naletěl, vypálil blesky a uletěl. Oblak začal padat zpátky ze srázu. Dopadl člověk - popálený, pomlácený, ale hlavně mrtvý.

"Tak, kdo mu stáhne tu kůži z těch zad? Burbbagu, třeba ty", rozkázal Eodel.

Kůži s tetováním potřebovali jako důkaz.

"Ne, ne, ne. Nejsem žádnéj řezník".

"Koukejte, ta mrtvola jakoby stárne".

"Dělejte, stáhněte mu tu kůži!", zařval Darlen, "Dyt' je to třicet tisíc".

Všichni, kdo si uvědomili ten fakt, začali přiskakovat a stahovat mrtvého kouzelníka z kůže.

"Tak to bysme měli", řekl Eodel a roloval kůži do ruličky.

'Bum, bum', začaly létat kameny a klacky. Na nejbližší stojícího Dettora se snesla sprška kamení a hned za ní se hnali rozzuření trpaslíci, na které rozjásání liscannorští úplně zapomněli.

"My vám nechceme ublížit", zvolal Třaskatul, "My taky trpaslíci".

'Bum, bum', mlátili malí trpaslíci do Nurnských jak o život.

"My jsme přišli v míru, nechceme vaši smrt", hulákala Wulpin při odrážení kladiv a krumpáčů.

'Bum, bum', trpaslíci kroužili kolem jako oživlé moře s krví podlitýma očima. Bez ustání útočili.

"Tak do nich. Bijte je hlava nehlava!", zařval Burbbag, který to už nemohl vydržet.

Družina, nemálo podobná ježku, se dala do pohybu. Sekajíce, bodajíce a vydatně nadávající, se začala probíjet pryč z houfu trpasíků. Melchizedech, schován uprostřed družiny, vydatně povzbuzoval a pořvával rady, kde seknout a

bodnout, jako by to nevěděli všichni lépe. A potom vyšel z jednoho houfu křehce vypadající stařík. Harezovi se udělaly mžitky před očima a těžko u srdce.

“Ten dědek používá magii”, vykřikl Harez.

Ale to už se Nurnští probojovali z nejtvrďšího jádra ven. A mozi druzi se dali na útěk. Zůstali jen ti, co nebyli ranění, a ti posedlí bojovým šílenstvím. Pobíjeli trpaslíky dál.

Darlenovi zahučelo v hlavě, až zakolísal.

“Zabte toho dědka někdo”, zařval Eodel a začal se probíjet k němu.

P ř e d stařešinu se dostal Burbbag a Yall. Yall se zhroutil v křečích, ale Burbbagův útok stačil už na mohutnější bijce. Trpaslíky opustila všechna bojovnost a dali se na útěk. Yall, zvedající se ze země, klel jako skřetí král a třel si husí kůži.

Prohledání bylo rychlé - krom pár cetek nenašli Nurnští vůbec nic. Jen Eodel, vstoupiv do jedné chýše, prohledal ji způsobem rozkopávání hromad oblečení a kůží. Našel malé dítě, vlastně nemluvně. Začalo brečet na celé kolo.

“No tak. Tiše, prcku. Bububu”, konejšil ho, “No tak, nebeč, mlč, spratku, nebo ti šlápnu na krk”.

“Bée, bée”, brečelo dítě z plných plic.

“Co to tady máš?”, ozvalo se mu za zády, až nadskočil.

To vešla Wulpin.

“Jé, dítě. Takový krásný cvrček”.

...jé, dítě. Takový krásný cvrček...

Vzala dítě do náručí a začala ho tišit. Dítka vycítilo přívál lásky a ztichlo.
“Jé, Eodele, necháme si ho”.
“Ne, ne. Určitě má rodiče”.
“Určitě si to myslíš?”, prohodil Darlen, když pohlédl na mrtvoly ležící opodál.
“Necháme si ho”, jásala Wulpin, “Je to sirotek, chuděra”.
“Tak jo”, souhlasil nakonec Eodel, “Ale postaráš se o něj”.
“Jo, jo, jo, postarám”, vzdychla a utřela slintajícimu dítěti bradičku.

Určení správného směru a překonání hor nebyl až takový problém. Vylezli za lesem Smutku vzteklého psa, ale tomu se raději oklikou vyhli. Do vesnice, kde měli ustájené koně, dorazili před soumrakem.

“Hej, nechci věštit, ale na tý vsi je něco divného”, řekl Darlen.
“Hele, vůdče, už zase sejčkuje. Měli bysme s tím něco udělat”.
“Mlč, Melchizedechu, když má pravdu. Ta vesnice je ňáká tichá, tak opatrně vpřed”.

“Buch, buch”.
“Pane, dem si pro svý koně”.
Místo slušné odpovědi se rozlétly okenice a zadrnčely těživý kuší.
“Kurník, je to past. Zpátky!”.
Ale to už ze dveří vybíhali vrazi jako sršni z nakopnutého hnízda. Boj kolísal, tu tlačila jedna strana, tu druhá, ale nakonec střelecká podpora vrahů padla. Pobít zbylé už nebyl velký problém.

“Tak já bych řek, že by to mohli být všichni vrazi, protože jestli ne, tak se musej líhnout z mechu a kapradí”, prohodil moudro Dettor.

“Měli s sebou třistašedesát zlatech a jednoho mrtvého - Renta Arka”, oznámil Třaskatul po prohledání mrtvol a srubu.

“Cože?”, podivili se všichni ti, kteří nevešli dovnitř.
“No, mrtvola Renta se válí támhle v rohu. Nejspíš si vytrpěl svý”.
“To má za to, že se nás nedržel a zavalil nás v tom podzemí”, přál mu Eodel.

“Hele, nasedáme. Čeká nás odměna”.
Všichni se těšili z blízké vidiny zlata.

“Už zase mám divný pocit”, řekl Darlen, když vjížděli na dohled Přeražené čelisti.

“Hele, Darlene, není ti to trochu blbý s tím předpovídáním? Stejně nevíš, co se stane, tak toho nech, jo? Prosim tě”.

“No, ale já fakt cejtim průšvih”.
“Hele, koukejte, ta hospoda je v troskách”, zakřičel rozčileně Dettor.
“No, neřikal sem to?”, ozval se Darlen.
“Hele, ty chytřej. A nevíš, jestli přežil Huntar Důna?”.
“No, při naší smůle bych řek, že leží někde opodál”.
“Mlč”, okřikli ho všichni.

Ale opravdu, Důna ležel mrtvý opodál.

“Tak to asi jedem domu, co?”, skuhral Melchizedech, “A bez peněz, co?”.

“Slyším koně”, křikla Wulpin, “Někdo sem jede... a je jich hodně”.

Zpoza výběžku lesa se vyřítla jízda. Přibližně padesát jezdců obklíčilo liscannořany. Pak se mezi nimi objevila na koni Niara, převlečná do jezdeckých kalhot a haleny.

“Hej, to sou oni”, sdělila místo pozdravu Niara.

“Tamhleten se mne pokusil znásilnit”, řekla vztekla a ukázala prstem na Eodela.

“A ukradl mi dýku. Hej, rabe, kde je ta dýka?”.

“Jaká dýka? Já žádnou nemám”.

“Nelži, ty červe. Máš jí ve fusaku. Sám jsi jí tam házel. Ale já jí z tebe dostanu a ještě rád mi jí podáš, až budeš klečet v prachu přede mnou. Dejte mu pětadvacet ran holí, ať mluví!”.

Eodel se ani moc nebránil, ani ostatní mu nepomohli, protože proti takovéhle přesile se bojovat nedalo. Ohnuli ho přes oj žebříňáku a mlátili ho přes záda, až nakonec omdlel.

“Proberte ho”.

‘Šplouch’, okov vody posloužil dobře.

“Tak kde je ta dýka?”, zeptala se dívka znovu.

“Nevím, nemám, neviděl sem”, opakoval Eodel dokola, což přivádělo Niaru ke vzteku.

“Dalších pětadvacet!”.

‘Prásk, prásk’. Nurnští tiše Eodelovi odpočítávali rány, ale tentokrát neomdlel.

“Tak povíš?”.

“Ne, nevím, nemám, neviděl jsem”, zněla odpověď.

“Tak...”.

“Paní, nerad ruším vaši zábavu, ale máme něco vyřídit”, prohlásil mohutný chlap, sedící na koni vedle.

“Máš štěstí, rabe, jinak by ses tady plazil jako had v prachu a škemral o život. Odjíždíme”, zavelela, jako kdyby to dělala od malička.

Liscannorští celí udivení koukali, jak jízda mizí v dáli směrem k dolu.

“Tady nebudu ani chvíli”, hulákal Eodel, když mu Wulpin ošetřovala záda.

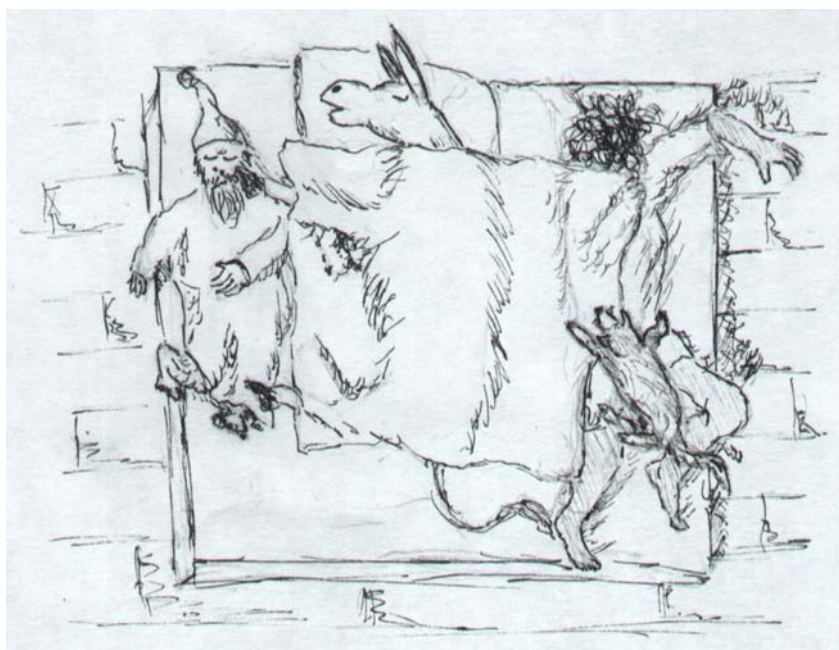
Nurnští nasedli na koně a vyjeli k domovu, jen Eodelovi jízda na oslu nedělala žádnou radost. Příjezd do Liscannoru byl bouřlivý, když se vrátili všichni živí a zdraví...

V. Nepohodlný svědek

[Ponovorok 1048 Třaskatul Drtinosa]

Byly to zlaté časy, kdy úroda byla víc než bohatá, sýpky přetékały obilím, mlýnská kola se točila dnem i nocí. Ani zvířata nelenošila. Stáda koní, krav a ovcí se rozrůstala den ode dne, no prostě radost jen pohledět. Dokonce i lidé byli šťastnější. Po celé zemi bylo vidět, jak se lidé baví a veselí v krčmách, tavernách, na nejrůznějších oslavách a lidových slavnostech. “Když zbraně mlčí, žaludek nekručí”, říkalo se všude. “A těch dětí, zdravých a silných, co se letos narodilo”. “Jo, jo, lidi už zapomněli, co to je bída a hlad”, vzpomínali ti starší.

I Liscannor vzkvétal, družiníci a dobrodruzi se vrátili z další úspěšné výpravy. Přijeli z dalekých krajů, kde získali veliké bohatství a cenné zkušenosti. Byli šťastní, že znovu vidí své domovy a že se vrátili všichni živi a zdraví. Doma pak naložili se svým bohatstvím jak chtěli. Jedni stavěli nové domy, druzí se pak zdokonalovali ve svém umu, jak ovládat meč, luk či kouzla. No a ti ostatní, ti utráceli peníze v knajpách a hampejzech. Dokonce dva z družiníků, chrabrý Eodel a sličná Wulpin, se rozhodli, že budou žít své životy pospolu vedle sebe, dokud je smrt nerozdělí. Možná že to mysleli dobře, ale jak se později ukázalo, nebyl to zrovna ten nejlepší nápad.

...chrabrý Eodel a sličná Wulpin, se rozhodli, že budou žít své životy pospolu vedle sebe...

* * *

“Íá, íá, íá”, ozvalo se ze spodní místnosti nevelkého domu. “Drž hubu, ty blbej vosle”, řekla žena s tmavou pletí a zcuchanými vlasy. “Tak hele, ty mu nebudeš nadávat, je to můj vosel”, ozval se odněkud shora trpasličí hlas. “Tak ať zavře hubu, nebo se ten tvůj harant vzbudí a začne zase řvát”, odvětila ta žena.

...osel ustájený uprostřed obytné místnosti...

Bylo slyšet těžké kroky scházející dolů po schodech. “Zivrilová, ty si snad úplně blbá, ten vosel cejtí, tak na něj neřvi”. Osel ustájený uprostřed obytné místnosti přestal najednou hýkat a zlomyslně loupnul okem na ženu. “No vidíš, ty slepice”, obořil se na ni. “Vy ste stejně na mě domluvený”, začala se ta žena znovu zlobit. “A tak víte, co teďka udělám? Pudu do hospody”. S těmito slovy práskla dveřmi tak, že se nádobí na policice rozřinčelo. Naštvaná a rozzlobená si to hasila směrem k liscannorské hospodě. Trpaslík, pořád ještě civějící na dveře, si povzdechl: “Ach jo”.

* * *

Otevřela dveře a ovanula ji známá směsice pachů piva, kouře, zvratků a nemytých těl. V hospodě bylo nacpáno až k prasknutí. Hostinský Jeremiáš se s pozoruhodnou obratností a grácií proplétal mezi hosty. “Jé, nazdar Wulpin”, vykřikl od jednoho stolu podnapilý hobit. “Buď zdrav, Dettore”, odpověděla. “Pojď si k nám sednout, tady je ještě volná židle”. “Dík “, řekla a zasedla mezi hobita a jeho kumpány.

O hodinu později vtrhl do hospody neznámý muž v černé drátěné košili, ploché helmě s hledím a s širokým mečem připnutým k opasku. “Brej večír”, zvolal na celou hospodu, “Hostinskej, nalej mi máz kvasu, jedu z Mallikornu noc a den bez vodpočinku. V hubě mám jak v Armidenu a zadek taky volá o pomoc”. “Hned to bude, vašnosto”, odpověděl hostinský Jeremiáš. “Jsem jízdní posel vrchního mallikornského soudce a hledám v těchto krajích Nurnskou družinu”, vypověděl dále příchozí a svlažil si hrdlo kvasem, který mu podal Jeremiáš. Od zadního stolu se zvedl Krochta Moskyt, liscannorský starosta a čaroděj. “Už nemusíš jezdit daleko, Nurnská družina sídlí zde. Pověz, proč tě kroky osudu zavedly k nám? Čeho si žádáš?”, zavalil otázkami příchozího. “Jak už jsem říkal, sem posel a mám pro vás práci, která hodí nějaký ten zlatáček”. Náhle se krčmou rozhostilo hrobové ticho. “No tak mluv, na co ještě čekáš?”, vykřikl Arkuss do ticha a ostatní se přidali. “Kde to je?”. “Říkal už za kolik?”. “Mluv, člověče!”. Překřikovali se navzájem. “Hou, hou, ne tak zhurta, ještě mi vylijete žejdlík”, bránil se příchozí. “Já vám mám jenom vyřídit, abyste se dostavili do mallikornského města Isselu a tam se voptali nejvyššího soudce naší justice, ctihodného pana Caledona, vo co jako de, páč je to hrozně tajný. Já sám vim jenom, že de vo nějakýj mord, co prej spáchal jeden šlechtic vod nás. Márius, Márius zvaný Kňour, tak mu prej říkaj”, rozpovídal se koňák. Již značně podnapilý Arkuss, který se zájmem poslouchal, náhle povstal a vykřikl: “Statečný Arkuss se nezalekne ničeho, škyt, pojedu třebas i na vokraj světa, jen když mi z toho kápne pár žlutášků”. “Jasně”, přidal se Harez, barbar, co přitáhl do Liscannoru odněkud z východních plání a který se hned bezhlavě hrne do všeho, co mu osud nachystá. “Zejtra jedem, vid’, Arkussi?”. “Jasňačka, a všem rozbijem huby”, rozohnil se Arkuss. “Kdo chce s náma jít, tak ať zejtra po rozbřesku čeká před hospodou”, mluvil stále Harez. “Tak to se musí zapít. Hej, hostinskej, dones tu svoji frndžalici, co ji páliš ve sklepe ze švábů”, zvolal znovu Arkuss.

Luna, zrcadlící se v potůčku, došla na polovic své dlouhé pouti a byla svědkem, jak se potácející postavy rozcházely do svých domovů.

* * *

První paprsky vycházejícího slunce probleskovaly mezi stromy na obzoru a jako bájní bojovníci ve zlaté zbroji s ohnivými kopími trhaly ustupující mlhu na kusy.

...již značně podnapilý Arkuss...

V ranním oparu se začali před hospodou trousit první dobrodruzi. Sedlali koně, kterým šla od huby pára, a čekali na opozdivší se druhy. Sešlo se jich celkem devět, devět hrdinů jako za starých časů. Jako první přišel Harez, barbař a válečník. Jeho černé husté vlasy vlály ve větru. “Zdráv buď, Eodeli”, pozdravil nového příchozího. “Ty taky”, odvětil zarmouceně trpaslík. “Co ti je?”. “Ale, Wulpin chce jet taky, teď šla za starou Chinskou, jesti by nám nepohlídala děcko”, drbal si trpaslík ježatá vousiska barvy plamene. Na to dorazil Krochta spolu s Nervorem a Melchizedechem. Krochta ponejprv nechtěl jít, ale doma ho to už nebavilo, tak si to rozmyslel. Ten vyšší po jeho pravém boku, to byl Melchizedech, elfí kouzelník, který pořád stál ve stínu Krochty čaroděje. Ten menší, Nervor se jmenoval, bratr dobráka Ladota, budiž mu země lehká, se ani v nejmenším nepodobal nikomu ze své rodiny.

Odkudsi se vylouppl štíhlý elf s lukem a toulcem na zádech v zelené kamizole. Jeho blankytné oči, pořád veselé a zářící zpod hřívky dlouhých havraních vlasů, těkaly po ostatních. Z hospody pak vylezli poslední dva opozdilci, mohutný a širokoplecí kroll jménem Burbbag a Arkuss, malý hobit, co věčně páchne pálenkou. Mastné vlasy měl sepnuté čelenkou a vypoulené oči zíraly na mohutné pletence svalů, které Burbbag protahoval v ranním světle po těžké noci.

“Nazdar, vožralové”, přivítali je ostatní. “Než vyjedem, měli bysme zvolit vůdce”, prohlásil Melchizedech a začal vytahovat ze svého batohu pergamen,

prasečí krev v lahvičce a husí brk. K velkému překvapení získal vůdcovství Arkuss, a hned se na své vítězství napil z lahve, co mu čouhala z kapsy. “No táák, na cò eště čekáme, vpřed”, zakřičel novopečený vůdce.

* * *

Pod hustými dubovými větvemi, tak na tři dolety šípu z Darlenova luku od Isselu, čekala skupina hrdlořezů. “Hej, Gribble, za jak dlouho tudy ty liscannorský prasata pojedou?”, zvolal trpaslík zakutý v železe a jeho plešatá hlava s pramenem vlasů na temeni se leskla potem. Tázaný se otočil, zpod velikého černého širáku se na trpaslíka šklebila mrtvolně bledá tvář. V kostnatém obličejí s páskou přes oko se dala jen stěží poznat příslušnost k elfí rase. Zbylým okem loupl po trpaslíkovi s těžkou bitevní sekerou na rameni a řekl chladným hlasem: “Za chvíli, Bachore”. “Hele, Gribble, tadydlecten kouzelnicej, co nám ho dal Márius, ať nám píchne, říkal něco, jak je můžem sejmut ze zálohy”, řekla žena s chraplavým hlasem. Kónická helma s koňským ohonem a šupinové brnění dodávaly ženě bojového vzezření. “Tak ať to vyklopí”, mluvil pomalu Gribbl. “Ta čubka Layla chce zase dostat Gribbla do postele”, pomyslel si trpaslík. “Když se mě budete držet”, řekl dotazovaný kouzelník, “budete neviditelný”. Pak si začal splétat své dlouhé vlasy do copu. “Brej nápad, Měkejši”, počastoval ho člověk ležící na zemi s rukama pod hlavou a cumlající stéblo trávy. Kožená brigantýna s ocelovými cvoky, náholenice a helma s hřebenem dávaly znát, že se jedná o zběha z Mallikornské pěši. “Neříkej mi Měkejši, Wisi, menuju se Saltas”, rozzlobil se kouzelník. “Drž hubu, Saltasi, nikdo na tebe není zvědavěj”, vykřikl poslední člen bandy. Malý hobit v hadrech žebráka, který měl na cestě podle plánu zastavit Nurnské. “Připravte se, za chvíli tu budou”, zvolal Gribbl, vůdce rabiátů. Sám pak zaujal místo vedle Saltase. Široce se rozkročil a z pochev na ramenou vytáhl dvě lesklé, široce zahnuté šavle. Z druhé strany se postavil trpaslík Bachor se sekerou stále na rameni. Layla se postavila se svým kopím po boku Gribbla. Jako poslední se ze země zvedl Wis, zkusmo máchl palcátem a zaujal místo v druhé řadě. Ten hobit v šatech žebráka stál již drahnou dobu na cestě. Podivnou zubatou dýku schoval v rukávu. Saltas vykřikl zaklínadlo, vzduch se podivně zavlnil a celá skupina najednou zmizela.

* * *

A tak na místo pod mohutnými duby dorazili nic netušící Nurnští. “Velkomožnej pane”, blekotat jakýsi žebrák u cesty, “Podarujte nebožehého slepého mrzáka”, sápal se ten otrapa na prvního přijíždějícího. Včele jel na mohutném oři Krochta, tomu se žebrák zželelo a hodil mu pár stříbrných mincí. Žebrák je v letu zachytil. “Za vaší dobrotu, pane, vám řeknu něco velmi důležitého, ale jen pro vaše uši”, řekl ten žebrák záhadně. Důvěřivý Krochta se na koni v očekávání sehnul až k žebrákovi. “Ááá, ty svině!”, protnul Krochtův výkřik ticho. Ostatní nevěřičně zírali na jílec dýky, který mu čouhal z žeber. Krev mu zbarvila košili do ruda. V

tomto okamžiku se vedle překvapené družiny objevila skupina na první pohled ostřílených zabijáků. “Burbbagu, vem to zleva”, zareagoval jako první Eodel a začal organizovat obranu. “Melchizedech, za mnou jít a zrychlit ty mě”, zaburácel Burbbag. Dettor s Nervorem sejmuli ze zad své kuše. “Bachore, sejmi toho trpajzlika”, řval Gribbl z druhé strany, “Wisi, toho barbara. Laylo, tamhletu černovokou couru. Chcípněš zmetku!”. Sám nabíhal na Burbbaga. Svist Darlenova šípu zazněl Krochtovi u ucha. Utíkajícímu žebrákovi se podlomila kolena.

Gribbl svými šavlemi prorazil Burbbagův kryt a čerstvá krev krollovi potřísnila obličej. Na tváři se mu objevil šílený škleb. Eodel vykryl ránu těžkou sekerou svým topůrkem a udeřil Bachora okovaným jílcem do nechráněné hlavy. Layla vrhla své kopí proti Wulpin, ta ale uhla a ťala z otočky do nechráněného boku. Wisův řemdih roztočený nad hlavami všech se spustil jako jestřáb do Hareze a síla úderu odhodila barbarův štít do trávy. Dvě šipky z kuše se zaryly Layle do prsou a do stehna. “Gribblééé”. To bylo to poslední, co vykřikla. Rozzuřený bílý elf stále dorážel na Burbbaga jako smečka vlků. Těžce zraněnému Burbbagovi se dostalo nečekané pomoci od Melchizedecha. Kroll najednou pocítil, jak se jeho okolí mění, viděl, jak se ten dorážející černý bastard zpomaluje. A využil této příležitosti tak, že přešel do protiútku. Druhá Wisova rána zasáhla Hareze do nastavené ruky. Zaťal zuby a udušil výkřik bolesti, a pak širokým úderem ze strany vyhržel Wisovy vnitřnosti. Nevěřicně zíraje na svoje střeva se Wis sesypal k zemi. Bachorovi se ještě podařilo zaseknout sekeru do Eodelovy nohy, jenže v tu ránu mu Darlen proklál hrdlo zeleně opeřeným šípem. Trpaslík spadl na zem a svalil se na bok. Poslední bojující dvojice se míhala v záblescích ocele sem a tam. Burbbag s výhodou magické rychlosti a Gribbl s výhodou dvou šavlí. Jedna šavle ale nevydržela nápor obojručního meče a zlomila se. Meč se setrvačností zasekl do Gribblova ramene a ozvalo se křupnutí, to jak praskla klíční kost. A bylo po boji.

* * *

Místnost v nejvyšším patře soudní věže byla vyplněna skříněmi, které přetékal obrovským množstvím lejster. Muž za stolem, zahrabaný do kupy rozsudků, doznání, zákonů a udání, si povzdchl. “To je zase den”, zakroutil hlavou. “Ty dvě čarodějnice, co jsem je usvědčil na mučidlech dole ve sklepě, mi daly nejvíc práce”, pomyslel si. “A teď do toho tenhle Márius, co zapích prvního radního. Blbec jeden, když chci někoho odstranit, tak to dělám s rozumem”, povídal si pro sebe vrchní soudce, ctihodný Caledon. Ozvalo se zaťukání, do místnosti vešel jeho osobní sluha a pravil: “Pane, jsou tady ti Nurnští, co mají přivést pana Valana z jezer, který pak bude svědčit proti Máriovi”. “Sem s nima, už na ně čekám”. “Ale pane, jejich vůdce je mírně indisponován”. “Cože?”. “No, no, je prostě vožralej a blekotá něco, že je Arkuss vůdce a že už je tady”. “Prosím tě, nepouštěj ho sem, nebo mi to tady všechno pobleje. Jo, a vysvětli jim všem, že sem maj přivést toho Valana do zejtrka, protože zejtra zasedá soud. Já mám ještě spoustu práce s těma čarodějnicema, pořád se cukaj, že prej jsou nevinny”.

* * *

Družina vyjela směrem na východ od Isselu. Projížděla krajinou plnou dubových hájů a rákosím zarostlých rybníků. “Jak je to ještě daleko?”, zeptal se Nervor, kterému se jízda na koni moc nelíbila. “Kousek”, řekl Krochta. “Jo, a dávejte pozor, nedaleko je Máriovo panství”.

Dojeli až na rozcestí. Vydali se severní cestou, která vedla k Jezerům. Na jižní cestu pohlíželi s neklidem, protože vedla k horám, kde sídlil Márius. Zpod větví stromů probleskovaly paprsky slunce, odrážející se od vodní hladiny. U břehu velkého jezera stál veliký dům obehnaný zdí.

* * *

“Hej, nespí, Melchizedechu, a podej mi ty raky”, zavolal přes celý stůl Harez a tvář se mu leskla mastnotou. “Mně taky”, ozvala se Wulpin a nahlas si řihla. Kouzelník ani nezvedl hlavu, jen číše cinkla o podlahu a víno jako krev se rozlilo po zemi. Eodel s plnou pusou pečených ouhořů řekl: “To sam sa přežral”, a vyklepal zbytky jídla z vousů. “Dobrou hostinu jsi nachystal, pane”, otočil se Krochta na muže v bohatém oblečení. “Mě též těší, že vám mé skromné dary jezera tak chutnají”, oplatil kompliment ten muž.

“Pomóóóc, už sou tady!”, vtrhl nenadále jeden sloužící do hodovní síně, “Jsou to pochopové Kňoura, eeh, totiž Mária”.

Za chvíli už Nurnští stáli v bojovém šiku v zahradě a vyčkávali. Rozhodli se totiž chránit zídku a její branku. Už bylo poznat jednotlivé obličejy. Jejich helmy odrážely paprsky slunce. Postupovali opěšalí. V čele šel mohutný, asi dvousáhový barbar v černém kaleném brnění. Helma se zahnutými býčími rohy měla spuštěné hledí. Po jeho levici kráčelo pár žoldáků, především trpaslíci v drátěných košilích až na zem, s kulatými dřevěnými štíty přehozenými přes rameno, a těžkými dvousečnými sekerami, motykami a palcáty v rukou. A po jeho pravé ruce šlo několik lidí ve stejných červených přehozích, které měli oblečeny na pancíře. Každý nesl v ruce kopí a štít. Náhle jejich vůdce, ten obr, vykřikl: “Do útoku!”. “Toku, oku, ku”, vracela se mu ozvěna z okolních kopců.

* * *

Zahrada byla poryta mrtvolami útočníků. Pár se jich snažilo utéct, ale šípy byly rychlejší. Nikdo nepřežil. Krev zbarvila trávu do ruda. Všude okolo se povalovaly useklé údy ještě svírající své zbraně, rozsekané mrtvoly ležely na puklých štítech. Nurnští, díky bohům, přežili všichni, ale byli zle posekáni.

“Ten barbar si prosekal cestu až do baráku a tam šeredně posekal majitele domu, než ho Krochta sejmul. Ted’ už je v pořádku, ujala se ho ranhojička Wulpin”, oznamoval Harez.

Služebnictvo začalo odklízet mrtvoly sežehlé blesky a rozsekané na kusy chladnými zbraněmi. Někteří měli v sobě až šest šípů. “Moc se mi to tady nelíbí,

asi bychom měli jet ještě dnes”, pravil poraněný Valan. “Dobře, ale pojedeme na koních a vy se budete držet uprostřed”, řekl Darlen a ucpával si kusem hadru díru na boku. “Já vás zneviditelním”, řekl Krochta, “Tak se nám pojede líp”.

* * *

Jeli zpět do Isselu tou cestou, kterou před chvílí přijeli. Když však projížděli okolo rybníků, vyletělo z rákosí pět šípů. Ty neomylně zasáhly vpředu jedoucí válečníky Burbbaga a Hareze. Burbbag, již notně zraněný, se začal krýt za ostatními, ale v barbarovi se zpěnila jeho divoká krev. Sám vjel na koni přímo do rákosí a hnál před sebou vyděšené hobity, kteří se už nezmohli na odpor. Po chvíli vyjel ven, utřel meč do trávy a řekl: “Je po nich”.

Pochod

Harez

Jdem, a bůh je s námi, kráčíme smrti vstříc
Brzo už nové jizvy ozdobi nám líc

Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš
Zalezlý je jak pes v křoví, kdo zaslech pochod náš

Tak potoky krve pro slávu potečou
Pro větší slávu boha nás k věčnosti zanesou

Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš
Běž tam, kde velikost navěky vyzískáš

Svůj meč u pasu z nás každý nosí rád
Kdo má jenom okrasu měl by z cesty se nám dát

Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Kdo vůni krve znáš
Hleď a také zbrani svojí napít řádně dáš

Úpění a praskot kostí, krve bublání
Věnujem našemu bohu nepřátel strádání

Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Tak strach se zahání
Se sklopeným ocasem před námi uhání

Tak žijeme bojem by bůh se viděl v nás
Kdo prolil potoky krve život nepropás

Harr Ghned, Bragh Drhu Zreb
Bůh dohlédne na nás
Vždy rozsévát smrt na bojišti to je krása krás

Cestou se už nic nestalo, a tak dorazili až do Isselu. Projeli branou a zamířili k soudní věži . Tam předali pana Valana pod ochranná křídla soudce Caledona. Ten jim vyplatil dohodnutou sumu peněz a vyprovodil Nurnské ven. “Dneska už domů nepojedu, jsem utahanej”, řekl Nervor. “Já taky ne”, přidala se Wulpin. “Tak tady přespíme v hostinci”, přisadil si Eodel. “Znám tu jednu prima hospodu, U Nacucanýho švába. Nebo slimáka?”, přemýšlel nahlas Dettor. “Tak na co čekáme?”, zahromoval Burbbag. Cestou k Nacucanému švábovi nebo slimákovi, když míjeli náměstí, spatřili tesaře, jak stavěli nějakou konstrukci. “To bude asi šibenice, co?”, dovtipil se Krochta...

VI. Dvě dcery

[Dešten 1048 Burbbag Šestý]

Bylo to začátkem deštna. Jaro už bylo na vítězném tažení krajem, i když paní Zima o sobě ještě občas dala vědět nepříjemným ledovým deštěm, jakoby chtěla ukázat a připomenout svou sílu. Avšak jaro se nedalo zastrašit. A výpady zimy byly stále méně časté. To se projevilo i na okolní květeně, která se začala mít čile k světu. Zelené louky, tu a tam u cesty trs petrklíčů, a na polích lidé, osazující zoranou půdu obilím. V tom všem byla cítit vůně jara.

Od Nurnu přijížděl jezdec. Ledabyly seděl v sedle, dlouhé neupravené vlasy neznající hřeben mu povlávaly ve větru, a do klapotu kopyt si pohvizdoval nějakou barbarskou písničku. Ano, jezdec byl barbar. Usmíval se na celé kolo, protože ani ne před dvěma hodinami dokončil tříměsíční výcvik u mistra Kwaerta, který v Nurnu vyučoval válečnickému umění. A dokončil jej úspěšně. Proto měl takovou radost.

Kousek před sebou uviděl Harez, tak se barbar jmenoval, první střechy Liscannoru.

„Už hodnou dobu jsem tady nebyl“, pomyslel si, „To jsem fakt zvědavěj, co je novýho“.

A ještě na něco pomyslel, i když vlastně na to myslel téměř pořád, na korbel plný hobitího piva, správně chlazeného a s pořádnou pěnou. Takové, jaké uměl natočit hostinský Jeremiáš v hostinci U hrocha. Válečník olízl suché rty a pobídl koně do slabin.

„Vždyť už to není ani míle!“.

U liscannorského hostince byl během chvíle. Seskočil z koně, odstrojil ho a odvedl zadními dveřmi do stáje. Netrvalo to ani půl směny a už bral za kliku lokálu. Avšak něco ho zarazilo. Po cestě k vesnici přijížděla bryčka tažená jedním koněm.

„Kdo to může bejt? Takovejhle kočár nemá v Liscannoru nikdo, jak si pamatuju...“, přemýšlel nahlas barbar.

Zůstal stát s rukou na klíce a čekal. Za chvíli u něj malý vůz zastavil. Další věc, která Hareze překvapila, byl vozka. Vlastně vozková. Na kozlíku totiž seděla žena, což válečníka notně překvapilo. Podle něj totiž má žena sedět doma, vařit, prát a rodit děti, a ne se prohánět po cestách s opratěmi v rukou.

„Mladý pane, prosím vás, jsem tu správně v Liškanoru?“, vyrušila náhle barbara paní na voze.

„Ehm, no... ech... jo, jo... v Liscannoru. Co chce... vlastně, co potřebujete?“, zamotal se trochu válečník, který se musel rychle přeorientovat na to, že nemluví s nějakou ženskou od nich z vesnice.

„Uch, to jsem ráda“, oddechla si dáma a počala slézat z vozu, „Já totiž hledám Nurnskou družinu. Potřebovala bych pomoc“.

Barbar hned zareagoval, poněvadž když někdo Nurnské hledal, tak to většinou znamenalo výpravu: „Jo tak to jste na správný adrese, pañmamino, jako

že se Harez menuju a k Nurnskejm patřím. Pote se mnou dovnitř. Dáme si trochu toho piva a vy mi vypovíte, co že vás trápí”.

Žena byla trochu nespá z divokého válečníka s mečem u pasu, ale pak si pomyslela, že z jejího problému by jí asi nějaký navoněný hejsek z města těžko pomáhal. A ona měla velký problém.

U Hrocha panovala veselá nálada. Hostinský Jeremiáš roznášel pivo asi pěti persónám, na kterých bylo vidět, že už tu nějakou chvíli sedí. Pokud byla paní předtím z Hareze nespá, tak ti, kteří tu seděli, jí na klidu nepřidali. Zvlášť, když jí je Harez představil jako část Nurnské družiny. U stolu seděli: Arkuss Dettor, hobití alchymista a známý notorický pijan, kroll Burbbag, zakutý v ocelové zbroji a s velkým řemdihem, opřeným za sebou o stěnu, Eodel Zivril, malý vousatý trpaslík s šátkem na hlavě (s uzlem podivně uvázaným dopředu), a také kouzelník Melchizedech, na jehož účet se právě ostatní dobře bavili. Jediný, kdo na první pohled vzbuzoval trochu důvěry, byl liscannorský starosta a čaroděj Krochta Moskyt.

„Nazdar, chaso”, pozdravil ostatní barbar, „Tudlejc dámu jsem potkal před hospodou, která se sháněla po Nurnskejch. Vypadá to, že od nás něco potřebuje...”.

...Eodel Zivril, malý vousatý trpaslík s šátkem na hlavě...

„Tak se, madam, posad'te a povězte, co vás trápí”, ujmul se slova starosta, „A my uvidíme, jestli vám budeme moci pomoci. A ty, Jeremy, přines tady našemu hostu něco k pití”.

Žena, stále nespá, se pomalu usadila ke stolu, uhladila si záhyby své sukně a dala se do vyprávění.

Paní Melanita Vrantová, tak se představila, pocházela z vesnice Tmarsting, nacházející se několik dní cesty směrem na severovýchod. Zde žila na malém hospodářství se svými dvěma dcerami, Melanitou mladší a Glassal. Bylo tomu tak tři čtyři týdny, kdy okolo poledního poslala dcery vyprat nějaké prádlo k potoku. Prádla nebylo moc, asi dva koše, takže čekala, že se tak za dvě hodiny vrátí. Jenže ony nepřišly ani odpoledne, ani večer. Paní Vrantová je šla nejdřív hledat. Myslela si, že třeba někde usnuly nebo že šly na jahody, ale nikde je nenašla. V tu chvíli se o ně začala bát. Doběhla do vesnice za svým přítelem kovářem Tvarou a všechno mu řekla. Ten hned shromáždil několik vesničanů a vyrazili dívky hledat. Nenašli je. Ani toho večera, ani druhého dne, ani třetího. To už byla zoufalá matka na cestě k nedaleké vojenské posádce. Vojáci také vyslali několik mužů, ale objevili to samé, co Tvarovi vesničané. Nic.

Melanita Vrantová sáhla k poslední možnosti. Nikdy neměla k dobrodruhům velkou důvěru, zvláště po tom, co kdysi jedna taková banda přemluvila jejího manžela, aby jel s nimi na výpravu. Už se nevrátil. Avšak ona neměla jinou možnost. Na malý vůz naložila pár věcí, co potřebovala na cestu, a přihodila k nim to, co zbylo po manželovi. Věděla, že se v tom haraburdí najde pár věcí, které mají, zvláště pro dobrodruhy, cenu. Peněz moc neměla, takže doufala, že zaplatí tímhle. Vyrázila.

Zprvu si Melanita myslela, že najde pár dobrodruhů v nedalekém Naglinu, ale měla smůlu. Většina družin byla někde na výpravách, a ty, co objevila, vypadaly, jako že jí za rohem podríznou krk. Věděla, že nemá mnoho času, ale rozhodla se to risknout. Rozjela se do hlavního města. Do Nurnu.

Nurn ji překvapil. Tolik lidí pohromadě ještě neviděla. Všude byla spousta domů, tržišť, zboží z blízka i daleka. Avšak rychle se vzpamatovala. Začala obcházet místní hostince, kde jak známo se dobrodruzi vyskytují nejčastěji. A tam také, hospoda se jmenovala U lišky, jí hostinský poradil. Prý kousek od města, ve vesnici Liscannor, sídlí jakási družina jménem Nurnská, ať se vydá tam, že prý jí pomohou. Rozhodla se.

Mezi tím, co paní Melanita vyprávěla svůj neveselý příběh, dorazili k Hrochovi ostatní členové společenstva. Byli jimi: Nervor Chinský, hobit alchymista, Darlen Moorhed, elfi hraničář, a lidská hraničářka Wulpin Zivrilová, manželka Eodela Zivvila.

„Takže se vám ztratily dcerunky... Mnó, a kolikpak jim bylo roků?“, přerušil nastalé ticho Arkuss a v očích se mu zalesklo.

„Kušuj, vožralo!“, přerušil ho starosta a obrátil se na Melanitu: „To vám, pani, teda vůbec nezávidím. Fakt hrozný. Ale napadlo mě - nemohly ony odejít dobrovolně třeba s nějakou hochama, do kterých se třeba jako zamilovaly a utekly s nima?“

Paní Vrantová chvíli přemýšlela, a pak rezolutně zakroutila hlavou.

„To ne. Já jsem na ně nikdy nebyla kdovíjak přísná. Kdyby za mnou přišly a řekly, že se chtějí vdávat, tak bych jim to asi nezakazovala. A kdyby přesto chtěly

odejít s někým, o kom by si myslely, že by se mi nelíbil, určitě by mi nechaly alespoň dopis”.

„To je asi pravda”, řekl po chvíli Krochta, „Inu, milá paní, my vám asi pomůžem. Ale je tady ještě jedna otázka. Otázka peněz. My neděláme zadarmo”.

Přípravy na cestu Nurnským netrvaly nikterak dlouho a následující den ráno byli ti, co se rozhodli vyrazit, připraveni. Společenstvo tvořili: Krochta Moskyt, Nervor Chinský, Darlen Moorhed, Harez, Arkuss Dettor, Melchizedech a manželský pár Eodel a Wulpin Zivrilovi. Ti, co se měli s kým rozloučit, se rozloučili se svými rodinami a družina společně s paní Vrantovou vyrazila směrem na Naglin.

* * *

Samý prach, hluk ze všudypřítomných kováren; převážně hobiti a trpaslíci. To byl Naglin, město, o kterém se říkalo, že zde žijí nejlepší kováři v Gwendarronu. Nurnští se sice nechtěli příliš zdržovat, ale nikdo z nich se nedokázal ubránit, aby se neprošel po tržišti a nepofídil si nové přezky nebo hroty na šípky. Společenstvo zde také doplnilo zásoby jídla a po odpočinku v hostinci U kovadliny vyrazili druhý den na další cestu. Ta nyní měla vést přes divoké území, kde se v poslední době začaly množit skupiny lapků a lupičů, i když ty zřídka kdy zaútočí na po zuby ozbrojenou bandu.

* * *

„Hej, haló, dobří lidé! Pomozte, pomozte!”, zavolal náhle na družinu muž, který se vynořil v zatáčce zpoza lesa. Nurnští zpozorněli. Už nejednou se stalo, že někdo nalezl na cestě rádoby raněného, kterému chtěl pomoci, a pak byl ze zálohy napadnut jeho kumpány. Všichni si připravili zbraně a opatrně postupovali k volajícímu muži. Ten však rozhodně nebyl návnadou.

Podle zaprášené a potrhane gwendarronské uniformy všichni poznali zle posekaného příslušníka armády. Družinové felčáři Darlen s Wulpin mu ihned ošetřili nejhorší rány a muž se poté, co dostal pořádně napít, rozpovídal o tom, co se stalo.

„Ono toho na vyprávění moc není. Já ještě se šesti muži jsme doprovázeli královského výběrčího daní, pana Obllada, na cestě do pevnosti severovýchodně od Tmarstu. Cesta ubíhala bez problémů a byla to spíš nudná záležitost. Náhle se však všechno změnilo. Před vůz zničehonic spadl strom a z lesa vyběhla jakási skupina. O boji toho moc nevím, protože než jsem stačil vyndat meč, dostal jsem ránu do hlavy a probral se v noci v prachu u cesty. Musíte mě dopravit k nejbližší posádce, abych mohl říct, co se stalo. Obllad je totiž opravdu vysoký státní úředník”, domluvil raněný a prosebně se díval na kolemstojící.

„Hele, vůdče”, obrátil se Krochta na Arkusse Dettora, který byl ze své nedávno nabyté funkce trochu nervózní a musel si při rozhodování notně pomáhat ze své nevyčerpatelné zásoby alkoholu, „To by mohlo bejt něco pro nás. Kdybysme se pustili po stopě těch chlápků a zachránili toho chlapa, tak by nám určitě vyplatil nějakou odměnu... a nehledě na to, že bysme si udělali vočko u královského úředníka”.

„Von to neni vůbec blbej nápad, Moskyte“, přitakal Dettor, „Voni ti chlápci, co je přepadli, budou mít u sebe taky nějaký další lupy. Hej, družino, vyrazíme na ty lapky?“. V odpovědi se ozvalo souhlasné mručení.

Darlen opatrně kráčet pět kroků před ostatními a v lesním podrostu se snažil držet stopy. Ostatní postupovali za ním s rukama na jílcích zbraní, připraveni okamžitě zaútočit. Les před nimi se začal pomalu prosvětlovat. Elfí hraničář udělal rukou znamení, aby zbytek počkal na místě, a sám se vydal prohlédnout si blízkou se mýtinu.

„Sou to oni“, prohlásil potichu Moorhed a začal do písku kreslit nákres, Sou tam ve skále zřejmě nějaký prostory, ve kterých žijou. Venku jsem sice žádnýho z nich neviděl, ale jejich stopy vedou přímo do díry ve skále. Zřejmě odpočívaj po tom přepadení. Tak co, jdem do nich?“.

Melchizedech se nesměle rozhlédl po spoludružnicích: „Já bych mohl nechat proletět mého Rhuie kolem vchodu a nechat ho tam nahlídnout“.

„Dobrej nápad, kouzelníku. Pošli toho svýho palétavce na vobhlídku“, řekl Arkuss.

Malé neviditelné kočky, která je zlostně pozorovala z nedalekého stromu, si nikdo ani nevšiml.

Mladý elf sundal svého černého havrana z ramene a nechal ho vzlétnout, přičemž s ním neustále udržoval telepatické spojení. Rhui zakroužil nad loukou a zamířil k otvoru. Z něho mu však vstříc vyletěl šíp a prošpikoval ho skrz naskrz. Slavný Rhui dolétal.

„Bohové! Muj Rhui, muj havránek. Ty chlapi mi zastřelili havrana! Už nikdy neuslyším jeho tuk, tuk... vlastně krá, krá...“, lkal nahlas Melchizedech, „Ale já vám ukážu. Ted' uvidíte, co to je zabít kouzelníkovi přítele...“.

„Hele, moc se nikam nežeň, Melchizedechu, nebo tě rozstřílí na maděru“, zadržel kouzelníka Eodel, „Pěkně pomalu a opatrně!“.

Dobrodruzi vyrazili. Nebyli by to ale Nurnští, aby vyrazili do boje tupě jako tlupa barbarů. Vždy měli v zásobě nějakou kulišárnu. Tentokrát Krochta zneviditelnil Dettora, který byl připraven s bombou, kdyby se stalo něco nepředvídaného. Ostatní také nevyběhli z lesa a neběželi přímo ke vchodu, ale vzali to pěkně obloukem k skalní stěně a přitlačeni na ni se opatrně přesunovali k ústí jeskyně.

„Raz, dva, tři... ted'!“ , zavelel Krochta a střelci na hrotě s válečníky Eodelem a Harezem vtrhli dovnitř. V tu chvíli se ale stalo několik věcí najednou. Nurnským válečníkům se do cesty postavili dva nepřátelé se zbraněmi v ruce. To by ještě nebyl takový problém, ale špatné bylo, že oba byli urychleni kouzlem. Další, co se stalo, že někdo odkopl křoví, které zakrývalo druhý vchod, a v něm se objevili noví dva protivníci, obsluhující jednoduchý šípomet. Začala mela. Krochta za pomoci svojí magie urychlil Eodela, který se s trpasličí kletbou a barbarovou pomocí vrhl na nepřátele. Darlen s Wulpin zaklekli a ze svých luků začali ostřelovat posádku válečného stroje. Ti jim ale nepříjemně přesně odpovídali. Už

to přestávala být legrace, když tu náhle se ozval výbuch a šípomet i s posádkou se rozletěl na všechny strany. Bylo slyšet podivný smích. Trpaslík s Harezem zatím vyhráli boj v ústí jeskyně a těžce posekáni postupovali dále dovnitř. Zde na ně sice vyběhla další čtveřice lapků, ale dříve, než se jejich zbraně mohly srazit s liscannorskými, byli skoseni Krochtovým i a Melchizedechovými blesky. Družina chvíli stála v očekávání dalšího útoku, ale vypadalo to, že je po boji.

„Tak, bando, teď to tady pořádně prosmejčíme, jestli tady ty bídáci nenechali nějakou zlatku a toho zajatce“, ozval se odnikud Dettor.

* * *

„Nakonec se ta odbočka docela vyplatila“, pronesl potichu Darlen ke svému společníkovi na hlídce, „Ty mladý lapkové toho stačili nashromáždit docela slušnou spoustu a úředník nám slíbil taky docela pěknou sumičku“.

Nervor prohrábl klackem žhavý popel a přiložil něco nalámaného dřeva.

„To máš teda pravdu. Ono mít zavázaného úředníka se taky hodí. Vem si třeba takovýho Kallesteho... kolik nám to už přineslo výprav“.

„To je ale trochu něco jinýho. Kalleste nám nevděčí za život. Pro toho jsme udělali pár práciček, který vyšly. Máme u něho pouze dobrý jméno, nic víc. Kdyby to bylo nutný, tak nás klidně pošle na smrt. Je to přeci jen šéf tajný služby Gwendarronu“.

Oheň se pomalu rozhořel a vytvořil stíny na tvářích hlídky. Chvilku oba mlčeli. Pak se znovu ozval Nervor: „Co si myslíš o těch holkách, Darlene? Já mám za to, že už jsou někde s nějakějma svejma milencema a užívaj si tak, jak se užívá život bez mámy za zadkem“.

...na hrotě s válečníky Eodelem a Harezem vtrhli dovnitř...

„To je klidně možný. Hlavně to ale neříkej před starou paní. Ona sice vypadá, že to všechno nese strašně statečně, ale často ji slyším v noci vzlykat“, odpověděl mladý elf a po chvíli dodal: „No, a zítra se přesvědčíme co a jak. Mám pocit, že bychom měli zítra dorazit do Tmarstingu“.

* * *

Vesnice Tmarsting se nacházela u samých hranic Gwendarronského království a spadala pod panství šlechtice a královského zmocněnce Mendefara Tmarsta. K jeho lénu patřilo ještě několik vesnic a také jeho tvrz, okolo které se rozkládalo malé městečko. Život ve zdejších krajích, stejně jako v jiných pohraničních oblastech, nebyl jednoduchý. Byl naplněn převážně prací a častým špatným počasím.

Nurnští dorazili do Tmarstingu asi tak dvě hodiny před západem slunce. Ubytovali se u paní Melanity a po krátkém odpočinku vyrazili do místního hostince shánět informace. Paní domu zatím začala přivádět od sousedů domácí zvířectvo a dobytek, které u nich nechala hlídat, než odjela. O jejich dcerách nikdo nevěděl nic nového.

Dobrodruzi zatím v hospodě způsobili svým zjevem malý rozruch. Místní lidé byli sice zvyklí na ledacos, ale když se otevrou dveře a do lokálu vejde po zuby ozbrojená banda zaprášená desetidenní jízdou, tak většinou každý si jednou rukou chytí měsíc a druhou sevře rukověť dýky. Nikdo z Nurnských ovšem nechtěl vyvolávat žádnou bitku nebo rvačku. Přišli sem pro informace a také spláchnout prach z cest.

Po návratu do Melanitina domu si družina před spaním ještě chvíli sedla a probírala, co se dozvěděla. Nebylo toho moc. Nikdo z vesnice nevěděl nic, co by mohlo přispět k objevení zmizelých dcer paní Vrantové. Ze štamgastů v hospodě bylo cítit, že se něčeho bojí, a většina z nich nezůstala u svých pucláků moc dlouho po setmění. Až trochu podnapilý místní kovář Tvara jim prozradil, čeho že se to všichni bojí.

„Vlci, pánové, jsou to vlci, co v lidech vzbuzuje strach. A ne lecjaký ratlíci. Lidi u nás jsou na normální vlky zvyklí, dyž tady žijeme na hranici a kousek támhle začínají hory. Tihle nejsou obyčejný. Mají červený vočiska a každý z nich vydá za půldruhýho normálního vlka“.

Tvara přerušil vyprávění a zhluboka se napil.

„A jak je to asi tak dlouho, co se ty potvory začaly tady v kraji objevovat?“, povzbuzoval kováře k dalšímu hovoru liscannorský čaroděj Krochta Moskyt.

„Nó, začalo to asi tak před měsícem, před půldruha. Když se mladej Žitík zrovna vracel z pastvy. Bylo už pozdě, slunce zapadlo, ale vidět ještě jakž takž bylo. Abyste rozuměli, Žitíkové nejsou žádný boháči. Mladej hnal domů asi tak pět kravek a jedno tele. Jo, no abych se vrátil k věci. Najednou kde se vzali, tu se vzali vlci. Kolik jich bylo přesně, to jsme se nedozvěděli, ale podle stop jich mohlo bejt tak maximálně pět, šest. No, co vám budu povídat. Mladej se úplně pokousanej zachránil útekem na strom a z toho jeho stádečka vlci na místě zabili dvě kravky a to tele. Ty tři zbylé kusy jsme našli zaběhlý až druhej den. No a zajímavý na tom

ještě je, že když jsme našli ty mrtvý kusy, nebyly vůbec vožraný. Jenom trochu. Jako by si kousli tady a támhle. Jako by zabíjeli jen tak. Jo a ještě prej maj takový divný voči. Takový žhavý. No a vod tý doby se tu objevujou, potvory. Dokonce i do Tmarstingu se odvázej. Mně to přijde, jako by nás chtěli strašit”.

Eodel se nejprve přesvědčil, že paní Vrantová není v doslechu, a tichým hlasem poznamenal: „A co když si je vodnesly zrovna tyhle potvory, co se jich tu každéj bojí? Třeba jsou to služebníci nějakýho vlkodlaka, co se usadil tady v lesích a teď je vysílá na lov nezkaženejch panen”.

„Sru... glo... chrch...”, zapojil se na chvíli do debaty vůdce Arkuss a zase spokojeně usnul spánkem opileckým.

„Ach jo”, pomyslel si Krochta při pohledu na slintajícího hobita, „To máme zase jednu velitele”.

A potom dodal už nahlas: „No, doufejme, že se těm holkám nic takovýho nestalo, i když časově by to docela sedělo. Ty holky se taky ztratily asi tak před měsícem. Já bych se teď docela vyspal a ráno bysme mohli prohledat nejbližší okolí. Co vy na to?”.

Družina mu odpověděla souhlasným mručením.

„Já akorát ještě skočím naštipat nějaký dřevo, než půjdem spát”, zakončil poradu Darlen Moorhed.

„Tak, to by nám mohlo stačit”, proběhlo mladému hraničáři hlavou a spokojeně přešel pohledem slušnou porci dřeva. Zasekl sekeru do velkého špalku a začal si protahovat unavená záda, když tu náhle zpozorněl. Nevěděl, jestli něco zaslechl, nebo to byl pocit, který člověk získá, když velkou část života stráví v lese. Ale věděl, že ho někdo pozoruje od nedaleké vysoké zídky. Děláje jakoby nic, se opásal mečem, který před prací odložil, nabral plnou náruč dřeva a pomalu se vydal k domu. Jakmile ztratil zídku z dohledu, opatrně položil svůj náklad a už s vytaženou zbraní se tichým během vydal k inkriminovanému místu.

To, co uviděl, ho notně udivilo. Ve stínu ohrady se krčili dva mladíci, podle vzrůstu ani ne devítiletí, a o něčem se potichu dohadovali. Nebyl problém je překvapit, takže kdyby chtěli utéct, museli by projít přes jeho meč.

„Ale, ale, mladí pánové, copak tady děláme v tuhle noční hodinu?! Tohle není dobré místo pro procházky při měsíčku. Jestli někdo udělá pohyb, co se mi nebude líbit, tak ochutná moje ostří! Teď se pomalu zvedněte a ruce za hlavu... Tak, tak je to správně... A teď se vydáme vysvětlit mně a mým přátelům, proč se tady takhle schováváte”.

Kromě opilce Arkusse se všichni shromáždili v největší místnosti domu a byli překvapeni, proč že je Darlen vytrhl ze začínajícího spánku.

„Kurňa cucky”, zařval opilec Dettor a nervózně zakoulel očima.

“Výslech, bude výslech”, zajásal krvelačně Eodel, trpaslík s pochybnou minulostí a oba zajatci dostali strach.

„Nó, jen klid, snad to nebude tak strašný, panáči“, uklidnil spoutané nešťastníky Darlen, taktéž osoba s pochybnou minulostí, „Teda když nám všechno vyklopíte“.

Vyklopili. A tak se družina dozvěděla o jistém panu Hnarghovi, který dle všeho žije sám v chajdě v hlubokém hvozdu a doprovází jej pes neobvyklého vzrůstu. A někteří vesničané, kteří se odvážili hlouběji do nitra lesa dokonce tvrdili i něco o smečce vlků.

„No jasně, vlkodlak! To je jasný jako že sem si už měsíc neměnil spodky“, odtušil barbar Harez.

Nurnští se po sobě významně podívali.

* * *

„Tak támhle za tím kopečkem je údolí a v něm jsem viděl starou chajdu“, potichu promlouval k družině Darlen, sdělující jí, co objevil jakožto předsunutá hlídka.

„Myslíš, že by tady moh sídlit ten vlkodlak, jak nám o něm říkal Tvara... ehm, jak že se jmenoval?, obrátil se na průzkumníka Nervor Chinský.

„Hnargh... jo, jmenoval se Hnargh“, chvíli pátral v paměti chodec, „No a polohou by to sedělo. Takže jestli tomu kováři věříme, tak jsme na místě. Ale je možný, že nás poslal někam jinam. Kdo ví...“, dopověděl hraničář a jen tak mimoděk, aniž by tomu jeho mysl věnovala velkou pozornost, zkontroloval letky na jednom ze svých mnoha šípů.

„Mně se to nelíbí. Tady něco smrdí. Hodnej vlkodlak, kdo to kdy slyšel!“, přidal se do debaty Eodel a jeho těkavý pohled na všechny strany dával tušit, že ho matka příroda neobdařila přemírou statečnosti.

„He, he... smrdí to, jo?! Leda tak tvoje fusekle, trpaslickej“, ozval se piják Arkuss, který zase po své ranní lahvi překypoval odvahou až moc, „Prostě tam vlítnem a tu chajdu vyhodíme do vzduchu... he, he“.

„Ty držko jedna vožralá, já ti...“.

„Tak dost!“, přerušil začínající hádku Krochta, „Arkussi, začni se, sakra, chovat jako vůdce. Jestli tady na sebe budete rvát, tak o nás budou za chvíli vědět všechny sojky bonzačky v okolí“, uklidňoval dále ty dva čaroděje, přičemž narážel na svou oblíbenou pohádku z dětství.

Rozvášnění dobrodruzi ztichli jako pěny.

„Co, kdybysme vyrazili? Myslím, že všichni víte, co máte dělat. Válečníci doprostřed, střelci na kraj družiny, ale střilet až na povel“, řekl Krochta.

Všem bylo jasné, že nemyslí povel vůdce, ale svůj...

Skupina dobrodruhů sestupovala po mírném svahu do malého údolí, kde na břehu potůčku stál malý srub. Pomalu a napjatě se všichni přibližovali.

Obydlí bylo malé, jeho půdorys měl sotva několik čtverečních sáhů, a sousedilo s malou, ale udržovanou zahrádkou. Z komína stoupal k obloze slabý proužek dýmu, což znamenalo, že zdejší obyvatel nebo obyvatelé budou buď doma, nebo nebudou daleko. Všichni se zastavili a zrakem prozkoumávali okolí. Vše vypadalo malebně a klidně, avšak ne dlouho.

Zpoza domu pomalým krokem vyšel vlk. Opatrně dával tlapu před tlapu a jeho naježený hřbet a občas vyceněné zuby vypadaly hrozivě. Byl to jistě jeden z největších vlků, se kterými se družina kdy setkala. Došel až před dveře domu. Zastavil se tu a se svaly napjatými jako ocelová pružina pozoroval přichozí.

„Bud'te zdraví, pánové...“, ozvalo se náhle dobrodruhům za zády.

Všichni se v úleku rychle otočili a hlavice šípů začaly mířit na nový cíl. A nehledali dlouho. Zpoza jednoho ze stromů vystoupil muž. Nebyl vysoký, jeho postava ukazovala na šlachovitého hbitého člověka. Oblečen byl ve starých obyčejných tisíckrát vyspravovaných šatech a hlavu měl porostlou hustými černými vlasy i vousy. Prohlížel si družinu bystrým zrakem.

„Co vás přivádí k mému domu? Nevypadáte na pocestné, kteří jdou jen tak kolem“.

„Ehm, hledáme pana Hnargha. Posílá nás za ním tmarstingský kovář Tvara“, odpověděl za družinu Darlen a pomalu sklonil svůj luk.

„A copak chcete od pana Hnargha?“.

„Potřebovali bysme radu“, přidal se do rozhovoru vůdce, „Po kraji se tady potulují vlci a pan Hnargh by měl mít o vlčích jako takových docela rozsáhlé znalosti“.

Muž vypadal, jakoby si poslední větupomalu říkal sám pro sebe: „...rozsáhlé znalosti... pché... velice diplomaticky řečeno“, mumlal a potom dodal: „Ano, mám v této oblasti rozsáhlé znalosti. Záleží na tom, co chcete vědět. Avšak nemusíme naše záležitosti řešit se zbraněmi v rukou. Pojd'te, sedneme si a vyřešíme naše záležitosti jako civilizovaní lidé“.

„Jako co?!“, obrátil se harez na Wulpin, stojící po jeho boku.

Družiníci seděli před srubem a pozorně naslouchali vyprávění postaršího muže, jemuž u nohou ležel obrovský vlk. Ten občas zvedl hlavu a krátce zavětlil. V okolí se ovšem nenacházelo nic, co by zasluhovalo jeho pozornost, tak opět položil svou velkou hlavu pohodlně na přední nohy.

„...no, no, a takto jsem se nakazil lykantropií. Naštěstí jsem této nemoci nepropadl naplno a dokážu své pudy částečně ovládat i ve vlčí podobě. Ale vysvětluje to lidem. Tvara mě kdysi dávno zachránil před zlynčováním a pomohl mi uprchnout do lesa. A abych pravdu řekl, docela se mi tu zalíbilo. Až donedávna. Z mojí smečky se pomalu začali ztrácet moji vlci. Nejprve jsem si myslel, že je zastřelili hlídači stád, ale jedné noci odešli všichni, až tady na Huraje. Hledal jsem je, ale oni jakoby se do země propadli. Až jednou jsem zahlédl Grryla. Zastavil se a chvíli jsme si hleděli do očí. Cítil jsem, že se v něm cosi změnilo. Čísela z něho zuřivost a vztek. Krví podlité oči těkaly ze strany na stranu. Brr, šel z něho strach. Poté se sebral a odběhl. V poslední době jsem viděl mnoho jejich stop. Běhají jako šílení po lese a zabíjejí vše, co jim přijde do čelistí. Zabíjejí ale i když nemají hlad, a to mě děsí...“, zakončil své vyprávění Hnargh a nervózně přelétl zrakem okolí.

„Fíha, v tom bude určitě nějaké velké temné lesní kouzlo“, rozmluvil se náhle kouzelník a družinový blb v jedné osobě, elf Melchizedech, „To já znám. Doma o tom mám takovou šikovnou knížečku, která...“.

„Zadrž, Melchizedechu, zadrž“, skočil elfovi do řeči Darlen, který věděl, že by všechny čekalo zdoluhavé vyprávění o ničem. Kouzelník měl sice rozsáhlé znalosti o spoustě věcí, ale většinou se tak nějak netrefil do tématu.

„Máš, Hnarghu, nějaký povědomí o tom, proč ty tvoji vlkouši takhle blbnou?“, zasáhl do rozhovoru barbar Harez, který si nikdy s etiketou rozhovoru nedělal žádné servítky.

„Mnó... možná ano“, odpověděl trochu zmatený vlkodlak, „Vypadá to, že je k sobě někdo připoutal. Někdo jako já, ale mnohem silnější. Je také vidět, že jim dokáže vsugerovat svoji mentalitu a že to bude asi pěkně zlej bastard. Být vámi, tak si dávám zatraceně pozor“.

Druzi se ještě chvíli Hnargha vyptávali, ale ten již nic dalšího podstatného, co by jim nějak pomohlo, nevěděl.

* * *

Společenstvo se zastavilo asi dvě míle od vlkodlakova domu, aby se poradili. Wulpin chvíli pozorovala poněkud alkoholem zmateného Dettora a pak se ho zeptala s trochou škodolibosti v hlase: „Tak co, vůdče, coted' budeme dělat?“.

„Mnó, ehm... já bych teda... sakra, kde mám tu flašku?!“.

„Já bejt váma, tak bych přispěl zase s trochou do mlýna“, řekl Melchizedech.

„Ale dyť ty jseš s náma“, připomněl Krochta.

„Jo? No, to jo, vlastně. Tak já bych se pokusil najít a chytit jednoho toho vlka...“.

„A co by si s ním tak jako chtěl dělat?“, přerušil ho Nervor, „Vyslechnout ho? Che, che, che“.

Celá družina, až na elfa, se začala smát dobrému vtipu.

„Cože!?“ ozvalo se z několika hrdel najednou.

„No, já jsem v jedný šikovný knížečce doma četl o tom, že hraničáři, což je tady Darlen, uměj se zvířatamna mluvit. Takže bysme ho chytli, svázali a přinutili vypovídat. Co vy na to?“.

Odpovědí mu byl pouze výbuch smíchu.

„No, mám takovej pocit, že pokud bysme to chtěli udělat tak, jak tady náš myslitel vymyslel, tak je určitě nemusíme hledat. Táhle běžej a nejni jich, kurva, málo“, uťal všeobecné veselí Harez a už tahal svůj meč bastard z pochvy.

Měl pravdu. Z několika stran se na družinu řítily asi desítky vlčích bestií. Naštěstí zde bylo v lese vidět na dobrých sedmdesát sáhů, takže si jich barbar stačil všimnout včas a družiníci se stačili jakž takž zformovat. Válečníci do popředí připraveni odvrátit útok svými meči a štíty, kouzelníci a střelci za ně. Vystřelil stačil ale pouze Darlen, který měl svůj luk neustále v ruce. Poklekl, zacílil a poslal šíp nejbližšímu vlkovi přesně na srdeční komoru. Ten se dvakrát překulil a zůstal nehybně ležet. Ostatní ale už byli u družiny.

Eodel prvního útočníka odrazil štítem a druhého ťal mečem za krk. Rána mu ale dobře nesedla a pouze svého protivníka těžce zranil. Zvíře, jakoby nehledělo na bolest, zaútočilo a skočilo po trpaslíkovi znovu. Ten mu nastavil zbraň a ta se ponořila hluboko do chlupaté hrudi. Avšak než stačil meč vytáhnout,

první útočník se mu zakousl do stehna. Na pomoc trpaslíkovi přiskočil Arkuss a ze sáhu vstřelil vlkovi šipku z kuše přímo do hlavy. Ta probila lebku s okamžitým následkem smrti. Je s podivem, že muž, který by si před chvílí nedokázal ani nazout boty, aniž by se pletl, která je levá a pravá, se v boji rázem změnil za platného spolubojovníka a ihned věděl, co má dělat. Jakoby mu najednou s počátkem boje všechen alkohol z hlavy vyprchal.

Démon Alkohol

Arkuss Dettor

Tiše tu sedíme, ruku v ruce
Furt smíchy brečíme
V kol se bavíme
Ruce naše špinavé svírají cosi
To malé, tu paní, tu krásku
Toho démona štěstí, zloby
Tu přítulnou slízkou krysu
Svíráme flašku plnou lihu
Vše je krásné, tak otevřené
Připijíme na život, na touhu
Démon se směje
Je v nás, dělá si co chce
Zničí nás
My chcem víc
Mnohem víc
Démona lížeme, cucáme, srkáme, lejeme
Do sebe
On se směje
Směje se našim ránům
Naši beznaději
Směje se do očí
V lihu se svět točí
V jeho očích
Tak na zdraví
Ať slouží

Trpaslík alchymistovi vděčně poděkoval kývnutím hlavy a rozhlédl se po zbytku družiny. Bylo téměř po boji. Poblíž dvojice kouzelníků se povalovala čtyři zvířecí těla sežehlá na uhel magickým výbojem. Krochta i Melchizedech se právě rozhlíželi po dalších cílech pro svá kouzla. Eodelova žena Wulpin právě s výkřikem, který pocházel odněkud z jižních pralesů, zabodla svůj meč do vlčího boku, až žebra zapraskala. Zvíře sebou ještě párkrát škublo a zůstalo nehybně ležet. Bylo zřejmé, že hraničářka zasáhla srdce. Lesní žena však z boje bez zranění nevyvázla. Krvácela z několika ošklivých ran. Jediný, kdo ještě bojoval, byl Harez.

Měl proti sobě starého prošeďivělého vlka, který měřil v kohoutku téměř celý sáh. Kroužili okolo sebe, neschopni zasáhnout jeden druhého. Šedivák však náhle jakoby poznal, že zůstal z celé smečky sám a že jeho život by neměl dlouhého trvání, se bleskově otočil a dlouhými skoky utíkal do lesa. Šipky, jež za ním ze svých kuší vyslali Arkuss s Nervorem Chinským, ho pouze škábly na hřbetě. Bylo po boji.

Družině chvíli trvalo, než mohla pokračovat v cestě Zranění utržená v boji potřebovali dobrodruzi ihned ošetřit, poněvadž by se rány mohly zanítit. Naštěstí léčitelské umění hraničářů Darlena a Wulpin pomohlo škrábance a kousnutí rychle zacetit.

Poté, co Darlen ovázal poslední ránu a udělal nad ní léčitelské zranění, promluvil k družině: „Něco mě napadlo. Co, kdybysme sledovali toho vlka podle stop?! Pokud ho někdo ovládá, bude se chtít vrátit ke svému pánu. Co ty na to?“, obrátil svůj zrak s otázkou na Krochtu Moskyta.

Ten chvíli přemýšlel a řekl: „No, nápad to není špatný a mohl by vyjít. Já jsem pro“.

Pouze Arkuss zamračeně pozoroval Moskyta, který mu pohled bez okolků vracel. Alchymista sklonil zrak a sáhl do svého bezedného batohu pro další láhev, kterou rychle odšpuntoval, a svažil hrdlo pálenkou. Jeho autorita, pokud ještě nějaká zbývala, zase klesla o stupínek níž.

* * *

Hontiz seděl v zahradě a cítil, že se blíží jeden z vlků jeho smečky. I v lidské podobě měl cich jako lovecký pes. Rozšířil chřípí a krátce zavěťřil. Poznal Grryla, svého nejstaršího a nejsilnějšího vlka. Zvedl se a těžkou botou rozšlápl brouka, jehož trápením si předtím krátil dlouhou chvíli. Přemýšlel, co se asi stalo, že jde šedivák sám, bez zbytku smečky. Vlk se pomalu blížil zdivočelou zahradou. Občas zvedl pysky a temně zavrčel. Nelíbilo se mu, že musí ke svému pánu. Hontiz ho okřikl a vrčení okamžitě utichlo. Se staženým ocasem přistoupil. Pán si zamračeně prohlížel dlouhý škrábanec na hřbetě.

„Něco se, sakra, stalo“, pomyslel si a s dychtivostí vědět více položil ruku na Grrylovu hlavu. Obě mysli, lidská i vlčí, se náhle propojily. Trvalo pouze chvíli, než se Hontiz dověděl, co potřeboval.

„Tak oni tě sledují...“, pronesl nahlas své myšlenky, „Tak to jim připravíme pořádné uvítání.“

Pousmál se. Potom se opět zamračil.

„Nejdříve to ale musím oznámit svému pánu“.

Zrak mu sklouzl na vlka, krčícího se před ním. Vzpomněl si, jak ho nedávno za pomoci temného rituálu k sobě připoutal a probudil v něm ty nejhorší sklony. Zuřivost a chtíč zabíjet pro potěšení.

„Zmiz mi z očí, prašivče! Ale ne zas moc daleko. Budu tě ještě potřebovat“.

Starý vlk zakňučel a rychle se ztratil mezi stromy. Hontiz se protáhl a jeho nehty se náhle proměnily ve vlčí drápy. Se zalíbením si je prohlížel teď už vlčím okem.

„Už se těším, až někomu znovu prokousnu krk. Alespoň tu nebude tak strašná nuda”.

Krátkým duševním cvičením vrátil všechno do lidské podoby a pomalu se vydal k břečťanem porostlému domu.

Vnitřek stavení byl vlhký a páchla zde plíseň. Vlkodlak pobýval nerad mezi těmito stěnami, padala zde na něj tíseň. I když se zde daly zažít opravdu zajímavé věci. Vzpomínal na minulou noc, kdy ho do své komnaty zlákala jedna z pánových společnic. Vůbec jí nevadilo, když se uprostřed bouřlivé noci proměnil do děsné vlčí podoby. Obcovala s ním dále, i když se jeho drápy zarývaly do jejích zad.

„Ted' zřejmě odpočívá v rakvi”, pomyslel si, „Nevadí, však ona opět vstane, až zapadne slunce. Nemá ho příliš v lásce”.

Pomalu došel k pánovým dveřím a co nejjemněji zaklepal. Pak stiskl zdobenou, i když už poněkud zrezivělou kliku a dveře se skřipěním otevřel.

Mladému muži chvíli trvalo, než zvedl velké modré oči od knihy, která ležela před ním.

Mile se usmál a řekl: „Pojď dál, Hontizi, pojď dál a posad' se, příteli. Copak tě ke mně přivádí, že mě musíš rušit při studiu?”.

Poté se narovnal, usmál se a čekal na odpověď.

Vlkodlak ten úsměv znal. Nevěstil nic dobrého. Jeho pán nesnášel, když byl rušen. Ale dokázal vše rozčilení, hněv, zabíjení dělat s příjemným úsměvem na rtech.

„Ehm, odpusťte, pane, vyskytl se malý problém”, řekl a, aniž by se posadil, rychle vypověděl to, co vyčetl ve vlčí hlavě.

Mladík při jeho řeči vstal a došel k velikému oknu s výhledem do zahrady. Díval se z něj, i když Hontiz skončil. Bylo vidět, že přemýšlí.

Po chvíli řekl: „Hned, když jste přivedli ty holky z vesnice, jsem věděl, že budou problémy. Nejprve ta nepříjemnost s otcem, a teď tohle. Ta stará fuchtla si zřejmě někde najala bandu žoldáků, aby pročesali les a našli její holčičky. Zajímalo by mě, kde na to vzala peníze. Tyhle bandy většinou stojí spoustu peněz. No, nevadí. Mám plán, jak je trochu překvapit. Oni ti dobrodruzi vždycky rádi zachraňují nevinné panny”.

Muž se odvrátil od okna a pohlédl na Hontize.

„Ted' běž a sežeň toho uječeného blázna Chotara. Určitě s tím svým čoklem pobíhá někde tady v lese a honí veverky. Potom mi přiveďte Melanitu. Potřebuji si s ní promluvit”.

Vlkodlak chvíli stál a čekal, jestli jeho pán nebude chtít ještě něco. Když viděl, že ne, pospíšil si splnit to, co mu nakázal.

* * *

Společenstvo v začínajícím šeru opatrně postupovalo po cestě, na kterou před chvílí zabočila vlčí stopa. Téměř celý den Darlen s Wulpin sledovali sotva znatelné stopy v lesním podrostu. Byl to téměř zázrak, že je nestratili. Nyní to ale vypadalo, že jejich snažení přineslo ovoce.

Netrvalo dlouho a spatřili konec cesty. Všimli si staré mřížované brány, za níž se táhla rozlehlá, ale zdivočelá zahrada. Od vstupu se na každou stranu rozbíhala asi tři sáhy vysoká zeď, která zřejmě obepínala celý vnitřní prostor. Na druhém konci zahrady stál rozsáhlý kamenný dvojpatrový dům, ke kterému se od brány táhla široká pískem vysypaná cesta. V několika oknech se svítilo. S táhlým zavrzáním starých pantů vstoupila družina do zahrady. Pod nohama jim skřípal jemný písek. Náhle se do ticha, které všude panovalo, ozvalo prásknutí biče, po kterém následoval ženský výkřik plný bolesti. Všichni se po sobě poohlédli s otázkou na tvářích a během se vydali směrem, odkud křik přicházel.

Ta scéna byla jako ze špatného snu. Na silné stromové větvi byla přivázána dívka. Její šaty byly na zádech roztržené a na její kůži bylo vidět několik šrámů. Jakási přihrblá šlachovitá postava s rozježenými vlasy svírala v rukou bič a zrovna se chystala k další ráně.

Jako na povel zvedli ti, co je v družině měli, střelné zbraně s úmyslem prošpikovat příšeráka skrz naskrz. Avšak těsně před tím, snad dva tlouky lidského srdce, než stačili rychlé posly smrti vypustit, se na ně postava podívala, vycenila nemyté špičaté zuby v nechutném úsměvu a jedním obrovským skokem zmizela v přítmi zahrady. Šípy pouze proletěly místem, kde před chvílí dotyčný stál a dále byl slyšet pouze zvuk proráženého listí.

Do ticha, které přerušoval pouze vzlykot dívky zavěšené na stromě, promluvil Krochta: „Dávejte všichni pozor a připravte se na obranu. Ten zmetek se může každou chvíli vrátit. Harezi, ty ji odřízni z toho stromu. Ostatní buďte připraveni”.

Barbar přistoupil k dívce a mečem přerázl její pouta. Ta se svalila na zem a vypadalo to, že omdlela. V tu chvíli byla družina napadena. Z jedné strany přibíhali dva vlci. Jeden byl družiníkům starý známý šedivák a druhý byl obrovský lýtý vlk s jasně rudýma očima. Z druhé strany na družinu útočili další dva nepřátelé. První se pohyboval dlouhými skoky a byl to ten, který před chvílí zmizel v lese. Druhý byl malý, ale svalnatý pes, který se sice pohyboval nepřírozeně rychle, ale na první pohled nebyl příliš nebezpečný.

Vlkům se postavili Nervor, Melchizedech a Harez. Proti druhým stál Eodel po boku s Wulpin a Darlenem. Za nimi je svými kouzly podporoval Krochta Moskyt. Arkuss se s kuší skryl do vysoké trávy a pomalu se plazil útočníkům do zad. Nervor zacílil kuš a vystřelil šípku proti menšímu z vlků. Neměl však štěstí. Zasáhl pouze ramene pravé přední nohy. To však dokázalo šediváka zdržet natolik, že alchymista stačil znovu nabít a druhou střelou se nemýlil. I když už byl jeho cíl ve skoku a jeho otevřená tlama směřovala na jeho krk, kudůk se přikrčil a chladnokrevně snad z jednoho sáhu zasáhl vlčí srdce. Vlk sice letěl dál a dopadl na Nervora obrovskou vahou, která jej srazila k zemi, zde však zůstal nehybně ležet.

Litý vlk se vrhl na Hareze a srazil ho k zemi. Mezi barbarovým hrdlem a obrovskými tesáky zůstal pouze válečnickův štít. Celou svou silou se snažil udržet si tlamu od těla. Vlk však vyhrával. Náhle se rudě zablesklo a obluda zakvičela. To elfí kouzelník, někdy také přezdívaný Elfí zadek, seslal kouzlo a vypálil velikou díru do vlčího boku. Toho to nezabilo. Naopak, rudooký obrátil pozornost na kouzelníka. To však stačilo válečnickovi pod ním uvolnit ruku s mečem a vrazit ho obludě zespoda do tlamy. Z huby se vyvalila krev a vlk ztuhl. Pomalu se začal měnit na člověka.

Na druhé straně chtěla Wulpin nakopnout dotírajícího malého čokla. Ten se jí ale bleskurychle vyhnul a zatnul své zuby silou neúměrnou své velikosti do divoščina lýtky. Vzápětí uhnul jejímu meči a začal opět s nepříjemným štekotem poskakovat kolem. Stejně dopadali Eodel s Darlenem. Jejich protivník se jako blesk vyhýbal ranám a pařáty zasazoval soupeřům nepříjemné rány. Náhle se ale útočník prohnul, jako by dostal ránu do zad, a prudce se otočil. Mezi lopatkami mu trčela šipka z kuše. Jeho zaváhání okamžitě Nurnští využili a oba mu zasadili smrtelné rány. Nepřítel padl k zemi a zpod jeho těla vytékala načernalá krev. Z trávy nedaleko vykukla rozchechtaná tvář Arkusse Dettora.

Wulpin se svět před očima náhle zpomalil. To čaroděj za jejími zády ji přispěchal na pomoc kouzlem, jež zbystřuje smysly a urychluje reakce. Okamžitě toho využila. Malinkou chvilku vyčkala, než se k ní čokl připlíží na dosah, a vši silou ho konečně nakopla, až odletěl několik sáhů. Bleskově k němu přiskočila a ranou mečem ho přišpendlila k zemi.

„Sakra, to byl boj“, zaklel trpaslík a opřel se o hlavici meče, zabodlého do země. „Ty snad vylezli ze samotného pekla... Tfu!“ odpívl si směrem k mrtvole.

„Ukažte, kdo jste zraněnej, já se vám na to rychle podívám a musíme rychle dál“, ozval se Darlen a začal ošetřovat rány své i cizí.

Harez s ním souhlasil: „Jo, to jo. Tahle baba vypadá jako jedna z těch holek, co je hledáme. Kdo ví, co v tom baráku dělaj s tou druhou“.

Wulpin se sešla k mladé dívce: „Pojď, vstávej, já ti pomůžu. Jakkap se jmenuješ?“

„Melanita“, ozvala se potichu.

„Tak to je paráda, jednu bysme měli“, pronesl Dettor. „Neboj se, holka, Wulpin se o tebe postará“.

Musíme vyrazit podívat se dovnitř po té druhý...“.

Družiníci se před hlavním vchodem seřadili do bojového postavení, které se používá od počátků dějin Nurnské družiny. Vpředu dva válečníci Harez a Eodel, za nimi čaroděj Moskyt a vedle něho tak, aby mohl střílet, Darlen Moorhed. Dále pak kouzelník Melchizedech a vedle něho vůdce Arkuss Dettor. Jako poslední družinu jistili Wulpin, podpírajíce zuboženou Melanitu, a alchymista Nervor Chinský. Takto vstoupilo společenstvo do podivného domu, kde jak doufali, měli nalézt druhou ze sester, Glassal Vrantovou.

Prošli hlavní vstupní chodbou, na jejímž konci byly vsazeny veliké dubové dveře. Mezi jejími pootevřenými křídly prosvítalo světlo. Družina vtrhla

dovnitř. Nurnští se ocitli v rozsáhlé místnosti, jejíž výška zasahovala až do druhého patra. Na zábradlí ochozu, jež místnost lemoval, byly vytesány kamenné sochy chrličů. Uprostřed se skvěla malá bublající fontána, okolo které byl rozložen obrovský stůl ve tvaru runy U. Nalevo i napravo z místnosti vybíhalo široké schodiště. V čele stolu stálo veliké dřevěné křeslo, ve kterém seděl mladý pohledný muž. Pozoroval se zájmem družinu, měl milý úsměv na rtech.

Pomalů vstal z místa, kde seděl, a promluvil jemným hlasem: „Ale, ale, pánové... proč s takovým lomozem? To neumíte zaklepat?!”

Ze schodišť začaly pomalu scházet dvě bledé ženštiny v bílých přiléhavých šatech. Obě se také usmívaly.

Mladík se podíval na každou z nich a pokračoval dále: „Avšak když už jste zde, posaďte se a dejte si něco na posilněnou. Rád hoduji ve společnosti”.

„Kde je Glassal?!”, zavrčel Krochta, i když také jeho překvapilo to, co zde viděl.

Po zkušenostech zvenku zde čekal spíše rohatého netvora, než mladíka s vybraným chováním.

„Och, ta mladá dívka je nahoře v pokojích a převléká se. Onedlouho se k nám připojí. Vidím, že přivádíte její sestru. Já jsem jí říkal, že zahrada kolem domu je nebezpečná a že se v ní pohybují podivné bytosti”.

Darlen vše pozoroval podél těla svého šípu. Jeho hrot mířil střídavě z mladíka na ženu, stojící u pravého schodiště. Vše vypadalo opravdu klidně. Ale počkat! Co to bylo?! To přece nebyly normální zuby, které zahlédl v ústech té ženštiny.

Náhle mu hlavou projelo hrozné zjištění a zařval: „Upíři... to jsou upíři, sakra!”

Mladík se nemile usmál a spíše už pro sebe mu odpověděl: „No, to není úplně přesné, ale není to také daleko od pravdy”.

Poté roztáhl paže a jeho nehty se proměnily v jako břitva ostré pařáty a zakřičel: „Na ně, děti moje, na ně!”

Ale to už místností letěly první šípy. Ten od Darlena mířil přímo na srdce podivné ženštiny. Ta však v poslední chvíli uhnula a šíp proletěl neškodně okolo ní. Ošklivě se usmála a rozeběhla se na hraničáře, který rychle odhodil luk a vytahoval meč a štít. Pomohl mu Eodel, který se k ženštině přitočil a dvěma ranami poranil ženštinu zle na boku a na stehně. To ji zdrželo a hraničář si stačil vytáhnout zbraň. Společně s trpaslíkem se do ní pustili. Náhle se v místnosti rozblesklo bílé světlo. To si liscannorský čaroděj všiml, že chrliče rozmístěné na ochoze nejsou na ozdobu, ale že se chystají napadnout družinu zeshora. Bílá střela, kouzlo zraňující pouze magické nestvůry, mezi nimi udělala dílo zkázy. Bílé světlo rozervalo jejich duše a na zem dopadla pouze mrtvá těla.

Čaroděj se podíval přes místnost na jejich dřívějšího hostitele. Doufal, že ho magické světlo také zraní, ale nestalo se tak. Ten už neměl na tváři milý úsměv, ale hněv. Rozběhl se na družinu. Daleko se však nedostal. Blesk vyslaný z Krochtova kouzelného prstenu ho zasáhl přímo do hrudi a odhodil ho zpět o několik sáhů.

Wulpin se otočila na Melanitu. Chtěla jí říci, aby odběhla zpátky do chodby, ale slova jí ztuhla na rtech. Dívka byla proměněná a nebezpečně připomínala druhé dvě ženy v místnosti. V tu chvíli dopadl její pařát a téměř roztrhl divoščinu kroužkovou košili. Rána byla tak silná, že ji o pár sáhů odhodila. Wulpin však nebyla z těch, které by se jen tak něčeho zalekly. Druhou ránu odrazila štítem a jílcem meče praštila Melanitu přímo mezi oči. Ta se skácela k zemi.

Mezi oba alchymisty mezitím doběhla druhá ze společnic. Byla sice pošramocená jejich šípy, ale stále velice nebezpečná. V boji zblízka oba rozhodně nevyunikali, ale jejich mrštnost jim dovolovala celkem úspěšně se vyhýbat pařátům.

Harez ucítil účinek stejného kouzla, jako v minulém souboji Wulpin. Viděl, že mladík, kterého Krochta složil bleskem, vstává a rozeběhl se na něj. Tohle ovšem nebyl jednoduchý protivník. Jedním pařátem zachytil barbarovu ruku s mečem a druhým mu ťal po krku. Harez ale ránu v poslední chvíli odklonil štítem, avšak pařát se svezl a roztrhl mu bok. Poté ho jeho soupeř uchopil za opasek a odhodil téměř přes celou místnost. Tam zůstal barbar nehnutě ležet.

Darlenovi se mezitím podařilo zabodnout meč do soupeřčina břicha. Toho využil Eodel a jednou ranou jí usekl hlavu. Darlen však už nemohl pokračovat v boji. Byl vyčerpán a krvácel z mnoha ran. Eodel se otočil na muže s pařáty, blížícího se k němu. Trpaslík sáhl za opasek pro malou lahvičku, ve které byl ukryt mocný elixír. Způsoboval něco podobného, jako kouzla použitá předtím Wulpin a Harezem. Rychle do sebe lahvičku obrátil. To už byl však jeho nový protivník u něho. V poslední chvíli odrazil trpaslík pařáty štítem a mečem, avšak pod tíhou úderů zakolísal. Ale nebyl sražen. Podařilo se mu o dva kroky ustoupit a dostat soupeře od těla. Zhluboka se nadechl a po jeho těle se začaly rozlévat účinky elixíru. Zivril se usmál a vrhl se na soupeře. Teď už to bylo o něco jednodušší.

Krochta společně s Wulpin mezitím svými blesky vyřídili protivnici Nervora a Dettora. Čaroděj se rychle poohlédl, jak se daří trpaslíkovi. Bylo vidět, že Eodel má navrch. Pohyboval se neskutečně rychle a zasazoval soupeři těžké rány. Už už to vypadalo, že právě zasadí tu poslední smrtelnou, když se kolem jeho soupeře zablesklo a on zmizel.

„Sakra, utekl“, pomyslel si čaroděj.

Družina se rozložila ke spánku. Na světle se tak objevila hromada špinavých dek a nevětraných fusaků.

„Ty smrade! Tohle místo sem si vyhlídl já. Pakuj se třeba támhle do bláta, Chinskej!“, zaječel Zivril a hodil si svůj batoh na Nervorovu pečlivě rozloženou deku, čímž přišla na zmar veškerá kudůkova snaha o pododlné lože.

„Ty, ty... Počkej až... Jakym právem, ty zrzavá hlavo?!“.

„Právem lepšího a zasloužilejšího chlapa, hovňousi“.

„Jestli ty seš zasloužilej, tak já sem gwendarronskej král“.

„Drž hubu a koukej se dekovat!“.

„Hovno!“.

„Sráči!“.

Mezi oběma družiníky vzplála stará a nikdy neutuchající zášť. Nervor zrudl a mrštil po Zivrilovi dýku.

“Ty bastarde!”, zachroptěl nenávistně Eodel a popadl sekeru, kterou vzápětí vši silou kudůka rubl.

Zem se zbarvila krví a Nervor se těžce raněn skácel na zem. Zivril znovu napřáhl sekeru.

“Vyser se už na to!”, zařval na trpaslíka Krochta.

Trpaslík t'al a zasadil kudůkovi smrtelnou ránu. Rozhostilo se trapné ticho, Většina družiníků se zvedla a podívala se tázavě na vůdce.

“He, he...“, škytl Arkuss Dettor.

“Jak, he, he?”, rozohnil se Darlen.

“No, he, he a co mám dělat?”.

“Zavraždil tady sprostě člověka a ty seš vůdce”.

Arkuss se zatvářil bezradně a kolem Zivрила se vytvořil hlouček.

“Za tohle se kdysi popravovalo”, vložil se do debaty jinak většinou mlčenlivý Melchizedech.

“Tak jo. Ať každej navrhne, co se Zivrilem provedem, když si s tím tady velkej vůdce neví rady”, ušklíbl se Moskyt.

Zivril se stáhl ke stromu a nasupeně očekával ortel se sekerou v ruce.

“Asi by se měl popravít”, řekl stroze Darlen a očekával podporu ostatních.

Přidal se k němu však jen Melchizedech.

“Takže to skončíme. Všichni viděli, že tady Nervor Zivрила napadl jako první...”, pomalu začal ztrácet trpělivost veterán Krochta.

“Ale dobil ho už na zemi zraněnýho, a to nemusel. Měl by bejt teda aspoň nák potrestanej”, protestoval Moorhed.

“Dobře, tak ponese mrtvolu k řádnému pohřbu do Liscannoru!”.

* * *

Celou noc a celý den trvalo, než byla družina schopná nějaké další akce. Naštěstí v posledním boji neztratila žádného ze spolubojovníků. Melanita, která byla již zase normální, jim vyprávěla, co se vlastně stalo.

V lese poblíž vesnice je přepadli. Vlkodlak Hontiz a podivné stvoření jménem Chotar. Ti je přivedli sem do tohoto domu. Muž, který zde sídlil, se jmenoval Axandert. Nejprve z jejich přítomnosti nebyl příliš nadšen, ale zanedlouho se rozhodl, že mu budou sloužit. Po několika dnech a několika neúspěšných pokusech o útěk se v zahradě objevil jezdec. Jaká byla Melanitina radost, když zjistila, že je to pán zdejších krajů, Mendefar Tmarst. Melanita vše pozorovala z okna a chtěla běžet vznešenému pánovi naproti, ale zadržela ji jedna z Axandertových společnic.

Glassal měla štěstí, protože zrovna zametala před domem. Axandert tam byl také. Mladší ze sester se rozeběhla k Mendefarovi a vrhla se mu k nohám. Žadonila o záchranu. Melanita pozorovala oba muže před domem. Myslela si, že se Axandert na příchozího vrhne, ale ten se s ním dal pouze do rozhovoru. Z útržků a z podoby těch dvou s hrůzou vyrozuměla, že je to otec se synem. Nemluvili spolu dlouho. Axandert se svému otci vysmál. Ten naložil Glassal na koně a odjel i s ní. Od té doby Melanita sestru neviděla. To, co se poté dělo s ní, bylo jak noční můra.

Bili ji, trápili a znásilňovali. Z incidentu, který se stal v posledním boji, si nic nepamatovala.

Poté, co si družina vyléčila rány a trochu si odpočinula, vyrazila na hrad místního pána pro druhou ze sester. Melanitě Nurnští prozatím svázali ruce provazem. Nebyli si jisti, že se nestane to, co minule. Samozřejmě nezapomněli vydrancovat celý dům a vše cenné nacpat do svých bezdných toren. Rozhodně toho nebylo málo.

* * *

Družina šla lesem sotva několik hodin, když jí cestu zkřížila tlupa ozbrojenců. Byla to osobní stráž zdejšího pána Mendefara Tmarsta. Uprostřed nich stál Axandert. Ten mezitím, co se kouzlem dostal z posledního boje, vyrazil na hrad svého otce. Využil jeho nepřítomnosti a zlatem a medovými slovy přesvědčil jeho gardu, aby jej následovala. Teď vojáci stáli po jeho boku, připravení rozsekat Nurnské na kousky. Bylo jasné, že zde žádné vyjednávání nepomůže. Obě skupiny se rozeběhly se zbraněmi proti sobě. Vzduchem zasvištěly šípy, štíty třeskly o meče. Začal jeden z dalších krvavých koloběhů, které před dobrodruhy staví osud. Tento liscannořanům vyhrála magie. Ovšem stála ji jeden dobrodružný život.

Čaroděj Moskýt už měl dost věčného spaní v lese. Už měl dost bolavých nohou a odřenin. Chtěl domů. Ještě však musela družina vyhrát tenhle jeden boj. Krochta začínal být docela našťavaný. Skrze rty prošla magická formule, tělem projel záchvěv mocné energie a z rukou vyšlehly blesky. Čtyři spálená mužská torza spadla na zem. Melchizedech tím samým způsobem dostal dva. Axandert Tmarst viděl, že pokud zneškodní toho lidského kouzelníka, nemá jeho pomsta šanci. Odstrčil Eodela, se kterým právě bojoval, a vrhl se na Krochtu. Ten byl po seslání kouzle téměř v transu, a kdyby se k němu Axandert dostal, bylo by po kouzelníkovi. Cestu mu však zkřížil Arkuss a zblízka mu vpálil šipku do břicha. Tmarst zakolísal. Zahlédl to Eodel a využil okamžiku. Mocným rozpřahem rozpoltil Axandertu Tmarstovi lebku.

„A máš to, ty hajzle!“

Jeho slova se mu stala osudnými. Stejně tak, jako on předtím, využil teď příležitosti jeden z gardistů. Ťal jej ze zadu přímo do krku přes krční tepnu a prosekl i dýchací trubici. Trpaslíkova krev vystříkla na všechny okolo.

Wulpin viděla smrt svého manžela z bezprostřední blízkosti. Krvavě se jí zatmělo před očima a vrhla se na vraha svého muže. Sekala a sekala. Nevnímal rány, které dostávala. Když zabila svého protivníka, byl vrahem ten vedle něho. Tak sekala znovu a znovu, až už nebylo koho. Došla ke svému mrtvému muži a svezla se vedle něho. Pak už pouze plakala a plakala. Plakala dlouho.

Na místo boje přicházel muž. Byl starý a unavený. Spravoval tuto oblast už velice dlouho a doufal, že ho jeho syn vystřídá. Při pomýšlení na syna ho zbolelo u srdce. Kdyby tak neměl strach, že zestárne a zoškliví, kdyby se tak nebál smrti. Kdyby nebyl posedlý nalezením nesmrtelnosti. Kdyby ji, zatraceně, nenašel, mohlo být vše jiné.

Mendefar věděl, že nesmrtelnost jeho syna nebyla výhrou. Změnila ho. Změnila ho ve zkaženého zlého člověka. Možná už ne ani člověka. Ani to příliš nebolelo, že ho viděl ležet mezi mrtvými.

Někteří z dobrodruhů jej spatřili a namířili na něho kuše. Když hleděl na ty ocelové hroty, myslel pouze na jedno. Musí se přece s nimi nějak dohodnout. Musí.

„Takže dohodnuto. Dvacet tisíc a tu dívku k tomu... a vaše jméno nebude dáváno s ničím, co se zde stalo, do souvislostí“, uzavřel rozhovor Krochta, „Předání se uskuteční zítra v lese poblíž vašeho hradu. Přijedete sám pouze s Glassal. Tím bude ta věc pro vás uzavřena“.

Mendefar se zvedl od ohně a přikývl. V duchu byl rád, že vyvázl tak lacino.

* * *

Arkuss Dettor pobídl svého poníka a zařadil se vedle Darlena Moorheda. Cesta Nurnským ubíhala pomalu, alchymista byl nezvykle střízlivý, a tak si chtěl s někým podebatit. Příjemné bylo pouze to, že to byla cesta domů.

„Tak mi furt vrtá hlavou, co ten Axandert s Melanitou provedl, že zmizela chvíli po tom posledním boji...“, začal hobit.

Darln se díval na stromy, ubíhající kolem nich, a chvíli neodpovídal.

Pak se otočil k alchymistovi: „Myslím, že s ní udělal to samé, co se svými bývalými společníky. Udělal z ní jednu z nich. Taky si myslím, že utekla, aby své rodině neublížila, a protože měla pocit, že už nepatří k lidem. Bohové ji provázejte na její cestě“.

„Všechno neskončilo tak hrozně, že ne?“, usmál se Krochta při pohledu na dvě k sobě se tisknoucí postavy na kozlíku vozu, jež vezl mrtvoly Eodela Zivvila a Nervora Chinského.

Darlen se zasmál také: „Jo, tak to máš pravdu. Ale musím ti říct, že to bylo nejrychlejší zamilování dvou lidí, jaké jsem kdy viděl. Stejně nechápu, co ta Glassal na tom Melchizedechovi vidí. Dyt' je to takovej mamlas“, dodal s úsměvem.

Pak posmutněl při pohledu na vůz a divošku ve zbroji, jedoucí vedle postranice: „Je mi hrozně líto Wulpin. Je to hrozný, že jí potkal takovej osud“.

„To jo“, posmutněl hobit a pohroužil se do svých myšlenek.

Už ho zase chytala slina.

Cesta dále ubíhala na jihozápad tam, kde poblíž Nurnu leží Liscannor...

VII. Nemrtví všude vůkol

[Hodovan 1048 Getd z Ruindoru]

„Krásné ráno, ale zima už se blíží“, pomyslel si elf Melchizedech, když jednoho dne po ránu vyšel na zápraží a ucítil na tváři studený větřík. „Ale co to támhle leží? Nějaký žebrák či co“, pohlédl kouzelník k postavě choulící se pod švestkou a hned se šel podívat blíž. „Haló, pane, co tu děláte?“, otázel se elf balíku hadrů. Ten se zavrtěl a posléze se objevila rozespalá tvář. „Co, co, co se děje?“, optal se mužík, který se v hadrech skrýval a protíral si oči. „Jste na mém pozemku“, oznámil mu elf a překvapeně si prohlížel bizarní postavičku.

Muž byl asi dvacetiletý člověk střední postavy, oblečený v rozevláté, nepřiliš čisté roucho, končící pod koleny, na hlavě měl špičatý širák neurčité barvy a tvaru a na nohou sandále. Přes rameno měl přehozenou mošnu, na pohled prázdnou, a poté co vstal, začal si smotávat ošuntělou ovčí kůži, kterou byl přikryt. Na krku se mu kýval malý amulet sestávající z ptačího pařátku, svírajícího jakýsi zámotek, z něhož se daly identifikovat pouze lístky jalovce. Zbytek mohla být hovniválova celoživotní práce.

„Není vám zima?“, zeptal se útloucí kouzelník, kterému přišlo vandráka líto. „To víte, že je mi zima, ale co mám dělat, když nemám ani vindru?“, odvětil muž, zívaje. Na zimu se bude muset někde schovat do tepla. Zřejmě, jako každý rok, bude nejpříhodnější nějaký mírný kriminál. „Jé, co tu dělá ten pes?“, podivil se náhle Melchizedech, když spatřil cizího psa běžícího po jeho zahradě, „Ten je váš?“. „Jo, jo, to je můj pes“, přitakal mužík. „A jak se jmenuje?“. „To je blbost“, odpověděl k elfovu překvapení tázaný. „Cože? To je zvláštní jméno“. „Co? Jo, vy ste se ptal na méno“, zasmál se mužík, „Já sem vám špatně rozuměl. To je můj Buken“. „Aha, hezkej“, pochválil kouzelník, „Poslechněte, nemáte hlad?“. „Se ví, že mám hlad, dyk sem už pár dní pořádně nejed, jenom kořínky“. Pod tónem jeho hlasu by se kámen ustrnul, natožpak Melchizedech. „Tak pojďte ke mně na snídani“.

Glassal se po spatření nečekaného návštěvníka netvářila zrovna nadšeně, ale Melchizedech si toho vůbec nevšiml. „A zakouřit byste si nechtěl?“, zeptal se, jen co dojedli. Tulák samozřejmě souhlasil.

„Pěknou zahrádku máte, pane Melchizedech“, pochválil mladý žebrák elfův pozemek. „Vid'te. Ale chtěl jsem ještě vysázet pár stromků, aby bylo ovoce“, vysvětlil své záměry kouzelník, „Nechtěl byste mi třeba pomoci? Vidím, že se v přírodě vyznáte“. „Rád bych, samozřejmě, rád bych“, odvětil mužík, „Ale to víte, zima se blíží, mošna prázdná...“. „A nechtěl byste nějaký čas bydlet u mě ve stáji?“, nadhodil dobrosrdečný elf. „Vy byste byl vážně té dobroty? No, to já budu všude rozhlašovat: ‘Ten Melchizedech, to je tak dobrej pán’, to já budu všude říkat“, rozpíval se žebrák blahem, „Ale víte, já se vám musím k něčemu přiznat. Já už se chtěl nechat přes zimu zavřít, což už jsem dělal i dřív. Ale nikdy jsem nic vážného neudělal, jenom abych byl přes zimu v teple“. „No jo, každěj sme nějakěj“, pokýval hlavou Melchizedech s pochopením. „No, vy ste tak hodnej“,

...jmenuju se Klabzej Myšilov...

rozplýval se mužík, „A když už jste vod tý dobroty, jedno malý přáníčko bych ještě měl, docela maličký“. „No, prosim, prosim“, povzbudil muže kouzelník. „Jestli byste neměl nějaký vonuce, víte, ty sandály nejsou nic moc na zimu, mně už je chladno vod nohou“. „Ale samozřejmě“, mávl rukou elf, „Žena si přivezla s sebou z domova spoustu krámů, něco se tam najde“.

„Ták, Bukene, to jsou konícci, kamarádi. S těma tu teď budeme bydlet, tak se s nima koukej spřátelit“, vysvětloval žebrák svému psu, když se stěhoval do nového příbytku. „Tak se tu hezky zabydlete a zítra se pustíme do práce“, řekl s

úsměvem Melchizedech. „A promiňte”, zamyslel se náhle, „Nějak jsem zapomněl vaše jméno”. „Nezapomněl”, opáčil žebřák, „Ještě jste se mě neptal. Menuju se Klabzej Myšilov”.

Jednoho krásného dne seděli Burbbag a Klabzej v hostinci U hrocha, Myšilov samozřejmě na krollovo pozvání, když se zvenku ozval dusot kopyt a vzápětí do hostince vpadla nesourodá společnost neznámých dobrodruhů. Usadili se u stolu a řvali na celé kolo, přičemž samosebou vydatně popíjeli. „Promiňte, pánové”, přistoupil k nim Klabzej, „Neračte se hněvat, ale nepotřebovali byste očistit koně? Za pár zlatek...”. „Zmiz”, ozvalo se od stolu. „Nebo očistit sedla”, nedal se odradit druid, „Neberte si to, prosím, zle, já jen...”. „Jestli hned nezmizíš, žebroto, tak ti zmaluju ten tvůj hnusnej ksicht”, vyjel na odvážlivce přio opilý kroll. „No tak, no tak, v pohodě”, vložil se do věci Burbbag. „Jak v pohodě, jak v pohodě, chceš si to vyřídit, co? Chceš?”, zvedl se kroll ve vidině blížící se rvačky. „S tebou klidně”, odpověděl Burbbag, „Pod' ven”.

Před hospodou, obklopeni hloučkem cizích dobrodruhů, se do sebe dva krollové pustili. Burbbag měl zpočátku jasnou převahu, ale cizí kroll se z ničeho nic začal pohybovat viditelně rychleji a sklátil liscannofana do prachu.

Krochta Moskyt, přivolaný Dettorem, dorazil na místo právě ve chvíli, kdy se Burbbag s námahou sbíral ze země. „Co se stalo?”, zajímal se hned starosta. „Zmlátili mě”, odpověděl kroll, ohmatávaje si kosti. „Cože? Tak to se nebude trpět”, zabručel výhružně Moskyt, „Dettore, sežeň hned celou vesnici”. Zakrátko pak vstoupil v čele několika dobrodruhů ke Hrochovi.

„Okamžitě vypadněte z vesnice”, obořil se na bandu rozvalující se v hospodě. „Neřvi tady, sedláku”, odpověděl kdosi, ale to neměl dělat. Krochta se jen nepříjemně usmál a pěstí srazil nejbližšího ožralu ze židle. Burbbag zatím přetáhl palcátem krolla, který ho zmlátil. Nepřátelská skupina byla ochotna bít se pěstmi, ale když se kousky lebky přítomného elfa, zasaženého Burbbagovým kyjem, rozlétly do všech stran, chopili se mečů. To jim ovšem moc nepomohlo a zakrátko byli poraženi. Z Nurnských byl těžce raněn pouze Darlen, který byl chvíli v bezvědomí, ale s pomocí ostatních se vzpamatoval.

„Tři mrtví, ty s kerejma bojoval Burbbag, a čtyři eště dejchaj”, prohlédl nepřátele Dettor. Krochta se na krolla zlostně podíval: „Neřikal sem nezabíjet?! Co?”. „Ehm”, klopil uši Burbbag, „Já se snažil, ale nějak mi to ujelo”. Klabzej se smutně zadíval na vymláčenou hospodu, „Já sem říkal, že si chci sednout na zimu, né na dvacet let”. „Klid”, prohlásil Krochta, „To bude dobrý. Když tak nás napadli první, že jo, Jeremy, jak to bylo?”. „No tak”, začal hostinský, „Ty pánové přijeli, dali si něco k pití, a pak se ten, co támhle leží mrtvej, pohádal tady s Burbbagem a vyšli ven se poprat...”. „Cože?”, pohlédl starosta rozzlobeně na Burbbaga, „Tys říkal, že tě zmlátili, a přitom to byl normální čestnej souboj”. „Nemoh bejt čestnej”, bránil se kroll, „To by mě nikdy nezmlátili”.

...žebavý druid Klabzej Myšilov...

Nurnští se nakonec dohodli, že raději nic nebudou hlásit příslušným úřadům a že zajaté dobrodruhy propustí, přičemž jim ovšem neopomenuli pohrozit smrtí, pokud by se ještě někdy objevili nebo snad něco chtěli hlásit. Myšilov ovšem během Krochtova dialogu se zajatci neopomněl prozkoumat jejich zavazadla a zabavit několik zlatek, našel však také zajímavý svitek.

„Jen pro od-rá... vá-šné vá-le-ční-ky“, slabikoval Burbbag, který se listu zmocnil, „To jako pro mě. Zba-blen-ci... zbabělci at' zů-sta-nou do-ma“. „Ukaž“, sebral mu svitek Krochta, „Radši to přečtu sám. ‘Jen pro odvážné... bla bla bla... Zlyran, pán

Carentanský, zve všechny statečné a silné dobrodruhy na Velký sraz dobrodruhů, konaný první týden přednovoroku 1048 na Carentanském panství. Turnaj o ceny, boj se zvěří, oslavy a veselice, ubytování zajištěno’. Hm, zajímavé“. „Jé, to je pro mě“, radoval se Burbbag. „Bylo tam psáno pro odvážné válečníky“, zabručel Dettor, ale naštěstí pro něj ho kroll neslyšel. „O kouzelnících se nemluví“, zklamaně poznamenal Melchizedech. „Nešť“, mávl rukou Krochta, „Třeba se tam něco zajímavého najde i pro nás“. „A kde to je?“, zajímal se Darlen. „Píšou tady sto mil severovýchodně od Naglinu v Querrských horách“, zamžoural do listu Krochta.

Za pár dní se na cestu vydalo sedm dobrodruhů, vedených elfem Melchizedechem, který byl zcela nečekaně zvolen vůdcem. Spolu s ním jeli čaroděj Krochta Moskyt, kroll Burbbag, hraničář Darlen, hobití ožrala Dettor, žebavý druid Klabzej Myšilov a paní Wulpin Zivrilová, která nechala své dítě jako vždy u paní Chinské, jež se doposud nedověděla pravdu o smrti svého švagra. „A kdy už budeš mít dítě ty, Melchizedechu?“, zeptal se elfa Dettor. „To záleží na nich“,

odvětil elf rozmáchlým gestem. „To záleží na nás?“, podivil se Burbbag. „Ale tos měl říct hned, já se hlásím jako první“. „No jó, my ti rádi pomůžeme“, přidal se Darlen. „Ale né“, uklidňoval je elf, „Myslel sem na nich jako na těch nahoře“. „No ale přesto, kdybys potřeboval...“, usmál se Burbbag.

„A hele, Myšilove, co to máš vlastně na krku?“, zeptal se ještě kroll, kterému už dlouho vrtala druidova ozdoba hlavou. „To je talisman ducha Smrkena, kterej mě ochraňuje“, odpověděl hrdě Klabzej. „Vážně?“, rozzářily se Burbbagovi očka. „Tak to já chci taky takovej. Ty, Melchizedechu, obrátil se na elfa, který si ještě odskočil domů a předchozí neslyšel, „Neprodal bys mi slepici?“. „A na co bys jí jako potřeboval?“, zeptal se podezřívavě kouzelník. „Nó“, podrbl se kroll za mohutnýma ušima. „Tak jako prostě potřeboval“. „No dobře“, zamyslel se Melchizedech, „Pět zlatek“. „Platí“, přitakal Burbbag. „Tak za to si koupim dalších pět slepic“, pomyslel si kouzelník, „Ať už si s ní udělá co chce“.

Burbbag slepici vzal a za živa jí usekl pařátek. Pak se na kdákající zvíře překvapeně podíval a zakroutil mu krkem. Následně slepici strčil do torby, sebral ze země jakýsi kamínek a sevřel ho do pařátku. Když byl se svým dílem spokojen, přivázal si pařát na provázek a pověsil si ho na krk.

A pak už dobrodruzi vyjeli do mrazivých dní a nocí s vyhlídkou nových dobrodružství.

Cesta probíhala bez potíží, pouze Myšilov si musel své sandále vyměnit za pořádné boty, koupené za půjčené peníze, neboť hned první den nastydl od nohou. Až v podhůří Querrských hor potkala družinu první zajímavější příhoda v podobě smečky asi deseti vlků. Bližící se nebezpečí spatřil jako první Myšilov, ale neobtěžoval se to nikomu nahlásit, jen pobídl koně a snažil se předjet Burbbaga, který byl před ním, jelikož druzi jeli za sebou v zástupu, aby vždy první prošlapoval sněhem zavátou cestu. Proto Burbbag zjistil nebezpečí, až když se mu spláhl kůň, do jehož zadku se zakously vlčí tesáky. Následná bitka s vlky nebyla vůbec jednoduchá, neboť šelmy byly zimou značně vyhladovělé, ale dobrodruzi z ní vyšli samozřejmě jako vítězové, ovšem za cenu ztráty Burbbagova koně a Klabzejova psa Bukena. Myšilov vzal svého mrtvého psa s sebou a při první příležitosti při táboření svého čtyřnohého mazlíčka stáhl a zpracoval, čímž získal v mrazivém počasí cennou kůži a jídlo na několik dní.

Jak se družiníci přibližovali ke svému cíli, potkávali stále více skupin dobrodruhů, jedoucích jejich směrem. Turnaj zjevně přilákal spoustu lidí. Také se však přituhovalo, neboť cesta stále stoupala do nitra hor. Nakonec dobrodruzi překonali nejvyšší bod své cesty, vysokohorské sedlo, a kdyby právě nesněžilo, otevřelo by se před nimi krásné údolí. Krátce po průjezdu sedlem minuli družiníci zbytky ohromného stromu, mnozí snad ani větší nikdy neviděli. Zřejmě to nebylo dlouho, co byl kmen zničen požárem, způsobeným snad zásahem blesku. Nyní byl z kdysi jistě krásného stromu jen neutěšený pahýl, ovšem i ten by dobrodruzi sotva objali. Inu, těžko něco může trvat věčně.

Navečer přijeli dobrodruzi do Cahirentu, hlavního města Carentanského panství. Město bylo plné dobrodruhů nejrozličnějších ras, ale jasně dominovali

válečníci. Místních obyvatel nebylo vidět mnoho, většinou se pohybovali rychle a jejich domy měly obvykle zavřené okenice. Zřejmě nebyli z band hrdlořezů, kteří sem na turnaj zavítali, nadšeni. Nurnští se rychle zorientovali, zvláště Dettor neomylně zamířil do stanu s alkoholem. Ostatní zatím zabrali pár míst, sestávajících z několika matrací a houpacích sítí, v celkem velké stodole, sloužící jako ubytovna pro dobrodruhy.

Burbbag se vydal za Dettorem do provizorní nálevny a s radostí zaznamenal, že se zde pohybuje několik ladných děv, jejichž oblečení ani trochu neodpovídalo panujícím mrazům. S jednou takovou se rychle seznámil u sklenice čehosi na zahřátí a posléze se s ní odebral do stodoly na svou deku. Vůbec mu nevadilo, že kousek od něj v houpací síti leží Wulpin, která předstírala spánek. Konec konců, vždyť mladá hraničářka se také živila všelijak.

Krocha se vydal porozhlédnout po městě a navštívil také několik místních hospod, ale nikde ho nevětili s otevřenou náručí, spíše se zdvořilým chladem, tak se nezdržoval a brzo se vrátil. I ostatní se rozešli po okolí, ale všudepřítomnému mrazu nikdo z nich nevydržel čelit dlouho. Pak nějaký dobrák přitáhl Dettora a Nurnští ulehli, aby byli na zítřejším turnaji v kondici.

„Tak kolik jich přijelo?“

„Asi dvě stě, pane“.

„To je slušná návštěva. Na tu zimu“.

„Lidé ovšem reptají. Nelíbí se jim, že se tu potlouká tolik válečníků“.

„Ááá, kašlu na ně. Už dva body proroctví se vyplnily, já tady nehodlám čekat jako pes v boudě“.

„Ale nebezpečí se může skrývat právě mezi těmi hrdlořezy, pane. Snadno se tam ztratí“.

„Však se bude muset ukázat, a pak ti válečníci půjdou po jeho stopě a dostanou ho“.

„Ste si jistý, že to udělají?“

„Co jim zbyde. Postarám se, aby z údolí nebyla cesta ven, budou se muset rozhodnout. A já tu zastupuji státní moc, kdo by se odvážil jít proti mě. Udělají vše, co jim řeknu. Stačí jenom malá odměna. Nebudou ani smlouvat, protože tu bude spousta jinejch, ochotnějších. A někdo z nich už se postará, abych měl po starostech“.

Druhý den byli Nurnští před místní arénou, dějištěm turnaje, mezi prvními, ale nebylo jim to nic platno, protože se otvíralo až v poledne. Začátek turnaje byl stanoven na první hodinu odpolední. Krocha alespoň uplatil jednoho z hlídajících halapartníků a zajistil tak pro Nurnské dobrá místa.

„Copak je to asi za sloup?“, přemýšlel nahlas Burbbag, prohlížeje kamenný sloup stojící před arénou. „Tady je něco napsáno“, podíval se blíž Darlen, „Na paměť vítězství 1018. Hm, to je třicet let“. „Podte se radši napít“, ozval se Dettor. „Inu“, zamyslel se Burbbag, „Času máme dost...“.

Turnaj začal ve stanovenou hodinu, ale dobrodruzi se už dávno předtím shromáždili v prostorách arény. Na nejlepším místě seděl v křesle Zlyran, pořadatel turnaje. „A nyní začnou souboje se zvířaty“, zadeklamoval ceremoniář po jeho levici a udeřil svou holí o zem. Do arény byl vpuštěn kanec. „Za zabití kance dostane odvážný hrdina dvě sta zlatých“, pokračoval ceremoniář cvičeným hlasem, „Kdo se odváží? Kdo jako první prokáže svou odvahu?“. Přihlásil se jakýsi podnapilý dobrodruh a odvážně sestoupil do arény, ale měl co dělat, aby se po útoku kance dostal zase ven. „Přihlásí se nějaký jiný hrdina? Kdo bude mít odvahu změřit síly s tímto kancem?“.

Kanec v aréně nevydržel dlouho, neboť dobrodruhů, brousících si zuby na odměnu, bylo vícero. Po jeho smrti se však na žbrlení vyhoupl Myšilov a rozvinul bílý hadr, na němž bylo jakousi barvou načmáráno „Zastavte zabíjení zvířat“. Druid svou exhibici doprovázel voláním „Smrken vás potrestá“ a „Ukončete vraždění“. Jeho projev byl ovšem rázně ukončen halapartníky pána Zlyrana, kteří narušitele pořádku popadli za flígr a vyhodili ven z arény.

Několik dalších kanců padlo, když sebral Burbbag odvahu a jednoho skolil také sám. Svým úspěchem byl nemálo potěšen, proto přesvědčil Darlena a Wulpin, aby se zúčastnili dalšího boje proti medvědovi. Medvěd byl zlikvidován celkem rychle a zvláště Wulpin jako jediná bojující žena sklídila bouřlivé ovace publika. To už se ovšem souboje se zvířaty chýlily ke konci a schylovalo se k hlavní soutěži, boji válečníků mezi sebou.

V této soutěži už nebylo povoleno používat ostré zbraně a všichni účastníci vyfasovali palice, kterými jen těžko mohli způsobit smrtelná zranění. Také zbroje se nesměly nosit do boje, pouze některým ze slabších dobrodruhů bylo povoleno obléci koženou či vycpávanou kazajku. Ti silnější byli naopak svlečeni a několik pacholků jim pomazalo těla olejem, aby se leskla a podívaná tak působila okázaleji.

Zpočátku se v aréně představili především slabší dobrodruzi a mezi nimi se objevil rovněž Burbbag, který zmlátil několik soupeřů. Ti se s ním nemohli měřit a kroll tak ukázal svou sílu. Později ovšem ustaly boje mezi jednotlivci a bojovaly mezi sebou pouze několikačlenné skupinky. Nurnští, povzbuzeni několika úspěchy, se rozhodli nastoupit proti doposud nejúspěšnější šestici, s níž už téměř nikdo nechtěl bojovat. Darlen doběhl pro Myšilova, aby se také zapojil do boje, a cestou si všiml, že druid venku nezahálel. Zeď arény byla ozdobena několika nápisy jako: „Zabíjejte se mezi sebou“, „Proste u bohů za odpuštění“, „Ve jménu Smrken, zastavte vraždění zvířat“, a podobně. Když ovšem strážé viděly, že se ta podivná postavička chystá k boji, nic nenamítaly proti jejímu vpuštění. K boji se tedy připravili Burbbag, Darlen, Wulpin, Myšilov a Krochta s Dettorem, kteří si před bojem zvýšili svou sílu magickými lektvary. Ukázalo se však, že síla protivníků byla příliš velká. Dettor, Wulpin, Krochta a Darlen skončili postupně na podlaze, zatímco Myšilov hned na začátku boje vzal do zaječích a jen Burbbag se v beznadějně situaci vzdal.

Nurnští se po boji sešli na svém místě v hledišti a léčili si šrámy, zatímco v aréně se připravovala další skupina odvážlivců, která se přece jen rozhodla změřit

síly s doposud neporaženými bojovníky. I zde vypadal zápas zprvu jasně, když tu se jeden z bojovníků dopotácel ke kraji bojiště a tu jako by nabral nových sil. „Zastavte boj!“, vykřikl jasným hlasem ceremoniář. Sál ztichl, ale pak se rozšuměl tichý šepot. „To bylo jasné využívání magie a to je zakázáno. Jste vyloučeni ze soutěže“, rozhodl muž a udeřil holí o zem, aby svým slovům dodal váhu. „To je nesmysl“, ozval se jeden z válečníků, „Nic jsme neudělali“. Ale ceremoniář byl neúprosný. „Najděte toho, kdo porušil pravidla a použil magii, a vyhod'te ho“, nařídil. Po jeho slovech se několik halapartníků vydalo směrem, kde tušili kouzelníka, ale zastavil je černý blesk, který prolétl sálem. Kníže Zlyran se zřítíl na zem i s trůnem. Na malou chvilku zavládlo v aréně hrobové ticho, ale pak vypukla vřava, zvláště u vchodu, kterým se vrahova družina pokusila uprchnout. „Do ničeho se nemíchat!“, ihned vydával rozkazy Krochta, zastupující tak zkoprnělého Melchizedecha, „Počkáme, co se bude dít“.

A dělo se. Podle zvuku se boj již přenesl ven z budovy, když tu se ozvalo vzdálené dunění. Pak se země začala chvět. A potom se začala pořádně třást, což bylo doprovázeno silným hřmotem. Všechny obklopila temnota, neboť pochodně osvětlující arénu popadaly na zem a uhasly. To vše trvalo jen okamžik. Pak nastalo ticho. Dobrodruzi povolení ořesy na zem se začali zvedat.

Ozvalo se ještě jedno žuchnutí, tentokrát před budovou. „Ten sloup“, napadlo Burbbaga, jenž měl nejlepší uši a jasně rozeznal pád kamene do sněhu. Nebyl však čas jít si jeho slova ověřit. Na místě, kde stál předtím trůn, se objevil Zlyran. Ano, ten, kterého dobrodruzi viděli umírat zasaženého bleskem. Sál opět ztichl.

„Hrdinní bojovníci“, promluvil kníže a jeho hlas se rozléhal sálem, „Viděli jste sami, jak se mě zákeřné zlo pokusilo zabít. Ano, říkám zlo, neboť nešlo jen o nějakého bezvýznamného šilence. Přečtu vám proroctví staré třicet let, které předvídalo návrat nepředstavitelného zla, které se mi chce pomstít“. Zlyran vytáhl ze západří svítek a začal číst:

*Proroctví mé králi slyš
ty myslíš, že jsi klidu blíž
Zlo opustilo teď tvůj práh
trávíte svůj čas v oslavách
že v bezpečí jste, se vám zdá
tak poslechněte slova má
Zde v zemi naší oheň vzplál
a války požár rozpoutal
Oheň v kámen, kámen v prach
už z prachu nikdo nemá strach
Však připravte se, přijde den
kdy prach se změní ve plamen
Dřív než se staré rány zhojí
ti hrůza vstoupí do údolí
Až největší, co kvete dnes*

*se střetne s poslem ode hvězd
 Až zima z hor sem nouzí svede
 tiché své zabijáky šedé
 Až v zemi tvé se skryje kvítí
 tak kámen pýchy tvé se zřítí
 V ten den se krutý osud vrátí
 a rodu tvému dluhy splatí
 Tehdy se městem valit bude
 smrt a zkáza vstávat všude
 Pak poddané své těžko poznáš
 tvé pýše rána bude hrozná
 Věz, čas, kdy skončí tvoje vláda
 se jednou připlíží ti v záda*

Zlyran se na chvíli odmlčel a nechal tak poslouchající dobrodruhy vstřebat obsah veršů. „Toto bylo proroctví staré vědmy a znamení, jež předvídala, se naplnila“, pokračoval pak, „Zlo se vrátilo a já vás vyzývám. Pomožte mi v boji proti němu. Kdo mi přinese hlavu toho čaroděje, dostane patnáct tisíc zlatých“. V sále to zašumělo a většina dobrodruhů se urychleně začala hrnout ze sálu. Zůstalo jen několik diskutujících hloučků a pár namol opitých, kteří se váleli kolem. A Nurnská družina.

„Tak co budeme dělat?“, zeptal se zmatený Melchizedech. „Já nevím. Ty si vůdce“, pokrčil rukama Burbbag. „Hm“, poškrábal se kouzelník na bradě, „Tak já bych se teda šel zeptat na podrobnosti“. „Koho? Zlyrana?“. „Nó, aby nám jako řek, kde bysme měli hledat a tak“, pokýval hlavou Melchizedech. „Souhlasím“, přidal se Krochta, „Pudem se zeptat“. A tak se tedy šli zeptat.

Museli jít do tvrze, neboť Zlyran hned po svém projevu k dobrodruhům arénu opustil. U brány je přivítali vojáci. „Stát, co chcete?“. „Chceme mluvit s králem“, odpověděl Melchizedech. „Neříkej mu král“, zašeptal rozhořčeně Krochta, který byl z nejasného důvodu přesvědčen, že si Zlyran své údolí uzurpoval na Gwendarronu, „Král je v Nurnu. Tohle je nějaký otrapa, kerej se tituluje král. To se ještě nabonzuje“. Stráže ho však neslyšely. „Král nepřijímá“. „Ale my s ním potřebujeme mluvit“, prohlásil Melchizedech. Strážný se zašklebil: „A o čem?“. „Chceme se zeptat, co máme dělat“, vysvětloval kouzelník. „To byste snad měli vědět vy“, usmál se strážný a vědouce se podíval na svého druha. „Ale my chceme vědět, jak dostat toho kouzelníka“. „Měli byste se jít raději trochu vyspat“, poradil mu strážný, „Ráno je moudřejší. Za tím bastardem se vydalo spoustu lidí, každej ožrala nebude potřeba. Král nepřijímá“. „Ale my chceme mluvit s králem“, rozhořčil se Melchizedech. „Ale král nechce mluvit s váma“. „Tak my tu počkáme, až s náma bude chtít mluvit“, trval na svém elf. „To se teda načekáte“, odvětil strážný a pevněji sevřel halapartnu, přičemž kývl na druhého. Ten zmizel ve dveřích, aby přivedl posily. S nimi se snad podaří tu směšnou tlupu ožralů konečně odehnat. Podařilo se.

„Sakra, ta lavina spadla v nejnevhodnější čas”.
„Bylo to na váš rozkaz, pane”.
„Jak jsem moh, u všech bohů, vědět, že zaútočí zrovna dnes večer?”.
„Osud, pane. Sloup spadl právě kvůli lavině”.
„Osud, pche. Už ho skoro měli, stačilo pár minut. A místo toho ta lavina, zmatek... Kolik lidí jelo za ním?”
„Asi stopadesát, pane”.
„Dostanou ho. Stopadesát lidí ho dostane. I kdyby to byl sám Soyo, tak stopadesát lidí nepřemůže. Ale Soyo to není. Nemůže být. Sám jsem ho viděl umírat. V těle mu vřezala dvě kopí a jeho hlava visela na posledním kousku kůže, který jí ještě poutal ke krku. A tak spadl do Dračí strže”.
„Vím to, pane. Nemyslíte si ale, že když sloup spadl až po té, co se vás pokusili zavraždit...”
„Nemyslím. Dostanou ho”.

Druhý den po poledni se dobrodruzi sesedli v ubytovně, aby se dohodli na dalším postupu. „Takže, královým nepřítelem je nějaký Soja”, začal Melchizedech líčit ostatním, co zjistil na průzkumu v městě. „Soja, jó? Chachá. Vážně se ten chlap jmenuje Soja?”, propukl ve smích Dettor. „To není žádný král, zvlášť když se menuje jako kapání do polívky”, upozornil jako vždy Krochta, ale nikdo si ho nevšímal. „Před třiceti lety”, pokračoval vůdce, „byl Soja poražený a prej i zabitej, ale jeho tělo se nenašlo”. „Tak to je určitě živý”, prohlásil Burbbag. „A prej tu má někde hrad, ze kterého už teda sou dneska trosky a taky tam prej straší”. „Na tom hradě by se moh skrejšvat, tam bysme se měli mrknout”, navrhl Krochta. „Ale taky bysme mohli za tou skupinou, která vyjela už včera večer ve stopách toho Soji”, namítl Darlen. „Eště něco ses dozvěděl, co by nám pomohlo?”, zeptal se čaroděj. „Nó”, zamyslel se Melchizedech, „Po smrti toho Soji všichni oslavovali, ale nějaká vědma králi poslala to proroctví”. „A jak nám to pomůže?”, chtěl vědět Dettor. „Já nevím”, pokrčil rameny vůdce, „Hlavně, že to teď víte”. „A co teda vlastně podniknem, vůdče?”, ozvala se Wulpin. „No, ehm”, poškrábal se Melchizedech ve vousích. Jeho přemítání však přerušil zvuk kopyt před ubytovnou a následný příchod mohutného krolla.

„Přišel sem sehnat lidi na pronásledování”, oznámil kroll silným hlasem, který se rozléhal celou budovou, „Ty hňupové se zastavili, že musej odpočívat, a přitom ty zloduchy už měli skoro na dosah. Potřebuju pár lidí a do večera je budem mít a odměna je naše”. Hned se přihlásilo několik dobrodruhů, že chtějí jet a rovněž Nurnským se zdálo, že by to stálo za pokus. O hodinu později už se brodili sněhem na pusté bílé pláni.

Družina, kterou kromě Nurnských tvořila ještě asi dvacítko dobrodruhů, po několika hodinách nakonec narazila na stopy a vydala se po nich. Všichni se rezignovaně ploužili, neboť počáteční nadšení již opadlo a mrazivé počasí nikomu na náladě nepřidalo. Druid Myšilov se sotva držel v sedle a co chvíli se svíjel v záchvatech kašle.

Byla už tma, když pojednou Melchizedech spatřil na zemi ležet jakýsi balík, který se začal hýbat. Družina vjela přímo do nepřátelského tábora. Hlídky pronásledovaných nebyly po celodenním prchání příliš bdělé a rovněž unavení pronásledovatelé si hned nevšimli, kamže to přijeli. Strhla se zmatená mela. Melchizedech, který byl vpředu, si hned vyvolal obranné kouzlo a začal prchat, ale přesto na něj několik útoků bylo vedeno. Zatím se ostatní družiníci neúspěšně snažili zformovat. Krochta svými blesky usmažil každého, koho neznal, nehledě na to, jestli byl z pronásledované družiny nebo ne. Nakonec boj ustal a Nurnští se

opět sešli do kopy. Chyběl pouze Melchizedech. Jeho nalezení netrvalo dlouho, ležel ve sněhu s šípem mezi lopatkami.

...dívala se do tmy a její tvář byla bledá...

Glassal se probudila. Přišla na ní jakási noční můra. Otřela si zpocené čelo. Přece se nebude děsit zlého snu. Právě před týdnem získala jistotu, že její rodinu čeká r a d o s t n á u d á l o s t . Melchizedech bude tak pyšný. Melchizedech? No ano, o něm byl ten sen. Viděla ho stát na pusté sněhové pláni, ale když se přiblížila, zjistila, že to nebyl její manžel, jen jakási jeho karikatura s prázdnými očními důlky a svraštělou kůží.

Ne, nebude na to myslet. Byl to jen sen. Ale co když se jejímu muži něco stalo. Žije přece tak nebezpečně. Glassal vstala a přešla k oknu. Dívala se do tmy a její tvář byla bledá. Snad to byl jen sen.

Nurnští kráčeli temnotou po sněhové pláni. Jako jediní se vydali zpátky k městu, zatímco ostatní přeživší se po zmatečném boji uložili k odpočinku. Nurnští by už uvítali oddych pod pevnou střechou, zvláště Myšilov, který se v horečce sotva držel na koni. Nebylo jim však dáno. Místo temných siluet domů se objevila záře šlehajících plamenů. Cahirent hořel.

Zvědaví dobrodruzi se rozjeli kupředu, aby zjistili, co se děje. Po příjezdu do města viděli v ulicích zmateně pobíhající skupinky ozbrojenců, občas bojující mezi sebou, jakož i prchající místní obyvatelstvo. Sem tam byli k vidění také halapartníci místního pána Zlyrana.

Než se Nunští stačili zorientovat, byli sami napadeni skupinkou, které se líbili jejich koně. Několik útočníků však bylo zabito a ostatní uprchli. Družiníci si

nemohli nevšimnout objemných pytlů, které měli někteří bojující s sebou. Rabování ve městě již probíhalo naplno. Nerabovali však zdaleka všichni. Někteří bojovali s každým, kdo jim přišel do cesty, jiní se naopak bojům vyhýbali. Ve městě vládl absolutní chaos, ve kterém se Nurnští ani v nejmenším neorientovali.

„Náhle Darlen ucítil, že ho kdosi tahá za kabát. Otočil se a spatřil sotva desetiletého chlapečka. „Dědeček je ještě v domě”, prohlásil klučina a ukázal na vedlejší dům, který vesele plápolal. „Zachraňte dědečka, prosím”, dodal, když viděl elfovo váhání, a upřel na něj své nevinné dětské oči naplněné slzami. „Ehm, a kde by měl dědeček být?”, zeptal se opatrně hraničář. „Ve svém pokoji, asi spí”, odpověděl chlapec. „To sotva”, pomyslel si Darlen a začal se vyptávat na podrobnosti cesty do ‘dědečkova’ pokoje. Požár se naštěstí ještě nestačil pořádně rozhořet a do domu se dalo projít bez většího rizika. I pokoj starého pána našel Darlen snadno a za chvíli ho vynesl. Stařík zdvořile poděkoval, ale bylo na něm vidět, že není ve své kůži, a dobrodruhy záhy opustil i s chlapcem. Nurnští zůstali na místě, nevěda, co dělat.

„To je ten vrah!”, ozvalo se zvolání, které přilákalo pozornost družiníků. Před nimi se objevilo několik postav, jež Nurnští znali z hospody U hrocha. Tentokrát však neváhali vraždit ani ostatní družiníci, zvláště Krochta se překonával, a tak boj netrval dlouho a skončil smrtí všech nepříjemných svědků Burbbagova řádění.

„To sem rád, že se to vyřešilo takhle”, prohlásil spokojeně starosta liscannorský, když si čistil kazajku, kterou měl celou od krve. „Žádný vyšetřování už nebude”. „No jo, Burbbaga možná nečeká oprátka, che, che”, přidal se alchymista Dettor. „Měli bysme vodcad’ radši zmizet”, navrhl Darlen a Burbbag vehementně přikyvoval, jenže byli přerušeni. „Podívejte támhle”, zvolala Wulpin a její napřažená ruka ukazovala na pahorek za městem.

Tam stála postava s rozpřaženýma rukama a jen temní bohové vědí, co bylo příčinou slabé záře, která vrchol pahorku osvětlovala. Pojednou začal od postavy směrem k městu plynout dým fialové barvy, který jako by ve tmě nepatrně zářil. Zdálo se, že se dým jen pomalu přibližuje, ale ve skutečnosti to byla pouhá chvíle, než pohltil celé město. Všechny postavy ve městě se brodily fialovým kouřem sahajícím po kotníky, nevědouc, co si o tom mají myslet. Trvalo však jen několik okamžiků, než se dým zase rozplynul. A pak to začalo. Nejdříve se splašili koně a až po chvíli si dobrodruzi, snažící se je uklidnit, všimli, že mrtvolý ležící všude kolem se začínají hýbat.

„Rychle všichni pryč”, zavelel Krochta. Ostatní by rádi splnili jeho příkazu, ale ne každý kůň poslouchal svého pána. Dettor se snažil získat znovu vládu nad svým ořem, zatímco se kolem něj stahovaly postavy, které Nurnští před chvílí sami zabili. „Zpátky, držte se pohromadě”, volal čaroděj z Bažiny, když v tom si něco uvědomil. Otočil se ke koni přivázanému k jeho sedlu, na kterém vezl tělo nebohého Melchizedecha, aby ho později mohl řádně pohřbít v Liscannoru. Jeho pohled se setkal s prázdným, leč vidoucím pohledem bývalého elfa. Rychle odsekl provaz poutající koně a odehnal ho od sebe. Tělo elfího kouzelníka se svezlo do sněhu a znovu se začalo škrábat na nejisté nohy.

Darlen se zatím snažil pomoci Dettorovi, ale sám nezvládl svého koně a spadl do sněhu. Zombie se blížily ke své kořisti, a tak musel zasáhnout Krochta a několika bílými střelami zjednat pořádek. Moorhed se svým psem se pustili do zbytku a několik dalších družiníků se připojilo střelbou. „Pozor, za tebou!”, zaslechl Darlen varovný hlas a obrátil se. „Melchizedechu”, zarazil se na chvíli, ale jeho pes neváhal a utrhl nemrtvému nohu.

„To byl poslední”, volal Krochta a Darlenovi se ulevilo. Ne však nadlouho. Zaslechl za sebou temné bručení a když se ohlédl, hrůzou strnul.

...tělo elfího kouzelníka se svezlo do sněhu a znovu se začalo škrábat na nejisté nohy...

Medvěd, předchozího večera zabítý v aréně, se k němu blížil nepříjemnou rychlostí, přestože běžel pouze na třech nohách, neboť pahýl čtvrté se jen volně kymácel. Medvědovo tělo bylo krutě posekané, známka to včerejšího boje, ale nezdálo se, že by mu to zvlášť vadilo. Moorhed pevněji sevřel násadu svého kopí a snažil se nabýt zpět strachem ztracenou sebedůvěru. Když se nemrtvé zvíře přiblížilo na dosah, elf vyrazil a vbodl mu kopí do těla. Naštěstí se přidal také Moskyt se svými blesky a tvor definitivně zahynul. Zpocený Darlen se dobelhal ke svému koni, který se naštěstí zastavil nedaleko, a spolu s ostatními, kteří už své koně rovněž zvládli, opustil nebezpečné město.

Nutno dodat, že druid Myšilov přečkal celý

boj v sedle svého koně v horečkách, nevědouc o světě kolem, a jen šťastné náhodě mohl děkovat za to, že si ho nikdo nevybral jako cíl svého útoku.

Než led krajinu dechem svane

Klabzej Myšilov

Než led krajinu dechem svane,
hloupé hračky ustarané,
nadělá z nás pánův chtíč

strašidelný obraz, kýč

Jen Soyův rozmar řídí děje,
zapadáme do závěje,
krutým mrazem vůle puká
v neskutečně děsných mukách

Co k té hrůze dá se říci?
Kolkolem jen nebožtíci,
šikem vystrčených brad
zvou nás vroucně do svých řad

Melchizedech, první z druhů,
posílil voj Soyí sluhů,
jeho život zmatený
byl proň rázem bez ceny

Nurnští se asi hodinu potáceli temnotou, než se uložili k odpočinku ve sněhové závěji. Naprosto vysílení okamžitě usnuli, až na Darlena, který měl první hlídku. Víčka se mu klížila, a tak aby se rozptýlil, vyndal dva utajované svitky, které našel, když zachraňoval 'dědečka'. První z nich obsahoval proroctví a Moorhed s překvapením zjistil, že král jej nepřečetl celé, ale vynechal dva poslední verše. Zněly takto:

*Jen bezpečí dá tvému domu
meč a vůle silná k tomu
Pak smrtí zlého získáš moc
co vždy ti přijde na pomoc
Zas ladem nechat byl by hřích
co život drží smrtelných*

Na druhém svitku byla zapsána králova odpověď vědmě:

*Moudrá máti, stará vědmo
chci teď zmíniti se letmo
o tom co se mi zas stalo
(neboj, zdržím Tě jen málo)
To tak včera po obědě
když jsem zmožen chrápal, vsedě
Přines mi posel list
a já ho hned začal číst
Ale, což jsem tolik pil?
svým očím jsem nevěřil
Divil jsem se převelice*

*co mám zase za opice.
 Jakkoli to nemám rád
 začal jsem se probírat
 Vody chladné na ten trik
 padlo džberů několik
 Ač jsem se již vodou dávil
 výsledek se nedostavil
 Oči stále svoje vidí
 Ty mi tu chceš strašit lidi!
 Tvoje panikařské křiky
 postraší mé námezdníky.
 Ted' když vítězný byl boj
 Nechci žádný nepokoj!
 Nevíš, co je dobrý mrav?
 Oběšenci dle mých zpráv
 si nestěžují na závrat'.
 Tak se rychle sbal a ztrat'!*

Darlen oba svitky několikrát pečlivě prostudoval, čímž mu příjemně uběhla hlídka, načež vzbudil Krochta. Čaroděj byl sice poněkud nevrlý, ale zabalil se do dek a začal hlídkovat. Pojednou se mu zdálo, jakoby zaslechl řinčení řetězů, ale skučící vítr mu zabraňoval odhadnout vzdálenost. Nakonec však spatřil siluety několika postav. A ony spatřily jeho, nebo spíš koně obklopující tábor.

„Vstávat, honem“, vykřikl Moskyt a začal kopat do ostatních družiníků, zatímco se temné stíny sáply na jejich koně. Strhla se bitka. Útočníci neměli ani tak zájem bojovat, jako ukrást koně. Všichni byli oblečeni jen v jakýchsi hadrech, což v panující zimě nebylo mnoho. Jejich zbraněmi byly řetězy, které měli přikovány k rukám a používali je jako kyje. Nurnští si s polozmrzlými lupiči nakonec poradili, ale přišli při tom o dva koně.

„Takže chybí kůň Wulpin a Myšilova“, prohlásil nakonec Burbbag, rozhlížeje se po okolí. Myšilovovi to ovšem bylo jedno, protože měl vysokou horečku a navíc ho při boji přišlápl kůň, takže jen ležel zabalen v kůžích a třásl se. „Tady jeden žije“, zavolal Darlen od prohlídky padlých. „Tak si ho poslechneme“, ušklíbl se Krochta.

„Proč ste nás přepadli?“, vyjel na zajatce Burbbag, sotva se probral. „Potřebovali sme vaše koně“, vysoukal ze sebe nebožák, který neměl daleko k umrznutí. Nakonec z něj ještě vylezlo, že byli zavření na nucených pracech v blízkém kamenolomu, ale před několika hodinami tam přišel nějaký kroll, který je všechny pustil, když předtím zřejmě zlikvidoval hlídky. A oni se pak chtěli dostat co nejdál odsud. Výslech skončil vraždou zajatce, čehož se s radostí ujal masový vrah Burbbag.

„Všichni jsou zase pryč, pane, pronásledují ho. Stopy vedou směrem k průsmyku do zadního údolí. Jestli to je Soyo, tak se zřejmě vrací do své pevnosti”.

„Pevnosti? Pouhá zřícenina. Che. Co by tam dělal. Zdi jsou rozpadlé, bránit se tam nemůže. Kolik lidí jelo za ním?”

„Asi třicet, pane. Všichni, kdož přežili noční boj nebo se vrátili z předchozího pronásledování”

„Jenom třicet, a byly jich skoro dvě sta. Ale přežili jenom ti nejsilnější”

„To ano, pane. Asi čtvrtina městských domů byla vypleněna. Mnoho lidí zemřelo”

„Kašlu na lidi. Tady jde o mě. Ale pravda, neměli se pouštět sami do sebe, bylo by jich víc”

„Byli zmateni, když jste se rozhodl zabít Drobrada s Hraboldem”

„Byli to zrádci, chtěli mě zabít”

„Ehm, ...nevím, pane”

„A jak to, že oba zmizeli, když sem dostal toho vraha, co?”

„Možná náhoda”

„Nevěřím na náhody. Kdybych věřil, že příznaky prorocství jsou jenom náhoda, už bych tu nebyl. Ne, oni si prostě chtěli rozdělit moje území. Nevěřili, že existuje nějaký Soyo a já v tu chvíli ostatně taky ne. Domníval jsem se, že prorocství mluvilo o nich”

„Ne, pane. Oba byli už dávno mrtví, když...”

„Ano, vím, vím. Ale nyní už víme, že je to ten pravý Soyo, a máme jeho stopu. Je přece sám, nemůže uniknout”

Ráno se dobrodruzi vydali k průsmyku, kterým chtěli opustit údolí. Všichni potřebovali odpočinek. Ale odejít z údolí nebylo jednoduché, průsmyk byl totiž dokonale zasypán lavinou. Tudy cesta ven nevedla.

Nurnští se tedy zkroušeně vydali do blízkého lesa, kde se hodlali utábořit. Do města se vrátit nechtěli, neboť nevěděli, jak tam dopadla situace po jejich odjezdu. V lese pak za pomoci magie rozdělali a udržovali oheň a léčili si své šrámy. Hraničářská magie byla použita i na druida Myšilova, kterému se tak alespoň snížila horečka, na úplné vyléčení by však byla spíše potřeba teplá postel.

Druhý den se tedy přeci jen vydali zpět do Cahirentu. Město bylo pusté, nikde nebylo vidět ani živáčka. Některé domy byly vypálené, ale většina byla v pořádku, i když pečlivě zavřené okenice byly důkazem, že situace se ještě nevrátila do starých kolejí.

Dobrodruzi zamířili k hospodě. Bylo zavřeno. Burbbag proto rázně zabouchal na vrata. Otevřela se okenice v patře. „Je zavřeno”, oznámil jim nedůtklivý hlas. „Chtěli bysme přespat”, zavolal Krochta. „Je zavřeno”. „Zaplatíme”. Okenice se pootevřela trochu víc a jakási tvář si je zkoumavě prohlížela. „Co je mu?”, zeptal se muž a kývl směrem k Myšilovovi, který se opět sotva držel v sedle. Celodenní pochod ho značně vyčerpával. „Je nemocný”, odpověděl Moskyt. „Potřebuje do postele. „Ukažte”. Družiníci nadzvedli druida, aby byla vidět jeho tvář. Nevypadal jako zombie. „Dvěstě zlatých”, oznámil muž. „Dobrá”, souhlasil Krochta. Ani nehodlal smlouvat.

Nakonec Nurnští zůstali v hospodě dva dny. Všichni se zatím vyléčili, hlavně díky hraničářské magii, a dokonce i Myšilov se cítil po dlouhé době dobře. Pak družina opět opustila teplé obydlí a vydala se do panujícího mrazu.

Dobrodruzi se dozvěděli, že hned po temné noci se v Soyových stopách vydala skupina pronásledovatelů. O geografii však měli místní obyvatelé jen velmi mlhavé představy, protože oni to tu znali a nepotřebovali si tudíž kreslit mapy. Dobrodruzi se tedy dozvěděli jen velmi zběžně, kudy cesta k Soyovu hradu vlastně vede.

Plání pokrytou sněhem kráčely dvě postavy. Člověk a kroll.

„Dobrá práce“, prohodil kroll.

„Nemělo to velkou sílu“, opáčil druhý, „Lavina předtím padla jen před několika dny, nebylo ještě moc sněhu. Někteří nejspíš přežili“.

„Nepřežijí dlouho“, ošklivě se usmál kroll, „Vlci je najdou a poradí si s nima. A my jim pomůžeme. Byli to ale určitě všichni?“.

„Od města do průsmyku jeli dva dny, nikdo jiný zatím za nimi nevyjel“, dostalo se mu odpovědi, „A pokud někdo vyjede, dorazí na hrad až tam budeme všichni a hrabě stačí nabrat nových sil. Stejně jich tam moc nezůstalo, tohle byla poslední větší skupina“.

„Máš pravdu“, uchechtl se kroll, „Po té noci. Škoda, že Barghed zemřel, údolí už mohlo být naše“.

„Údolí bude naše. Než skončí zima. Zlyran se tu sám zavřel, sám se chytil do pastí. Není úniku“.

Dva dny trvalo dobrodruhům, než dorazili k průsmyku, kterým museli cestou k Soyovi nutně projít. I tady spadla lavina, ale tento průsmyk nebyl tak neschůdný jako ten, kterým přijeli z Gwendarronu. Počasí jim cestou rozhodně nepřálo. Před průsmykem se tedy raději utábořili, aby načerpali nových sil. Několik koní by však námahu nevydrželo, a proto byli zabiti alespoň na jídlo. Řezník Burbbag se rád chopil jejich porážky. Pouze Krochta trval na tom, že jeho kůň půjde s ním, ale ten krátce po vstupu do průsmyku odmítl poslušnost. Cesta rozhodně nevypadala moc vábně. I bez koní ale Nurnští zdolávali obtížný přechod, co jim síly stačily. Pro lidi ovšem cesta nebyla tak neschůdná jako pro koně. Na druhou stranu se dostali.

Hned za průsmykem nařídil Burbbag odpočinek. Všichni ho potřebovali. Na družinících už se opět začalo podepisovat dvoudenní putování mrazivými horami.

Po nějaké době si dobrodruzi všimli, že nejsou sami. Dvě siluety sotva prosvítaly padajícím sněhem. Nurnští sáhli po zbraních. „Kdo jste?“, zakřičel Burbbag, ale jeho slova zanikla ve skučení větru. Vyjednávání nicméně začalo. Nakonec se ke všeobecné úlevě ukázalo, že se jedná o dva členy předchozí výpravy pronásledující hraběte Soya.

„Já sem nějakej Krelan a tohle je Kryšpín“, představil mladý elf sebe a svého hobitího společníka, „My sme teda jako šli s tou výpravou ve stopách toho

bastarda, co ve městě vykouzčil tu příšernost, ale tady v tom průsmyku na nás spadla lavina. Já se z ní sotva dostal a pak sem narazil na dalších pár lidí, jenže potom se přihnali vlci. My dva sme jen o vlasek unikli a chtěli sme se pokusit projít průsmykem zpátky". To znělo věrohodně. Nurnští tedy oba přijali mezi sebe. Při boji proti hraběti Soyovi bude potřeba každá pádná ruka.

Už se blížil večer, když dobrodruzi narazili na vesnici. Siluety zasněžených chalup ve větru ženoucím sněhové vločky vypadaly, jako by se pohybovaly. Přesto však působily podivuhodně mrtvým dojmem. Nikde nebylo vidět živáčka. A přece. Uprostřed vesnice byla studna a u ní stál jakýsi muž. Nabíral vodu. Ba ne, nenabíral. Otočil se a jeho tvář nebyla tváří lidskou. Možná kdysi, ještě nedávno. Ale teď už ne. Muž se pomalým potácivým krokem vydal k Nurnským. A kolem se objevily další postavy. "A sakra, Soyovo maso", zaklel Dettor a připravil si kuši. Ostatní rovněž vytáhli zbraně.

Boj však netrval dlouho. Krochta použil několik svých oblíbených bílých střel a do zbytku se Burbbag pustil svým obuškem, až hnijící maso létalo na všechny strany. Obyvatelé pokojné horské vesničky konečně došli pokoje. Alespoň ti slabší. Ti silnější už byli odvedeni jinam.

Dobrodruzi uvítali možnost vyspat se zase v teple, které jim naskýtaly opuštěné vesnické chalupy. Vybrali si tedy tu, jež vypadala nejútulněji, rozdělali v krbu oheň a ohřáli si zmrzlé údy. Kromě hlídky pak všichni upadli do blahodárného spánku.

A druhý den šli zase dál. Počasí se snad proti nim spiklo. Nebo to nebylo počasí? Kdo ví. Ale aspoň vítr se trochu ztišil. Už bolestivě nepronikal na každé nechráněné místo a nesvištěl dobrodruhům v uších, zato přinášel jiné zvuky. Vyty vlků. Daleko? Blízko? Kdo mohl říct? Druzi stoupali.

„Hele“, zvolal pojednou Krochta, „Kolem takovýhodle kamenu už jsme dneska šli“. Kousek od nich vyčníval ze sněhu vršek kamene. Při bližší prohlídce se rozhodně zdál opracovaný. „To není ten samej“, kroutil hlavou Burbbag, „Byly by tu naše stopy“. „Neříkám, že je to ten samej“, bránil se čaroděj, „Jenom podobnej“. „To by moh bejt patník, a to by znamenalo, že sme na cestě“, prohlásil s úsměvem Darlen, „A ta cesta asi vede k tomu Soyovu hradu“. Druzi radostně vyrazili dále. Všechny zřejmě vyhlídka na brzký příchod do nekromantova hradu potěšila.

Množství sněhu, hnané silným větrem, značně omezovalo viditelnost. Nurnští však šli neohroženě dále, až před sebou spatřili temný stín. Nějaká budova.

„Zpátky“, zařval Krochta, snaže se překřičet skučící vítr, „Musíme se domluvit, co podniknout“. „Ale co vlci?“, optal se Myšilov. „Řek bych, že sou stále blíž“, prohlásil Darlen. Vítr však neumožňoval lépe odhadnout vzdálenost lýtých šelem. „Stáhneme se a připravíme se na boj“, rozhodl Burbbag, a tak se Nurnští vydali ve svých stopách zpět.

Ted' už vytí nepřinášel vítr. Ozývalo se nedaleko, těsně za hranicí viditelnosti, a s ním i štěkot. Když si dobrodruzi řádně namáhali oči, mohli tu a tam zahlédnout šedý stín, ale množství sněhu ho vzápětí znovu skrylo. Vlci byli všude kolem. Ale útok nepřicházel.

„Je mi hrozná zima”, cvakal zuby Myšilov. „To je tím, že si se přestal hejbat”, oznámil mu Darlen. „Musíme do hradu”, prohlásil Krochta, „Chtějí, abysme tam šli”. A tak šli.

Druzi vstoupili místem, kde snad kdysi bývala brána, na nevelké nádvoří. Bylo tu pusto a prázdno. I vítr se utišil. Pak se ozvalo zavrzání dveří a na nádvoří se začali hrnout nemrtví. Kostlivci, zombie a ghúlové. A zezadu zaútočilo několik vlků. Rozhodující boj začal.

Nemrtví obklopili družinu ze všech stran, marně se je snažil Krochta zlikvidovat bílými střelami. Ač jich mnoho padlo, stále byli v přesile. Do boje se rovněž zapojil velitel nemrtvých, bezhlavý rytíř. Jeho obouruční meč nebylo možné zastavit a na Burbbagově těle zanechal nepěkné rány. Naštěstí krollovi přispěchal na pomoc Moskyt a svou magií rytíře zneškodnil. I ostatní nepřátele se podařilo zlikvidovat, ale za cenu příliš velkých ztrát. Wulpin ležela ve sněhu ochromena otrávenými pařáty ghúla. Vedle ní spočívalo tělo Dettora, který byl v boji těžce raněn a ztratil vědomí. Stejně tak hobit Kryšpín. O kus dál byl sníh zbarven do ruda krví elfa Krelana, roztrhaného vlky. Burbbag byl těžce raněn a sotva se držel na nohou, Darlen rovněž krvácel z několika ran. Krochta byl zcela znaven, své magické schopnosti v tomto boji vyčerpal až na samé dno. Jediný, kdo v boji snad

...pak se ozvalo zavrzání dveří a na nádvoří se začali hrnout nemrtví...

zázrakem neutřil žádné zranění, byl druid Klabzej, jehož nevalné bojové zkušenosti se však na střeše stáje nemohly mnoho uplatnit.

Dobrodruzi si ani nestačili vydechnout, když z domu vyšli dva statní krollové. Burbbag si mohl jen závistivě prohlížet jejich svaly. A za nimi... Za nimi se objevila štíhlá postava zahalená v černofialovém plášti. Pod helmici však nebyla lidská tvář, byla tam pouhá lebka. Soyo. Nemrtvý temný mág. Nekromant, který se dokázal vrátit po smrti zpět na tento svět.

„Vzdáváme se“, zvedl ruce Krochta. Ostatní nic nenamítali. Krollové přistoupili blíž, obrovské kyje pevně svíraje v rukou. „Odhoďte zbraně“, oznámil jeden z nich po chvíli napjatého ticha, kdy Nurnští nevěděli, zda se do nich krollové pustí, či nikoliv. Poslechli.

...pod helmici však nebyla lidská tvář...

Za chvíli už všichni včetně raněných seděli v chladné podzemní cele, když předtím byli dokonale obráni o vše, co měli. Zůstali jen v šatech. Jeden z krollů jim přinesl několik pokrývek. Nebyly zvlášť teplé. Druzi si všimli, že kroll má na ruce několik prstenů. Někteří je poznali. „Můj pán říkal“, prohlásil kroll, „že tu někdo z vás umí používat magii, tak prej pokud ji použije, tak ho budu moct osobně stáhnout z kůže a všechny ostatní taky“. Krochta soustředěně studoval podlahu cely.

„To sme dopadli“, oznámil všem Burbbag zjevnou skutečnost. „Co s náma bude

ted?“, zeptal se Kryšpín. „Doufám, že to dotáhnou aspoň na ghúla“, ušklíbl se Krochta. „Já bych teda dal přednost upírovi“, prohlásil Darlen. „To já konečně taky“, zamyslel se čaroděj, „Ale i takovej fext nebo spektra... Jenom mumii bych nechtěl bejt, to rozhodně ne. Zafačovanej do nějakýho hadru“. „A co je to fext?“, zajímal se Kryšpín. „Já nevím, že ještě máte náladu na žerty“, zakroutil hlavou Burbbag. „Z tebe bude pěkněj silnej ghúl“, zazubil se na něj Darlen. „Nechtěl bys mě radši vyléčit?“, zabručel kroll. „A ty bys moh říct, co budeme dělat, si vůdce“, obrátil se na něj Moskyt. „Co můžeme dělat?“, pokrčil rameny Burbbag, „Budeme čekat“. A tak čekali.

Ráno se dveře cely otevřely a jeden z krollů hodil dovnitř dvě kostky. „Kdo hodí nejmíň, pude s náma“, oznámil Nurnským. Nervózní dobrodruzi začali

metat. Polovina z nich se třásla jako osiky, zvláště druid Myšilov, který vypadal, jako by to u těch osik nacvičoval. Los nakonec určil Burbbaga.

„Kam mě vedete?“, chtěl vědět vůdce Nurnských, když za ním zaklaply dveře cely. „Hned se to dozvíš“, prohlásil kroll s úsměvem.

Burbbag byl doveden do místnosti, kde naproti dveřím seděl v křesle Soyo. Burbbag na něj pohlédl... a najednou zjistil, že nemůže odtrhnout zrak. Musel se dívat do jeho rudých očí. Vyschlo mu v hrdle. Nebyl s to se soustředit na nic jiného, než na dvě oči. Na dvě oči, které se stále přibližovaly, až ho pohltily. Uvázl v těch očích a stal se jejich otrokem.

Když dobrodruzi po čase vzpomínali na Soya, uvědomili si, že si nedokážou vybavit, jak ty jeho oči vlastně vypadaly. Měl vůbec nějaké oči? Nebyly to pouhé prázdné oční důlky v lebce? Určitě z nich ale sálalo nepříjemné rudé světlo. Ale v Soyově obličeji žádné rudé světlo nebylo. Jen, podívali-li jste se do těch nepřátelských očí, které tam možná ani nebyly, a přesto byly hrozně skutečné.

Po setkání se Soyem byl Burbbag odveden jinam, než dosud setrvali ostatní. Nová cela byla podstatně pohodlnější. Na zemi bylo několik kavalců a také deky byly teplejší. Kromě toho byli v cele další dva vězni, trpaslík Drumond a elf Vrána. Byli ve skupině pronásledovatelů, na které spadla lavina. Shodou okolností se jim podařilo uniknout vlkům a padli do zajetí.

Vrána

Karabas Vrána

Otce i matku jsem doma zanechal
v lese pod vrbu zakopal

jsa hnán vztekem, se smutkem zápolil
na dlouhý šíf já se nalodil

já křik racků miloval

pak po všech mořích se plavil
já život v námořníka zaslíbil

já křik racků miloval

po roce v Nurnu zakotvil
do bílé zimy na výpravu vyrazil

sníh druhy mé se mnou zavalil
asi jsem se smrti zalíbil

já slyšel racků křik
ale...

Po vzájemném představení si Burbbag sedl stranou a snažil se přemýšlet. Co mu vlastně Soyo chtěl? Vždyť celou dobu nepromluvil. Nebo ano? Proč je sem, u všech bohů, ten všivák Zlyran poslal? Proč...

„Určitě ho někde mučej“, prohlásil zasvěceně Krochta. „Ba, ba“, pokýval hlavou Darlen, „Chudák Burbbag“. „Co nás tu jen čeká?“. Byl už večer a krolla odvedli ráno. Na zemi ležel kus obilné placky, Burbbagův díl. Jídla Nurnští moc nedostali. A Burbbag si zatím pochutnával na mase. Vězni v druhé cele byli lépe živeni. A Myšilov zatím pozoroval placku. Kručení jeho břicha umocňovalo ponurou atmosféru cely.

V tom se na schodech ozvaly kroky. Že by se vracel Burbbag? Nikoli. Opět kostky. „Co je s našim kamarádem?“, osmělil se k otázce Krochta. „To se brzo dozvíš“, zazubil se kroll, „Házejte“. Kostky putovaly třesoucima se rukama nurnských hrdlořezů. „My čtyři máme stejně“. Krollové se na sebe podívali. „Tak vás rozpočítáme“, prohlásil nakonec jeden. Na chvíli se zamyslel. Pak začal:

Bum, bum, bum

kdo dostane rum

Ty!

Los padl na Dettora. „To je podvod“, bránil se alchymista, „Voni si mě vybrali“. Ale kroll ho popadl za límec a vynesl z cely. Družiníci ještě chvíli slyšeli kvílet hobitův vysoký hlásek.

Další den ráno přišla na řadu Wulpin. „Co s nima jenom dělaj?“, usilovně přemýšlel Krochta. „Dělaj z nich nemrtvý“, odvětil Darlen. „To snad ne“, řekl pochybovačně čaroděj, ale zamrazilo ho v zádech. „Dyk si včera říkal, že bys chtěl bejt fext“, připomněl mu hraničář. „Hele“, ozval se Kryšpín, „A co bude ze mě?“. „Dároš“, odpověděli mu Krochta i Darlen současně. „Co je to dároš?“. „Ale to už vlastně je“, doplnil po chvíli Moskyt. „Co s nima jenom dělaj?“.

„A pak Zlyrana natáhнем na skřípec a budeme ho mučit, až se z něj bude kouřit“, řval na celé kolo Dettor, řádně svá slova zapíše pálenkou, kterou vyžebrel na krollech. „Baž“, udeřil Burbbag pěstí do země, „Musí zaplatit za tu zimu, za ten mráz a za ten srab, do kerýho nás dostal“. V tom se otevřely dveře a dovnitř vešla Wulpin. „Ahó, Wulpíno. Dej si“, přivítal hraničářku srdečně Dettor a podával ji flašku. „Fíha, vy si tu žijete“, hvízdla Wulpin. „Deš s náma na Zlyrana?“, zeptal se Burbbag. „No jasně“. „Tak si tady vem maso, máme ho spoustu“.

„Ale dneska už jim ty placky schovávat nebudem“, prohlásil Myšilov, když kroll přinesl oběd. „Nemrtví nejedí“. „Nenažranče“, zabručel Krochta, „Beztak si ten zbytek v noci sežral ty. Ale máš pravdu, nechávat jim to nebudem“.

Krochta pohlédl Soyovi do očí. 'Nelidské oči', pomyslel si. A sklopil zrak. Dalo mu práci vymanit se z moci těch očí, ale podařilo se. Přesto je ale stále cítil. Cítil, jak ho pozorují, jak mu pronikají do mozku a prozkoumávají ho. Měl chuť se do nich opět podívat, podlehnout jejich moci a nebojovat dál ten únavný zápas. Ale vydržel.

Byl odveden do cely k ostatním a poznal, že se s nimi udála podivná změna. Ze své situace obviňovali Zlyrana a chtěli jeho smrt. Podlehli Soyovým uhrančivým očím. Jediný on nikoli. A myslel si, že Soyo to ví. Ale v tom se mýlil.

„Tak vy si tady žerete a tam se zatím Myšilov chvěje jako topol za bouřky“, rozčílil se Krochta při pohledu na ožralé družiníky a zbytky masa na zemi. „Napi se, škyt“, podal mu lahev Dettor. „Tohle sou Drumond a Vrána“, představil spoluvězně Burbbag, „Pudou s náma zakroutit krkem tomu hajzlovi Zlyranovi“. „Pěknej bastard, ten Zlyran, že jo?“, obrátil se na čaroděje Dettor. „Jo, jo, hroznej“, přitakal Moskyt, který nechtěl ostatní popudit tím, že by s nima nesouhlasil.

Poslední v původní cele zůstal Myšilov. Nejdřív měl hroznou radost, že nemusí jít. Když ale odešel i Darlen, zůstal tam sám. Dostal strach. 'Co se mnou teď bude?', pomyslel si, 'Co když na mě zapomenou? Co když mě tu nechají zemřít?'. Temné myšlenky se mu honily hlavou až do rána. Nezapomněli na něj. Ráno přišli.

Nakonec se Nurnští sešli znovu pohromadě v druhé cele. Tam ale nezůstali dlouho. Krollové je vyvedli před zříceninu. „Tak“, promluvil jeden, „My vás teď pustíme a vy za to zabijete Zlyrana“. „Jasně“, zvolal nadšeně Dettor, „My ho sejmem. He, he“. „Fajn. Táhlety“, ukázal kroll na skupinku postav postávajících opodál, „Pudou s váma. Pomůžou vám“. „Dyt' sou to zombie!“, prohlédl si skupinku blíž Darlen. „Jo, a dva sou ghúlové“, poznamenal Burbbag. Krochta si odplivl. Mezi zombiemi byl také elf Krelan, ale nikdo ho nelitoval. Byl s družinou příliš krátce.

„Tady máte svoje věci. Vaše zbraně a něco jídla“, hodil kroll před Nurnské řádně velký pytel. Družiníci si hromadu rozebrali. „Chybí moje kuš“, zjistil Kryšpín, když všechny věci pečlivě prozkoumal. „A moje zbroj“, přidal se Dettor. „Já nemám meč“, zabručel Krochta, „A beztížák mi taky sebrali, sakra“. „Já chci svoji kuš“, vriskal Kryšpín. „Tohle je všechno, co ste měli“, prohlásil neoblomně kroll, „Víc nedostanete. A běžte už, ať jste do večera ve vesnici“.

A večer byli ve vesnici. Vybrali si pěkný dům na přespání, nemrtvé shromáždili na návsi a... A pak mezi ně Krochta poslal několik bílých střel. A nemrtvá těla se rozlétla do všech stran. „Co si to udělal?“, zařval na čaroděje Burbbag. „Dyt' nám mohli pomoci proti Zlyranovi!“. „Já s žádnějma nemrtvejma chodit nebudu“, opáčil čaroděj. „A tos je musel zabít? Eště teď Soyo kvůli tobě zabije nás“. Čaroděj se tvářil uraženě. „Nezlob se na mě“, zabručel vůdce, „ale za tohle ti strhnu podíl z kořisti“. To Moskyta pobavilo: „A z čeho mi to jako strhneš,

když vůbec nic nemáme?” „Třeba ještě něco najdeme”. „Tak leda smrt”, doplnil kdosi.

Ráno Krochta, který měl poslední hlídku, všechny probudil. „Tak co?”, zeptal se Burbbag, protíraje si oči, „Dělo se něco?”. „Slunce už vyšlo”, odvětil čaroděj a zašklebil se na krolla. „Snad ještě vo ničem neví”, zadoufal Burbbag. „Jasňacka, che, che”, vycenil zuby Moskyt a odešel si sbalit své věci. Burbbag měl divný pocit, ale nemohl za nic na světě přijít na to, proč. Raději se přestal namáhat přemýšlením a pustil to z hlavy.

Večer se dobrodruzi sesedli u táborového ohně. „Měli bysme připravit plán”, nadhodil Burbbag, „Krochto, nemáš nějaký nápad?”. „Krochta... žádné nápad”, oznámil čaroděj. „Co?”, podivil se Darlen, „Ale toho Zlyrana musíme nějak dostat”. „Krochta nechce na Zlyrana!”, protestoval liscannorský starosta. „Zlyran musí chcípnout, he, he”, ozval se Dettor. „Správně”, přitakal Vrána. „Počkat”, utišil všechny Burbbag, „Krochto, ty nechceš zabít Zlyrana?”. „Tak, tak”, zazubil se čaroděj, „Krochta nechce”. „Von je nějaký divnej”, obrátil se vůdce na ostatní, „Takhle přece nikdy nemluvil”. „No jo, chová se divně”, souhlasil Darlen. „Krochto”, zadíval se čaroději do očí Burbbag, „Umíš kouzlit?”. „Jó, to jó. Krochta umí”. „Tak nám něco vykouzli”. Čaroděj se poškrábal na hlavě, „A co jako?”. „Třeba blesk, támhle do toho stromku”. Moskyt se chvíli soustředil, ale nic se nestalo. „Nepovedlo se”, pokrčil rameny. „To von si z nás jenom dělá srandu”, prohlásil Dettor, „Nechce jít na Zlyrana a myslí si, že bez něj nepudem, he, he”. „To snad ne”, nesouhlasil Darlen. Burbbag se na čaroděje pozorně zadíval, „Hele, Krochto, zkus vykouzlit tady Kryšpínovi oslí uši”. „Có, proč zrovna mně?”, ohradil se hobit. „Mlč”, okřikl ho Burbbag, „Je to jenom pokus”. „Ale já nechci”, protestoval hobit dál, ale Moskyt již pronášel zaklínadlo. Nic. Krochta se poškrábal na hlavě. Pak začal znova zaříkávat. Stále nic. Pokrčil rameny: „Nějak to nefunguje”. „Tohle nehraje”, prohlásil smutně Burbbag, „Tuhle šanci by si nenechal ujít”. „Myslíte, že je fakt blbej?”, ozval se Myšilov. „Už to tak bude”. „Ale co budeme dělat?”, otázal se Darlen. „Vím já?”, zavrčel Burbbag, „Zatim si pudem lehnout”.

Družiníci se brodili hlubokým sněhem. Počasí se opět začínalo zhoršovat. Celou cestu ze Soyova hradu do Cahirentu bylo poměrně hezky, teď však již opět foukal mrazivý vítr a z oblohy se valilo množství sněhu. Své poslání vzdali. Udělali sice drobný průzkum kolem Zlyranova hradu, ale už předtím byli rozhodnutí opustit údolí. Snad až naberou nových sil, vrátí se.

Znovu se ozvali vlci. Vítr přinášel jejich vzdálené vytí. Nebo je nepřinášel vítr? A nebylo vzdálené? To se nedalo poznat. Nurnští šli každopádně dál, krok za krokem, vyčerpaní na těle i na duchu. A vlci stále vyli.

V tom se vzduchem mihl šedý stín a zakousl se do hrdla trpaslíku Drumondovi. „Pozor”, zařval Darlen, stojící vedle, a vrazil šelmě do boku svůj oštěp. Objevili se další vlci a zaútočili na dobrodruhy ze všech stran. Začal boj o holé přežití. Burbbag kolem sebe mlátil svým okovaným obuškem, zanechávaje na šedých srstích vlků rudé skvrny. Krochta se snažil pronést zaklínadlo, ale těžké tělo

mu dopadlo na záda a povalilo ho na zem. Wulpin se bila až chlupy létaly, především tedy vlčí. Pak se jí ale jedna z šelem zakousla plnou silou svých čelistí do stehna. Hraničářka bestii zabodla do hlavy meč, ale její zrak začala zahalovat hustá bílá mlha a zakrátko vinou ztráty krve upadla do bezvědomí.

Dettor se snažil krýt mezi bojujícími, aby na něj vlci tolik nemohli, a případné dotěry zaháněl pažbou své kuše. Ve chvíli, kdy bylo nejhůř a jeden z vlků již ochutnával měkké hobití masíčko, přispěchal na pomoc Burbbag. Rovněž Vrána a Kryšpín mysleli více na svou obranu, než na přímý souboj, ale nebylo jim to nic platné a padli do sněhu vedle sebe. Burbbag s Darlenem naštěstí stačili odehnat hladové šelmy, chystající se hodovat na jejich bezvládných tělech. Druid Myšilov se statečně bránil až do konce a vydržel na nohou, dokud Burbbag s Darlenem za pomoci Dettorových šípů nezlikvidovali zbytek vlků.

...začal boj o holé přežití...

Burbbag krvácel z mnoha ran, ale jeho tvrdou kůži nebylo tak snadné prokousnout, takže zranění nebyla příliš vážná. Darlen naštěstí v hraničářské škole věnoval boji s vlky značnou pozornost, proto na tom nebyl až tak špatně, i když také utřil nejednu ránu. Více však bylo nyní potřeba jeho léčitelských schopností, neboť Wulpin, Vrána a Kryšpín byli těžce raněni a bez ošetření by mohli vykrvácet. Krochtovi a Drumondovi už ale pomoci nebylo. Jejich nehybná těla, potrháná hladovými vlky, stačila vychladnout už během boje. Na dojetí však nebylo kdy.

„Musíme odtud“, prohlásil Burbbag, „Určitě sem přijdou další vlci, když ucejtěj krev. Trpajzlika tu necháme, Krochtu berem“. „Všichni jsou unaveni“, namítl Darlen, „Potřebujou si odpočinout“. „Aspoň míli musíme ujít“, trval na svém vůdce, „Na bojišti zůstat nebudem“.

Lavina v průsmyku stále ještě bránila v cestě z údolí, ale Nurnští se nakonec přece jen rozhodli riskovat přechod. Postupovali jen velice pomalu.. Byla to velice namáhavá cesta. Co chvíli se někdo probořil. Několikrát se dokonce

někteří družiníci propadli tak hluboko, že se ostatním ztratili z očí a museli se s největší námahou vyhrabat ze sněhu nebo dokonce být vyhrabáni s pomocí ostatních. Zvláště Dettor měl jednu na mále, když se propadl do trhliny ve sněhu. Stalo se to téměř na konci průsmyku a všichni už byli značně vyčerpaní, a tak jen bezděčně přihlíželi, dostane-li se alchymista ze sněhu ven. Nakonec se to hobitovi podařilo, ale neměl daleko od smrti udušením.

Přechod přes lavinou zapadlý průsmyk se Nurnským nakonec přece jen zdařil. Dokonce se podařilo přepravit i mrtvé tělo starosty Moskyta, přestože se jim jednou málem ztratilo ve sněhu, ale Burbbagovi se ho nakonec podařilo vyhrabat.

Noc již dobrodruzi strávili v zájezdním hostinci U Cempírků. Pravda, museli naštipat dříví a vysmýčít setnici, jelikož neměli ani vindru, ale horalé byli zvyklí v takové zimě držet pospolu a spokojili se s odvedenou prací.

A tak nurnští zabijáci vyměňovali svoji práci za nocleh a stravu, až se šťastně dostali do domovského Liscannoru. Na nikoho z nich tu nikdo nečekal, nepočítaje hostinského Jeremiáše. Ti, kteří čekali, se těch svých nedočkali. Melchizedech už nebude moci být pyšný na své dítě. Vždycky se mu kvůli dítěti posmívali. Smáli se mu, že dítě mít nemůže, protože to škodí magii. A své satisfakce už se nedožil. Nikdy se o svém dítěti nedozvěděl. O dítěti, které bylo počato noc předtím, než odjel na svou poslední cestu...

VIII. Pralesní potvor

[Dešten 1049 Morn Hipsa]

Křus.

„Sakra, u mejch špinavejch hozlí, včera tady ten plot nebyl. Jaůůů!“, zařval kroll a hned za plotem se mu do cesty postavila statná hrušeň.

„Jo tak takhle to je, ty do mě budeš strkat!“

Burbbag, syn Šakův a šestý starosta liscannorský, popadl strom za nejspodnější větev a jal se jím cloumat. Asi by jej vyvrátil, kdyby se mu nezvedla zem pod nohama a kmen statné hrušně nepraštil krolla pořádně do hlavy. To by pak nemohl starý Drsoul nahánět děti za to, že mu lezou na hrušky. Než se potom Burbbag dopotácel do postele, rozštípal Drsoulovi ještě druhou stranu plotu a slíbil Dettorovi hroznou smrt za to, že ten mrňavý ožrala tak moc vydrží. Měl na mysli kořalku. Usínal a začínala ho bolet hlava.

Probudil se. Studený kámen jej tlačil do zad a v hlavě cítil tupou bolest. Chtěl se pohnout, ale něco ho drželo. Napnul tedy svaly, až šlachy zasténaly námahou, ale přesto se nemohl pohnout. Okolo sebe spíš vytušil než uviděl pět velkých postav.

Burbbag se znovu probudil a posadil se na posteli zbrcen potem.

„Nemám rád tyhle sny!“, zařval do tmy a zbytek noci prospal s rukou pod slamníkem, svírajíce svůj palcát.

Ráno, když si v nálevně U hrocha objednal zpěněný korbel na zahrnutí odporné chutě v hubě, si začal stěžovat na špatné sny.

„Ha ha ha, Burbbag se bojí špatnejch snů!“, ozvalo se ode dveří.

Masivní kameninový korbel jen způli vypitý se roztříštil jen dvě pídě od Dettorovy hlavy.

„Tak dost!“, vyskočil hostinský Jeremiáš ze stoličky za pípou, „Burbbagu, dej sem dva zlatý za korbel a ven“.

„Cože?“

„Řek sem vypadni. Tady se nic rozbíjet nebude!“

„Ty mi taky můžeš...“, vyštěkl Burbbag, odkopl židli a nasupeně odešel.

Přeci jen si uvědomil, že rozhněvat si Jeremiáše není zdrávo. Tedy jestli chtěl ještě někdy dostat pivo v Liscannoru a ne kvůli žízni dojíždět někam do Nurnu.

„To sem nechtěl, to sem fakt nechtěl“, koktal Dettor.

„Nekecej a pod' dál. A vůbec, natoč si sám, já musím vytřít ten svinčik“, řekl ještě teď brunátný Jeremiáš a chopil se okovu s hadrem.

Ten den šel nasupený Burbbag spát brzo. Usnul.

A opět se probudil zimou. Zas ten kámen a noční chlad. Do hlavy se mu zařízla ostrá bolest. Nyní spatřil oněch pět postav zcela jasně. Poznal je, protože mu byly velice blízké. Krollí podoba se totiž nedá zapřít. V obličejích těchto tvorů

však bylo lze spatřit jistý záblesk inteligence, který v ksichtech krollů zpravidla chybí. Potom Burbbag zjistil, co způsobuje bolest v jeho hlavě. Na čele mu spočívala velká sekera. Instinkt, který byl třiben v bojovníkovi už od kolébky v jeskynním hnízdě, jej přinutil uhnout před vražedným ostřím. Nic. Ani o píď se nehnul. Ten člověk, Hubot, který držel sekuru, byl jiný než ostatní. Měl na sobě černou zbroj, zatímco ostatní jen bederní roušky.

A zas byl vzhůru, vzhůru až moc. Civěl na důvěrně známý dřevěný strop. Po čele mu stékala krupěj krve. Už se mu nechtělo spát. Ani trochu. Ten kámen se až moc podobal oltáři a sekera nástroji kata, co šklebil se na něj.

Tu noc už neusnul. Chodil po místnosti jako rozvzteklá haterie. Nemohl se dočkat svítání. Ráno, jen co Jeremiáš otevřel hospodu, už čekal u stolu, až přijdou ostatní. Chtěl se poradit, co s tou noční můrou udělat. Zřetelně cítil, tohle už nebylo samo sebou. Dokonce i Jeremiáš si odpustil rýpání, když viděl krolla v téhle náladě. Takže hned, jak se sešlo dostatek lidí, začalo dohadování. Jenže nebylo to skoro k ničemu. Jen Darlen a Harez se rozhodli přečkat noc u Burbbaga doma. S tím se ale Burbbag nespokojil. Nikdo dnes neví, jaká božstva tenkrát vzýval, ale než padl soumrak, zmasakroval jednu slepici. Té urazil jeden pařát, potom sebral oblázek a motouzem jej připevnil ke spárku. Mělo to vypadat, že pařát kámen svírá - a svůj primitivní amulet nakonec zavěsil kolem krku. Na hlavu si narazil okovanou čapku a tím byl připravený jít spát. A zatímco Harez s Darlenem hráli karty a probírali všechno možné, Burbbag se v téže místnosti pokoušel usnout. Převaloval se na pryčně, až nakonec usnul spánkem neklidných.

Po několika hodinách, tak okolo půlnoci, zvedl Harez oči od karbanu a podíval se na spícího Burbbaga. Darlen barbarův pohled zachytil a podíval se takéž. A tu najednou Burbbag zmizel. Jen houně ležela na posteli, jakoby se nic nestalo.

Prohledali srub i přilehlé okolí, dokonce i do boudy, na jejíž dveřích bylo vyřezáno srdce, se koukli, a nic. Po válečníkovi jakoby se zem slehla. Nakonec se rozešli s tím, že ráno bývá moudřejší večera.

Burbbag otevřel oči. Na kovem pobité čapce zaskřípělo ostří. Amulet spočívající na krollově hrudi sklouzl kamsi do podpaží a do Burbbaga se zakousl strach. Okolo nestálo jen oněch pět Hubotů, bylo jich asi tak kolem padesáti - mladí i staří, dokonce i několik žen. Celé to shromáždění působilo pohřebním dojmem. Někteří Hubotí drželi pochodně, ale všichni stáli v jakémsi transu.

„To je pohřeb nebo obětování... ale proč tu ležím zrovna já?“, napadaly Burbbaga otázky. Ležel na studeném kamení a okolo stáli mlčící Hubotí. Strašně rád by se probudil a čuměl by na důvěrně známý strop - leč nic.

Burbbagovi to připadalo jako celá věčnost, avšak byla to jen slabá půlhodinka. Tu náhle sekera začala sklouzávat po železném lemu čapky, až zazvonila o kamennou stolicí a nakonec zůstala volně viset v Hubotových pažích. Burbbag se o kousek posunul, ale kromě něj se už nikdo nepohnul. Začal se sunout z kamene dolů, jenom tak pomaloučku, a nakonec se postavil. Nic. Všichni stáli

jako v těžkém snu. Kroll prvnímu z Hubotů vytrhl hořící pochodeň a sevřel ji jako kyj. Postupoval pomalu mezi tiše stojícími těly. Došel až na konec kruhu lidských těl a kráčet dál. Prošel okolo několika mohyl. Tam se otočil a díval se ze straně na vzdálený kruh Hubotů, jak tam tiše stáli, a jen létající netopýři pištěli tichou nocí. Pak udělal krok vpřed. Ani nevěděl proč, ale připadalo mu nějak špatné teď utéct. Vracel se tedy zpět do kruhu světla. Cestou přemýšlel, proč neuteče pryč od těchto podivných tvorů, a co ho táhne zpět k těmto problémům. Byla to zvědavost.

Seděl na kamenné stolici, prohlížel si okolostojící Huboty a přemýšlel, co se asi bude dít dál. První, kdo se pohnul, byl Hubot stojící v čele kamenného stolce. Pozvedl sekyru k boji. Burbbag v té době už stál taky mírně příkřen a připraven prodat svou kůži co nejdraž.

„Stát!!!“.

Hubot, stojící před Burbbagem, se narovnal, položil si sekyru přes předloktí a tiše se nad ním vztyčil. Kroll se otočil za přicházejícím starcem, kterého si dříve v davu nevšiml - starcem, který mu asi tímto skutkem zachránil život. Tento muž, ač zřejmě hodně stár, přec stál hrdě vzpřímen. Opíral se o velký obouruční meč a znovu promluvil.

„Vítám tě tady, bojovníku, já jsem staršina tohoto národa. Mé jméno je Pantaribrodin a ten zachmuřený mladík, který by tě nejradši viděl mrtvého, je Huanirarkrak Strážce. Zanech ale obav, zatím mne musí poslouchat... tedy zatím. Teď je řada na tobě - jak se menuješ ty?“.

Teď zas bylo na Burbbagovi, aby se napřímil v celé své síle a hrdě prohlásil: „Jsem Burbbag, syn Šakův, šestý starosta liscannorský, ale nevím, proč jste mě sem přivolali“.

Zlobné zavrčení vyšlo z hrudi kovem zakutého Hubota, ale prudký pohyb ruky jej zarazil v dalším pohybu.

„Á, jak koukám, tak máš v sobě i kus hrdosti, jak je vidět. Ano, dlužíme ti několik odpovědí, ale ty nám taky dlužíš pár vysvětlení“.

„Já? Dyť já vás vůbec neznám“.

Opět se ozvalo dunivé zavrčení a ruka spočívající na sekyře černého Hubota se jemně zachvěla.

„Nás nebo mne neznáš, ale to vám nebránilo zabít jednoho z nás!“.

„Ale... ale... to přeci takhle nemůžete brát. On... on musel být šílený, nebo tak něco podobného, on útočil první... my... my jsme se jen bránili“, koktal nervózně Burbbag.

„Hmm. Jen bránili...“.

To byla jediná slova Huanirarkraka Strážce, doprovázená zlobným blýskáním v očích.

„To už je teď jedno“, ozval se stařec, „Ale Baltulorden byl ještě velice mlád, když převzal poslání strážce. A jednoho dne v půli století prostě zmizel. Ani pomocí naší magie jsme ho nemohli vycítit, natožpak dostat zpět. Teprve před několika lety jsme zaslechli jeho pohřební píseň a tehdy jsme hodně pochopili. Dnes už víme, že jste ho zabili vy, ale zároveň jste zabili také toho, kdo mu tak ublížil. Toho, kdo jej nechal zešílet v plesnivě hrobce. Víím taky, že nosíš jeho

zbroj a někdo nosí jeho náramek se jménem mrtvého. Což zbroj, tu si můžeš nechat, ale náramek musíme dostat zpátky”.

„No, já bych to pro vás hrozně rád udělal, ale s náramkem budou problémy, protože ho má na ruce Darlen a nedokážem jej sundat”.

„S náramkem nebudou problémy. Prostě naň sáhni. Chtěj ho a dostaneš ho. Ale myslím, že bych měl pro tebe ještě jeden úkol. Daleko na jihu, za pláněmi Travertu, se rozkládají bažinaté pralesy. Tam jižně od hory Dmunt se nacházejí trosky města Ungru a okolo trosek má loviště

zvláštní plaz jménem Chyrumia. Jeho kůži bychom potřebovali donést, avšak dejte si na něj pozor. Ta potvora dokáže měnit barvy. Přes to, že je větší než dva koně, tak se pohybuje džunglí naprosto potichu”.

„Nu”, prohodil Burbbag, „proč ne, ale za práci se platí a ještě pořád nepadla žádná zmínka o zaplacení za tu fušku, co jste tady na mě ušili”.

„Samozřejmě, že jsem nezapomněl na chamtivost ostatních ras. Ve městě Ungru stojí svatyně a v ní najdete odměnu za tento úkol. Ale teď poslouchej. Když si stoupneš před tamní oltáře tak, abys měl prostřední u sebe a ostatní dva dál od sebe, tak pod tím vlevo je poklad. Dej pozor - pod ostatními číhá smrt. Jen tak mimochodem - víš, která ruka je levá?”

„No jasně. Tahle”, bil se Burbbag pravou rukou do prsou.

„Ne. Levá je ta, co v ní teď držíš pochodeň. Nebo zbraň”.

„To máš jedno. Poklad ňák vycejtíme, ale jak se dostaneme k tý hoře Dmunt a jak v tý džungli najdem toho ještěra?”

„Jednoduše. Najděte město Ungru a on si najde vás. Říkal jsem přeci, že tam má loviště. A cose týká cesty k pralesům, tak se poplavíte po moři na jih až k městu Nerenu nebo Travertu, pak na východ přes stejnomenný pláně až do vsi Donkviru. Odtud za lepšího počasí je hora vidět. Ale doba pokročila. Za pár hodin bude svítat a ty musíš odejít. Tak ať neodejdeš s prázdnou”.

Nato stařec vydal pronikavý hvizd a za chvíli se zpoza jedné mohyly vyřítil pes. Ale jaký! Od mohutné rozšklebené mordy mu odletovala pěna, na rudé srsti zatančil odlesk pochodní. Pes dvakrát oběhl starce i s Burbbagem, potom se postavil před ně a zvědavě pozoroval Burbbaga.

...ne. Levá je ta, co v ní teď držíš pochodeň. Nebo zbraň...

„Polož mu ruku na hlavu”.

Burbbag poslechl. Pes vrčel jako hora před výbuchem, až nakonec utichl úplně, jen svaly pod kůží hrály na honěnou.

„Tak odted'ka poslouchá jen tebe a nikoho jinýho”.

Na důkaz toho napřáhl ruku k podrbání. Odpovědí bylo přikrčení a záblesk zubů. Stařec to radši vzdal. Burbbag poplácal psa po mohutné hrudi a zašeptal tak potichu, že to mohl slyšet jen ten pes.

„Ted' jsi Šakmar”.

„No a jak jako zmizel?”, zeptal se už potřetí nechápavě Jeremiaš Hareze s Darlenem. „Prostě zmizel. Jen tak se vypařil”, rozhodil rukama už dost naštvaný Harez.

„Tak dost!”, chopil se slova Yall Reblled, „Když zmizel, tak zmizel. Ale kam a proč... a co to měl s těmi sny poslední dobou? Hele, co se mu to vlastně zdálo, Harezi?”.

„No, říkal, že leží na oltáři a je mu zima. Jo a taky, že tam okolo někdo stojí, no ti... jak jim to říkal, Darlene?”, požádal o slovní pomoc.

„Přeci Huboti, Harezi, Huboti”.

Yall se zachmuřil: „Huboti? Jak vůbec vypadá takový Hubot?”.

„Že se zrovna ty ptáš, jak vypadá Hubot”, pravil Třaskatul od svého zpěněného korbele, „Dyt' jsme to byli právě my, na koho tenkrát vyběhl Hubot z toho podzemního pohřebiště... kurník, jak jsem přišel na to, že to byl právě Hubot?”.

„Jó, už vím. To myslíš toho přerostlýho krolla, co poslal k zemi Burbbaga jen pěstma?”.

„Tak to je přesně von”, horlivě potvrdil Drtinosa, až si vymáchal vousy v pivu.

„Hele, já sem teda ještě nepochopil, kam se Burbbag poděl”, řekl zvedající se Myšilov, „Musíme pro něj přece něco udělat, protože tohle se, do řiti, může stát každému z nás. Vždyť každej, kdo tu sedí, má na světě aspoň tucet nepřátel”.

Trpasli či mudrosloví

Třaskatul Drtinosa

A thag čuju

„urrva” zase gleju

že zaz je nazg čím dal tím mín

A thag proto bratři pijme

Na druhý den dopoledne vyjeli ochotní dobrodruzi (tedy moc jich nebylo) do Hamilkaru, protože to byl jediný směr, kde kdy kdo viděl Hubota. Sice ted' již pár let po smrti, ale nikoho nic lepšího nenapadlo.

Burbbag vybaven dvěma houněmi a trochou jídla, a hlavně březovou tornou, v níž měl malý soudek plný mazu na promazání kůže ještěra, scházel z kopců Vamburského pohoří. Od doby, kdy opustil Huboty, uplynuly už tři dny. Nebylo to ale ani pět mil, co minul menhirovitý blok žuly velikosti vzrostlého muže, do nějž pod vrstvou lišejníku bylo vyryto několik Burbbagovi neznámých run. Při odstraňování lišejníku zahlédl koutkem oka postavu stojící na protější strani kopce. Sekyru na rameni, široký postoj a černou zbroj. Proto zbystřil. Nikdo tam ale nestál - jen nevyřčená hrozba se vznášela nad Burbbagem. Les pod horami bujel zelení a v dáli probleskovalo jezero. Kroll si vzpomněl na zvláštní jméno toho lesa. Les smutku vzteklého psa. V dáli zavyl pes, táhle a smutně, odpověď přišla smutná a táhlá, ale byla přerušena vzteklým štekavě skřekovitým vytím, a hromovou odpovědí nastalo ticho. Burbbag byl znepokojen. Stál na kraji lesa už hodnou chvíli. Dokud se ozývalo vytí, tak Šakmar vzrušeně vrtěl klackovitým ohonem a mlátil jím krolla do stehna. Avšak po štkavém vytí a odpovědi na něj stál bez hnutí, jen uši se jemně chvěly. Kroll se ohnul, mezi jeho prsty a srstí psa přeskočily jiskry. Chytil jej za ucho.

„Co se děje, psisko?“

Teplý dech vanul psovi z huby a jazyk olízl krollovi obličej.

„Já vím, já vím... já ti rozumím. Ale nepudem tam. Klackem se bránit nechci, takže to radši obejdem“.

S těmito slovy se otočil zpět do kopců. Pes pohlédl na les, a pak se otočil a se svěšenou hlavou odcházel za svým pánem.

Za další tři dny uviděl Burbbag první stavení. Měl hlad a chození na boso, jen ve spodkách a zabalen v houni, se mu už nelíbilo. Žena za pluhem se neuvěřitelně lekla, když jí Burbbag poklepal na rameno, a přitom vydala táhlý jakot. Chlap, táhnoucí rádlu za popruhy, se otočil. Spatřil ječící ženu a ohyzdného krolla jen ve spodkách a s houní přes ramena, jak mumlá: „Klid, klid, já nechťit ublížit“, a k tomu všemu okolo pobíhal velký zuby cenící a jako oheň rudý pes.

Zbytek dne strávil Burbbag zapřažený do pluhu za nejnižší cenu, za jakou kdy dělal. Za onuce, trochu oblečení a jídla.

Hned za hranicemi Hamilkaru, v jedné malé hospůdce, se ubytovala skupina Nurnských povalečů. A to by nebyli oni, kdyby se nepokusili vypít a vyjít všechny zásoby tamního hostinského. Tak tedy. Když se ráno hned po rozbřesku rozlehl na dvorku onoho pohostinství rachot štípaného dřeva, tak z toho nebila většina z Nurnských našená. Hlavně Wulpin, původem divoška z pralesa, si velice oblíbila dlouhé vyspávání v měkkých prachových peřinách. Takže z toho už vůbec nebyla odvázaná. Nad Burbbagem se rozlétly okenice a z okna se vyklonila osoba s rozevlátými vlasy, výrazem zuřivého barsekra, a s hliněným nočníkem v ruce, připraveným vyprázdnit svůj obsah. Kroll mimoděk uskočil. Pak zařval radostí.

„Wulpin! To sem rád, že tě vidím v dobrý náladě!“

To se však už otevírala další okna a nastalo bouřlivé vítání. Jenže Burbbag chtěl jen jedno. Chtěl se pořádně najíst a napít něčeho jiného než vody.

Cesta do Liscannoru proběhla v duchu vyprávění Burbbagových příhod a samozřejmě mohutného popíjení.

„Tak hele, už jsme z cesty dva dny a všichni víte o mých problémech. A taky víte, že máme možnost výdělků. Tak se ptám, kdo jede se mnou, protože já tu ještětku pudu lovit třeba sám”.

„To snad nemyslíte vážně! Třista padesát zlatých za mizernou plavbu na týdle kocábce do Travertu?!”.

Výbuchy zlosti cloumaly škudlivější částí Nurnské družiny. Nakonec se ale všichni nalodili na mohutnou trojstěžňovou karavelu.

„Tak”, řekl kapitán Tygona, jistý kudůk Morgirt, „Kajuty sou po dvou. Jak se ubytujete je vaše věc. Jídlo se podává třikrát denně. Kuchař to oznamuje bušením na támhle tu železnou tyč. Nepřijdete-li, můžete skončit i o hladu”.

Po tomto proslovu začal boj o kajuty, a to skoro doslova. Téměř všichni už byli ubytováni, a to i Burbbag, který se svým psem Šakmarem zabral celou kajutu. S ním se nikdo hádat nechtěl. A tu náhle přišel do Wulpininy kajuty Kryšpín Pěnipírko, že prý nikde jinde není místo a že proto musí spát s ní. Pohodil batoh na jednu z pryčů, ale než se mohl svalit, tak stál opět před kajutou a na hlavu mu přiletěla jeho torna. Prásk! Zvuk zasouvané závory a slova: „Tady spát nebudeš” mu vůbec medorazily do mozku.

„Ale Wulpin, pust’ mě dovnitř”.

„Ne!”.

„Ale Wulpin. Jinde už není místo”.

„Ne!”.

„Ale přeci nebudu spát tady venku?!”.

„Asi budeš!”.

„Ale Wulpin...”.

„Ne!”.

Pěnipírko to pořád ještě asi nepochopil. Začal přehrabovat svůj fusak, až našel to, co hledal. Zlodějské nádobíčko. Snažil se vyháknout závoru. Asi tak po půlhodině se mu to opravdu povedlo, ale hned jak vešel dovnitř se svým samolibým úsměvem, už zase stál venku. Tentokrát vlastním přičiněním, protože za dveřmi stála Wulpin. Na její úsměv nebyl hezký pohled a samozřejmě v rukou třímala lesklou smrt. A kdyby se nechovil situace kapitán, tak by asi Kryšpín posloužil jako žrádlo pro mořskou havěť.

Takhle tedy začala výprava na jih v počtu desíti družiníků. Byl tu vůdce Burbbag se psem Šakmarem, Yall Rebled, pomocný učitel z Liscannoru, Darlen Moorhed, Wulpin Zivrilová, Dyni Longodon, zatím jenom mírně přio opilý Arkuss Dettorem, barbar Harez, sudovitě vypadající trpaslík Traskatul Drtinosa, Klabzej Myšilov, a šašek a postrach této družiny Kryšpín Pěnipírko.

Cesta proběhla vcelku v poklidném duchu, jen některé suchozemské krysy si už usilovně přály mít pevnou zem pod nohama.

...sudovitě vypadající trpaslík Traskatul Drtinosa...

okolo stošedesáti stupňů, který odradily i Čatranský piráty, a to není jen obyčejná cháska. Ale když obeplujeme tento mys, tak za pár mil tam leží Traverť, do kterého máte naměřeno”.

Prkna malého mola vrzala pod těžce naloženými otroky, kteří nosili balíky zboží z lodě na souš a obráceně. Mezi tím se proplétali Nurnští ve snaze dostat se na pevný břeh. Tam stanuli. Toto město nebylo v tak dobrém stavu jako Neren, který se majestátně tyčil nad mořem. Vlastně to ani nebylo pořádné město, ale taková větší vesnice, kde po ulicích běhaly děti obratně kličkující mezi slepičincemi.

Liscannorští samozřejmě hurá do hospody. V hospodě vládla mírně nepřátelská nálada, ale v noci ani ráno se nic nestalo, tak hned za rozbřesku Nurnští vyrazili, nakoupili koně a hurá za pokladem. Za koně zaplatili nehorázné peníze, ale jaké bylo překvapení, když vedle ohrad s koňmi byly klece s černými otroky. To trochu pobouřilo Wulpin, která také původem vylezla z nějakého roští. Naštvalo ji to ale jen trochu, protože na to hned zapomněla. Hned po poledni se dobrodruzi vydali na cestu do Donkviru, zvaného též Poslední výseč.

Cesta vedla hustým, hodně vlhkým lesem, ani ne moc odlišným od lesů okolo Nurnu. V této jižní krajině však převládalo daleko teplejší podnebí než v Gwendarronu.

„Hele, Burbbagu, támhle trčí rozcestník”, ukázal bystrooký Darlen na klacek utopený v zeleni u křižovatky. A Burbbag se hned dal do hláskování vypsanych směrů.

„Neren! Neren na obzoru!”, ozvalo se nad palubou Tygona, mířícího na jih. Celá družina se vylezla podívat na město, ve kterém by mohla začínat jejich další pout' za pokladem Ungru. Město bylo postaveno ze solidních kamenných baráků, jenže se tyčilo tak osmdesát sáhů nad hladinou moře. Kapitán Tygona na otázku od Burbbaga, jestli přistane, jen ukázal na příkré schody vytesané do úbočí útesu.

„Ty schody maj

„Tra... vert“, přečetl, a potom zpáteční směr: „Ne... ren“.

Než však mohl dočíst poslední ceduli, na níž stálo: Donkvir výseč, tak se po cestě od Nerenu zpoza zatačky vyloupil chlap a volným krokem si to namířil rovnou k družině.

„Dobrý den, pánové“, pozdravil muž v již pokročilých letech. Jeho záda se však pořád ještě neohnula pod tíhou stáří a jeho oči vůbec neodpovídaly barvě vlasů. Byly hnědé a svěže těkaly po všech družinících, kteří ani nesesedli z koní.

„Můžu se zeptat, kam máte namířeno, pánové... á pardon, jedna dáma?“, opravil se chlap, když jeho přelétavé oči spočinuly na Wulpinině postavě.

„Do Donkviru“, ujal se slova Yall, „A pak do lesů za ním“.

„Ale co vy, strýcu, se tady procházíte, jakoby zdejší kraje byly úplně bezpečný?“, zeptal se podsaditý trpaslík Třaskatul Drtinosa, sedící snad na ještě podsaditějším poníkovi - jestli to ještě jde, protože Drtinosa byl cvalda od přírody. Ani ne tlustý, spíš zavalitý, no prostě hrouda.

„Bezpečný ani ne, ale mám přeci meč“, pronesl chlap s divným úšklebkem na tváři, „No, pánové, máme skoro stejnou cestu, tak třeba bych se mohl přidat k vám - tedy kdyby vám to nevadilo“.

No, to by nám nevadilo. Máme ale koně a vy ne. Navíc ani žádného náhradního nemáme. Takže to asi nepůjde“.

„Nepůjde?“, zas mu na tváři naskočil ten nepříjemný úšklebek.

Vsunul dva prsty do pusy a pronikavě zapískal. Na to se ozval zvuk tasených zbraní a většina Nurnských měla zbraně v rukou. Jejich koně vzrušeně zaržáli. Chlap stál pořád na stejném místě. Jeho oči jakoby se smály. Ruce měl dost daleko od meče, ale jeho tvář byla tvrdá. Připomínala ocelovou masku spíše než obličej, jen oči se blýskaly sem tam, sem tam. Pak se z lesa za chlapem vyřítili dva statní hřebci. Jeden hnědý a druhý, o něco větší, grošovaný. Oba byli osedlaní a měli přes hrud' kožené pásy s kovanými hroty. Za sedly jim visely vaky, jen grošák měl u sedla přivázanou pochvu s mečem a z druhé strany sedla visel těžký hrudní plát. Koně zastavili vedle chlapa a ten, aniž by spustil oči z Nurnských, se chytil hrušky a bez sebemenších problémů se vyhoupl do sedla.

„Jsem Dreg Huran, bojovník Štírského řádu“, řekl a po obličejí mu přelétl úsměv.

Po předešlém napětí nebylo ani památky.

Hrdinové z Nurnu pokračovali v cestě na východ přes pláně Travertu mírně zvlněnou krajinou porostlou až do pasu vysokou ve větru šustící trávou. Jen tu a tam zahlédli nízké křoví nebo trčící skálu.

Dreg Huran prvního večera vypověděl svůj příběh. Štírský řád byl pod nikoho nepodléhající řád válečníků. Nikomu neplatil daně a do jisté míry neuznával zákony ostatních království.

„Já jsem před několika lety vyslechl věštbu, týkající se mé smrti. Takže jakožto mistr meče Štírů jsem se vydal hledat člověka hodného stát se mým nástupcem a cesta mne zavedla až sem na jih. A jednou ho najdu...“, pravil vážně a upadl do teskného mlčení.

Nakonec usnul, opřen o sedlo a zabalen do houně.

Druhý den, když na Drega připadla poslední hlídka, vstal a přešel přes tábor ke spícímu Yallovi.

„Hej, Yalle, vstávej. Chtěl bych si s tebou promluvit“, pošeptal Dreg a třásl s válečníkem.

„Co... co se děje?“

„Ale nic. Jenom bych si chtěl s tebou zkusit trochu zabojovat. Tak trochu tě vyzkoušet - na co máš a samozřejmě na co nemáš“.

„No, za zkušenou nic nedám. Tak jo“.

Poodešli kus za tábor, aby nerušili ranní spáče. Tam stanul Dreg Huran proti Yallovi Reblledovi. Začínalo svítat.

„Tak sekni“, vyzval jej Dreg, „Sekni jak umíš nejlip“.

„A nechtěl bys aspoň tasit?“, podivil se Yall.

Gwendarroňan měl na sobě navlečené kompletní brnění a v ruce svíral dlouhý meč.

„Řekl jsem sekni!“

Dreg stál pevně. Přes koženou vestu měl nataženou drátěnou halenu. U pasu mu visela vedle meče těžká dýka. Celý jeho vzhled vyzařoval úplně uvolněně: Sekni!

Swistot meče, pak zazvonění, druhé zazvonění o krční chránič Yallova brnění. Před Yallem nestál stařec, před ním stál bojovník s bystrými očima, bílými vlasy a tvrdým obličejem. V ruce měl meč, tak tři čtvrtin délky Reblledova meče a nesrovnatelně užší.

„Jak, kurník? Jak můžeš vést útok z té strany, kde mám meč? Zemřel bys, aniž bys věděl jak!“

Yall pochopil, jak toho staříka podcenil, a koho to vůbec má před sebou. Mistra meče!

„Ještě jednou a nezastavuj při každém zásahu - jak tebe, tak mě!“

Cink, břink, prásk, jau. Všelíjaké nadávky a samozřejmě napominání a poučování se ozývalo z kruhu vyšlapané trávy. Když tu najednou byli šermíři vyrušení větším řevem. To se sem hnal Burbbag, a hned za ním Harez, Wulpin, Darlen, až po krk v trávě Třaskatul a ostatní.

„Nech ho bejt!“, křikl Burbbag na Drega, který zrovna soupeři uštědřil pěknou ránu plochou stranou meče přes nechráněný bok, až Yall hekl a klekl na jedno koleno, lapaje po dechu. Hrot Dregova meče mířil mezi spoje Yallový zbroje.

„Odhod' zbraň“, znovu zařval Burbbag.

Teprve teď si Yall s Dregem všimli, že jsou obklíčeni Nurnskými a všechny zbraně míří na Drega.

„Hej, nechte toho“, zvedl se ze země Yall, „Nech toho, Burbbagu, a všichni schovejte zbraně. My si tady jen něco vysvětlujem“.

„Cože? Vy si jenom něco vysvětlujete?“, nechápala Wulpin, stejně jako nikdo z okolostojících, „Vždyť máš na hubě otisk pěsti a po ruce ti stéká krev! No, nechod' potom za mnou, abych tě ošetřila!!!“.

„A vůbec. Co si tady takhle ráno vysvětlujete mečem a pěstma?“, zvědavě pokukoval Dyni a těkal očima z jednoho muže na druhého.

„Vysvětlujeme?! To snad ani ne“, ujal se slova Yall, „Ale tady Dreg si myslí, že bych mohl vstoupit k němu do učení“.

„Tak to teda ne. Zatím jenom zkusíme, jestli na to máš nebo ne. To se teprve uvidí“, opravil ho Dreg.

To ráno už nepokračovali. Dreg jen poučoval Yalla, jak nejlépe si ošetřit těch pár šrámů, co utržil většinou svojí chybou, protože stál vždy ve špatnou dobu na špatném místě.

Příští ráno už s Yallem vstávala větší část družiny jen kvůli tomu, jak Dreg opětovně namlátí Yallovi. Ale Yall se lepšil každou chvilkou strávenou s mistrem meče Dregem Huranem. Neznamenal to ale vůbec nic. Jednoho ospalého rána už většinu dobrodruhů omrzelo koukat se, jak Yall prohrává. V té době si Dreg začal dávat větší pozor na Yallův meč. Huran tasil širokou dýku, visící mu doteď volně u pasu, prudce zašermoval a Yallův meč opustil sevření dlani a opsal oblouk kamsi do trávy.

„Chceš, abych ztratil svou tvář!“, zařval Huran.

S těmito slovy se otočil a odcházel zpět k táboru. Pro Yalla to bylo ohromující. Nevěděl, co udělal špatně. Vždyť to byla zase jen další chyba, kterých se dopustil za těch pár dnů nesčetně. Sebral tedy meč a šel si sbalit tlumok a osedlat koně na cestu.

Toho odpoledne se okolo Nurnských prohnalo stádo zubrů. Vyrazili z nedalekého nízkého remízku a hurá pryč. Jen jedno tele, které ještě nevědělo, jak seřadit kopyta za sebe tak, aby běželo rychle a elegantně jako jeho statní druzi, se zpozdlilo. To uvítalo několik hladově vypadajících dobrodruhů.

Zařvali: „Maso! Bijte ho, střílejte!!!“.

Jen Myšilov se jim v tom snažil zabránit, jenže to radši záhy vzdal, protože v čele lovecké výpravy jel Burbbag. Oháněl se palcátem jako klacíkem a většina šípů už opustila lůžka na zbraních. Teleti se podlomily už tak nejisté nohy a padlo k zemi. Zem zaduněla pod kopyty rozzuřeného tura. To matka, která si pozdě uvědomila nepřítomnost mláděte, se vracela s krví podlitýma očima. Běžela pro smrt. A s ní vůdčí samec stáda a několik nerozvázných mladých býků. Vůdčí býk zemřel a i pár mladých býků padlo. Nakonec bojovala jen matka. Žila a přec už dávno neměla. Bojovala srdcem, zabili jí syna. Padla s úderem pukající skály. Ztratila syna. Tele se vyškábalo na nohy. Pár zlámaných šípů mu trčelo z boku. Opatrnou bolestnou chůzí se vydalo k matce.

„Tele! Tele utíká!“, zvolal kdosi, avšak tele neutíkalo pryč od nich.

Vběhlo mezi ně. Drnk, drnk! Smrtící píseň tětív už pro mnoho tvorů. Tentokrát tele nepadlo, jen zpomalilo chůzi a zrychlilo dech. Cítilo matku. Šlo, třáslo se, ale šlo. Nakonec padlo. Nozdry se zaryly do prachu a šustivé trávy jen půl sáhu od svého cíle. Země voněla a taktéž svěží tráva. Tak nádhernou vůni mládě

ještě necítilo. Z nozder mu vytékal pramínek krve. Leželo na boku a blížil se k němu stín. Sladká temnota zvukem vytahovaného kovu tele pohltila. Už nebylo samo, byla tu matka.

Toho dne Dreg Huran oznámil svůj odchod. Řekl, že bude pokračovat dál na sever mezi farmářské usedlosti. To vyvolalo u několika družiníků smích, protože se zdálo, že tam asi těžko najde někoho schopného ohánět se mečem. A zároveň se všichni smáli Yalloví, že prý není hoden stát se učedníkem mistra meče. Ale přit se s ním, kdo je lepší na meče, nikdo nechtěl.

Zbývající týden cesty do Donkviru (Poslední výseče) proběhl bez dalších příhod. Když ale přijeli do Donkviru, čekalo je překvapení. Zatímco v Travertu byli černí domorodci považováni za něčí majetek, čili za otroky, tady byli promícháni jak bílí tak černí a zdálo se, že to vůbec nikomu nevadí. Příjezd Nurnských do vsi sice vyvolal trochu rozruch, ale rozhodně ne větší, než případný příjezd početnější ozbrojené tlupy do Liscannoru.

Při vyptávání se na další cestu k hoře Dmunt byli Nurnští varováni, že tam žijí jen domorodé kmeny, které jsou mezi sebou stále ve sporu a už vůbec nemají rády cizince. Nakonec se dobrodruzi rozhodli ve vsi ustát koně a vyrazit na další cestu džunglí pěšky.

Po dalších třech dnech chůze džungle notně zhoustla a o nějaké cestě nemohla být ani řeč. Družina se proplétala porostem po stezkách zvěře a hodně často se musela prosekávat houštinami. Jediné štěstí, že ledva co třista sáhů až půl míle byla sem tam nějaká ta mýtina. Viditelnost skrze zelené haluze se snížila na pouhých pět sáhů, zato vedro a vlhko stoupalo a houstlo. Hlavně vlhko se stalo největším nepřítelem Nurnských, protože v úplně nasáklých botách udržet nohy v suchu prostě nejde. Vlhkost nabírala na obrátkách, a když se začala podobat hustému mženi, tak i těm největším puntíčkářům počaly se na zbrojích objevovat rezavé skvrny. A to ať olejovali jak olejovali.

Tak takhle jednou, když přešli jednu větší mýtinu, zazněla píseň smrti. Drnčení tětiv. Náhlý útok nepřátel. Většina šípů se roztříštila o brnění Nurnských, protože kostěnné hroty jsou kostěnné hroty. Zato odvetná palba Darlena, Dettora, Dyniho a občasného samozřejmě čistě náhodného výstřelu Kryšpína si vyžádala svou daň. Džungle vybuchla jekotem a černými těly okolo Nurnských, která se semkla do jim nejvýhodnějšího postavení.

„Válečníci a všichni další ochotný bojovat tělo na tělo dopředu“, zavelel vůdce, „Střelci a srabi dovnitř kruhu!“.

Divoši se střetli s nenadálým odporem. Vedle Burbbaga stanul Yall, Traskatul, Harez, běsníci Wulpin, a nesmíme opomenout Myšilova - ti všichni podporováni palbou ostatních. Netrvalo dlouho a kolem Nurnských se vršila mírná hromada černých mrtvol nebo aspoň toho, co z nich zbylo. Dobrodruhům pomalu docházel dech. Na počátku útoku bylo divochů tak okolo padesáti. Teď jich zbývalo okolo třiceti, což byl ještě zatraceně velký nepoměr sil. A tu se divoši stáhli, ale jen proto, aby znovu zaútočili s novou vervou.

Trpasličí řezba

Traskatul Drtinosa

V duchu naší tradice
zvednem svoje zadnice,
na hlavy pak helmice,
do ruky zas sudlice,
na vědomí berouce,
že zřežem ty vopice

Nakonec se na mýtinu s bojovým pokřikem vešlo dalších asi třicet černochů. A jen údiv a zmatek, který na úkor toho vypukl v řadách dosud bojujících domorodců, zabránil Nurnským zahodit zbraně a vzdát se. Druhá tlupa se totiž místo na Liscannorské vrhla na jejich protivníky. Vypukla vřava a strašlivý zmatek, tedy aspoň pro družiníky. Rozeznat jednotlivé strany bojujících černochů se prostě Nurnským při nejlepší vůli nedařilo. Raději tedy mordovali každého, kdo se k nim přiblížil. Netrvalo dlouho a pár černochů se dalo na útěk. Bylo po boji. Vůdce domorodé tlupy poslal polovinu mužů na pronásledování nepřítele a sám přistoupil k Nurnským.

Starší a poněkud statnější černoch promluvil: „Já být vůdce. Já Humarun, náčelník Zingvajů. My pomoci vám proti Titujům. My zachránit vám život”.

„Já Burbbag. Já vůdce, já star... náčelník naší vesnice. Já díky za pomoc, za naše životy”, pravil Burbbag, kterého potěšilo, že si může popovídat bez příkras městské mluvy.

„Vy jít s náma do naší vesnice. Tam jídlo, sucho a dobrý pití”.

„My přijímáme. My jít rádi na dobré jídlo a pití do vaší vsi”, prohlásil Burbbag za ostatní a kupodivu všichni souhlasili.

Do zingvajské vesnice dorazili před setměním. No, vesnice. To se nedalo pořádně říci. Shluk asi třiceti hliněných chýší, obehnaný nízkým plůtkem z trnitých haluzí, který bránil stádečku koz, popásávajících se vně, vniknout do vsi.

Nurnští byli usazeni do největší chýše okolo ohniště. Pojídali tvrdé placky s kusem flákoty a ochlastové se

...a nesmíme opomenout Myšilova...

hned začali shánět po něčem k pití. Nejhlasitější byl Arkuss Dettor, jemuž se jeho soukromé zásoby kořaly už hodně ztenčily. To už mu Humarun podával měch z kozí kůže. Dettor si notně přihýbl prvním lokem, potom druhým, a pak se zasekl.

„Ppfff...“, vyprskl všechno na zem a osoby v dosahu, „Co to je?! To je hnus... to je strašný!“.

„To je skvunk. Kváslý kozí mlíko s krví“, prohlásil Humarun a zatvářil se dotčeně, „To pítí bojovníků“.

Na skvunk se tvářila pohoršeně i Wulpin, která jakožto původem divoška taky z lesů, měla k onomu nápoji nejbliž.

„Náčelníku! My dobrý bojovníci, ale nebylo by tady něco jiného?“, ujal se slova Darlen.

„Už jenom kvas, ale ten pít jen ženy“, prohlásil nasupený náčelník.

Po nedůvěřivém zkoumání obsahu větší bečky, skrývající se v jednom koutu chýše, se našlo pivo. Sice podprůměrné, hořké se špetkou plovoucích plev, ale pivo rozhodně lepší než skvunk.

Nakonec dobrodruzi seděli okolo ohně, jedli a popíjeli pivo z dřevěných misek, a tvářili se navýsost spokojeně. Když tu přitančil šaman. Několikrát obkřepčil plameny, flusnul do nich, napil se z měchu a přičapl k ohni.

Zahleděl se do něj a prohlásil: „Co chtít, bílí muži, v našich lesích..Bílí muži dycky něco chtít. Vy nosit sem jen smrt a řetězy“.

„My nepřijít sem bojovat s váma, ani nechytat otroky“, ujal se Burbbag vysvětlování, „My jít k hoře Dmunt k mrtvému městu lovit ještěra. Lovit Chyrumiu“.

Bylo ticho. Všichni bojovníci, náčelník a dokonce i šaman mlčeli.

Náčelník promluvil první: „To nebýt dobrý nápad. Von Mikuri. Von smrt. My mít zkoušku mužství. My unýst ženy sousedního kmene, stát se mužem. My zabít silného soka, stát se mužem. My zabít Mikuriho, stát se mužem. Zabít Mikuriho se nikomu dlouho nepověst. Můj praděd vyprávět, že jeho prastrýc vyprávět, že jeho syn zabít Mikuriho, ale to strašně dávno. Můj syn a pět dalších se vydat ho zabít. Pravda, že lstí a ne silou bojovníka. Vrátit se jenom on. Těžce zraněn, ale vrátit. Ať vyprávět on“.

Náčelníkův syn Ungvadu seděl mezi bojovníky.

Začal tedy vyprávět: „V dnešní době, kdy Titujové, sousední kmen, jsou silní, jsem se rozhodl ulovit Mikuriho. Vyrazil jsem já a dalších pět mužů. Udělali jsme past, navnadili mrtvou kozu a připravili oštěpy. Čekali jsme dlouho. Jednou v noci jeden z nás zmizel. Mladý Durgí. Tehdáž jsem myslel, že utek. Ráno jsme čekali dál. Všichni jsme stáli okolo mýtiny tak, abysme na sebe viděli, když tu byl Moob vtažen džunglí. Než jsme mu přiběhli na pomoc, měl zlomený vaz, ale nikdo jiný tam nebyl. Pak se pohnula džungle a zaútočila. To byl Mikuri. Měnil barvu s okolním lesem. Při boji zezelenal, byl velký na dvě dýlky koně a jeden a půl vysoký, a tak podivně zploštělý. Sekl po mně drápy. Roztrhl mi břicho až po stehno“.

Ungvadu hrdě ukázal svoje jizvy.

„Druhou ranou mi přerazil oštěp i štít. Odhodil mě v bezvědomí stranou. Přišel jsem k sobě až když už svítalo. Ležel jsem na mrtvé koze plné červů. Strašně páchla a asi proto mě nechal na pokoji. Kvůli smradu. Po ostatních toho moc nezůstalo, jen krev a pár zbytků. Tak jen já se zachránil”.

„Hehe, Ungvadu”, pochechtával se Harez, „Stal si se tehdy mužem”.

V mladém černochovi by se krve nedořezal, jak byl vzteky bez sebe. Přesl tuto potupnou urážku mlčením.

„Nechtít vy nám spíš pomoci proti Titujům, teď když být oslabený?”, navrhl náčelník Humarun, kterému se taky nelíbily nárážky na jeho syna.

„No a co jako z toho, když vám pomůžeme proti Titujům?”, nadhodil Burbbag, „A vůbec, to je nedokážete porazit sami, když jsou teď oslabení?”.

Po notné době, při které si všichni černoši sypali popel na hlavu, že nejsou vůbec dobrými bojovníky, se střídavím pochlebováním a po vypití většiny ze sudu piva svolili Nurnští, že jim tedy pomůžou. A to dokonce zadarmo.

Druhý den ráno tedy Nurnští vyrazili s třiceti černochoy na kmen Titujů. Byli vedeni náčelníkem a jeho synem. Plán útoku byl velice jednoduchý. Z jedné strany družina Nurnských, z druhé kmen Zingvajů. Boj probíhal jednoduše. Nurnští v čele s Burbbagem kosili všechno živé, zatímco černoši z kmene Zingvajů neprojevili moc odvahy. Chvilku vzdorovali a pak se zbaběle rozprchlí. Začala ta správná řež a všechna pozornost se upjala na Liscannorské. Ti usoudili, že mají přízně Titujů plné zuby. Družina se hnula vpřed. Burbbag, Yall, Darlen, Wulpin, Třaskatul a Harez, hradba z oceli, podporovaní střelbou Dyniho, Dettora, Myšilova a nebezpečně blízko střílejícího Pěnipírka. Hrnuli se vesnici a ničili všechno a všechny. Když rozsekali mohutného černocho, obrana Titujů se rozpadla. Zdrhali jak to šlo. Ten černoch byl nejlepším mužem vesnice, náčelník, a Nurnští si toho ani nevšimli. Družina začala rabovat a ejhle, zingvajští válečníci se objevili na kraji pralesa a hrr uzmut, co se dá. Ale družiníci jim to málo z kořisti pěkně probrali. Jaké však bylo překvapení, když černoši začali chytat ženské, svazovat je k sobě a říkat: „Dobré otrokyně, dobré matky našich dětí”.

Tu Burbbag dostal nápad: „Když vy, tak my taky”.

S těmito slovy vybral deset žen. To vyvolalo nesouhlas v družině, hlavně u Wulpin. Leč Burbbag si svoje prosadil. Jeden člen družiny byl tímto konáním potěšen. Byl to Kryšpín Pěnipírko, který chtěl hned zkoumat, jestli jsou zajaté ženy ještě panny. To mu stejně neprošlo - jak u černošek, tak hlavně u Burbbaga.

Ve vesnici u Zingvajů proběhla večer oslava, při níž černoši opěvovali Nurnskou družinu, zatímco Liscanořani neskryvaně hostitele haněli a pohrdali jimi. To ale Zingvajům nemohlo zkazit náladu.

Ráno Burbbag daroval své ženy kmeni a vybral si jen dvě. Maju a Miju. Náčelníkovi řekl, že si je později odvede, až tedy zabijí Mikuriho, a ať se mu o ně pěkně stará. Náčelník vřele souhlasil. Nejspíš si myslel, že vidí Nurnské naposledy a že je Mikuri je zabije. Šaman ještě přišel k Myšilovovi s tvrzením, že na hoře

Dmunt žije jistý šaman, který nemá rád náštěvy, ale jinak není nijak zlý. Dobrodruzi se vydali na cestu k městu Ungru.

„Hej, chlapi, musím si odskočit“, zařval vzadu jdoucí trpaslík Třaskatul Drtinosa.

„Tak se vymoč a doběhni nás“, štěkl po něm vpředu jdoucí Burbbag.

Třaskatul zastavil a postavil se k velkému dubu. Doširoka se rozkročil, rozepl opasek a začal močit. Zaklonil hlavu. Vychutnával ten slastný pocit, když už to notnou dobu držel. Náhle ho upoutal pohyb ve větvích. Potom ho v hrůze poznal. Tak na sedm sáhů od něho seděl ve větvích ještěr o velikosti dvou koní se sploštělou hlavou. Měl oči na každé straně hlavy. Ještěr zasyčel, z tlamy mu vyletěl jazyk a omotal se Třaskatulovi kolem krku. V tu ránu trpaslík letěl vstříc tlamě ještěra. Trpaslík tasil meč.

„Já ti dám, ty zmetku!“, zasípal staženým hrdlem.

To však už cítil ještěrův smrdutý dech. Potom z jeho meče vyšlehl černý blesk. Přišera s již značným řevem odmrštila trpaslíka kamsi do korun stromů. Třaskatul letěl. Přišlo mu, že letí strašně dlouho, když tu začal padat. Svým podsaditým tělem lámal větve. Chytil se každé větévky. Přistál tvrdě na zem, kde zůstal ležet v bezvědomí.

„Co to bylo?“, otočil se Pěnipírko.

„Do háje, Třaskatul!“, zařval Yall a hnal se zpátky po stezce, odhazující z cesty Kryšpína.

„Tady močil“, prohlásil Darlen.

Klečel tam, kde si Drtinosa předtím ulevoval, ale stopy odtud nevedly.

„Chci rojnici na dohled od sebe! Darlen, Wulpin a Myšilov stopovat!“.

„Hej, tady“, zařval Dettor a kopal do pohozeného vaku, patřícího Drtinosovi.

„Kurník, nehamcej tam!“, seřval ho hned Myšilov, „Ale co to je?!“.

Klabzej zadumaně obhlížel kráter po trpaslíkovi.

„U Smrkena, co to může být?“, ulpěl pohledem na stopě na dvě dlaně široké a tři ruce dlouhé.

„To byl ten ještěr“, suše poznamenal Darlen, který stál za Myšilovem.

„Tak seřadit. Darlen dopředu a hurá po stopě“, řekl Burbbag, „A dem“.

„Pusťte mě tam“, nácpal se do čela Myšilov, když Darlen prohlásil, že stopa končí.

„Ztratíš stopu o velikosti vzrostlého telete?!“, zabručel Klabzej.

„Neztratil“, hájil se Darlen, „Ta stopa končí“.

„Blbost... hmm... hmm... ona fakt končí“.

„Kruh padesát sáhů, a hledejte, stopaři!“, nařídil Burbbag.

A potom nechal kruh rozšířit na sto, dvě stě a třista, pořád dál.

„Hele, krolle, to nemá cenu“.

„Jak nemá cenu?“, začal se Burbbag sápat po Dettorovi.

„Prostě nemá“, opakoval Dettor.

Když viděl, že primitivní kroll rudne vzteky, snažil se ho chlácholit: „On kamarád... on statečný...”. Pak se už jen chudák Dettor, malý hobit, vznášel sáh a půl nad zemí v krollových prackách.

„Burbbagu, dost!”

Burbbag zaklepal hlavou, až ušiska zapleskala. Pohlédl na Dyniho, druhého ze tří hobitů v družině.

„Říkám, nech ho a pust’ ho”, řekl Dyni klidným hlasem.

Burbbag si připadal najednou hloupě před tímto možná nejmenším hobitem, který kdy byl členem této družiny, ale najednou vlastně tak velkým. Postavil Dettora s omluvou na zem.

„Dem dál”, řekl nakonec sklesle.

Později, o pět hodin pochodu dál vešli na mýtinu o velikosti sto sáhů. Nalevo spatřili velký balvan, napravo lísce podobné roští, ale to dobrodruhy nezajímalo. Uprostřed mýtiny seděl očividně přežraný ještěr. Byl celý zelený.

„Na něj”, opět zavelel Burbbag, „Bijte ho!”

Vylétlo několik šípů od střelců a za nimi bijci družiny, notně posílení různými lektvary. Ještěr taky neváhal. Vyrazil vpřed, měníce barvu na jedovatě žlutou. Srážka byla děsivě smrtonosná, ale umřel jen ještěr.

„Lovci stáhnout, a hurá do města pro poklad!”

Zhruba po půlhodině Darlena omrzelo stahovat ještěra a začal se toulat po mýtině.

„Hele, líska”, podivil se, „A náká velkolistá. To budou ořechy”.

Líska se zavlnila, zamlžila a zmizela. Deset sáhů před Darlenem seděl ještěr, flekatě maskovaný. Okamžitě Darlena napadl. Hraničář tasil dýku a zařval na poplach. Z ještěra vyšlehl zelený blesk a odhodil Darlena stranou. Družina už na něj čekala. Mikuri vletěl do družiny, sápe se nalevo i napravo. Pomalu měnil barvu ma žlutou. Kolečko okolo ještěra se ježilo ocelí. Ještěr skončil. Darlen vstal, krvavý a potlučený, ale živý. Opět začalo stahování ještěra, protože předtím zabítý plaz se začal prapodivně rozpouštět.

„No toto? On měl dvojníka”, zalátelel Kryšpín. Dyni se vrhnul s kotlíkem na ještěra, vybalil křehké nádobky a začal něco klohnit a kutit. Tvářil se velice spokojeně.

Třaskatul se probral. Pražilo na něj slunce. Zkusil se pohnout. Necítil nohy, s námahou se posadil. Vytřeštil oči, protože na nohou měl hozený trouchnivějící strom, jeden z místních mohykánů. Nejdřív chtěl volat o pomoc, ale to si nakonec rozmyslel. Někde tu mohl být ten ještěr.

„Von si mě nechal uležet, parchant. Nemá rád čerstvý maso, ha ha ha! Podcenil trpaslíka!”

Nejdřív se pokusil kládu zvednout. Nešlo to. Zůstala mu jedna torna a meč na řemínku kolem zápěstí. Začal dlabat shnilý kmen. Po půlhodině už věděl, že má obě nohy zlomené, ale dlabal dál. Byl to přeci trpaslík, žádná baba!. Jednou omdlel. Probral se, něco pojedl a dlabal dál. Asi tak po čtyřech hodinách se

nedaleko něco zachrulo. Připraven prodat život co nejdraž, čekal. Země se chvěla. Opodál před Drtinou se začala zvedat zem. Ano, zem. Před trpaslíkem stál elementál země o velikosti hory, čtyři a půl sáhu šutrů a kamení, klacků a roští. Tiše se tyčil nad již úplně odevzdaným Drtinou. Stál a stál, pro trpaslíka snad věčnost, tiše jen stál. Ohnul se. Na trpaslíka se snesla sprška kamení. Elementál uchopil kládu a zahodil ji opodál. Další sprcha kamení. Když se obr zнову sehnul, sebral s překvapivou jemností sebral i s okolní hlínou a porostem, a zase jen stál. Drtina nevěděl, čím ho pozoruje. Cítil se v bezpečí, jako hluboko pod horou na hromadě pokladu. Elementál strčil Drtinovi do ruky větev. Zvláštní větev s velkými zlatorudými listy a třemi kulatými bobulemi. Vzal ji a jen tiše zíral.

Zašeptal: „Mám zlomený nohy”.

Za nepřerušovaného ticha byl trpaslík položen na zem. Skála přiklekla, ruce velikosti dvoukoláku mu rozervaly kalhoty. Rozmačkaly jednu hnědou bobuli a s pískem a hlínou mu to mazal na nohy. Válečník omdlel.

Probudilo ho dunění přílivu a šumění moře.

„Jaký moře?”, podivil se a prudce otevřel oči.

Dunění vydával pohyb elementála a šumění s praskotem, to byl les lámající se okolo něj. Chodící hora mu udělala dlahy na nohy a teď ho někam nesla na jedné dlani. Druhou odkrývala větev. Kam!?

Dvě hodiny po zabítí ještěra uslyšela družina dunění.

„Mám takovej pocit, že se něco blíží”, zašeptal Kryšpín.

„Třeba ten ještěr bylo jen mladě”, nadhodila Wulpin.

Všichni na ni koukali jako na strašidlo.

Burbbag na sucho polkl: „To není sranda”.

Ozvala se rána, jak něco těžkého dopadlo na zem. Ta se rozhoupala a bylo ticho.

„Tak a co teď?”, pomyslel si Yall po notné chvíli ticha.

„Jdem dál”, padl povel.

Ušli tak sto sáhů a spatřili hromadu kamení a šutrů. Na ní seděl Třaskatul. Byl napůl zasypaný.

„Tak už pojd'te sem. Sám se ven nevyhrabu!”.

Z družiny spadlo napětí a začal hlahol a vítání. Jen Dyni koukal na hromadu hlíny a tunel polámaného lesa, mizející kamsi do dále, značně konsternovaně.

Trpaslík dlouho vyprávěl a vyprávěl.

„Tomu nevěřím”, kroutil hlavou Dyni, „Elementál čtyři a půl sáhu, to není možný. To nejde”.

„Prosím tě, Dyni, to si fakt myslíš, že jsem si potřeboval vysekat takovejhle průsek pro jednoho trpaslíka a z nudy čekání jsem tady naházet hromadu hlíny a kamení?”.

„Ale to přeci... to já... já tomu rozumím... přeci já, přeci když... no... no dobrá”, musel nechtěně souhlasit Dyni.

Strávili tady noc. Ráno zkontrolovali Třaskatulovy zlomené nohy.
„Srostlo to! Přes noc to srostlo!!!”, kroutil Myšilov nad trpaslíkem hlavou.
Třaskatul mohl s pomocí někoho chodit. Myšilov koukal na podivnou větev, ale co s tím. Co mohl chtít? Co chtěl říct tou větví?. Nurnští vyrazili k rozvalinám města Ungru.

„Hele, támhle jsou nějaký trosky”, zvolal bystrooký Darlen.
Mezi stromy byly zbytky zdí domů. Pomalu postupovali blíž. Našli starou ulici, tedy sem tam kamenné desky, se kterými si zdejší porost ještě neporadil. Došli až na řídčeji zalesněné prostranství, kde uprostřed stála stavba s prolomenou kopulí. Neměla věže a velikostí připomínala větší tvrz. Podle toho, že šlo o jedinou jaks taks zachovalou stavbu v tomto městě, usoudili, že to musí být ona svatyně. Namířili si to k ní.

Břink, břink! Od Burbbagovy okované hrudi se odrazili dva kovoví ježci.
„K zemi!”, zařval a zalehl.
Střelec však neváhal a pátil po Harezovi.
„Je támhle nahoře. Na střeše!”, vykřikl Dettor.
Švih! Ježek se zaryl u nohou hobita do hlíny.
„Tak dost. Střelci střílet a zbytek vpřed!”, zavelel ušatec.
Švih, švih! Okolo krolla prolétly koule. Odvetná palba zahнала střelce do skrytu. Bijci družiny doběhli ke zdi, za nimi šli v rojnici střelci.
„Tak a teď ať si střílí do libosti”, řehtal se Kryšpín.
Nahoře někdo rozkopl kamennou zídku, táhnoucí se okolo střechy. Družinu zasypalo kamení. Kryšpín se už nesmál.
„Dovnitř, musíme dovnitř!”, řval kdosi.
Vchod byl hned za rohem, tři sáhy široký a pět vysoký. Nurnští vešli dovnitř. Dettor nesl lucernu.

„Teda tady by prošel i múrmak”.
„Kdo?”, ozval se Burbbag.
„Múrmak, Burbbagu. To je ten s tím chobotem, víš?”, provokoval Dyni.
„No jo, no jo. Hele, čum”, houknul najednou kroll.
Ve zdi chodby byly vyraženy tunely. Jeden za druhým a tři nad sebou o sáhovém průměru, ale to nebylo to hlavní, co Burbbaga zaujalo. V těch tunelech seděla jedna mumie vedle druhé. Dřepěly na zkřížených nohou čelem do středu chrámu.

„To smrdí. To nebýt dobrý, to být zatraceně špatný”, láteřil kroll a dál pokračoval jen velmi nerad.

Světlo lucerny dopadlo na postavu mohutného černocho.
„Vypadněte”, pronesl černocho se zrohovatělou a notně vybledlou kůží.
Ani nečekal na odpověď a vrhnul se vpřed. Křísnu dvěma šavlemi nad hlavou a zaútočil. Na šavlích zářily matně zeleným světlem runy. Z okolních tunelů s mumiami vyskočilo pět černých panterů. V nastálém zmatku černocho s šelmami zaplatil krvavou daň. Zemřel i s panterem.

„Dem dál”, velel Burbbag.

Sluneční světlo prosvítalo rozbitou klenbou kopule. Dopadalo na tři kamenné oltáře. Za tím prvním stála malá postava v kroužkové košili. Měla velké oči a špičaté uši.

„Zemřete!“

S těmito slovy nadzvedl desku oltáře výbuch jasně bílého světla. Chrám naplnil neslyšný záblesk a prolétl místností. Když se konečně družiníkům vrátil zrak a polevilo pískání v uších, spatřili jakoby v cárech světlo odplouvající kamsi do chodeb.

„Zabilo ho to“, konstatoval suše Dettor.

Stál nad roztrhanou mrtvolou šotka.

„A hele, to je ten arbalet, co po nás vrhal ty ježky“.

Zatímco Dettor obíral mrtvé, stál Burbbag před oltáři a říkal si: levá, levá. Koukal se přitom na dvě mozolnaté pracky.

„V tý, co držíš zbraň...“, vzpomněl si na slova starce Pantaribrodina a odklopil levý oltář. V prohlubni ležela soška statné ženy ze šedého nefritu, jež svírala rubín velikosti dětské pěsti.

„No fíha“, vyvalili všichni oči, „To jde... A pryč odtud a hned, tady to smrdí průserem“.

„Já jsem pro to, jít za tím šamanem na tu horu“, prohlásil Myšilov a koukal na ovadající větev.

„Já taky“, kývl hlavou trpaslík, „Dlužím to tomu něčemu“.

Lovci družiny taky byli pro. Sami cítili, že tu není něco v pořádku. I ostatní se nakonec podvolili k cestě na Dmunt, mlžnou horu.

Po dalších dvou dnech v džungli stanula družina na úpatí hory.

„Tak dem nahoru“.

Po dvou hodinách pochodu narazili na hejno goril skalních.

„Nestřílejte, nedělejte prudký pohyby a dem dál“, kázal Myšilov Nurnským.

Ke stádu se přidávaly další a další gorily. Staří gorilí samci s šedivými hřbety hlídali pozice směrem k družině. Gwendarroňané nakonec vyšli z lesa a všimli si, že pod začínajícím pásem mlhy je primitivní srub. K němu je doprovázelo jen devět gorilích samců. Kdyby se takový samec postavil na křivé zadní nohy, lehce by dosáhl výšky krolla Burbbaga. Ze zápraží je pozoroval muž. Bylo mu okolo padesáti let, ale hlavně byl bílý. Opálený, ale běloch.

„Já jsem Kvik. Vítejte tady“, pozdravil nepřítomně a přitom podrbal jednoho za samců za uchem, „Co chcete?“.

Slova se ujal Myšilov: „My bysme potřebovali radu“.

„Jeden důvod... řekněte mi jeden důvod, proč bych vám měl radit?“.

Myšilov sáhl do torby a vytáhl větev. Kvikův prudký nádech svědčil o tom, že něco ví.

„Podťe dál“, řekl Kvik, „Udělám čaj“.

Nurnští seděli na rohožích a čekali, než dovaří čaj. Byli rušeni otřesy srubu, jak se jedna z goril drbala o zed'. Kvik přisedl a nabídl čaj.

„Kvangu, nech toho!“
 Odpovědí byla rána do zdi a chrutí za ní.
 „No tak, Kvangu, klid... Tak vyprávějte“, pobídl je Kvik.
 „No, tady Drtinosu“, ukázal Klabzej na trpaslíka, „našel elementál a dal mu tuto haluzi“.
 Myšilov to vyprávění trochu zkrátil.
 „Vím, odkud je. Je ze Šedé zdi... to je les za mrtvým městem“.
 „Myslíte městem Ungru?“
 „Ano, městem Ungru“.
 Kvik vyprávěl, že když byl mladý, dostal podobnou větvičku.
 „Já měl však ženu a čekali jsme syna. Nešel jsem tam. Nechtěl jsem. Můj syn šel. V sedmnácti se sebral a šel tam, co já jsem nešel. Nevrátil se a po roce zemřela i moje žena...A já jsem nikdy nenašel odvahu tam vyrazit. Nikdy“.
 Do místnosti se vecpal gorilák, nejspíš Kvang, a nechal se drbat za uchem.
 „Jděte tam! Prosím!“, Kvikovi po obličeji tekla slza, „Prosím, jděte, jděte“.
 Okolo srubu si hrály gorily. Dolů je doprovodil jen Kvang.

Po třech dnech pochodu džunglí Nurnští narazili najednou na Šedou zeď. Šedá zeď byl pás trnitého roští, mizejícího v korunách stromů.
 „Co teď?“, zeptal se Burbbag Myšilova, který by měl vědět o lesích nejvíce z celé družiny.
 „Nevím, tudle jsem ještě neviděl“, řekl po pravdě Myšilov.
 Přistoupil k roští a opatrně se ho dotknul. Roští se hnulo a rozestoupilo.
 „To je dobrý, Myšilove“, obdivoval Darlen tunel otevírající se před ním.
 „To jsem nebyl já“, opravil chybný úsudek družiny Klabzej.
 „Já si připadám jako v pohádce o Růžičce“, pípl Kryšpín.
 „Tak se nepíchni, abys neusnul“, postrkoval ho Dyni Longodon před sebou tunelem z roští.
 „Hej, chlapi, je průser“, ozval se zezadu Drtinosa, „Ten tunel se za námi zavírá“.
 A opravdu. Dva sáhy za družinou tunel okamžitě zarůstal.
 „Nevadí. Jdeme dál!“, zavelel Myšilov.
 Ušli asi dvě stě sáhů, když roští končilo, ale skončila i džungle. Les okolo nich nebyl o moc jiný, než u Liscannoru, jen možná o něco starší. Šli tímto podivným lesem a zvědavě se rozhlíželi okolo sebe. Dobrodruzi došli na nějakou mýtinu. Tam tiše stáli a zírali na podivné obří stromy před nimi. Byly asi tak o polovinu vyšší, než vysoký smrk, s nesčetněkrát mohutnějšími kmeny a větvemi rozložitými, jako mívají duby. Zlatorudá barva listů ševalila vzduchem.
 Klabzej prohlásil: „To jsou klabzeje, posvátné stromy“.
 V úctě div nepoklekl.
 „Tam! Tam pod těmi stromy se něco hýbe“, zašeptal Darlen.

A opravdu. Pod stromy se pohybovaly postavy, či spíše postavičky v černých pláštích. Měly široké kapuce, výška těch tvorů se dala odhadnout ani ne na třičtvrtě sáhu. Pohybovali se pod stromy a něco tam kutili.

„Oni ty stromy mučí!”, zahučel Klabzej.

Postavičky nařezávaly kůru stromů a sbíraly mízu, prýstíci z trhlin. Tu nalévaly do velkých díží, kde ji sušily na krystalky žlutého cukru.

„Oni je podřezávají. Oni je nechávají krváčet”, zahučel Myšilov a s šíleným řevem vyrazil vpřed.

Družina bez váhání taky. Mezi lesem a stromy byl pás sto až stopadesáti sáhů lučiny. Než však mohla družina zaútočit, vznikl poplach. Postavičky odhazovaly pláště a za kvílivého jekotu vyrazily na vetřelce. Byly mrňavé a šlachovité, s ježatou čupřinou na hlavě. Ale jaké hlavě! Malé, okrouhlé, s hubou od ucha k uchu plnou ostrých špičatých zubů a s pažemi nepoměrně delšími vzhledem k tělu. Pařáty měly zakončené třemi drápy. A teď se hnuly vpřed.

Vedle Nurnských se zachvěla zem. Elementál tři sáhy vysoký šel s nimi. Za družinou v lese, odkud vyběhla, se hnuly stromy. Ano, dva huorni se hnuli vpřed. Toho si Nurnští všimli až uprostřed krvavé řeže.

Řady se střetly asi padesát sáhů od velkých stromů. Malé postavičky skákaly na svých nohách a odrážely se přitom rukama od země. Takto dokázaly skákat až pět sáhů dlouhými skoky a útok vedený prudkým skokem byl strašnou zbraní. Oni totiž hubkani, tak se jim říkalo, ve skoku připomínali spíš kouli plnou drápů a zubů. Okolo družiny se tedy hýbala hradba drápů a vřiskotu. Nedaleko s hubkany bojoval elementál po boku s huorný. Družiníci si ale všimli, že i když huorn hubkana úplně rozmázl, jeho maso začalo podivuhodně rychle srůstat. Hubkan nakonec znovu vstal a zaútočil znovu. U Nurnských se kupila hromada mrtvých a šhubajících se těl. Ta ale už nevstávala.

„Umírají jenom železem!”, zařval Harez, když rozsekl jedmoho vejpu.

Pěnipírko napůl překvapeně vyjel, když mu na hlavě přistál kostnatý hubkan s poněkud větší šešulkou. Padl s prokouslým hrdlem. Padnul i Dettor a Wulpin. Okolo Nurnských se pohybovalo na sedmdesát hubkanů. Klubkem drápů, zubů a kostěnných srpů, které se sice o zbroje tříštily, zato zranění působily o to hnusnější, byli smeten Drtinosa a Myšilov. Když to spatřil Dyni, sáhl za opasek a vytáhl flakón. Yall, Harez a Darlen začali ustupovat.

„Burbbagu, zpátky!”, zařval Yall.

Opodál zapraskal strom. Padl první huorn. Okolo Nurnských se srotili další hubkani. Darlen zahlédl opodál ležící tělo Třaskatula. Porůstaly ho větvičky s růžovobílými květy.

„Burbbagu, dělej!”, zařval opět Yall.

Harez, bojující vedle něj, zaláteřil. Hubkan se mu zakousl do nohy. Barbar byl sražen k zemi. Yall a Darlen se dali na úprk. Burbbag bojoval uprostřed moře drápů. Bojoval palcátem, rozrážel lebky. Pomalu mu docházelo, co se děje. Byl sám, všichni byli nejspíš mrtví. Krolla zachvátila zlost.

„Všichni, všichni sou mrtví...”, zachvátilo válečníka šílenství.

Byl šílený vzteky, chycený v pasti. Přestal se krýt. Zabíjel. Zabíjel je po dvou, po třech - šílený v hněvu, šílený hrůzou. Žil, aby se pomstil. Byl zraněn tak, že už dávno neměl žít. Zabíjel, byl roztrhán na kusy, šel k zemi. Nad bojištěm se vznášel obláček mlhy, všechno sledoval. Obláček pozoroval, jak padl Burbbag, jak utekli Darlen s Yallem, i jak hubkani rozstípali zbylého huorna. Všiml si, jak se rozpadl elementál, a také kterak mrtvoly družiníků porostly zvláštní květiny. A támhle hubkani rvali a drásali býlím porostlé reky. Potom obláček mlhy odletěl hledat Darlena a Yalla.

...klabzeje! U Smrkena, to jsou klabzeje...

Zhmotněný a tudíž nahatý hobit Dyni Longodon našel Darlena v nedaleké koruně stromu. Najít pak Yalla bylo obtížnější. Nakonec ho oba objevili, jak se vrací zpátky k mýtině. Usnesli se na tom, že se tam v noci vrátí. Zůstala tam totiž halda věcí a peněz. Už jenom Dyni tam nechal úplně všechno, když vypil lektvar mlhoviny. Byl to dobrý způsob útěku - jenomže teď tady dřepěl zabalený v houni a úplně bezbranný. Všechno zůstalo na bojišti.

Rozhodli se počkat do tmy, pak posbírat co se dá. V noci vyrazili zpět k mýtině. Tam zjistili, že býlí pokrylo mrtvoly jakýmsi dřevitým porostem s drobnými kvítečky. Dyni našel většinu svých věcí potrháných, ale funkčních. Nenašel jenom alchymistickou truhlu.

„Ty prevíti mi sebrali truhlu. Moji truhlu!“, bědoval Longodon.

„Neskuč“, šeptl Yall, „Mohls dopadnout hůř“.
Podíval se na opodál ležící zarostlá těla. Darlen tiše klečel u malého hrobu z kvítí. Ten patřil nejspíš Dettorovi nebo Kryšpínovi.

Promluvil: „Já tomu nevěřím. Musíme počkat do rána“.

„Dobrá, ale v lese. Táhle pod stromy. A hlídky po dvou hodinách“.

Myšilov otevřel oči. Hleděl na hvězdy souhvězdí Saně vedle Malých blech. Nedaleko něžně šuměl les. Voněla tady hlína. Ale kde to byl a proč spal pod širákem na holé zemi?

„Kde to jsem!“, posadil se a rozhlížel kolem.

„Vstávejte, něco se tam hýbe!“, vzbudil Darlen spáče.

S nataženým lukem, kuší a obnaženým mečem se vrhli vpřed.

Myšilov seděl a div nevykřikl.

„Klabzeje! U Smrkena, to jsou klabzeje!“.

„Myšilove, mlč!“ , ozvalo se hned z několika stran, „Chceme spát“.

„Ale to jsou klabzeje“.

„Myšilove, ty byl zticha, nebo já ti rozbít nosa“.

„To jsou naši... a zdraví!“ , vypískl Dyni Longodon tiše.

„Vzbudte je, ale potichu... Klabzeji, ticho“.

Po dlouhém vyprávění se nevěřícím družiníkům rozjasnilo.

Svívalo. Hubkan vyskočil z nory a tři šípy ho smetly. Vyskakovali další a další, hodně jich pod kalenými střelami umřelo. Potom vůdce zavelel k rychlému ústupu, či skoro úprku, do lesa. Hubkani Nurnským vřeštěli v patách.

„Na stromy, honem, tam nebudou moct vyskočit!“.

Obrana probíhala jednoduše. Kdo se pokusil vylézt na strom, kde seděli dobrodruzi, zemřel. Smršť šípů ještěrců srážela k zemi. Hubkani ale nebyli tak hloupí. Začali lézt na okolní stromy a z nich skákat. Myšilov byl stržen z větvi na zem. Trpaslík Drtinosa tedy skočil dolů, přidal se i Burbbag a Harez. Boj se přesunul zase na zem. Myšilov se rval o život. Střelcům docházely šípy, ale hubkanů taky valem ubývalo. Nepřátelé srazili z větvi Pěnipírka. Padl mrtev. Boj začal ochabovat, však než zemřel poslední hubkan, umřel i Myšilov.

Bylo po boji. Družina se unaveně opírala o stromy a své zbraně. Na zemi ležely dva kvetoucí hroby.

Dyni v jedné z hubkaních nor našel svoji truhlu i nádobíčko na destilaci. Šťasten vylezl ven.

„Dyni, pojď sem“, zavolala ho Wulpin k opodál stojícím kádím.

Dyni ztuhl. Pro jeho oči, citlivé na sebemenší vázanou magenergií, to byla rána. Z kádí jí vyzařovalo tolik, tolik surové magenergie, že nemohl odolat. Vystrachal kotlík. Země se zachvěla, až uskočil. Před Dynim se vztyčil golem. Sice už jen dva sáhy vysoký, ale golem. Začal rozkopávat kádě. Dyni viděl, jak magenergie mizí v zemi. Magenergie života, magenergie země. Kousek od nich

vykoukl z nory druhý hobit družiny, alchymista Dettor. Nesl flakónek, do jehož skla byl vybroušen emblém brnění, a malou ve zlatě vázanou knihu s pečeti pyramidy. Elementál někam odešel. Za chvíli se vrátil, položil něco na zem a rozpadl se. Na zemi ležel svazek kořenů, krátká sukovice a deset listů, na nichž se válely hrušky žlutého cukru.

Za dvě hodiny přišel Kryšpín s Myšilovem.

Klabzej pohladil pořezaný kmen stromu a smutně prohlásil: „Nejsou to klabzeje”.

Modlitba k dubu

Klabzej Myšilov

Dube
Věrnej Dube
proč mi nezpíváš
proč mi nešumíš větvemi a listím?
Proč ani nezapláčeš?
Jsem snad nehoden tvé přízně?
Jsem snad špatný lesů syn?
Málo jsem tě o půlnocích vzýval
a laskal tvé vrásčité kořeny?
Málo jsem spínal ruce k duchům
a opěvoval krásu tvé koruny?
Málo jsem tě miloval?
Mlčíš, strome
stále mlčíš, Netečný
jsi věru tichý společník
Já dál tě budu blažit svými dary
dál ti budu teskně vyprávět
až srdci tvému mě se zželí
až poznáš, že jsem přítel tvůj
a jsem tě hoden
to si pamatuj
Jsa v dřevo oděn vlastním dnes
i druidskou hůl

Cesta do vesnice Zingvajů proběhla bez problémů. Ve vsi chvíli panoval zmatek, protože nikdo z domorodců nemyslel, že kdy Nurnské dobrodruhy ještě uvidí. Večer proběhla oslava.

Černoši plácali dobrodruhy po zádech a říkali: „Dobrý chlapi... Vy praví muži”.

Nutno podotknout, že plácali po zádech i Wulpin a furt mleli: „Vy praví muži”.

To nebylo to nejlepší, co mohli udělat, ale prošlo to v klidu.

...Dube, Věrnej Dube...

Zpáteční pochod do Donkviru a přes pláň do Travertu, včetně nalodění, se udály podle plánu a bez obtíží. Jen Burbbag se trochu kroutil, když musel platit za Miju a Maju.

„Lod’ na obzoru!”, vykřikla hlídka ve strážním koši. Výkřiky vytáhly z podpalubí všechno osazenstvo lodi v plné zbroji. Samozřejmě i s Nurnskými.

Očekávaly se nepříjemnosti. Kapitán dal příkaz plout na plné plachty a přímo vpřed. Nebylo to k ničemu. Nepřátelská loď se nebezpečně blížila. To, na čem se družina plavila, byly líné kupecké necky. Loď se přiblížila na nějakých půl míle a kapitán jadrně zaklel. Všiml si vlajky. Byla známá, symbolizovala zlomený stěžeň.

„Připravit k boji!”, kvičel kapitán jako podřízle prase.

„Kdo být ta loď a co ta vlajka?”.

„To jsou přeci piráti... a ta vlajka - obávám se, že to poznáme”.

Přilétla koule.

„Do prdele, oni tam maj katapult!”.

A měli. Paluba byla v tu ránu prázdná. Palba ustala, až když se pirátům podařilo sestřelit stěžeň. Bylo to po notné době ostřelování, takže z paluby kupecké lodi toho moc nezbylo. Loď přirazila, zahákovala a začal boj, ve kterém Nurnští vybojovali značný kus. Odměna, o kterou se hlásili hned po vítězné bitce, musela počkat. Bylo třeba přenést náklad z poničeného plavidla na pirátskou plachetnici. Kupecká loď se pomalu potápěla.

Plachetnice zakotvila na širém moři u Nurnského přístavu. Byl spuštěn člun, do nějž nasedlo deset dobrodruhů. Loďka se kymácela ve vlnách hluboko pod čárou ponoru. Nebylo divu. Kromě pasažérů vezla i nějaký ten tisíc zlatých - a hlavně, každý měl deset mincí opia.

Z Nurnu do Liscannoru zbývalo již jen tak dvě hodiny cesty...

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Aedd z Ruindoru - člověk lupič [*1010]

Aedd Ruindorský přišel do Liscannoru, aby zde vedl život dobrodruha, stejně jako mnoho jeho příbuzných. Nade vše měl rád klid. Proto si za peníze získané od pobitých pirátů ze severu namísto v Liscannoru postavil dům na samotě u mořského pobřeží a nastěhoval se do něj se svou ženou Aelin, synem Fionnem a dcerou Viellou. Poprvé vyrazil s Nurnskými na výpravu do Kodgicku na jaře roku 1037. Výprava plná zrad a udavačů dala vzniknout pevnému přátelství s kolegou v profesi, elfem Griffinem. Na další výpravu vyrazil o rok později. Při záchraně therfastských dětí se Aedd proslavil zejména obratným kouskem, kdy zachránil prvního ze ztracených školáků. V té době si za své značně hazardní používání jistých alchymistických výrobků vyzískal přezdívku Hlína. Kromě ohnivých hlin užíval při bojích hlavně svého luku a nutno říci, že málokterý šíp minul zvolený cíl. Dvojice střelců, Aedd a Griffin, se brzy stala věhlasnou a slavnou. Brzy se mezi dobrodruhy začalo říkat, že jsou jako dvojčata. Na výpravě do Andeluru v devětatřicátém roce získal kvalitní luk od kentaura, kterému družina pomohla. Aedd se rozhodl jet i na druhou výpravu na prohnílý ostrov Kodgick, která skončila spíše nezdarem. Ruindorský zloděj však ve své samotě u moře dlouho nepobyl. Již se sklonkem léta 1040 vyjel spolu s ostatními na turnaj do Mondragonu. Na pastvinách pod hlavním městem svým bystrým okem a pevnou rukou získal dvakrát druhé místo ve šfělbě z luku a kuše. Na tomto místě Nurnská družina přijala práci podivného starce, a tak se Aedd za měsíc ocitl v poušti ukryté ve vnitrozemí daleko na jihu. Svou takřka vrozenou zvědavostí se snažil přijít na tajemství mozaiky vyryté na vrcholu věže v mrtvém městě. Ale Aeddův důvtip si nedokázal poradit se starým hlavolamem, a tak se Nurnská družina i přes Aeddovo naléhání vrátila s nepořízenou. Snad i zdatný nurnský lupič potřebuje odpočinek, a proto Aedd zůstal doma, když ostatní na jaře v jedenačtyřicátém vyplouvali na „neoficiální“ pomoc Kamennému ostrovu, na který dorážela Illsenova vojska. Ale zahálet dlouho nevydržel. Spolu s Tanrisem a Ladotem připlul další lodí a hned se zapojil do boje proti lovcům erýnií na Malém ostrově. Zde se zúčastnil tvrdého útoku na pevnost lovců. Se Swonniným palcátem se druzi vrátili pro zadání dalšího úkolu. Bylo jim uloženo, aby zabili jistého Hakroje z Altenbruchu. Při tom Aedd využil naplno své schopnosti, které otevřely Nurnské družině nejedny dveře. Po Hakrojevě smrti družina zmizela v půlnoční tmě a jela ohlásit splnění úkolu. Pak se Nurnští vrátili zpět do Gwendarronu pro slíbenou tučnou odměnu. Po této výpravě Aedd dlouho odpočíval. A udělal určitě dobře, protože z nechvalně proslulé výpravy do Armidenu se vrátili jen Krochta a Griffin. Ostatní zemřeli. Téměř po roce, kdy se věnoval rodině, Aedd opět začal vyrážet s Nurnskou družinou. Po krátké výpravě roku 1043 do zlatodolu na sporném území Mubarrathu a Gwendarronu, kterou vedl, odjel s ostatními na sever do Velvennoru. Na této památné výpravě Aedd znovu předvedl svůj důvtip, ať už při luštění pomateného vyprávění elfa Midolase nebo při záhadách ve Velvennu, hlavním městě země, či při častých vyjednáváních. Ve velvennských stokách, kde sídlila tajemná organizace Stín Valinnu, o vlas unikl smrti v podobě obrovské haterie. V boji o Perrimovo tělo nad Orghallskou propastí se Aedd s Krochtou neohroženě vrhl na útočníky pokoušející se svrhnout rakev s tělem trpasličího krále do temné rokliny. Přes tuto odvážnou záchranu králových ostatků se nepodařilo odvrátit pád Velvennoru. Zdrcená družina se vrátila do Gwendarronu. Obratný zloděj Aedd, pamatující mnoho triumfálních návratů, se navrátil ke své rodině na pobřeží nekonečného moře. Aedd měl k rodinnému životu vřelý vztah a se svou ženou a dětmi vedl spokojený život. Lupič měl velkou touhu pozvednout svoji samotou na pobřeží na obec rovnou Liscannoru. Jeho vizi mu vydatně pomáhal uskutečňovat hobit Dyni Longodon, se kterým se Aedd spřátelil a který se rovněž odstěhoval na pobřeží. Nové osadě dali jméno Vranigost. Společnými silami začali spolu přemlouvat některé další družiníky, aby opustili Liscannor a nastěhovali se k nim do osady, ve které se Aedd, podporován Dynim, prohlásil starostou. Mezi Liscannorem a novým Vranigostem se rozhořel ostrý spor, který hrozil v jednu chvíli dokonce rozpadem Nurnské družiny. Aedd, který našťáště narozdíl od Dyniho

dokázal jednat uvážlivě a ctil historii Nurnské družiny, nakonec společně se starostou Liscannoru Krochtou Moskytem uzavřel smír a spor byl zažehnán. Na usmíření uspořádal roku 1044 velkou hostinu, která předznamenala výpravu do Kasulu, které se Aedd, jakožto zkušený veterán, zúčastnil. Během výpravy se několikrát osvědčila lupičova prozíravost. Aedd, který místo svých oblíbených hlin začal opět používat svůj dlouhý luk a nůž, dokázal stát vždy pevně na svém místě a odváděl vždy to, co se od něj očekávalo, ba i více. Své počínání nikdy příliš nekomentoval a ostatní družiníci jej za to ctili. Během výpravy byl jeho dům ve Vranigostu společně s několika domy v Liscannoru vykraden, ale Aedd společně s ostatními dokázal ukradený majetek znovu získat. Aedd si začal uvědomovat, kterak jeho častá nepřítomnost přímo ohrožuje jeho rodinu a majetek. Na další výpravu do Gorganu s družinou nevyrazil a raději zůstal doma. Naposledy jej dobrodružná povaha přiměla účastnit se výpravy daleko na jih, kde měla družina zničit jakýsi zlatonosný důl obsazený erkrachtskými žoldněři. Aedd byl dokonce zvolen za vůdce a udělal tak důstojnou tečku za svým dobrodružným životem. Během výpravy mu bylo ostatními vytýkáno nepříliš jasné rozhodování a také smrt půvabné hobitky Bibiány, kterou lupič nešťastnou náhodou zasáhl uprostřed lítého boje ze svého kouzelného prstenu. Aedd měl během výpravy také velké potíže se zbabělým krollem Burbbagem a trpaslíkem Eodelem. Výprava na jih tak učinila tečku za Aeddovým dobrodružným životem. Aedd pověsil své lupičské řemeslo na hřebík a začal se plně věnovat výchově svých dětí. Podobně učinil i jeho dávný přítel Griffin. Snad v tom byl kus symboliky, že tito dva výteční lupiči, kteří byli nazýváni někdy dvojčaty, dokázali včas zanechat dobrodružného života a tak přežít až do dnešních časů. Ale kdo ví, třeba jednou Aedd opět pozvedne svoji zbraň a vyrazí s mladšími dobrodruhy znovu na výpravu.

Airon z Álfheimu - elf hraničář [*1022]

Elf Airon se v Liscannoru objevil v roce 1045 a toužil stát se členem Nurnské družiny. V té době byla v družině nouze o hraničáře, a tak byl přijat. Svého stopařského umění mohl využít již při nejbližší výpravě do Gorganu, kam se družina vydala původně na svatbu v královské rodině, ale nakonec se z celé záležitosti vyklubalo nebezpečí ohrožující královské zájmy. Airon se projevil jako zdatný stopař a díky jemu se družiníci dostali na kobytku nebezpečné bandě desperádů. Kromě stopování se také aktivně zúčastnil infiltrace družiny mezi místní podsvětí a vytahování informací z místních obyvatel, v čemž si vedl nadmíru dobře. Přitom ještě stačil držet ochrannou ruku nad hobitkou Bibiánou a nechtěl ji nechat podniknout žádné nebezpečnější akce. Je nesporné, že měl značný podíl na úspěšném dokončení výpravy. Nicméně si tento samotářský elf nenašel v družině žádného blízkého přítele, a tak nikdo nelitoval, když se po návratu z výpravy sebral a opustil Liscannor. Od té doby problemskle pouze několik zpráv, že se Airon podílel na selských bouřích v severních krajích, ale přesné informace se už asi nikdo nedoví.

Alwynn, zvaný Bílá ruka - člověk alchymista [*1011]

Roku 1036 během tažení po Monghyrských pláních narazila Nurnská družina na podivnou tříčlennou skupinku. Jedním jejím členem byla i bezvýrazná tvář mladého zakřiveného člověka. Jeho jméno bylo Alwynn. Zdálo se, že takových jsou na světě tisíce. Vůdcem skupinky byl bezpochyby jiný člověk, Plimskr. Všichni byli nakonec přijati do společenstva. Alwynn i Plimskr se ostatních často stranili a povídali si stále něco mezi sebou. Nikdo si toho mnoho nevšímal, zvláště poté, co byl Plimskr zabit. Alwynn naložil jeho tlusté tělo na svůj hřbet a neúnavně jej stále vlekl. Jeho vytrvalost byla neobyčejná. V okamžiku, kdy se tělo již rozkládalo, byl ostatními donucen jej pohřbit. Alwynn všechny proklel a ostatním tehdy došlo, že mají co do činění s fanatikem. Alwynn otevřeně prohlásil, že na světě není místa pro jinou rasu, nežli lidskou. Po návratu z Monghyru si pronajal v Nurnu kamrlík a založil organizaci Bílá ruka, přičemž sám sebe pasoval na jejího vůdce. Od té doby sám sebe nazýval Alwynn Velký. Mnoho se mu ovšem nedařilo a postupně se z něj stal alkoholik. Na další družinové výpravy se příliš nehrnul. Kolovala o něm spousta historek, více či méně pravdivých. Nakonec však vyrazil s ostatními na další pout' až v roce 1038. Družina pátrala po ztracených dětech. Alwynna to mnoho nezajímalo a daleko více se věnoval svojí láhvi.

Jediným jeho činem na výpravě bylo to, že se dokázal opít i s nepřítelem. Výpravu přežil a vrátil se do svého sídla. I nadále rozvíjel činnost Bílé ruky. Ačkoli měl Alwynn ohledně Bílé ruky velké plány, je třeba říci, že úspěšný mnoho nebyl. Jediným člověkem, kterého se mu podařilo pro svoji činnost získat, se stal neduživý kouzelník Cecil, od kterého se nechal titulovat Mistře. Alespoň tak si spravoval své pošramocené sebevědomí. A že to notně potřeboval. Roku 1041 se dostal do sporu s krollem Lynhaardem, který po něm začal vymáhat peníze, jež mu kdysi daroval. Alwynn se rozhodl bránit a celou věc předal soudu. Spor by pravděpodobně vyhrál, ale díky své naprosté tuposti se mu podařilo pozurázet koho mohl, včetně královského soudce a následně i samotného krále. Byl královským úřadem obviněn, došlo k zabavení veškerého jeho majetku a pouze potupný útek jej zachránil od vězení. Bílá ruka se ocitla v ilegality. Dlouho o něm ostatní neslyšeli. Alwynn od té chvíle žil jako štvaná zvěř. Jakési údajné spojení s ním měl pouze Cecil a tak se mohli ostatní pouze dohadovat o tom, že se skrývá kdesi v Karwellu. Uplynula dlouhá doba a na Alwynna málem všichni zapomněli. Až roku 1043 se v Liscannoru objevila zbídačená postava, ve které někteří pamětníci poznali pana Mistra. I zželelo se jim tohoto šířitele rasové nenávisti a vzali jej na další výpravu do Velvennoru. Při cestě se plně projevil jeho alkoholické sklony. Prakticky neustále byl opilý. Tu a tam se sice zapojil do boje svojí kuší, ale zpravidla při tom vždy postřelil někoho vlastního nebo alespoň koně. Za to a za ukájení svých nízkých pudů, kdy zcela nesmyslně uřezával mrtvým končetiny, byl dokonce napaden tehdejší vůdcem Moskytem a museli při něm tenkrát stát všichni bohové, že přežil. V družině k němu nikdo neměl důvěru a jediný úkol, který mu byl přidělován, bylo hlídání koní a i při tom bylo potřeba na něj dávat pozor. Jeho jediným přínosem pro družinu se tak stala jeho poměrně rozsáhlá literární tvorba, ve které šířil myšlenky Bílé ruky. Zdálo se, že psaním si Alwynn nahrazoval všechny své životní neúspěchy. Účastnil se ještě dlouhé výpravy do Kasulu, ale byl ostatními odsunut spíše do role hlídače koní, a to ještě v situacích, kdy hlídat nebylo ani příliš potřeba. Zbytek družiny jej bral spíše jako takový živý talisman. Tu a tam sice v boji přidal nějakou tu ránu z kuše, ale díky tomu, že byl neustále pod vlivem alkoholu, toho stejného mnoho netrefil. Jinak se většinou motal někde v ústraní, ověšen poloprázdnými lahvemi. Nelze ovšem kategoricky tvrdit, že by ho ostatní neměli rádi. Naopak, pakliže se nurnský dobrodruh potřeboval na dlouhé výpravě opít nebo vypovídat, byl Alwynn tím nejlepším přítelem. Alkohol však byl nakonec i příčinou toho, že Alwynn zanechal dobrodružného života. Po návratu z Kasulu již nikdy na výpravu s ostatními nevyrazil a zřejmě se se někde stále toulá světem a šíří myšlenky Bílé ruky.

Arkuss Dettor - hobit alchymista [*1020]

Po armidenské tragédii roku 1043 byla družina velice oslabena a hledala rychle náhradu za všechny mrtvé a nezvěstné. Tak se do družiny dostal i malý hobit Arkuss Dettor, specialista na výbušniny. Jeho první výpravou se stalo vyplenění zlatého dolu. Dettor se projevoval především nadměrným pitím alkoholu a neustále veselou povahou. Jako družiník se teprve rozkoukával a pomoc poskytoval ostatním pouze tu a tam nějakou tou ranou z kuše. Učil se však rychle a především jeho manipulace s třaskavinami dávala tušit, že z něj jednou bude potřebný člen. Těžko určit, koho měl v družině nejvíce v oblíbě. Většinou to byl ten, kdo byl ochoten se s ním napít. Jeho životním heslem se stala věta: „Dopijem a nejdem!“. Někakou dobu se Arkuss na výpravy nevydával. V té době, v roce 1045, se stal občanem Liscannoru a postavil si na jeho území noru s kamenným vyzděním. Od podzimu toho roku poctil účastí všechny výpravy, které Nurnská družina zorganizovala. Jako o dobrodruhuvi toho nejde o panu Dettorovi mnoho říci. Byly okamžiky, kdy dokázal být družině velmi platný, ale takové chvíle byly spíše ojedinělé. Nejčastěji bylo lze vidět malého alchymistu opilého a vtipkujícího na účet kohokoli okolo. Přestože pro své nezřízené opilství nebyl pro družinu příliš produktivním článkem, mezi dobrodruhy byl poměrně oblíben. Často dokázal i vážnou situaci proměnit v žert. A snad právě pro svou nekonfliktní povahu byl na dvou výpravách v roce 1048 zvolen vůdcem. Jako vůdce byl však velmi neschopný. Pod tíhou zodpovědnosti o to více pil a propíjel se do plačtivých nálad. V Isselu se natolik zřídil, že pozvracel pracovník mallikornského soudce a ještě jej hrubě urazil. Arkuss bezesporu nebyl schopen družině velet, což se ukázalo tehdy, kdy nebyl schopen řešit svár družiníků, který vyústil v

krveprolití. Snad proto od té doby už nikdy nezastal vůdcovský post. Starosta Burbbag Šestý v devětačtyřicátém roce Arkusse učinil obecním rybníkářem. Alchymista Dettor je v Nurnské družině dodnes.

Bibiána ze Šňupákova - hobitka zlodějka [1012 - 1046]

Když Nurnští roku 1043 během výpravy do Velvonnoru sháněli nové členy do svého společenstva náhradou za mrtvé, padl jejich zrak také na tuto malou hobitku. Její usměvavá tvář s jako malina červeným nosíkem od častého šňupání hobitího tabáku byla k nepřehlédnutí. Bibiána, řečená Bibi, se ráda přidala k družině a svým prakem pomáhala v likvidování nepřátel. Výpravu zdárně přežila a na jaře roku 1044 se s ostatními vypravila hledat poklad Černých jezdců. Značně ji ovšem znechutila zrada zlotřilého Chamtudura a ve výpravě nepokračovala. Místo toho si z ušetřených peněz postavila malý domek v rozvíjející se osadě Vranigost a rozšířila tak tamní enklávu družiníků, což potěšilo dosavadní obyvatele, neboť hobitku měli všichni upřímně rádi. V roce 1045 došlo k podivným událostem na královském dvoře v Gorganu a Nurnská družina byla u toho, včetně malé hobitky. Ta si zkušeně počínala zejména při pronikání do gorganského podsvětí za pomoci flirtování s několika podezřelými existencemi, což se nelíbilo elfu Aironovi, který byl do ní platonicky zamilován, jak už to tak u álfheimských elfů bývá. Bibiána se stala velice platnou zlodějkou a i díky ní pro dobrodruhy neexistovaly dveře, za které by se nedostali. Bohům žel, k velké lítosti všech družiníků, se její osud naplnil roku 1046 při výpravě do jižních pralesů. Tam se družina střetla obrovskými pantery. Jeden se vrhl na Bibiánu, tušíc v tlusté hobitce dobrou kořist. Trhal její tělo na kusy, když jí na pomoc přispěchal vůdce výpravy, Aedd z Ruindoru, který na šelmu vyslal magické blesky ze svého prstenu. Žel bohům, blesky trefily nešťastnou hobitku a ta se skácela na vlhkou zem. Byla pohřbena na místě v neútluném pralese, jen prámínek jejích vlasů byl s úctou uložen ve vranigostských podzemních kryptách na věčnou památku veselé hobitky.

Burbbag Šestý, syn Šakův - kroll válečník [*1023]

Kroll Burbbag se objevil v družině roku 1046 společně s jiným válečníkem, Yallem Rebledem. Bijičů bylo tehdy v družině velmi třeba, a tak jeho přijetí proběhlo bez problémů. Na svoji první výpravu vyrazil kroll na jih zlikvidovat jakýsi zlatý důl. Během výpravy se projevil především jako zbabělec, který dovedl utíkat z boje jako první. Někteří jej za to odsuzovali, jiní naopak tvrdili, že se jednalo o zbytek zdravého rozumu v krollově plešaté hlavě. Důležité ale bylo, že Burbbag přežil. Vrátil se do Liscannoru, a protože si byl vědom svých nedostatků ve vzdělání, přihlásil se společně s divoškou Wulpin do večerních kurzů liscannorské obecné školy, které probíhaly pod vedením řídícího Rhandira. S obrovským vypětím nakonec tuto školu absolvoval, i když nejednou Rhandirovi fyzicky vyhrožoval. S družinou vyrazil i na další výpravu do Hamilkaru a dokonce byl zvolen za vůdce. V průběhu dobrodružství sice byl pro svoji nerozhodnost ze svého postu sesazen, ale i tak to byl krollův úspěch. Na této výpravě se ukázalo, že Burbbag si velice líbil v různých soubojích, ve kterých mohl uplatnit svoji sílu. V družině se v té době nejvíce přátelil s trpaslíkem Eodelem, který se podobně jako on často uchýloval k útěkům z boje. A opět přežil a po návratu mu bylo uděleno liscannorské občanství. Z důvodu nedostatku financí však i nadále bydlel v hostinci U hrocha. Mnoho peněz mu nepřinesla ani výprava, na které Nurnští převáželi důležitého svědka k procesu v Mallikornu. Tato výprava měla za následek i přepadení liscannorské školy vyděračským krollem, a poté, co ho družiníci zajali, ujal se Burbbag s chutí role popravčího. Slávu si však vydobyl v zimní strastiplné výpravě roku 1048. Na samém začátku tohoto dobrodružství vyprovokoval v hospodě U hrocha bitku s nezvanými cizinci a několik jich povraždil. Naštěstí to pro něj nikdy nemělo žádné soudní následky. Následovala zimní cesta do města Cahirentu. Burbbag vydržel mráz i vyčerpávající boje a v průběhu výpravy dokonce stanul v čele družiny jako vůdce. I on byl sice nakonec uhranut strašlivým pohledem tajemného hraběte Soyi, ale to vlastně bylo jedno. Na této výpravě však zahynul pátý starosta liscannorský, Krochta Moskyt, a po návratu proběhla nová volba starosty. Burbbag se zachoval velmi mazaně. Den před volbou si koupil zchátralý srub po mrtvém družiníkovi, aby tak splnil jednu z podmínek starostenské kandidatury. A následující

volbu skutečně vyhrál. Burbbag, syn Šakův, se stal šestým starostou liscannorským. Od té chvíle si začal říkat Burbbag Šestý. Své funkce se chopil s krollím elánem. Okamžitě začal vydávat různé vyhlášky a vzápětí je rušil, čímž se dostal několikrát do sporu s ostatními občany. Za rádce si vybral hraničáře Darlena Moorheda, který byl již delší dobu jeho nejlepším kamarádem. Jako starosta si vysloužil nevalnou pověst byrokrata, který měl na každý slib hned několik výmluv. Podařilo se mu rozházet podstatnou část obecní kasy, aniž by za ním někdy zůstalo nějaké viditelné dílo. Roku 1049 však byl starosta Burbbag podivným způsobem unesen obrovskými Huboty a následně byl jimi požádán o pomoc. Chtěli, aby přinesl kůži podivného netvora, který obýval hluboké jižní pralesy. Za to od nich obdržel obrovitého divokého psa Šakmara, který poslouchal jen jeho. Burbbag skutečně zorganizoval výpravu a stanul v jejím čele. V této době byla družina velmi silná, neboť v ní byli zkušení bijci - Harez, Yall a Třaskatul, a kroll Burbbag se mezi nimi rozhodně neztratil. Výprava nakonec dopadla dobře a Burbbag si dokonce přivedl jako trofej dvě černošky, dar od jednoho domorodého náčelníka. Prohásil je za své ženy a nastěhoval si je do srubu, ve kterém ovšem údajně vybudoval rozsáhlé a hluboké sklepení. Od této chvíle bylo často ze starostova domu slyšet hádky, neboť obě divošky spolu začaly usilovat o krollovu přednostní přízeň. Burbbag je pojmenoval Mija a Maja, a sám občas nevěděl, která je která. Uvidíme, jak se bude krollovi dařit v příštích letech.

Darlen Moorhed - elf hraničář [*1019]

Samotářský elf Darlen Moorhed byl Nurnskými osvobozen ze zajetí na ukořistěné lodi plující roku 1040 Kodgickým souostrovím. Hned zpočátku se projevil jako osoba nedůvěryhodná a šibeničně drzá, zvláště když jako kodgičan, pravděpodobný člen tamního podsvětí, požadoval po svých zachráncích bezplatné přidělení zbraní. Navíc svůj vstup do společenstva považoval za věc natolik samozřejmou, že nepokládal za nutné jej ani oznamovat. Je až s podivem, že tímto neslavným začátkem prošel bez úhony. Tajemný Moorhed se s Nurnskými po skončení jejich výpravy vrátil do Gwendarronu, ale brzy beze slova rozloučení záhadně zmizel. Objevil se teprve v jamu 1042, zpustlý a bez peněz, aby se zúčastnil plnění královské zakázky na potření pirátské tlupy, sídlící na roztržštěných skaliscích kdesi v přilehlém moři. Během této výpravy se začalo ukazovat, jaký je Darlen dobrý střelec, nicméně mnoho vážnosti se u svých druhů netěšil. Stal se spíš občasným terčem obhroublých vtípů. A tak z jednoho takového žertu kroll Lynhaard před zraky všech sežral mrtvolu Moorhedova věrného psa, jediného přítele. Po návratu do Liscannoru Darlen s Nurnskými zaplil šťastné pořízení z pirátských ostrovů a bez rozloučení se za tmavé bezhvězdné noci vytratil. Darlen však zmizel jen na pár let. Roku 1046 jej družina znovu potkala v Gorganu a hraničář se k ní opět přidal. Byl již o poznání zkušenější než před lety. Mistrovsky ovládal luk a některé jeho rady se občas ukázaly jako cenné. S družinou se vrátil do Liscannoru a od té chvíle se začal pravidelně účastnit všech výprav za slávou a bohatstvím. Účastnil se většiny bojů a to téměř výhradně jako střelec. Po boji dovedl navíc ošetřit i zraněnou ránu. Občas se nechal strhnout i k zápasení, jako například v Hamilkaru v hospodě U přeražený čelisti, ale v boji tváří v tvář tolik úspěšný nebyl. Během výpravy, kdy družina pátrala po dvou dcerách, již Darlen zaujímal pevné místo v družině. Stopoval, střílel a také pomáhal svými radami. Roku 1048 byl těžce raněn, když se družina utkala s jinými dobrodruhy v bitce U hrocha, ale dokázal se ze svého zranění vylízt. Této zimy se Darlen, který si v Liscannoru již stačil opatřit obydlí, stal členem těžké zimní výpravy do Carenthanského údolí. Vyznamenal se v Cahirentu, když z hořícího domu dokázal sám vynést starého a nemohoucího dědu. S ostatními absolvoval i strastiplné zajetí u nemrtvého hraběte Soyi. Přežil a vrátil se zpět do Liscannoru. V družině se v té době přátelil hlavně s krollem Burbbagem, a když byl kroll zvolen za starostu obce Liscannor, tak mu často radil. Při rozhodování byl Darlen občas dosti nerozhodný a ostatní družiníci mu to škodolibě vytýkali. Po výpravě na jih, kde se při pátrání po tajemném ještěrovi Darlen zakalil v bojích s tamními černochoy, se konečně rozhodl prozradit něco více o své minulosti. Z ní vyplynulo, že strávil své dětství ve městě Nirk jako člen tamního podsvětí, a dotáhl to dokonce i na člena jakéhosi tajemného Moorhedova bratrstva, což i přes Darlenovo idealizování byla bezpochyby nějaká zločinecká organizace. Právě odtud pochází Darlenovo druhé jméno

Moorhed. V družině je Darlen stále a lze čekat, že se od něj družina dočká nejdříve překvapení.

Dyni Longodon - hobit alchymista [*1016]

Tento vědec a alchymista se stal v nurnské historii patrně nejmenším členem vůbec. Lidé a zvláště krollové se museli pořádně předklonit, aby na něj vůbec viděli. K družině se připojil roku 1041 v Erkrachtu a zúčastnil se několika bojů za svobodu Kamenného ostrova. Výpravu zdárně přežil a vrátil se s ostatními do Gwendarronu. Vyrázil i na další dobrodružství na piráty v roce 1042, kdy se projevily jeho sklony uvařit vše, co Nurnští našli, mimo jiné také Cecilova mrtvého havrana. Ke svému štěstí vynechal výpravu do Armidenu, při níž padli téměř všichni zúčastnění, a raději si u Aedda na samotě začal hloubit vlastní noru, ve které by mohl provádět své pokusy. Vyrázil až v třiačtyřicátém do Velvennoru. Družiníkům pomáhal především svými lektvary, ale jeho kuš Wenora, pojmenovaná po švarné liscannorské kudůčce a dvojnásobné vdově, byla také smrtící zbraní. Dyni i tuto výpravu šťastně přežil a významně se podílel na rozkvětu Aeddovy samoty, která se přeměnila v osadu Vranigost. Pro další výpravu do doupěte Černých jezdců, kam byla družina vylákána zrádným Chamtudurem, byl malý alchymista dokonce zvolen vůdcem. Leč přepadla ho zrádná nemoc, a tak hned po prvním souboji opustil družinu a vydal se na zpáteční cestu do Vranigostu. K družiníkům se opět připojil v závěru výpravy, kdy tito bojovali v Kasulu ve vojsku svrženého krále. A hned se stal příslovečným jazýčkem na vahách, neboť v souboji o záchranu unesené dcery nómského náčelníka, kdy byla družina téměř poražena, malý Dyni přesně mířenou střelou ze své kuše zastřelil velitele nepřátel. Po této výpravě se však hobit odebral do ústraní a ve své vranigostské noře se po nějaký čas věnoval bádání a rovněž literární činnosti. Znovu se rozhodl k družině připojit až v devětačtyřicátém při lovu ještěra v hustých jižních pralesích. Z výpravy se šťastně vrátil pln nových poznatků o přírodní magii a pustil se s vervou do nového bádání. V Nurnské družině o něm ještě jistě uslyšíme.

Drumond - trpaslík válečník [1022 - 1048]

Trpaslík Drumond se roku 1048 vydal na turnaj pořádaný pánem Zlyranem v Cahirentu a následně s davem ostatních dobrodruhů stíhal hraběte Soya. Jako jeden z mála přežil pád laviny ve vysokohorském průsmyku a dostal se do Soyova zajetí, kde se setkal s Nurnskými. Připojil se k nim a společně opustili nekromantovy kobky pod podmínkou, že zabijí pána Zlyrana. Leč dobrodruzi se rozhodli opustit nehostinné hory. Při těžkém přechodu přes zaváté průsmuky došlo k těžkému boji s vyhladovělou smečkou vlků. Zmrzlým dobrodruhům se sice podařilo vlky zahnat, ale neobešlo se to bez obětí. Jednou z nich byl i nebohý trpaslík. Během svého krátkého pobytu v družině se Drumond příliš neprojevoval, nezískal si žádného přítele ani neměl čas spáchat nějaký hrdinský čin. Jeho tělo zůstalo ležet na sněhu jako potrava pro další vlky.

Eodel Zivril, bratr Eowenův - trpaslík bojovník [1021 - 1048]

Trpaslík Eodel Zivril se objevil v družině roku 1044, když přišel převzít pozůstatost bratra Eowena. Svého bratra neměl příliš v lásce, neboť každý v rodném Angwarru patřil k jiné straně dlouhotrvajícího konfliktu. Eodel byl zastáncem Bóinovým a narodil od svého bratra měl poněkud umírněnější názory. Nutno podotknout, že bratrova předčasná smrt mu ani příliš nevadila. Ubytoval se u Hrocha a vstoupil do řad Nurnských, kteří v té době zajišťovali převoz zbraní do Kasulu. Nikoho v družině nepřekvapilo, že Eodel byl podobně jako jeho bratr poněkud prudší povahy, rád se vytahoval a často nadával. I když ve srovnání s bratrem byl přeci jen příjemnějším společníkem. V Kasulu si Eodel pořídil osla Rutgera, který se na dlouhou dobu stal jeho věrým přítelem. Zlé jazyky dokonce tvrdily, že přítelem nejbližším. Eodel se zúčastnil několika pútek a živý a zdravý se vrátil do Liscannoru. Dobrodružný život se mu zalíbil a společně s ostatními se vydal i na další výpravu do Gorganu. Eodel se projevoval tím, že neustále kritizoval každého vůdce a o to více jej zaskočilo, když byl na této výpravě, poté co z vůdcovského postu odsoupl Griffin, sám zvolen do čela výpravy. Jako vůdce se choval způsobem, který tak rád dříve kritizoval, ba i huře. Byl ješitný a často

si vypomáhal silnými řečmi. Jeho osel Rutger výpravu neustále zdržoval, ale novopečený vůdce na to nedbal. Na druhou stranu je však třeba říci, že se poctivě snažil dovést výpravu ke zdárnému konci. Během další výpravy, v roce 1046, kdy měla družina zničit zlatonosný důl na jihu, již za vůdce zvolen nebyl a často se v boji projevil jako zbabělec. Úspěšně však přežil a po návratu si postavil dům, který obýval společně s oslem Rutgerem, a to v jedné místnosti. Získal liscannorské občanství a dokonce se stal obecním hrobníkem. Následujícího roku, během výpravy do Hamilkaru, se sblížil s černou hraničářkou Wulpin, i když se zpočátku jednalo spíše o prostituci. I nadále však dával najevo své pohrdání ženami. Postupně se však zakalil v boji a již neprchal tak často, jako dříve. Absolvoval dokonce i zápasnické klání v arěně, a i když nakonec nevyhrál, jistě to byl pro něj úspěch. Během této výpravy byl z vůdcovského postu sesazen tehdejší vůdce kroll Burbbag, a nahradil jej právě Eodel. Jedním z jeho prvních počinů bylo jeho nevybíravé chování k urozené zajatce, za což byl později k potěšení ostatních družiníků odměněn potupným veřejným výpraskem. Na nátlak Wulpin se také zmocnil malého trpaslíčka Eonna, kterému předtím zabil rodiče. Eonna si přinesl do Liscannoru a začal žít ve volném svazku s Wulpin. O tomto podivném soužití se tradovala celá řada zlomyslných historek. Ač se tomu zpočátku zuřivě bránil, nakonec se s Wulpin tajně oženil, ale šťastné manželství to rozhodně nebylo. V řadách družiny však začal v té době zaujímat stále silnější postavení bijce, které ostatní respektovali, ač jej nikdo neměl příliš v lásce. Eodel se zejména nesnášel s kudůkem Nervorem a jejich věčné hádky mu na oblíbenosti nijak nepřidaly. Vzájemná nesnášenlivost nakonec vyvrcholila roku 1048 na výpravě, během které družina pátrala po ztracených sestřích. Eodel a Nervor se opět dostali do prudké hádky, během níž došlo i na zbraně. Eodel se však rozhodl, že spor vyřeší jednou provždy, a kudůka chladnokrevně zabil. Nepřežil jej však dlouho. Družina se dostala do jedné řeže proti jistému Axandertovi a jeho kumpánům. Eodel v tomto boji padl hrdinskou smrtí a zanechal tak po sobě nešťastnou Wulpin a ukradeného Eonna. Eodel byl takovým, jakým byl, a v historii Nurnské družiny mu jistě právem patří pevné místo.

Eowen Zivril z Daimoru, zvaný Velká Huba - trpaslík válečník [1021 - 1044]

Tento trpaslík se v Liscannoru objevil roku 1043, když probíhal nábor nováčků jako náhrady za padlé v Armidenu. Přišel spolu s trpaslíkem Trblotem, s kterým předtím seděl ve velvonnorském kriminále. Eowen byl povahy prudké a nesnášenlivé. Často se také vychloubal svou silou, přestože jeho přínos v boji byl mnohdy diskutabilní. Tím si vysloužil přezdívku Velká Huba. Společně s družinou se zúčastnil útoku na zlatý důl, ale jeho nejtěžším bojem byla pěštní potyčka s bývalým kamarádem Trblotem. Další výpravy se nezúčastnil, neboť se nechtěl vrátit do země, kde byl vězněn. Vypravil se až ve čtyřiačtyřicátém do doupěte Černých jezdců. Při prohledávání jeskyní zaujal jako obvykle místo na konci družiny, ale tentokrát se mu jeho zbabělost nevyplatila. Družina se totiž dostala do doupěte trpořů a počala pobíjet mláďata a samice. Jejich řev přivolal statného samce, který dostihl družinu ze zadu a nebohého Eowena během několika chvil roztrhal na kusy. Jeho tělo bylo pohřbeno před jeskyní.

Eriadann z Rugornu, syn Jacobův - půlkroll válečník [1028 - 1044]

Eriadann Rugornský byl synem slovutného krolla Jacoba a jeho lidské ženy Rollandy Rhyderské. Byl vůbec prvním dobrodruhem Nurnské družiny, který se narodil v družinické vesnici Liscannor. Své dětství prožil spokojeně a na krollí poměry i luxusně. V partě liscannorských dětí mu patřilo místo nepsaného náčelníka. Když vyrostl, zatoužil se stát stejně jako jeho slavný otec plnoprávným členem Nurnské družiny. Narazil však na celkem pochopitelný odpor ze strany své matky Rollandy, a proto musel čekat na příležitost. Nejprve se alespoň stal obecním hrobníkem a svojí pílí a snahou zcela předčil své předchůdce. Dokonce vykopal několik hrobů do zásoby. Později si však začal poněkud paradoxně stěžovat u starosty obce Moskyta, že nemá mnoho co na práci. Ten jej tedy vybidl, aby vstoupil do řad dobrodruhů a připojil se k nějaké výpravě. A Eriadann tak učinil roku 1044, když utekl z domova a vyhledal družinu, která v té době pátrala po kouzelném meči na zakázku jistého Chamtudura v Kasulu. Jeho prvním činem v družině bylo pohřbení mrtvých družiníků Eowena a Hellera. Tehdejší vůdce družiny Krochta se rozhodl, že bude nad

liscannorským rodákem držet ochrannou ruku a nepřipustí, aby se mu něco stalo. Družina byla vzápětí Chamtudurem zrazena a uzavřena v podzemním komplexu. Během únikové cesty narazili dobrodruzi i s Eriadannem v řadách na poklad Černých jezdců. Mladému Eriadannovi byl do péče svěřen magický meč. Válečník byl nadšen. Následně se s tímto mečem statečně několikrát vrhl do boje, když nezkušenost vynahrazoval nadšením. V Kasulu se také vyznamenal tím, že daroval léčivý lektvar jistému Drusu Moršicovi, a tím zajistil družině vděčnost místního krále. Pak však došlo k tragédii. Během přepadení karavany vozů probíhalo vše v pořádku až do téměř samého konce. S posledním zraněným obráncem se utkal právě Eriadann. Byl to snadný soupeř, ale nezkušený půlkroll se během prudkého výpadu nabodl na vlastní meč. Meč z pokladu Černých jezdců, se kterým se Eriadann ještě nestačil zcela sžít. Absurdní smrt Jacobova syna ještě podtrhla slova jeho matky, když jej ostatní družiníci dopravili k čestnému pohřbu do Liscannoru: „Hm, dejte ho pryč. Už smrdí“.

Griffin Linfalas, bratr Eranthûv - elf lupič [*1017]

Bratr věhlasného mága Erantha Jednorukého dlouho váhal, než se rozhodl vydat se s ostatními liscannořany na výpravu. Poprvé tak učinil roku 1037, když se družina vypravila do ostrovní říše Kodgick, a prošel v této nebezpečné zemi podivných mravů první zkouškou, na níž prokázal své předpoklady pro život dobrodruha. Vydal se i na další výpravu do Zyffova hradu, kde prokázal své mistrovské umění, když ho lupiči připravili o zlodějské náčiní a on byl nucen otvírat dveře pomocí nalezené klíční kosti. I tuto výpravu ve zdraví přežil a při hledání ztracených therfastských dětí o rok později vytvořil sebranou dvojici průzkumníků a střelců s Aeddem Ruindorským. Jeho věhlas dále rostl. Roku 1039 se účastnil přechodu Hymrlajských hor a o rok později lovu na iluzionistu v Rugornských skalách. Ač se dosud nesetkal s opravdovým drakem, v obou těchto dobrodružstvích měl možnost čelit dračí iluzi a jak zjistil, nebylo to nic příjemného. Jednou se již dokonce domníval, že je to jeho konec, ale nakonec ve zdraví přežil a značně se zasloužil o úspěch obou výprav. Pak se nějaký čas družinových akcí neúčastnil, anžto se věnoval hledání své životní partnerky. Neměl však štěstí, a tak se v jednačtyřicátém vydal s ostatními do války o Kamenný ostrov. Jeho zlodějský um se uplatnil hlavně při záškodnických akcích a při nebezpečných průzkumech, ale i v boji svou střelbou skosil mnoho nepřátel. V roce 1043 došlo k tragickému masakru Nurnských ve Svaté válce v Armidenu. Družiníci se jako zvědové vydali do nepřátelské země, ale nepodařilo se jim získat téměř žádné informace a nakonec byli z větší části pobiti místními fanatiky. Griffin a čaroděj Krochta byli jedini, komu se podařilo uniknout a vrátit se do Gwendarronu. Tito dva spolu s Aeddem vytvořili jádro družiny plné nováčků na dalších výpravách při osvobozování zlatého dolu a při likvidování podzemní organizace Stín Valinnu ve Velvennoru. Griffin byl jedním z těch, na nichž spočívala hlavní tíha výprav, ač ani jedna z nich nedopadla přesně tak, jak by si Nurnští představovali. Griffin se s ostatními vydal i na další výpravu hledat poklad Černých jezdců, ale zatímco bloudil podzemními jeskyněmi, byl jeho dům zcela vykraden. Podobně se roku 1044 vedlo i dalším významným členům družiny, Aeddovi z Ruindoru a Krochtovi Moskytovi, což přinutilo družinu vydat se na jih do země Kasul. Zde se Nurnští dali do služeb sesazeného krále, který pro ně měl několik důležitých úkolů, o jejichž splnění se Griffin velice zasloužil. Velký úspěch slavilo jeho vyjednávání s krolly a se svým přítelem Aeddem se staral o hladký a nenápadný průnik do obydlí nepřátel. Nakonec si z výpravy přinesl všechno, o co při krádeži přišel, a ještě bohatou kořist navíc. Štěstí mu přálo i nadále a podařilo se mu konečně nalézt ženu svého srdce. Ve světnu roku 1045 pojal za manželku sličnou Oriniel. Spolu s ní se pak vydal na svatbu princezny Arnúthien Gorganské, kam byli Nurnští pozváni za služby, které prokázali tamnímu králi Gorandirovi. Po svatbě se však událo několik podivných věcí a Nurnští byli pověřeni vyšetřováním, přičemž si ze svého středu vyvolili Griffina jako vůdce. Ten se svého úkolu zhostil s vervou, ale nebylo mu dáno úkol zdárně dokončit. Nekalé živly usilující o gorganský trůn družinu odhalily a unesly Griffinovu manželku, aby donutily Nurnské opustit Gorgan. Oriniel byla naštěstí zachráněna, ale Griffin se k nevoli ostatních rozhodl s ní vrátit domů do Liscannoru. To byla první známka toho, že lupič upřednostňuje rodinný život před dobrodružstvím. V roce 1046 se ještě připojil k výpravě na jih, kde měli Nurnští zavalit důl, z něž plynulo přílišné bohatství

do pokladnice nepřátelské říše Erkracht. Griffin se významnou měrou zasloužil o úspěch této výpravy, ale přesto byl rozhodnut zanechat dobrodružného života a věnovat se rodině, neboť nade vše miloval svou ženu a nechtěl riskovat, že se stane brzo vdovou. Od té doby žije Griffin s Oriniel v Liscannoru a narodila se jim dcera Nilien a synek Belethath.

Harez - barbar válečník [*1029]

Barbar Harez se se svým mečem a pověstným pytlek přes rameno objevil Liscannoru na počátku roku 1047, aby vstoupil do řad Nurnské družiny. Ve společenstvu byla vždy po válečnických velká poptávka, a tak byl ihned u žejdlíku piva přijat. Harez pocházel z východních plání, kde se dodnes kočovní barbaři sdružují v pospolité kmeny a vládou v nich zákony kyje a tesáku. Také zákon silnějšího kladl nad ostatní zákony království Gwendarronského, a tento náhled byl patrně důvodem, že Harez byl vždy hotoven k boji. Již záhy Nurnští shledali, že barbarova přítomnost v družině má na úspěšnost jejich akcí nemalý vliv. Harez se od počátku ukázal jako málomluvný, leč velmi statečný muž, jehož názorem bylo, že z bojů utíkají pouze slaboši, a proto se stal pilířem úderné síly Nurnských. Byl velmi otužilý, i v obdobích zimy raději přespával na stráních nad Liscannorem, místo aby přijal pohodlí hostince nebo třeba teplo vlastního domu. Tak tomu byl zvyklý a věděl, že protivit se starým kmenovým obyčejům je stejné, jako protivit se barbařimu bohu Harr Ghnedovi, což vede pouze ke zkáze. Na první výpravu se s Nurnskými vydal do země Hamilkar, během níž se velmi spřátelil s válečníkem Yallem Reblledem, který byl uhlazenějšího, leč podobného ražení. Zato příliš neuznával krolla Burbbaga a trpaslíka Eodela, které považoval za zbabělce. Někteří družiníci tvrdili, že Harez nemá pud sebezáchovy, ale spíš šlo o odlišný náhled na smrt jako takovou. Roku 1048 se barbar zúčastnil dvou výprav, přičemž během té druhé málem položil život. Měl ale tuhou kořínek, vždyť v té době byl schopen vrhat se do bojů i osamoceně, čímž nejednou připravil zbytek Nurnských o práci i případné potíže. V létě zřejmě na barbara dolehl stesk po domově a jeho lidu a odjel zpátky do plání kdesi na východě. Vrátil se až na jaře následujícího roku, aby se s Nurnskými vydal na strastiplnou výpravu do jižních pralesů. Harez našel ve společenstvu své místo a požívá úcty, která mu po právu přísluší.

Heller - elf kouzelník [1018 - 1044]

Dodnes si mnozí kladou otázku, zda byl Heller kouzelníkem či kejklířem. Nurnští se s ním setkali v roce 1043 ve velvenenské hospodě, kde za pár drobných provozoval své kejkle. Mimo jiné rozstřeloval prázdné sklenice blesky. S nadšením se přidal k Nurnské družině, kam byl přijat zejména pro obveselení družiníků a jako živý štít. Společně s ostatními se zúčastnil pouze boje o mrtvolu krále Perrima, ačkoliv tento boj sledoval spíše z povzdálí. Nurnské družiníky si tento kejklíř oblíbil a vydal se s nimi do Liscannoru a následně na výpravu za pokladem Černých jezdců. O životu dobrodruha však měl zjevně pouze matnou představu a neustále se na něco ptal. Zúčastnil se pouze jediného souboje s trpoři a ten mu byl také osudný. Heller byl zřejmě nervózní z toho, že má vypálit blesky po něčem jiném než po sklenicích, a nedokázal zastavit trpořiho samce, který se na něj v zápětí vrhl a rozsápal ho. Je tělo zůstalo pohřbeno před vstupem do jeskyně.

Karabas, zvaný Vrána - elf kouzelník [*1026]

Karabas, řečený Vrána, se potuloval po Carentanu v době, kdy tam místní vládce Zlyran pořádal soutěžní klání, a připojil se k honu na hraběte Soya. Jako jeden z mála unikl lavině, ale octl se v Soyových kobkách. Tam se přidal k Nurnské družině a byl spolu s ostatními propuštěn pod podmínkou, že zlikvidují pána Zlyrana. Družiníci se však rozhodli odejít z nebezpečného kraje přes zasněžené horské průsmyky. Tam došlo k lité řezí se smečkou hladových vlků, při níž Karabas málem přišel o život, ale včasný zásah Darlena Moorheda, družinového léčitele, ho zachránil. Vrána se vrátil s ostatními do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha a slíbil, že až se z této výpravy poněkud vzpamatuje, určitě se s ostatními ještě někde vydá.

Klabzej Myšilov - člověk hraničář [*1029]

Roku 1048 se během nastávajících zimních měsíců objevila v Liscannoru podivná postava. Byl to žebřák a otrhanec Klabzej Myšilov. Kromě zblešeného psa Bukena neměla tato troška vůbec nic. Ale hned na počátku pobytu v Liscannoru jej potkalo štěstí v tom, že se ubytoval na pozemku dobráka elfa Melchizedecha. Ten se jej ujal, nabídl mu pokrm, kuřivo a ubytování ve stáji. Klabzej, který měl za sebou velmi krušný život, nabídku nadšen přijal. Nejprve sice uvažoval, že dobráka Melchizedecha okrade, ale nakonec tak neučinil. Naopak mu vypověděl něco o svém dosavadním životě. Narodil se v Armidenu a byl vychováván despotickým otcem, který na stará kolena zcela propadl fanatismu tamních vládců - armidenských kněží. Matka mu zemřela již v dětství. Myšilov poté, co se mu otec definitivně zbláznil, vstoupil do řad armidenské branné moci, a to ve funkci „škrabáka“, což nebylo nic jiného, než že celé dny škrábal zeli. Postupně si však Myšilov uvědomil, že v Armidenu jej štěstí nečeká, a po strastiplné cestě z něj utekl. Několik let se toulal jako nuzák, přes zimu se nechával zavírat do vězení, až nakonec dorazil do Liscannoru. Na Melchizedechovu přímlovu byl přijat do družiny. Myšilov byl velkým zastáncem druidství a věřil v jistého velkého ducha Smrkena. Jeho prvním činem bylo, že po krvavé bitce v hostinci U hrocha, kterou svým způsobem pomohl vyprovokovat, obral všechny mrtvolky a lup si ponechal. A vzápětí se připojil k šílené zimní výpravě do Cahirentu. Když se družina zapojila do velkého klání v aréně s různými zvířaty, vystoupil Klabzej na jejich ochranu a byl za to z hlediště vyveden. To jej však vůbec neodradilo od toho, aby se dále zastával zvířat svým způsobem. Na této výpravě se Myšilov proslavil především jako věčně nemocný dobrodruh, který na následky tuhé zimy několikrát málem zemřel, ale ostatní jej vždy dokázali zachránit. Prakticky celou cestu strávil druid zabalen v houni na koni. Nakonec ale dokázal přežít. Na této výpravě však zahynul jeho ochránce Melchizedech, a tak se musel Myšilov odstěhovat do hostince U hrocha. Klabzej patřil k velkým kritikům starosty Burbbaga. Další výpravu podnikl Klabzej s ostatními na daleký jih, do pralesů. Na této výpravě se mu podařilo opět to nejdůležitější - přežít, i když jej družina měla dvakrát za mrtvého, ale zachránila ho jeho víra v les a Smrkenu. V družině jej většina ostatních považovala spíše za zběhlce, který ze všech potyček utíkal jako první. Je ale možné, že jednou se to všechno změní a z druida vyrostle velký muž.

Krochta Moskýt z Bažiny - člověk čaroděj [1002-1048]

Krochta Moskýt, původem z chudé wallimorské rybářské osady, rozhodně neměl lehký život. Ztratil vše, ženu, dítě a stavení. Dlouho se potloukal světem a žil bezpříkladně ze dne na den. V Liscannoru se poprvé objevil počátkem roku 1034, kdy přijel uplatit Getda Ruindorského, jehož prý kdysi nehezky okradl. Getd peníze přijal a prohlásil, že stejně Krochtovi nikdy neodpustí. Moskýt, který hledal nový smysl života, se ubytoval v hostinci U hrocha a za pár zlatých vyučoval starostu Lynhaarda číst a psát. Zpřátelil se s jistým panem Bušchalem, místním karbaníkem, a celý volný čas trávil v krčmě nad pivem a kartami. Téhož roku se také stal členem družiny. Již při první výpravě ukázal, že jednou z něj bude velký muž. V kobkách rugenského hradu v jedné ze svých prvních potyček utloukl po zuby ozbrojeného dozorce židli. Tento čin jej rychle povznesl k úctě ostatních družiníků, ač radost z náhlého úspěchu kalila smrt Bušchalova. Jakožto kouzelník neměl Moskýt v té době mezi družiníky žádného konkurenta. Skutečnost, že magie tehdy citelně chyběla, jej brzy vynesla na čelo družiny. A Krochta si svůj úspěch dobře uvědomoval. Tehdy vzniklo nepřátelství mezi ním a starostou obce. Od té doby se Krochta plně věnoval studiu magie a dobrodružnému životu. Během dalšího dobrodružství už byl silný natolik, že sám čelil draku Desilsovi. Na podzim roku 1034 získal liscannorské občanství, avšak veškeré peníze, které vydělal, namísto ke stavbě domu obětoval k velmi výhodné půjčce tehdejšímu největšímu bijci Páinovi. Tímto tahem se do jeho kapes přesunulo několik cenných magických bezmegů, jež z něj udělaly obávaného muže. Roku 1035 už Krochta vyrostl natolik, že se nebál stavět na odpor komukoli z Nurnských. Tehdy došlo ke konfliktu mezi ním a Lynhaardem, který hrozil skončit smrtí jednoho z nich. Naštěstí si oba brzy uvědomili, k jakým koncům by otevřeně nepřátelství vedlo. Počátkem sedmatřicátého roku si Krochta v Liscannoru postavil dům a ve svém oboru se s velkou slávou vyškolil na čaroděje. Snad to bylo dáno jeho povýšeností

nad elfí rasou, snad nevšedním přístupem k magii - mezi družiníky získal přezdívku čaroděj-sedlák. Krochta toto vždy přešel s úsměvem, asi dobře věděl, kudy vede jeho cesta. Tehdy už uspěl natolik, že se rozhodl poněkud zmírnit tempo a oženit se. Na ostrově Kodgicku během Letních slavností zvítězil v kouzelnickém turnaji takovým způsobem, že zaimponoval jedné místní dívce. O předradostinách téhož roku již s Attrien, dcerou knihovnickovou, slavil svatbu. Přesto však dobrodružného života nezanechal. Během zimní výpravy na Zyffův hrad byl poprvé zvolen vůdcem družiny. Počátkem osmatřicátého roku jej občanstvo zvolilo pátým starostou obce. Tehdy konečně pokořil Lynhaarda a jejich dávný spor utichl. Rok 1038 byl pro Krochtu Moskyta nejen slibným rokem, ale i rokem očekávání prvního přírůstku do rodiny. O zimosmeti přišel na svět syn Allen. Následovala léta úspěchů. Od výpravy do Hymajských hor byl zvolen vůdcem družiny nesčetněkrát. Za zmínku stojí určitě i Krochtův magický d'áblík Šplouch, jehož si čaroděj povolal z vyšších sfér a který se stal jeho neodlučitelným průvodcem. Po výpravě se Moskytova rodina rozrostla o dalšího člena - syna Gerlloda a jako čaroděj nesmírně posílil díky vzácnému amuletu, jenž získal obchodem s Lynhaardem Rugorským. Od této doby se datuje čarodějova nová přezdívka Magické hovado. Následovaly další výpravy, až přišlo podivné dobrodružství na pirátských ostrovech, kde se Moskytovi podařilo potkat a přelstít záhadnou bytost z neznámých sfér, které se v družině pro jednoduchost začalo přezdívat Moudrý Hlas. Toto nezvyklé setkání mu přineslo náklonnost jakýchsi familiárních božstev, která na čarodějovo přání soustředila pozornost na celou jeho rodinu a měla ji navěky ochraňovat. To se mu později opravdu vyplatilo. Kouzelník z Bažiny svou rodinu miloval natolik, až to snad hraničilo s rozmazlováním. Jeho děti si hrály s drahými hračkami ze zlata a šperků, Attrien bylo lze vidět jen ve skvostných šatech a norkových kožích, rodný dům působil teatrálně, jak se ve své monstróznosti tyčil nad stylovými kamennými domy ostatních. A v Krochtově duši se usídlila pýcha, která rostla s jeho neohrožeností a nashromážděným bohatstvím. Ale i temné stíny usadily se na duši kouzelníkově. To po tragickém armidenském tažení, ze kterého se vrátili jenom dva lidé, cítil vůdcovskou odpovědnost za smrt druhů, ač ji sám nezpůsobil. Tak mnoho ctil tradici. Roku 1043 se uskutečnila nepříliš vydařená cesta do Velvennoru. Zde se Krochta poprvé stal vrahem družiníka, když společně s Trblotem Vratigladem provedl tajný rozsudek smrti nad Tanrisem Álfheimským. Jednou z příčin neblahého konce výpravy, i když ne podstatnou, byla jistě Krochtova víze povýšenosti lidské rasy nad rasami ostatními. Přesto byl zapřísáhlým odpůrcem Alwynnova cechu Bílé ruky, který hlásal rasovou čistotu. Takový Moskyt rozhodně nebyl. Zdálo se, že se čaroději na paty přilepila smůla, neboť během výpravy do dalekého Kasulu ve čtyřiačtyřicátém roce zahynul půlkroll Eriadann, jehož smrt si Krochta dával za vinu. Navíc byl jeho bohatý dům zcela vykraden. Karta se však nakonec obrátila a on se vrátil z výpravy obtížen bohatstvím. Navíc byl po návratu potřetí za sebou zvolen starostou obce, a přestože volby provázely pochybnosti a podezření z manipulace, nebyly vzneseny žádné námitky. Díky Krochtovi vyrostla v Liscannoru obecná škola, která od té doby poskytuje vzdělání dětem dobrodruhů, žijícím jak na území obce, tak v okolí. O Krochtovi bylo známo, že byl velice ješitný, a tuto jeho vlastnost jen podpořilo pozvání na královský hrad gorganský, kde se konala svatba princezny Arnúthien, dcery slavného nurnského reka Halka Erinského. Tam se Krochta s celou rodinou zúčastnil slavnostní hostiny. Slavnostní nadšení však brzo vzalo dramatický obrat, a byl to právě liscannorský čaroděj, kdo zachránil následníka trůnu a s pomocí ostatních možná i celou královskou rodinu. Při dramatických událostech okolo gorganského trůnu se však dostala do nebezpečí jeho rodina, kterou vzal na slavnost s sebou. Naštěstí se nikomu nic nestalo, ale přesto Krochta cítil, že by se měl své ženě a dětem více věnovat, a odmítl se zúčastnit dalších výprav. Z jeho rodinného života vzešla dcerka Naria. Krochta vydržel lenošit dva roky, ale nakonec si řekl, že ještě není tak stár, aby pověsil dobrodružné řemeslo na hřebík, a vydal se s ostatními na výpravu do Mallikornu a Tmarstu. V obou případech se musel v rozhodujících chvílích chopit velení a nahradit tak zcela neschopného notorika Arkusse Dettora, čímž zajistil úspěch obou výprav. Nad jeho osudem se však již začala stahovat mračna. Jako mnoho velkých postav historie Nurnské družiny, i Krochta Moskyt uvěřil ve svou nepřemožitelnost. Družina se roku 1048 vydala do Carentanského panství, kde i tentokrát Krochta svým rozhodováním nahrazoval neschopné vůdce. V tuhé

zimě a mrazu si družina prosekávala cestu sněhovými závějemí a hordami nemrtvých, aby zažehnala hrozbu, která visela nad krajem. To se ale ukázalo nad síly družiníků, a ani Krochta Moskyt na tom nic nezměnil. Svým povýšeným chováním a pocitem vlastní nepřemožitelnosti naopak vyprovokoval mocného nekromanta, který ho vyzval na mentální souboj, při němž mu vypálil mozek. Od té doby byl Krochta hlupákem. Družině bylo jasné, že bez čaroděje nemá šanci na úspěch, a dala se tedy na ústup k domovu. Cestou však byli Nurnští napadeni hladovými vlky a Krochta, neschopen použít svou magii, se jim nedokázal ubránit. Tak zemřela jedna z největších postav Nurnské družiny, nejmocnější čaroděj svého věku a možná v družině vůbec. Jeho ostatky byly s úctou pochovány na liscannorském obecním hřbitově.

Kryšpín Pěnípírko - hobit zloděj [*1022]

Hobit z rodu Pěnípírků se k družině přidal v zimě roku 1048 v Carentanu poté, co se šťastně zachránil zpod laviny, která zavalila většinu ostatních dobrodruhů, pronásledujících hraběte Soya. Přestože během pobytu v nehostinných horách visel jeho život několikrát na vlásku, dokázal se vrátit s ostatními do Liscannoru a v následujícím roce se připojil k Nurnským na cestu za kůží pralesního ještěra. I z této výpravy se šťastně vrátil, třebaže dvakrát stál na pokraji smrti, ale mocná lesní magie ho nenechala zemřít. Kryšpín zatím nestihl vykonat žádný hrdinský čin a družině nebyl mnoho platný. Všichni naopak byli rádi, když se jim nepletl pod nohy, a pokud se odhodlal ke střelbě ze své kuše, dobrodruzi se raději drželi stranou, neboť šípky vyslané hobitem létaly na všechny strany a nerozlišovaly přátele od nepřítelů. Také jeho věčné dotazy dokázaly vytočit i ty neklidnější dobrodruhy a Kryšpín rychle získal přídomek družinového hlupce. Kryšpín se po návratu z jihu rozhodl zakoupit v Liscannoru domek, a pokud se naučí lépe ovládat svou kuši, může se stát v družině platným členem.

Melchizedech - elf kouzelník [1023-1048]

Elfí kouzelník Melchizedech přišel do družiny v letních měsících roku 1044 během svých toulek po světě. Družina jej přijala v Kasulu do svých řad, aniž by od něj něco očekávala. Melchizedech, který se amatérsky zajímal o magii, získal hned na začátku potupnou přezdívku „Elfí zadek“ a proslul především svojí roztržitostí. Dokázal ale přežít a vrátit se s ostatními do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha. Zúčastnil se hned další výpravy do Gorganu a pomalu, ale celkem jistě, se začal v družině rozkoukávat a získávat cenné zkušenosti o dobrodružném životě. Čas od času dokázal seslat i úspěšné zaklínadlo. A světe, div se! Opět přežil a na další výpravu si dokonce magickým rituálem vyvolal věrného přítele, havrana Rhuie. Někteří družiníci sice o elfově havranovi mluvili jako o tukanovi a tvrdili, že jej jeho pán nosí zabaleného v chlebníku, ale Rhui několikrát dokázal, že může být prospěšný. Během této výpravy dokázal elfí kouzelník svůj největší čin v družině. Dokázal sám vyhodit do povětří zlatonosný důl, který měla družina zničit. Byl do této úlohy sice ostatními doslova natlačen, ale dokázal svůj úkol splnit. Po návratu do Liscannoru si postavil dům a začal pěstovat včely, v čemž byl velmi úspěšný. Na dobrodružný život však nezanevřel a absolvoval i výpravy do Hamilkaru a Mallikornu. Ostatní družiníci jej měli i přes jeho neustálou roztržitost docela v oblibě, zvláště když mohli na jeho účet pronášet obhroublé vtipy. Jako kouzelník však Melchizedech neustále rostl a družině jeho zaklínadla začala přinášet i praktický užitek. Roku 1048 byla družina požádána o pomoc nešťastnou matkou při hledání jejích dcer. Záchránné výpravy se zúčastnil i Melchizedech a tato výprava měla změnit jeho život. Družině se i s Melchizedechovým přispěním podařilo jednu z dívek zachránit a Melchizedech dívku požádal o ruku. Ještě tentýž rok slavil elf sňatek s Glassal Vrantovou. Oba manželele se nastěhovali do Liscannoru, kde dobrotivý Melchizedech nabídl přístřeší i své novopečené tchýni. Dobrotivost elfího kouzelníka se projevila i za tuhé zimy roku 1048, když přijal do svého příbytku tuláka Klabzeje Myšilova, kterému nabídl teplo, jídlo, pití, kuřivo, a zlé jazyky dokonce tvrdily, že by odrbanému Myšilovovi nabídl snad i Glassal. To však byly holé pomluvy. Glassal v té době čekala dítě, ale elfovi nebylo dopřáno, aby se dožil jeho narození. Během šílené zimní výpravy do Carentanského panství byl Melchizedech zvolen poprvé za

vůdce, ale v této funkci se ukázal jako naprosto nechopný a nerozhodný. V jednom boji byl Melchizedech zaskočen nepřítelem a šíp ukončil jeho život. Ani tehdy však nebyl mrvému dopřán klid. Elfovo tělo, které ostatní druzi naložili na koně a chtěli jej řádně pohřbit v Liscannoru, bylo onedlouhou působením strašného fialového kouzla znovu oživeno. Melchizedech ještě jednou povstal jako zombie. Jeho život po životě museli ukončit jeho bývalí kamarádi z družiny. Tak skonala věčně roztržitý, ale oblíbený kouzelník Melchizedech. Narození svého syna Melatara se již nedožil.

Nervor Chinský, bratr Ladotův - kudůk alchymista [1016 - 1048]

Kudůk Nervor se v Liscannoru objevil v roce 1041, aby se podíval, zda něco nezdědil po svém tragicky zesnulém bratru Ladotovi. Ladotova žena Grimel však švagra nepřivítala nijak vřele, prohlásila, že všechno patří jí, a nenechala ubohého Nervora ani přespat. Alchymista se tedy ubytoval u hrocha a rozhodl se, že s ostatními vyrazí na příští výpravu. Usměvavý Nervor, ač nedosáhl takové oblíbenosti jako jeho bratr Ladot, byl přesto příjemným společníkem a žádnou zábavu nezkažil. Horší to bylo s jeho platností na výpravách. Zúčastnil se již dvou, a to dobývání zlatého dolu v Novém Gwendarronu a pokusu dosadit trpaslíka Bóina na velvennorský trůn o rok později. Držel se však spíše v pozadí a nebezpečí raději nevyhledával. Jeho šípy sice pomohly skolit několik nepřátel a sem tam i nějaký ten lektvar se u něj našel, ale nakonec byl družiníky využíván převážně jako hlídač koní. Nervorovi to však mnoho nevadilo. Během nesčetných družinových debat se většinou držel stranou a pouze pozorně poslouchal, něco si brumlal pod vousy a stále něco kutil rukama. Během výpravy do Gorganu roku 1045 byl na malou chvíli dokonce zatčen královskými vojáky, ale vše nakonec dopadlo dobře a Nervor byl propuštěn. Ačkoliv byl ostatními celkem oblíben, přeci jen měl v družině nepřítele. Byl jím trpaslík Eodel. Tihle dva si vůbec nepadli do oka. Nikdo vlastně dnes již neví, proč se tihle dva neměli v lásce. S největší pravděpodobností šlo o záležitost zcela banální a na vině byly mnohem spíše povahy obou, nežli nějaký zlý skutek. Napadali se, jak jen mohli. Někdy začal Eodel a někdy Nervor. Ostatním jejich spor přišel tak absurdní, že se jím spíše bavili. Nervorovi se však nakonec stal osudným. Nervor úspěšně absolvoval dvě menší výpravy, získal něco peněz a postavil si v Liscannoru i své vlastní obydlí. Když družina v osmačtyřicátém roce pátrala po dvou ztracených dcerách, Nervor několikrát obětavě pomohl družině v boji svojí kuší. Své úspěchy ale nikdy mnoho nerozmazával. Byl stále tím tichým kudůkem. Hlas zvedl pouze, když se hádal s Eodelem. Jednou po boji se opět začali hádat a Nervorovi povolily nervy. Popadl dýku a mrštil jí po trpaslíkovi. Pravděpodobně ho nechtěl zabít, ale Eodela zranil, a ten reagoval prudce a „úspěšněji“. Rozsekal kudůka na zemi sekerou. Tak zahynul příslušník slavného rodu Chinských. Jeho vrah jej ale nepřežil dlouho.

Řimbatul Drtinosa - trpaslík válečník [1019-1044]

Tento velvennorský trpaslík se k družině přidal v roce 1043, když Nurnští likvidovali podzemní kudůčí organizaci Stín Valinnu, která právě proti trpaslíkům tvrdě bojovala. Řimbatul se rád zúčastnil jejího vyhlazení a zničení jejího kultovního stromu. V boji byl odvážný, a přestože dosud nedosahoval bojového umění jiného trpaslíka, Trblota Vratiglada, bil se jako lev a nikdy neustoupil ani o píd'. S Nurnskou družinou se vrátil do Gwendarronu a za získaný podíl na kořisti si na Aeddově samotě, která v té době získala status osady, postavil dům. Se svými spoluosadníky Solwinem, Aeddem a Dynim trpaslík uzavřel pevné spojení a přátelství, které se velmi osvědčilo během kasulské výpravy roku 1044. Odvážný trpaslík Řimbatul však tuto výpravu nepřežil. Jeho osud se naplnil na sklonku léta v kasulských severních horách, kdy hrdinně položil život při osvobození dívky, která byla vězněna na loveckém zámku pána Teastlira. Zemřel zbraní válečníka v rovném souboji. Řimbatulovo tělo bylo převezeno do Aeddovy samoty a tam pochováno.

Solwin z Ausgrurdu - člověk hraničář [*1013]

Hraničář Solwin byl jedním z těch, kteří ze zvědavosti o zimosmeti roku 1043 zavítali na pohřeb krále Perrima do sídelního města Velvennoru. Jelikož měl prázdné kapsy a nemohl si dovolit přenocovat v hostinci, rozhodl se strávit noc v blízkém lesíku. A právě tam narazil

na Alwynna Bělorukého, který zde Nurnským hlídal koně. Dřepěli u ohně a brzy se zpřátelili. Byl to muž stejného zrna, brzy přijal za své Alwynnovy myšlenky o čistotě rasy a rozhodl se, že tohoto zvěstovatele víry bude následovat a případně vstoupí i do Bílé ruky. Po návratu zbylé části Nurnských z neúspěšného pokusu o dobytí útočiště Stínu Valinnu projevil zájem o členství v družině. První zatěžkávací zkouškou prošel hned při dalším, tentokrát úspěšném útoku na Klemešovu bandu. Ukázal se jako obětavý střelec, i když z přemíry horlivosti ne vždy jeho šípy skončily v těle nepřítele. Při této nepřijemné púťce se Solwin, nebýt Řimbatula Drtinosa, málem utopil v kalných vodách kanálu. Do povědomí Nurnských se zapsal jako lačný mučitel a násilný vymahatel informací, obzvláště tzv. Solwinovy kožní řezy byly nechutné svou brutálností. Byl to ve své podstatě zvrácený člověk, snad i bývalý trestanec, a obliba v družině tomu nasvědčovala. Nějaké pouto snad našel jedině k malému Dynimu Longodonovi, který jej přemluvil, aby se s Nurnskými vrátil do Gwendarronu a nastěhoval se k Aeddovi na samotu. A ausgrudský hraničář po nešťastném konci výpravy tak skutečně učinil a zapojil se do rozvoje samoty, která si činila nároky v brzké době získat statut vesnice. S Nurnskými se vydal na poslední výpravu roku 1044, která směřovala do Kasulu. Při ní vynikl zejména jako průzkumník. Ačkoli obyvatelé rozvíjející se Aeddovy osady drželi pospolu a vzájemně si obětavě pomáhali, hraničář Solwin nebyl v družině příliš oblíben. Po návratu domů se však dlouho nezdržel. Jednoho dne beze slova rozloučení zmizel neznámo kam a už se nikdy neobjevil.

Táňa - krollka válečnice[*1019]

Tuto krollku přijali Nurnští do svých řad v třiačtyřicátém ve velvenenské hospodě, kde sháněli náhradu za mrtvé. Tupá krollka se ráda nechala zverbovat jako živý štít a zúčastnila se boje o Perrimovu rakev. Šťastně přežila a s ostatními se vrátila do Liscannoru a ubytovala se U hrocha. S družinou se vydala na příští výpravu hledat poklad Černých jezdců, ale hned na jejím počátku opustila ostatní s nemocným Dynim Longodonem, aby se mu cestou domů nepříhodovalo nic zlého. K družině se ještě jednou připojila na samém konci výpravy a zúčastnila se osvobozování zajaté dcery náčelníka nómů. Po zdaru této operace se však s družinou rozloučila nadobro a od té doby o ní nikdo neslyšel.

Teres Krelan - elf válečník [1032 - 1048]

Teres Krelan, válečník elfího rodu, se rozhodl zúčastnit turnaje, pořádaného v Cahirentu tamějším pánem Zlyranem. V následujících strhujících událostech se nechal vláčet davem, který pronásledoval hraběte Soya, nebo si to alespoň myslel. Jako jednomu z mála se mu podařilo uniknout lavině ve vysokohorském průsmyku a posléze se setkat s Nurnskými, ke kterým se přidal, neboť větší skupina měla v tamním kraji mnohem větší naději na přežití. Krelan se vydal s ostatními družiníky do Soyova hradu, kde došlo k těžkému boji s hordou nemrtvých. Výsledku boje se však Teres nedočkal. Družina byla zezadu napadena smečkou vlků a jeden z nich prokousl elfovo hrdlo. To však nebyl konec Teresova působení na tomto světě. Temná magie Soyova donutila elfa znovu povstat jako zombii a jeho životní pout' byla ukončena až bílou střelou čaroděje Krochty Moskyta.

Trblot Vratigllad - trpaslík válečník [1017 - 1045]

Trpaslík Trblot, bývalý trestanec z Angwaru, který strávil deset let ve vězení, se k Nurnským přidal i se svou potetovanou hlavou při výpravě na ostrov Nový Gwendarron roku 1043. Svými mohutnými pažemi drtil lebky nepřátel celkem snadno. Po výpravě zůstával nějaký čas v Liscannoru i se svým pobratím z vězení Eodelem Zivřilem, se kterým se neustále hádal. Vratigllad se netajil tím, že odseděl deset let ve vězení v Angwaru za zabití ve rvačce, ale přeci jen se trochu zdráhal vrátit se tak krátce po odsedění trestu do své rodné země, kam Nurnské zavedla podivná vražda trpaslíka Narwa v Nurnu. Ale nakonec vyrazil na pomoc trpasličímu národu a asi do své smrti si bude vyčítat, že nezvládl udělat ve své zemi víc. V Olvornu se trpaslík zapletl do hádky se starší paní, jejíž synové se přišli Trblotovi za urážky pomstít už tentýž večer do hostince U rybí kostry. V nastalé bitce však Trblot jednoho z mnoha zabil svým strašlivým kladivem a Nurnská družina byla nucena prchnout z města za svitu měsíce. Od chvíle, kdy se Trblot dozvěděl o podivné smrti krále

Perrima, snažil se ze všech sil pomoci odhalit tajemné spiknutí spojující volbu nového velvonnorského krále s tajemnou organizací Stín Valinnu a pomoci tak dalšímu trpaslíkovi Bóinovi k zachování celistvosti Velvennoru. Tanrise Álfheimského si mnoho lidí neoblíbilo, ale Trblot jej přímo nenáviděl od chvíle, co okradl Perrimovu mrtvolu. Proto příliš neváhal, když spolu s Krochtou Tanrise připravili o život na velvennském hřbitově. Zde také svedl smrtelný boj s kudůkem Bzigem, jehož zabil. Trblot od této chvíle nazýval své válečné kladivo kudůkovým jménem, tedy Bzigo. Se svým kladivem zabíjel všechny členy Stínu Valinnu v kanálech pod Velvennem, rval se s nepřáteli o Perrimovo tělo na pokraji Orghallu, zachránil život Bóinovi, ale zachránit trpasličí Velvennor, tak jak jej znal, nedokázal. Zdrčený Trblot Vratigllad se vrátil zpět do Liscannoru, kde si postavil dům. Přisahal, že bude-li jej Velvennor potřebovat, vrátí se pozvednout trpasličí národ. K tomu však již nikdy nedostal příležitost. Na nejbližší výpravu do Kasulu se s Nurnskými nevypravil, neboť toužil sepsat epickou báseň na počest zesnulého krále Perrima a trpasličích válečníků vůbec. Po roční práci však dal dohromady pouze název a nakonec se s ostatními roku 1045 vydal do Gorganu, aby pročistil svou myšlením znavenou hlavu. Zde mu však bohové nebyli nakloněni. Po smrti svých konkurentů Řimbatula a Eowena se sice stal nejlepším válečníkem družiny, ale byl nucen vyvíjet spíše špiónážní činnost, což nebyla právě jeho parketa. Nakonec Nurnští celou záhadu okolo gorganského trůnu vyřešili, ale poté došlo ke kruté řezi s královským velitelem vojsk Wrighramem, při níž Trblot zahynul, zasažen černým bleskem. Nebylo mu dáno dokončit jeho velkolepé dílo.

Traskatul Drtinosa, bratr Řimbatulův - trpaslík válečník [*1021]

Trpaslík Traskatul, bratr Řimbatulův, se poprvé přidal k družině během výpravy po Gorganu roku 1045. Byl to chlapec z tvrdého těsta, tak jak trpaslíci obvykle bývají. Údiv však budil hned na první pohled díky své obrovské tloušťce. S klidem by se dalo říci, že okolo pasu měřil stejně jako na výšku. Už jako nováček o sobě dával vědět svojí neústupností a odvahou. Na samém konci výpravy se neváhal postavit ani úhlavnímu nepříteli družiny, zrádci Wrighramovi, ač tento boj málem zaplatil životem. Jako družiník byl mezi ostatními Traskatul oblíbený a nikdy nezkazil žádnou zábavu. V době výpravy na jih v šestačtyřicátém roce byl během plavby na provizorním voru napaden obrovským krokodýlem a z tohoto boje si odnesl jizvy na celý život. O rok později, kdy se družina utkala v Hamilkaru s místními zabijáky, byl již Traskatul velmi uznávaný. Jeho velké chvíle však přišly až během další výpravy na jih, kde sehrál velkou roli při navázání kontaktu s podivnými bytostmi, některými nazývanými jako huorni. Nejprve byl po těžkém boji unesen a vyléčen elementálem země, a následně byl požádán huorní o pomoc s jejich úhlavními nepřáteli - zákeřnými hubkany. Traskatul našel opět družinu a tlumočil jí prosby lesních velikanů. Došlo k strašlivému boji, ve kterém statečný Traskatul společně s několika ostatními položil svůj život. Mocné lesní síly jej však znovu přivedly k životu. Traskatul zpočátku bydlel v obci Vranigost, ale pak byl některými liscannořany přemluven k nastěhování se do jejich obce. Dokonce se mu liscannořané složili na stavbu nového domu, což Traskatul radostně přivítal. Statečného trpaslíka můžeme v řadách Nurnské družiny vídat dodnes.

Wulpin Zivrilová - člověkyně hraničářka [*1024]

Divoška Wulpin pocházela z jižních pralesů Elodungveru a její vesnici byla vypálena erkrachtskými žoldnéři. K Nurnským se přidala roku 1046. Od družiny to byla velká odvaha, přijmout mezi sebe členku lidožravého kmene, která ani neovládala obecnou řeč. Ale v družině chyběly ženy, a tak se možná za jejím přijetím skrývaly choutky některých družiníků. Společně s ostatními se vrátila do Liscannoru a dobrovolně se rozhodla, že bude chodit do obecní školy. Školu navštěvovala společně s krollem Burbbagem a po jejím absolvování se dokázala bez problémů domluvit s ostatními. Wulpin nadšeně hltila všechny vymořky civilizace a brzy zatoužila i po svém vlastním obydlí, které by bylo jistě důstojnějším domovem, nežli lidožroutská chýše. Během další výpravy do Hamilkaru se družině velmi hodily její sice primitivní, nicméně velmi účinné léčebné metody. Wulpin také dovedla velmi dobře střilet z dlouhého luku a mezi ostatními si postupně získala pevné místo. Wulpin byla dobrého srdce a na této výpravě dokonce propustila zajatkyňu Niaru, za

kterou chtěli někteří získat výkupné. V družině ji však začal z jakéhosi podivného důvodu velmi přitahovat věčně vztekly trpaslík Eodel Zivril. Tento vztah se projevil po jedné pitce v hamilkarském hampejzu, kde si dobrodruzi sjednávali společnice na noc. Wulpin se mazaně nabídl Eodelovi za 300 zlatých. A Eodel byl lapen. Naoko se sice k Wulpin choval dále svým obhroublým způsobem, ale ve skutečnosti již Wulpin dosáhl svého. Dokonce donutila Eodela, aby pro utužení jejich svazku ukradl maličkého trpaslíčka Eonna, kterému Eodel předtím zabil oba rodiče. A Eodel, který chtěl nejprve zabít i to nebohé dítě, opět svolil. Po návratu se konala svatba. Na Eodelovo přání sice tajná, ale byl to řádný snátek. Wulpin se nastěhovala k hrobníkovi do jeho domu a začala toužit i po svém vlastním dítěti, což ovšem Eodel odmítal. Wulpin tím velmi trpěla, ale dobrodružný život vedla dále. Malého Eonna vždy, když byla na výpravě, svěřila do péče paní Chinské. Na výpravách se v boji dokázala vyrovnat i svým mužským kumpánům, a její léčitelské schopnosti jí zajistily vděk nejednoho dobrodruha. Na jednom dalším dobrodružství ji však postihla tragédie v podobě ztráty manžela Eodela. To se psal rok 1048. Wulpin mu nad hrobem vše odpustila a zůstala dále sama. Hraničářka absolvovala a hlavně přežila i strastiplnou zimní výpravu do Carentanského údolí. Jako žena si jen tak nenechala něco líbit a během výpravy do jižních pralesův devětačtyřicátém dokonce i zmlátila družiníka, drzého hobita Pěnipírka, za což sklídila obdiv u ostatních. Na této výpravě se dokonce jednou ocitla i mrtvá po strašlivém boji s tajemnými hubkany, ale mocné lesní síly ji dokázali přivést zpět k životu. Po návratu z jihu Wulpin zakoupila v dražbě podezřelý lektvar a po jeho vypití ji potkala osobní tragédie v podobě ohavného pařátu, který jí narostl místo jedné ruky. Od této chvíle bylo možné Wulpin spatřit pouze s dlouhou koženou rukavicí na ruce. Wulpin Zivrilová je členkou družiny dodnes.

Yall Reblled z Hedu - člověk válečník [*1016]

Válečník Yall Reblled vstoupil do řad Nurnských v chladnu roku 1046, kdy se družina připravovala na výpravu, která měla za cíl zničit důl na drahé kamení v pralesích pod Wallimorem. Již při první výpravě se stal dosti uznávaným pro své bojové umění, zbabělost rozhodně nebyla jeho vlastností. Spíše se o něm tvrdilo, že má velmi potlačený pud sebezáchovy. Spřátelil se s tehdejší vůdcem Aeddem Ruindorským, který jej považoval za klíčovou osobu, díky níž byl cíl výpravy splněn. Yall se ubytoval v nájemním pokoji hostince U hrocha, posléze se přestěhoval do obecní ubytovny. Roku 1047 se zúčastnil další výpravy, která směřovala do Hamilkaru. Během ní už měl v družině pevné místo a dobře si toho byl vědom. Při řešení družinových problémů se neostýchal použít pěsti, o čemž se neblaze přesvědčil elf Melchizedech. Yall Reblled uzavřel pevné přátelství s barbarem Harezem, se kterým vytvořil silný útočný štít družiny. Po návratu z Hamilkaru nějaký čas na výpravu přestal vyrážet a živil se jako pomocný učitel tělopružby v místní obecní škole. Roku 1049 se stal občanem Liscannoru a postavil si dům. V řadách společenstva znovu stanul až na jaře toho roku, kdy Nurnští přijali zakázku na získání kůže z pralesního ještěra, který měl žít někde v jižních pralesích v oblasti zvané Elodungver. Poblíž města Neren v pláních Travertu se setkal s Dregem Huranem, bojovníkem Štírského řádu, který si jej vybral za učedníka. Reblled se u mistra naučil několika šermířským trikům, avšak svou učenlivostí zřejmě pana Hurana příliš nenadchl, protože jejich vztah neměl dlouhého trvání. Yall Reblled je v Nurnské družině dodnes a jeho hvězda strmě stoupá.

Narozeniny dobrodruhů

Ponovorok

3. Iš
4. Darion
6. Řimbatul
7. Krak
8. Dirrien
10. Gwanda
11. Drsoul
13. Dyni
14. Jacob
Murghul
16. Aerlin
20. Dorgis
21. Thor
23. Thyrvín
24. Thad
Gaird
30. Lasička

Chladen

1. Plimskr
2. Dorn
Sivel
3. Kryšpín
4. Rviz
Yargell
6. Aplik
Bask
Sarim
7. Tchagotaj
10. Třaskatul
Karabas
13. Barnabáš
21. Damin
Thaesin
23. Eowen
30. Ragnar
Grihnal

Jarn

1. Pepen
Klabzej
3. Tar
6. Krosta
8. Sokki
11. Irrion
Asasinn
16. Guldur
17. Llyr
Alwynn
19. Helge
21. Argell
Selek
24. Lynhaard
28. Nómin
Smrtihlav
30. Timon

Dešten

3. Viki
4. Morsten
Olin
5. Farrgon
Grundyg
6. Arkuss
9. Torug
11. Lincius
Arwin
Rulf
15. Dobhar
16. Bukvoj
21. Pála
23. Agena
24. Hellgaard
25. Sagraš
28. Lander

Traven

5. Ušoun
6. Rokko
12. Dulfín
13. Pyrr
17. Argonit
19. Arahion
Drumond
21. Corey
23. Bramir
24. Filinger
Arawn
25. Tathar
30. Cecil
Lokke

Předradostiny

1. Grainne
Ulgorr
Lewin
3. Darlen
4. Zefi
Bangord
8. Sereg
11. Tanris
12. Seilynn
Bušchal
13. Leon
15. Da Morr
17. Krvouš
Kostival
Páin
18. Izar
19. Lewellyn
20. Astorius
21. Teres
22. Gerhard
23. Trem

	24.	Daren				
	25.	Illred		<u>Svēten</u>		
		Dagon			12.	Herbert
	27.	Estel			14.	Llandaff
	28.	Torp			17.	Rollin
		Krull			21.	Nornthúnil
	29.	Farin			26.	Atheas
		Merla			II	Burbbag
					31.	Ervil
<u>Poradostiny</u>				<u>Zimosmet'</u>		
	1.	Zálist			2.	Dark
	2.	Burug			3.	Thielas
	3.	Krochta			6.	Sigurd
	6.	Heller			11.	Blajzvík
	7.	Thúvin			13.	Grim
	13.	Zubraz			14.	Arienne
	16.	Pennerion			17.	Erkly
		Yonnathan			18.	Erlanth
	17.	Yorg			19.	Káin
	18.	Orp			20.	Durin
	19.	Griffin			21.	Esmeralda
		Wulpin				Halk
	20.	Nestor			23.	Athalja
	22.	Orm			25.	Ramidor
	23.	Atir			26.	Argille
		Filska				Gawaine
	25.	Gimli			27.	Smrtonoš
	26.	Dalki				
		Hupsla				
		Balgorr		<u>Hodovan</u>		
	28.	Kilián			3.	Aragon
		Sirion			7.	Sariel
	29.	Lodroc			9.	Táňa
					11.	Gwarnir
<u>Sečen</u>					14.	Harez
	1.	Densir			15.	Olda
	2.	Orag Tahem				Airon
	3.	Silor			16.	Énmil
	4.	Rolld			18.	Orglaff
	6.	Huron			19.	Dergan
		Christla			20.	Frodo
	10.	Kori			21.	Sauron
	12.	Ladot				Pethúnie
		Melchizedech				Erwill
	13.	Waladrien				Solwin
		Rántir			25.	Trblot
	16.	Logar			26.	Simonn
		Áron			27.	Surt
	17.	Pepe			28.	Zachariáš
	18.	Aedd				Edudant
		Midola			30.	Ignolas
		Eriadanns				
	19.	Duiron		<u>Přednovorok</u>		
		Soevind			3.	Eitrik
	23.	Santy			5.	Wynfred
		Letto			7.	Yall
		Nolland			8.	Keron
	24.	Getd				Corian
	25.	Raglin			9.	Rdous
	28.					

- 11. Čagdan
- 14. Iásón
- 19. Nervor
- 23. Hardtwyg
Eodel
- 26. Barzubaj
- 29. Bibiána
- 30. Nargothrond